

A. J. Bell

EURIPIDIS
HECUBA, ORESTES, PHŒNISSÆ, ET MEDEA,

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM EMENDATÆ

ET BREVIBUS NOTIS

EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES REDDENTIBUS

INSTRUCTÆ.

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDIDIT

RICARDUS PORSON, A.M.

GRÆCARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES PROFESSOR.

ACCEDUNT

INDICES LOCUPLETISSIMI ET NOTÆ CRITICÆ

GODOFR. HENR. SCHAEFERI.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXV.

EURIPIDIS HECUBA.

EURIPIDIS

HECUBA.

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM EMENDATA

ET BREVIBUS NOTIS

EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES REDDENTIBUS

INSTRUCTA.

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDIDIT

RICARDUS PORSON, A.M.

ACCEDUNT

INDICES LOCUPLETISSIMI ET NOTÆ CRITICÆ

G. H. SCHAEFERI.

EX EDITIONE LIPSIENSI,

AN. 1824.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

1825.

PRÆFATIO.

[iii] Quid in hac Euripideæ Hecubæ editione præstare conatus sim, paucis exponam. Nihil hic exquisiti aut reconditi expectandum; tironum usibus hæc opella potissimum destinata est.

Primum hoc operam dedi, ut textus, si non omnino emendatus, plerisque saltem ceteris editionibus purior exhiberetur. Deinde editoris officium esse judicavi, nihil, nisi monito lectore, novare; præsertim, si qua ex conjectura lectio admittenda videretur. Quocirca editionis Aldinæ lectionem semper memoravi, nisi forte paucis in locis, quæ ad communem errorum fontem pertinerent, cujusmodi est Dorismus iste μάτηρ pro μήτηρ, et terminationis ι sive ιν additio vel detractio.

Quod ad varias lectiones attinet, plerasque, præterquam aperte vitiosas, enotavi; sed auctoritates, quibus singulæ nituntur, non semper curiose enumeravi; propterea quod modo non erat tanti, modo tam negligenter in hoc munere versati erant ceteri editores, ut testimonia Mstorum neque accurate numerari neque ponderari possent. Quotiescunque Euripidis loca ab antiquo quopiam scriptore cum varietate lectionis laudari memineram, sedulo monui. Hujus rei insigne exemplum reperies versu 568.

[iv] In vocibus per crasin conjunctis, ut κἄτι, κἀν, κἂν (i. e. καὶ ἐν, καὶ ἂν) et similibus scribendis, rationem a vetustioribus Mss. servatam diligenter secutus sum. Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi καὶ cum diphthongo crasin efficit, ut in κᾆτα pro καὶ εἶτα. Hoc post alios monuit Dawesius. (A)

'Αεὶ, Piersono jubente, Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in ἀετὸς, κλάω et κάω. (B)

Brunckius secundas futuri passivi indicativi personas in ει semper, non in ῃ, terminavit; secundas etiam præsentis ego ad eandem formam reduxi. Analogia nempe postulat, ut vocalis corripiatur in indicativo, producatur in subjunctivo, τύπτομαι, τύπτει, τύπτεται, τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. Neque causæ quicquam est, quare codicum auctoritas objiciatur; in his enim rebus nulla est codicum auctoritas. Satis constanter ει pro ῃ præbent Aristophanis editiones. Pauca tamen loca sunt, ubi altera terminatio in aliquo Ms. non exstet. Contra apud Tragicos non raro diphthongum ει pro ῃ offerunt Mss. Quod si in hac re et similibus aliquoties aut meo aut typothetarum errore peccatum est, ignoscet æquus lector, secum reputans, quam facile et mentis et oculorum acies hujusmodi minutiis examinandis hebetetur. Hujus regulæ meipsum oblitum esse video v. 251., ubi κακύνει adeo reponendum in Addendis monui, et nunc reposui. (C)

In Hecuba, ut a me edita est, neque omissi verborum augmenti, neque admissi in paribus senariorum locis anapæsti exemplum occurrit. [v] Locus unicus, qui priori licentiæ in hoc dramate favet, ab ipso Brunckio, acerrimo alias hujus licentiæ vindice, emendatus est. Et, cum rarissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptissima pene omnium fabula, reperiantur, plane persuasum habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. (D)

Altera quæstio, quod ad Hecubam attinet, non minus faciles explicatus habet. In neutro enim duorum exemplorum, ubi anapæstum admisit aut retinuit Brunckius, omnes consentiunt Mss. In altero, v. 782. lectio ejus uno tantum codice nititur. In altero, 381. (τοὔνομα pro ὄνομα) satis auctoritatis pro ὄνομα stat, si auctoritas in re tantilla desideraretur. (E)

Brunckius, qui anapæstos in secundo et quarto senarii loco subinde defendit, fatetur tamen Tragicos hanc licentiam, quantum poterant, vitasse. Quidni igitur semper vitarint? An volebant, et tamen nequibant? An casu et incuria eos has maculas fudisse ar-

bitrabimur? Adde quod Mss. auctoritate, scriptorum citationibus, et criticis argumentis exemplorum, quæ in hanc partem laudari solebant, numerus jam valde imminutus est.

Aliam ipse rationem adjicio, quæ si vera est, omnes, opinor, anapæstum paribus senarii locis semper excludendum esse ultro agnoscent. Hanc rationem, non plane quidem novam*, plerisque tamen ignotam, quam brevissime explicabo. [vi] Tantum scilicet abest, mea sententia, ut anapæstus pro secundo aut quarto pede ponatur, ut ne pro tertio quidem aut quinto substitui possit. Hoc de tertio pede si quis verum esse concedet, concedet a fortiori, ut Logici dicunt, de quinto etiam verum esse; dactylus enim, qui in tertia sede creberrime usurpatur, in quintà nunquam apparet. Anapæstus igitur, si illa excluditur, hanc intrare non potest. Jam loca, quæ huic doctrinæ adversantur, tam pauca sunt, tam facilia emendatu pleraque, ut, si unus et alter forte supersint, quibus nos mederi nequeamus, non idcirco sana judicanda sint. Equidem omnia, quæ regulæ nostræ contraria observavi, aut sanare, aut adversariis eripere posse videor. Ea quæ Euripideæ fabulæ suppeditant, singula, ubi occasio postulabit, examinabo. Quotquot in Æschylo et Sophocle occurrunt, hic subjiciam.

Æschylus Prometh. 246. *Καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ.*

Agam. 664. *Ἤρεικον· αἱ δὲ κερωτυπούμεναι βίᾳ.*

Choëph. 421. *Ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον, εἴτε Κισσίας.*

654. *Εἴπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία.*

Eumen. 896. *Πάσης ἀπήμον' δ' οϊζύος· δέχου δὲ σύ.*

Suppl. 800. *Πρὸς ὃν νέφη δι' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών.*

* Timide proposita est ab amico Morelli in Tractatu ejus de Græcorum Metris ante Thesaurum Grææ Poëseos. (Dactylum in quinta Tragici senarii nunquam occurrere, ibidem observavit Morellus.)

apud Plutarch. de Consolat. p. 106. C. Ὅσπερ μέγιστον ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν.

[vii] Sophocles Ajac. 524. Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.

Œd. T. 248. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.

Philoct. 1288. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

apud Hesych. v. ἀντίπλαστον. Τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

Horum exemplorum aliqua, quæ videntur esse, non sunt veræ exceptiones. In Prometh. 246. ἐλεεινὸς verbum est Atticis ignotum, qui semper ἐλεινὸς usurpant, alterum ne extra quidem iambos et trochæos. Et tamen quam multo commodius anapæstico vel dactylico metro aptatur vox quadrisyllaba, quam trisyllaba! Trisyllaba est in dactylico metro Sophocl. Philoct. 1130. Ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας, in anapæstico Aristoph. Ran. 1095. ῥάκι' ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοί, in heroico Homeridæ Hymn. in Cerer. 283. (264.) Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν.* Imperiti scribæ, quibus nulla fere metri species, præter Homericam, cognita erat, tantum non omnes Atticas formas in Ionicas mutarunt, ceterorum metrorum securi. Ne longe abeam. Frequens est versus iambici clausula, ὦ μέλε. Verum in hac clausula, ubi librariorum licentiam metrum compescere debebat, Mss. non raro dant, ὦ μέλεε, aut corruptius etiam, ὦ μέλαιε. Porro Atticæ linguæ analogia hanc scripturam flagitat. Ut enim a δέος formatur δεινὸς, ut a κλέος κλεινὸς, sic ab ἔλεος formatur ἐλεινός. Ut nunquam δεεινὸς, κλεεινὸς usurpant Attici, sic nunquam ἐλεεινὸς usurpant.† [viii] (F) In Agamemnone simili errore peccatur. Orthographicæ rationes metro labanti succurrunt. In compositis a κέρας nunquam ω admittitur, sed aut κέρας servatur integrum, quod fit ante labiales β et φ; aut nunc ultima syllaba abjicitur a veteri genitivo κέρεος (κερεαλκὴς), nunc ultima

* Ubi vide Ruhnkenium.

† Eadem est ratio adjectivorum πετεινὸς et πετεεινός. Hoc poëticum est, illud Atticum. In Demosthenis contra Stephanum prima prope finem ἐλεινότερον habet editio Feliciani.

litera a veteri nominativo κέρος. Dicunt igitur Attici κεροβάτης, κερόδετος, κερουλκὸς, κεροφόρος, et propterea κεροτυπεῖν. Rariora sunt, probæ tamen notæ, κεράσβολος (ex Platone satis notum) et κερασφόρος, quod exstat Euripid. Phœniss. 255. et in fragmento Sophoclis apud Ælian. N. A. vii. 39. Ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρους Στόρθυγγας εἶρφ' ἕκηλος. Versum ex Euripidis Oreste 268. Δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, citat Suidas v. κεροβάτης, ubi male priscam lectionem παρ' Εὐριπίδῃ Kusterus, licet ex Mss., in παροιμία mutavit. Similiter in compositis a κρέας se res habet. Nunquam enim κρεωδαισία, κρεωκοπεῖν, κρεωπώλης, κρεωστάθμη dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem sæpe migrare, sciat lector, nusquam hæc aut similia verba apud Pollucem occurrere, quin in uno saltem Ms. ο pro ω substituatur. Diversa forma est κρεανομία, pro qua apud Pollucem i. 34. et Clementem Alex. Protr. p. 11, 17. male scriptum est κρεωνομία. Sed, ut redeat, unde digressa est oratio, Wassius ad Thucyd. ii. 84. hunc Æschyli locum laudans, κεροτυπούμεναι scribit, judicio an errore, nescio.

Choëph. 421. Vel transpone, Ἔκοψ' Ἄρειον κομμὸν, vel lege, apud sententiam melius connectit, Κομμὸν δ' ἔκοψ' Ἄρειον.

[ix] 654. Cum Aldus et Robortellus ediderint φιλόξεν' ἐστιν, levi mutatione legendum, φιλοξένη 'στιν. Hujus erroris similem non raro admisere librarii, nescii scilicet longam vocalem elidi non posse. Dederunt igitur γράμμ' ἐστι, χρεῖ' ἐστιν, Ἑρμ' ἐμπολαῖε, cum γραμμή 'στι, χρεία 'στιν, Ἑρμᾶ 'μπολαῖε debuerant. Fatendum est quidem Atticos hujusmodi nomina plerumque generum duorum communia facere. Non semper tamen hanc regulam servant veteres. Theognis in ipso initio: Ἄρτεμι θηροφόνη *, quod imperite Brunckius mutavit; πολυξέναν Αἴγιναν dixit Pindarus Nem. iii. 3. πολύξειναι νεάνιδες apud Athenæum xiii. p. 574. A.

Eumenid. 896. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ. Attici semper οἰζὺς dixerunt, non ὀϊζὺς, οἰζυρὸς, non ὀϊζυρός;

[* In Pausania v, 3. 4. scribendum Θηροφόνη, ut ibidem legitur Θηρονίκη. *G. H. S.*]

quod monuit Piersonus ad Mœrin. Eodem modo dixerunt οἶς, οἰστὸς, Οἰκλῆς, Οἰλεὺς, quanquam in vulgatis libris has voces sine punctis diæreseos haud temere offendes. Aldina vero Æschyli editio οἰζύος recte habet. In Euripide usque ad hunc diem semper editum est ὅιστὸς, contra versus metrum, contra grammaticorum auctoritatem. (Vide ad Med. 634.)

Suppl. 800. Recte Aldus et Robortellus, νέφη δ' ὑδρηλά.

In fragmento legendum μέγ' ἐστ' ἴαμα, quomodo, quod mirere, correxit Grotius* Excerpt. p. 55. †

Nunc ad Sophoclem veniamus. In primo loco nemo non videt quam inconcinne istud ποτε ponatur, quam in pronunciando prorsus obscuretur. [x] Cum vero nihil mendi in singulis verbis hæreat, cogitandum est, an commoda transpositione metro succurri queat. Et hoc quidem tot modis fieri potest, ut propter copiam difficilis sit electio. Legi nempe potest

vel Οὐκ ἄν ποθ' οὗτος εὐγενὴς γένοιτ' ἀνήρ.
vel Οὐκ ἂν γένοιτ' ἀνὴρ ποθ' οὗτος εὐγενής.
vel Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτός ποτ' εὐγενὴς ἀνήρ.

Et huic ordini quodammodo favet Suidæ v. μνῆστις editio Mediolanensis, quæ ποτε omittit. Sed omnes

* Correxit Grotius e Scaligeri emendatione.

† Non tamen dissimulabo suspicionem meam, vocabulum ἴαμα serioris ævi esse et veteribus Tragicis ignotum. Æschyli versus est apud Scholiasten Sophoclis ad Electr. 286. Οἵ τε (Brunck. οἵ τοι) στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα. Sed Homeri Scholiastes a Villoisono editus ad Il. Ψ. 12. ἰάματα pro ἐρείσματα substituit. Menandri locus apud Stobæum et Clericum p. 276. ita fertur, λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος· ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἰάματα· ubi hiatus vitium prodit, neque admitti potest crasis, quam fingit Bentleius, ταἰάματα. Et hiatus quidem tolli potest ope Scholiastæ Villoisoniani ad Il. O. 393. qui legit κουφίσματα, quod etiam habet Codex Townleianus. Sed legendum est partim ex his Scholiastis partim ex altero ad Æschyli Prom. 378. Ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων· Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια. Si igitur ἴαμα vitiosum esse statues, legendum erit, Ὅσπερ μέγιστον φάρμακον πολλῶν κακῶν. [Illustre in loco Menandri exemplum scripturæ diversitatis natæ ex more veterum usitatissimo adeoque necessario memoriter citandi versus poëtarum. Necessarium quod dico illum morem, ne quis miretur, cogitet rationem voluminum antiquorum, quæ et laboriose evolverentur, neque haberent indicum commoditatem. Itaque veteres non poterant non satis habere, si sententias poëtarum mente complexi, ubi citandi occasio venisset, haud raro suis potius quam ipsorum auctorum verbis uterentur. Hic fons est uberrimus tot scripturæ diversitatum, quarum quam leve sit ad criticen momentum, nemo non intelligat. Velut in illo ipso Comici loco, quo nobis sponsore constabit, Porsonum poëtæ manum restituisse? *G. H. S.*]

numeros implet Suidæ Ms. in Collegii Corporis Christi Bibliotheca apud Oxonienses servatus, modo levis et solennis error corrigatur, legendo *Οὔποτε* pro *οὔπω.*

Οὔποτε γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. (F)

Œd. Tyr. 248. Dignus qui exscribatur integer locus:

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.

Cum pronomen sit non omnino necessarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjecit Joannes Burtonus. Verum ne illos videar imitari, qui scrupulum injectum quocunque modo eximere cupiunt, fateor *νιν* hic tam eleganter addi, ut quamvis aliam medicinam adhibere malim, quam illud expungatur. Et defenditur simillimo loco Trachin. 287. *ΑΥΤΟ`Ν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα Ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, Φρόνει ΝΙΝ ὡς ἥξοντα.* Sed levi opera res peragenda, et unius literulæ jactura reponendum *ἄμορον*, quæ vox occurrit Euripid. Med. 1395. [xi] *ἄμμορος* habet Sophocles Philoct. 182. et tandem Euripides Hec. 421.

In Philoctete aut mutato duarum vocularum ordine lege, *ἆρ' οὐ*, aut dele particulam negantem. Sed illud, opinor, verius; quanquam in hisce interrogandi formulis negantem particulam pro arbitrio vel addunt vel omittunt Tragici. Œd. T. 822. *ἆρ' ἔφυν κακός; Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος;*

In fragmento *νόμον ἔχει* quivis legendum viderit.

In choris et melicis systematibus, quæ librarii et editores pro arbitrio distribuunt, duas sum potissimum regulas secutus. Primo curavi, ut quodque carmen ad nota et lyricis poëtis usitata, si facile fieri posset, versuum genera redigeretur; deinde, ut eadem aut similis versuum species quam sæpissime recurreret. Hujus divisionis exemplum vide in hac fabula 931. 932. 935. Ejus generis versus plures in primo Ajacis Sophoclei choro reperiuntur. Optandum quidem erat, ut Strophæ Antistrophe ubique accurate responderet. Sed cum librarii in facillimis metrorum generibus toties et tam turpiter peccarint, quid in paullo reconditioribus fecisse putabimus, præsertim ubi ad metri difficultatem styli obscuritas accedat?

Cautius igitur in hac parte me gessi, et quædam intacta reliqui, in quibus tamen errorem latere posse suspicatus sim. Hoc semel observandum est, nihil tam frequenter in librarios cadere, quam verborum ordinem immutare. Hunc errorem illi quidem, ubi animadverterunt, aliquando literis numeralibus indicant. Sed has notas ii, qui postea codicem exscribunt, dum ad finem operis properant, sæpe negligunt. [xii] Tutissima proinde corrigendi ratio est vocularum, si opus est, transpositio.

Licentiæ, quam in dialectis sibi permisere Tragici, fines accurate constituere perdifficile est: Ionismos tamen quosdam adhibuisse, sed parce et raro, extra controversiam est. Dixerunt utique ξένος et ξεῖνος, μόνος et μοῦνος, γόνατα et γούνατα, κόρος et κοῦρος, δορὶ et δουρί. Plures vero ex Homero invexit librariorum inscitia. Dialecti Doricæ, choris usitatissimæ, ratio paullo facilior est, nec tamen omnino certa. Nulli enim codices, ne optimi quidem, Doricas formas in melicis constanter retinent. Sed hanc regulam servandam putavi, ut eas, ubicunque vel unus modo non pessimæ notæ codex præberet, in textu reponerem. In plerisque enim Mss., ubi in contextus serie Dorica forma exstat, Attica vel communis supra scripta est. Hanc igitur scribas quoties alteri prætulisse credibile est!

Præter Aldi editionem, cujus lectiones plerasque memorandas putavi, utpote ex Mss. fere expressas, usus sum Barnesiana, Kingiana, Musgraviana, Brunckiana, Beckiana. Kingius multa loca ex Mss. correxit, sed judicio parum acri, et de emendationibus suis lectorem raro certiorem facit. In re metrica multum se jactat, et Scholiastarum auctoritate, quæ nulla est, versus choricos disponit. Interdum ex conjectura mera eaque fallaci textum interpolavit. Verum 416. post 414. posuit et 417. delevit. Hunc errorem Thomas Morellus, qui Kingii editionem repetivit, sustulit; sed ipse, [xiii] ut fidem et judicium hominis agnoscas, codicum descriptionem, quam dederat Kingius, omisit; et v. 578. pro τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγον, audacter, sed tacite, edidit τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος. Cum notam ad hunc locum scribebam, editionem tantum

Morellianam præsto habebam. Immerito igitur Kingium culpavi, satis alioqui culpabilem. Lector benevolus errorem meum condonabit et corriget. Cum vero tot Mss. adhibuerit Kingius, editionem ejus, licet caute, consulere oportuit, ut eorum lectiones indagarem. In quo opere adjutus sum duobus codicibus conferendis, quibus ipse Kingius usus erat. Utriusque copiam Regiæ Societatis humanitate nactus sum. Horum alterum Kingius optimum Reg. Soc. codicem vocat. Verum is, quanquam non omnino inutilis, longe ab optimo distat, et valde recens est, utpote anno demum 1490 exaratus. Tres priores continet fabulas. Alter quoque totidem habet; sed initio et fine nunc mutilus est, et centum plus minus annis priori antiquior videtur. Criticam subinde exercere voluit scriba; varias enim lectiones nunc in margine, nunc inter versus aspersit, quas, quoties dignas judicavi, quæ commemorarentur, cum lectore communicavi. Usus sum præterea Ms. Harleiano 5725, et ipso recenti. Hunc in notis H voco, Kingii *optimum* scilicet K, alterum R. Verum omnes fere Codices parum ab antiquitate commendabiles sunt, et, quo frequentius describuntur, eo gravius interpolantur.

Interpretandi et illustrandi labore, utilissimo sane, supersedendum duxi, partim ne libellus in librum excresceret. [xiv] Loca tantum quæ Latini imitati sunt, prout memoria suggessit, adscripsi. Raro sum interpretis munere functus, nisi ubi cum critici officio conjunctum esset. Sin autem in ulla re justo parcior visus fuero, in sequentibus fabulis, si quas posthac edidero, hoc vitium emendare annitar. Hoc enim monendus est lector, ceteras Euripidis fabulas ordine vulgato singulas mox prodituras, si modo hoc specimen reipublicæ literariæ non displicere intellexero. Si opus ad finem perduxero, addam observationes quasdam in varia Scenicorum Poëtarum metra.

P. S. Cum plures postea Mss. contulerim, eorum Index Argumentum sequetur.

SUPPLEMENTUM

AD

PRÆFATIONEM.

[xv] Sic fere ante annos quinque præfatus sum, cum Hecubam Euripideam, velut editionis novæ specimen, ederem. Nuper vero, cum Viri doctissimi atque humanissimi, quibus Typographei nostri cura demandata est, dignam operam meam judicassent, quæ ex prælo inclytæ Academiæ nostræ exiret, hoc saltem facere enisus sum, ut hanc nimis fortasse benignam eorum opinionem non omnino fallerem. In notis igitur quædam addidi, aut mutavi; nihil autem prorsus delevi. Quæcunque momenti alicujus esse putavi, seorsum imprimenda curabo, ut ii, qui priorem editionem possident, quam minimo pretio secundæ bona, si qua tamen bona insunt, sibi comparare possint. Quod in fine præfationis pollicitus sum, sed tempore non præstituto, partim hodie repræsentare conabor, ut scilicet de Scenicorum Græciæ Poëtarum metris quædam disserenda suscipiam. Hos vero cancellos mihi ipse circumdabo, ut ne extra iambicorum, trochaicorum atque anapæstorum limites egrediar. Quod tamen priusquam facio, pauca quædam, quæ brevius dixi, paullo explicatius, si potero, tradam.

[xvi] (A) "A vetustioribus Mss." dixi; quoniam circa finem, ut arbitror, sæculi decimi tertii iota subscribere cœpere librarii, quod antea vel adscriptum erat, vel omissum. Duæ nempe erant Grammaticorum sectæ;

hæc iota dativis et infinitivis addebat, illa omittebat. Sed in hoc omnes vetusti Mss. consentiunt, etiam ii, qui constanter *μούσηι* et *δρᾶιν* retinent, ut *κἂν*, *κἄπειτα* et similia litera ista semper careant.

(B) Nescio, cur miretur quis, quod vocalem in *ἀεὶ* communem esse statuerim, cum idem fiat in *ἰῶμαι*, *ἰατρὸς*, *λίαν* et aliis. Gravem in re levi errorem admisit Valckenaerius, cum ait, Diatrib. p. 65. loca omnia Euripidis, ubi priorem producit *λίαν*, facillimam medelam admittere. Imo ipse locus, quem citas, Vir summe, nullam medelam admittit. *Γύναι, τό, τε λίαν καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον*. Quam ex emendatione addidisti, particula *τε* (vel *γε*), si in Mss. omnibus reperiretur, ejicienda esset; quippe quæ nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba esse possit. Dixit quidem Menander apud Stobæum cxvi. p. 475. *'Ημῶν τόγε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ·* dixit Philemon ibid. cviii. p. 455. *'Εν τῷ τό, τε κακὸν εὖ φέρειν καὶ τἀγαθόν·* dixit Alexis apud Athenæum vi. p. 237. C. *Νοεῖς τό, τε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; καὶ μάλα.* (sic enim legendum.) Sed ab hac licentia prorsus abstinuere veteres; semel tantum senarium ab *ὥστε μετέχειν* inchoavit Aristophanes Plut. 345. semel ab *οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς* 410. sed et hæc rarissima sunt. Quod vero dixi de particulis *τε* et *γε*, neutram posse secundam pedis syllabam fieri, id de senario accipe. Adde quod neutra in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest. [xvii] Sed ut ad *ἀεὶ* redeam, aptissimum ex Ms. Etymologico apud Koen. ad Gregor. p. 160. locum citavit Hermannus* Præf. p. 23. cujus ultima, ut insanabilia, prætereo; priora procul dubio sic legenda: *'Ιστέον ὅτι ιβ φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰὲν καὶ αἰὲς ποιητικῶς καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον [καὶ ἀεὶ ἐκτεταμένον] καὶ ἀῒ* (ut recte Koenius) *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι.* Suidas: *'Αεί. τούτου ια φωναί.*

(C) Esto, ut *τύπτεαι* in *τύπτῃ* ac *τύπτει* pari jure contrahere potuerint Attici, utram contractionem putas prælaturos? Certe eam, quæ modos diversos distingueret.

(D) Debueram fortasse *χρῆν* excipere, quod non

* Euripidis Hecuba. Godofredi Hermanni ad eam et ad R. Porsoni Notas Animadversiones. 8vo. Lipsiæ 1800.

minus quam ἐχρῆν in Scena At[illegible]urrit, etiam apud Comicos, quomodo, ut uno exemplo contentus sim, Hermippum Athenæi viii. p. 344. D. *Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἕν' ὄντα.* Sic recte Aldi editio, male recentes ἐχρῆν. Quod ait Brunckius, quædam esse verba, quibus solenne sit augmentum abjicere, verba ea, quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt. Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam-perfecto tempori reservant, Œd. C. 1598. Similis est ratio in καθεζόμην, καθήμην, καθεῦδον, quibus augmentum non præponunt Tragici, Comici pro arbitrio vel præponunt, vel abjiciunt. Erravit igitur Brunckius ad Æsch. Prom. 229. Soph. Œd. C. 1597. Duplex aliquando augmentum admisere, ut in ἠνεσχόμην, ἀνεσχόμην, quorum utrumque Tragicis familiare; [xviii] sed ἠνεχόμην, quod Sophocli, Aristophani et Platoni obtrudere conatur Piersonus ad Mœrin p. 176. Brunckio assentiente, mera est barbaries. Aldus et membranæ ἠνσχόμην, Scholia vetera ἩιΣΧΌΜΗΝ. Codices quidam ἰσχόμην, satis recte, nisi rectius præberet Eustathius ἐσχόμην ad Il. E. p. 529, 18. = 400, 52. Nimirum, cum semel ἰσχόμην in ἠσχόμην, quod pro varia lectione præbet Eustathius, corruptum esset, inde provenere ista portenta, ηἰσχόμην, ἠνσχόμην, et quid non? Aristophanis versus mendosus est. Mss. aut ἠνεσχόμεθα aut ἠνειχόμεθα habent, quanquam silent Brunckius et Invernizius, qui e Kusteri interpolatione ἠνεχόμεσθα retinent. In Platonis Charmide p. 162. D. HSt. ἠνέχετο merum est editionis Francofurtanæ typographi erratum, qui simplicem χ literam pro nexu σχ posuerit; ceteræ enim omnes recte ἠνέσχετο.*

(E) Cum de hac quæstione tot aliæ pendeant, visum est rem paullo altius repetere, et præcipuas versuum iambicorum, trochaicorum et anapæsticorum leges semel memorare.

Senarius iambicus, sive trimeter, ut notum est, sex iambis, si priori nomine uteris, constat; tribus metris, sive dipodiis, id est, diiambis, si posteriori. Et hic est perfectus senarius, vel trimeter.

* Sic παρέχετο pro παρέσχετο eadem ed. in Tim. p. 1084. C.

Soph. Aj. ι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον.
Eurip. Hec. 14. Ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλον.*

Sed cum res esset immensi operis, et certe ab isto versuum genere, quod sermonem quotidianum quodammodo exprimere debebat, alienissima, puros senarios scribere, [xix] duas licentias excogitabant Iambographi; priorem scilicet, ut spondeum in imparibus locis admitterent, alteram, ut pro iambo tribrachyn, utpote temporibus æqualem, substituerent: sed has licentias veteres isti Iamborum scriptores, Archilochum dico, Solonem et Simonidem, parcius sibi indulgebant; multo frequentius Tragici; Comici denique, quibus propositum erat, non solum familiarem, sed etiam familiarissimum sermonem imitari, laxissimos aliquando numeros admittebant.

Tragici igitur, præter iambum et tribrachyn, quos cum paribus locis communes habebant, spondeum etiam in primo, tertio et quinto usurpabant. Postea hunc spondeum in primo loco, prout res ferebat, vel in dactylum vel in anapæstum dissecabant, in tertio loco tantum in dactylum, in quinto neque in anapæstum neque in dactylum. Ac de dactylo quidem res adeo expedita et facilis est, ut vix tria exempla reperiantur, quæ huic regulæ obstare vel videantur. Euripidi quidem tribuunt viri docti tanquam Hippolyti verba, a Zenobio, Diogeniano, Suida et Apostolio in proverbiorum numerum relata, sed nusquam pro Euripideis citata, Ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Et poterant esse verba Phædræ ad nutricem; Scholiastes enim ad Hippol. 602. ait: καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, Εὔνοι' ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας. Sed cujuscunque est, certe neque Euripidis est, neque Tragici cujusquam. Alter locus Euripidis, inter fragmenta a Barnesio et Musgravio collocatus, exstat apud Stobæum cxvi. p. 477. Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα, Ἡμεῖς δ' ἀπολαύειν ὧν ἔχουσιν, οἱ νέοι. Quis vero nescit, quoties margo Stobæi in nominibus erret? [xx] Aut quis hæc esse Comici cujusdam verba dubitet? Versus solus, quem in fabulis integris superesse credo,

[* Sic memoriter citavit: ne quid reconditi hic latere putes. *G. H. S.*]

occurrit Iph. A. 1632. *Χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον νεαγενῆ.* Quanquam spurium esse hunc versum credo, non tamen de interpolatore ipso adeo male censeo, ut putem eum ita scripsisse. Legendum *εὐγενῆ* quivis viderit. Nemo autem a me postulabit, ut emendationes virorum doctorum, quæ huic regulæ adversantur, refellam; satis enim superque se ipsæ refellunt. "Sed Comici hanc regulam sæpissime violant." Certe. Atque hæc ipsa res eam a Tragicis servari probabile reddit. Sed de Tragicorum et Comicorum versuum discrimine plura sum infra dicturus. Quod si dactylum, qui in prima et tertia sede non infrequens est, quinta semper exclusere Tragici, si etiam anapæstum in tertia sede vitarunt, consequens esse putabam, ut anapæstus e quinta semper exulare deberet. Potueram eadem opera loca omnia colligere et examinare; sed brevitati imprimis studebam: regulam igitur meam de tertio senarii pede stabilisse contentus, cetera lectoris industriæ et candori permiseram.

Unam tantummodo exceptionem notare neglexeram, quam nunc paucis attingam, de propriis scilicet nominibus. Sunt enim nomina quædam, qualia *Ἀερόπη, Ἀντιγόνη, Ἰφιγένεια, Λαομέδων,* quæ ex iambicis et trochaicis versibus omnino excludenda essent, [xxi] nisi* anapæsti aliquando admitterentur. Hanc igitur veniam Tragicis libenter cum auditores, tum lectores concedebant, ut in quavis senarii sede, præter ultimam, anapæstum, ut in quavis trochaici sede, præter mediam et ultimam, dactylum usurparent. Ac nullo sane discrimine et in impares et in partes senarii locos propria nomina inferunt, ut inde consequi putem, anapæstis in tertia et quinta sede, præterquam cum hac sola exceptione, temperasse. Si enim jure suo anapæstos ibi adhibere poterant, debebant ita distribuere, ut pares locos effugerent. Cetera nomina, in quibus occurrit anapæstus vel dactylus, cum non ineluctabili necessitate iis pedibus uti cogerentur, debebant quidem ita versibus intexere, ut anapæstus in diversos pedes dissecaretur.

* Cum propter brevitatem, de trochaico loquens, anapæstum dico, lector semper de duabus dactyli syllabis cum sequentis pedis longa conjunctis intelligat.

Iph. A. 507. Αἰνῶ σε, Μενέ|λα', ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν.

Or. 490. Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγα|μέμνων βίον.

Ph. 1371. Ὦ τλῆμον οἷον τέρμον' Ἰο|κάστη βίου.

Et hoc certe plerumque faciebant. Verum istam legem sibi servandam putabant, ut anapæstus in eadem voce totus contineretur. Mendosus igitur est Iph. A. 1579.

Ἔλεξε δ' ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι παῖ Διός.

E Mss. tribus Parisiensibus dedit Marklandus,

Ελεξε δ' ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε.

Musgravius, quod mirum est, vulgatam tacitus retinet.

Si me rogas, utra harum vera sit lectio, respondeo, neutra. Nec quicquam mea refert; quippe qui persuasus sim, totam eam scenam ab usque versu 1541. spuriam esse et a recentiori quodam, nescio quando, certe post Æliani tempora suppositam. [xxii] Non tamen ideo omnia contra sermonis indolem et contra metri leges peccata scriptori ipsi, sed quædam saltem librariis imputanda censeo. In hoc loco procul dubio dederat ille, Ἔλεξε δ', ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμις Διός· et mox Δέξαι τὸ θῦμα τοῦθ' ὅ σοι δωρούμεθα· sed qui sequitur versus,

Στρατός τ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,

vereor ne sit in ipsius PseudEuripidis cerebello natus. Marklando legendum videbatur, Στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινὸς, Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ. Ubi vero Tragici exercitum Græcorum hoc epitheto ornant? In hac ipsa scena, 1591. ait Marklandus. Στρατεία quidem κοινὴ erat, στρατὸς non κοινός. Brunckius tamen ad Orest. 201. ait: "Tertia in Ἀγαμέμνων produci (lege 'corripi') quidem potest in Canticis. Sed aliud exemplum afferendum erat, quam versus ex Iph. A. a Musgravio excitatus. Cum Marklando enim sentio, qui interpolatum illum affirmat, et admodum probabiliter emendat." Verum si totus locus sæculi recentioris est, medicina fit mortuo. De quo latius agam, si quando fabulam istam edendam curabo. Alia loca partim e variis lectionibus, partim e conjectura emendanda sunt. Iph. A. 817. male mutavit Marklandus, licet Φαρσάλιον præbeant Mss. In 814. γ' delendum,

neque de elisione in Ἑλλάδι, quanquam paullo rarior est, timendum. Alcest. 1140. Καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ. Verum pejus corrupti sunt versus Ion. 296. 297. quos in gratiam lectoris citabo, simul ejus judicio et acumini commendans. [xxiii] Τιμᾷ σφε Πύθιος, ἀστραπαί τε Πύθιαι. Τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μήποτ' σ' εἰσιδεῖν.

Sed cum hoc impetrassent Tragici, ut scilicet Ἰφιγένεια et similia verba impune, ubi opus esset, usurparent, paullo longius progressi sunt, et interdum, licet raro, anapæstos in propriis nominibus reliquere, ubi non omnino erant necessarii. Orest. 453.

Ἀπωλόμην Μενέλαε Τυνδάρεως ὅδε.

Herc. F. 219.

Ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών.

Sophocl. Philoct. 794.

Ἀγάμεμνον ὦ Μενέλαε πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ.

In Aj. 1008. de lectione dubitari potest. Tria alia exempla ex Helena Euripidis 88. et Electra 314. 315. attulit Hermannus Præf. p. 63. quorum duo priora correctionem neque admittunt, neque requirunt. Euripides etiam in Νεοπτόλεμος, Ἱππόλυτος, Ταυροπόλος, tres ultimas syllabas anapæstum fecit, quod tamen in genitivis et dativis meliori jure fecisse videtur, quam in nominativis et accusativis. Simili licentia vocem anapæsticam in trochaico versu ita collocabant, ut duæ breves syllabæ dactyli partem efficerent.

Or. 1549. Ξύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι.

Iph. A. 324. Οὔ, πρὶν ἂν δείξω Δαναοῖσι πᾶσι τἀγγεγραμμένα.

355. Χιλίων ἄρχων Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορός.

Quanquam secundus versus aliter legi potest, vel ex Ms. δείξω γε Δαναοῖς, vel e conjectura Δαναΐδαις. Comici igitur, minus mirandum est, si dactylum aliquando in trochaicis admittebant, cum proprium nomen occurreret, [xxiv] licet, si paullo plus laboris insumere vellent, hanc licentiam evitare potuissent. Hermippus Athenæi xi. p. 486. A. (male notata 488.)

Ἢν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπάστην ἐκπιών,
Τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.

Comicus incertus, sed Aristophani æqualis, apud Plutarch. Polit. Præc. p. 811. F.

Μητίοχος μὲν (γὰρ) στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς,
Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτᾷ, Μητίοχος δὲ τἄλφιτα,
*Μητιόχῳ δὲ πάντα κεῖται, Μητίοχος δ' οἰμώξεται.**

Ideo autem de hac Comicorum licentia mentionem injeci, quod, cum plures alias trochaicorum leges, quas servant Tragici, ipsi violent, a dactylo, nisi in propriis nominibus, caute abstineant. De hac re quædam infra addam, cum de comici et tragici trochaici discrimine agam.

Nunc de cæsuris videamus. Senarius, ut notum est, duas præcipuas cæsuras habet, penthemimerim et hephthemimerim, id est, alteram, quam voco *A*, quæ tertium pedem, alteram, quæ quartum dividat. Prioris cæsuræ quatuor sunt genera; primum est, quod in brevi syllaba fit; secundum, quod in brevi post elisionem; tertium in longa; quartum in longa post elisionem.

Hec. 5. (*Aa*) *Κίνδυνος ἔσχε | δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.*
11. (*Ab*) *Πατὴρ ἵν' εἴποτ' | Ἰλίου τείχη πέσοι.*
2. (*Ac*) *Λιπὼν ἵν' Ἅιδης | χωρὶς ᾤκισται θεῶν.*
42. (*Ad*) *Καὶ τεύξεται τοῦδ' | οὐδ' ἀδώρητος φίλων.*

Alterius cæsuræ, quam voco *B*, plura sunt genera. [xxv] Primum, cum in fine disyllabi vel hyper-disyllabi occurrit sine elisione; secundum, post elisionem; tertium, cum brevis syllaba est enclitica vox; quartum, cum non est enclitica, sed talis, quæ sententiam inchoare nequeat; quintum, cum vox ista ad præcedentia quidem refertur, potest vero inchoare sententiam; sextum, cum syllaba brevis post elisionem fit. Duo alia cæsuræ hujus genera ceteris minus jucunda sunt, ubi sensus post tertium pedem suspenditur, et post distinctionem sequitur vox monosyllaba, vel sine elisione, vel per elisionem facta.

* Archilochus Herodiani in Villoisoni Anecdot. Græc. t. ii. p. 93. Νῦν Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ· Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεώφιλε δ' ἄκουε. (Λεωφίλου δ' ἀκούεται.) [Post Νῦν insere δὲ, ut Λεώφιλος, quod aures poscunt, ubique τρισυλλάβως pronuntietur. *G. H. S.*]

Hec. 1. (*Ba*) Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα | καὶ σκότου πύλας.
248. (*Bb*) Πολλῶν λόγων εὑρήμαθ' | ὥστε μὴ θανεῖν.
266. (*Bc*) Κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν | εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
319. (*Bd*) Τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν | ἀξιούμενον.
Soph. El. 530. (*Be*) Ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς | ὃν θρηνεῖς ἀεί.
Phil. 1304. (*Bf*) Ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' | ἐστὶν οὔτε σοί.
Æsch. Theb. 1055. (*Bg*) Ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ | τιμήσεις τάφῳ;
Soph. El. 1038. (*Bh*) Ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' | ἡγήσει σὺ νῷν.

Est et alia senarii divisio, quam si non cæsuram, 'quasi-cæsuram' liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem patitur, sive in eadem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Hec. 387. Κεντεῖτε μὴ φείδεσθ' ἐγὼ 'τεκον Πάριν.
355. Γυναιξὶ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα.

Hæc quasi-cæsura apud Tragicos haud est infrequens. Longe rarior est ea licentia, qua integri pedes, tertius et quartus, [xxvi] vel integras voces vel vocum partes faciant.

Soph. Aj. 1091. Μενέλαε μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς.
Æsch. Pers. 509. Θρῄκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ.

Quorum exemplorum in secundo pronunciandi difficultas laborem ab exercitu Persico exhaustum optime exprimit. Sed, ut hoc aliquando sibi permittunt, illud nunquam sibi permittunt, ut pedes tertius et quartus eadem voce comprehendantur. Hoc si fieri posset, omnis rhythmus, omnes numeri funditus everterentur. Imo Comici, inquies, hoc non raro faciunt. Comici sane interdum faciunt, ii tamen paullo rarius; (sexies et decies, nisi fallor, Aristophanes in Pluto;) at hoc ipsum argumento est, Tragicos non facere. In iis, quæ dixi ad Hec. 728., non quidem erravi, sed paullo tamen minus sum accurate locutus. Quod ibi

tantum innui, hîc aliquanto fusius exsequar. Si Tragici et δύρομαι et ὀδύρομαι pari jure adhibere possent, eam certe formam, unde numerosior versus evaderet, prælaturi essent. Eadem præterea ratio locum habet in verbis ὀμόργνυμι et μόργνυμι. Aristoph. Acharn. 706.

Ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπομορξάμην ἰδών.

Aut augmentum omissum, aut spondeus in quintum locum admissus. Sic tamen habent omnes, opinor, editiones, et Suidas v. Ὥστ' ἐγὼ μέν. Kusterus, qui vulgatam in textu suo scripturam reliquit, in tractatu tamen de Verbis mediis recte scribit ἀπεμορξάμην. [xxvii] Et sane ita legendum est ex ipso Suida eadem in voce, ubi ordo verborum veram lectionem conservavit. Atque eadem lectio jam exstabat in tribus Scholiorum editionibus, Aldina, Juntina, Frobeniana; mutavit Portus, mutantem secutus est Kusterus.

Sed ad quæstionem propositam redeo. Grammaticorum quorundam erat σπουδὴ, sive παιδιὰν vocas, versus scribere tales, ut singulæ dipodiæ integris vocibus vel continerentur, vel saltem terminarentur. Athenæus x. p. 454. F. Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέαρχος φησὶν, εἰς τὸν Πᾶνα ποίημα τοιοῦτόν ἐστι. τῶν ποδῶν ἕκαστος (potius legendum στίχων) ὅλοις ὀνόμασι περιειλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοὺς καὶ ἀκολουθητικοὺς ἔχει τοὺς πόδας (τὰ μέτρα vel τὰς διποδίας accuratius dixisset), οἷον,

Σὲ τὸν βόλοις | νιφοκτύποις | δυσχείμερον
Ναίονθ' ἕδος | θηρονόμε Πὰν | χθόν' Ἀρκάδων
Κλήσω γραφῇ | τῇδ' ἐν σοφῇ | πάγκλειτ' ἔπη
Συνθεὶς ἄναξ | δύσγνωστα μὴ | σοφοῖς κλύειν
Μουσοπόλε θὴρ | κηρόχυτον ὃς | μείλιγμ' ἱεῖς.*

Sic lege, et interpretare, 'Qui melodiam e fistula ceris compacta excitas.' Verum, si versus istos recte metieris, Tragicorum regulæ unum modo adversantem reperies. Secundus enim, quartus et quintus pertinent ad cæsuram *Ba*, tertius ad *Ad*. Sed primi similem Tragico scribere nunquam, ut opinor, permissum erat.

Non eram nescius, cum hanc regulam posui, paucas

[* L. ἵης. Quod enim Porsonus ad Orest. 141. de τιθεῖς docuit, valet etiam de ἱεῖς. *G. H. S.*]

quasdam exceptiones in hodiernis Tragicorum editionibus occurrere. Verum eæ tam raræ sunt, et tam sanatu faciles, ut putarem, neminem semel monitum, qui quidem aurem haberet, [xxviii] non sponte emendaturum. Versus Sophoclis Œd. Col. 372. Εἰσῆλθε τοῖν τρὶς ἀθλίοιν ἔρις κακὴ, non est vera exceptio. Adverbium enim ab adjectivo disjungendum est, ut in Homerico Od. E. 306. Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις. Aristoph. Plut. 851. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος· Καὶ τρὶς κακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις, Καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰοὺ, ἰού. Aliud exemplum præbet Euripides, qui dicitur, Iph. A. 1595. Φάσμ', οὗ γε μηδ' | ὁρωμένου | πίστις παρῆν. Poteram quidem hoc versu corrigendo supersedere; sed, ne quis cavilletur, me hanc commodam sane e dumetis erepedi viam instituere, ut ea pro spuriis, quæ doctrinæ meæ repugnant, deleam, fatebor nihil me dubitare, quin ipse scriptor dederit, φάσμ', οὗ γε πίστις μηδ' ὁρωμένου παρῆν.

Sed si placet, cetera exempla, quæ huic regulæ obstent, prope inspiciamus. Ea sunt, quæ sequuntur.

Æsch. Pers. 501. Στρατὸς περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον.

Agam. 1261. Ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.

Suppl. 252. Καὶ τἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν.

Soph. Aj. 969. Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα;

Postremi loci vitium obiter sustuli ad Hec. 1206. legendo, τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν. Œd. C. 1339. Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται. Priora tria transpositione sananda.

Κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περᾷ.

In secundo dele noxiam particulam ἂν, et lege,

Ἦ κάρτα χρησμῶν ἆρ' ἐμῶν παρεσκόπεις.

[xxix] In tertio τἄλλα mendosum est, cum ἄλλα esse deberet; quanquam hoc quidem aliter sanari poterat: sed, ut ἐπεικάσαι sedem suam obtineat, legendum,

Καὶ πολλά γ' ἦν δίκαιον ἄλλ' ἐπεικάσαι.

Exstabat olim in Eurip. Suppl. 168. hic versus,

Πολιὸς ἀνὴρ εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.

Nisi Mss. Parisienses ad hunc locum collati essent,

quis veram lectionem eruere posset? Id tamen, quicunque aurem habeat, videre possit, non esse tam immodulatum senarium ab Euripide profectum. Sed aliud est errorem indicare, aliud corrigere. Dedit Marklandus e Mss. *Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων πάρος·* quod si non verum, vero certe proximum puto; latere enim in Aldinæ lectionis ruderibus tenue veritatis vestigium existimo; scilicet a poëta scriptum, *Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος ἰσοδαίμων πάρος,* deinde levi errore mutatum *ἰσοδαίμων* in *εὐδαίμων·* quod monere volens librarius, aut inter versus aut in margine notavit *ἰσο* legendum pro *εὐ.* Illud, ut fit, alii neglexere, altera lectione contenti; alii leviter depravatum in textum intulere, ut talis fere versus tandem exstiterit:

Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.

Corrector, tam enormi versu offensus, *τύραννος* recidendo ad metra eum redigere conatus est. Aptissimum autem tyranno vel tyrannidi epitheton *ἰσοδαίμων.* Æschyl. Pers. 636. *Ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεύς;* Plato Rep. viii. non longe a fine de Euripide ait, *Καὶ ὡς ἰσόθεόν γε τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει.* [xxx] Habuit in animo Troad. 1177. *Γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος.* Notus est Ariphronis Sicyonii Pæan apud Athen. xv. p. 702. A. *Τᾶς τ' εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς.* Sic editiones Casauboni, qui tamen ex Epitome legit *ἰσοδαίμονος,* quod habent etiam Plutarchus de Virt. Mor. p. 450. B. de Frat. Amor. p. 479. A. Sextus Empiricus adv. Mathem. xi. 49. In editione Aldina Athenæi est *ἰϭδαίμονος,* quod Typothetæ videtur erratum, qui ϭ (id est *σο*) cum ϭ confuderit. Diverso sensu dixit *ἰσοδαίμονα* Pindarus Nem. iv. 137.

Hactenus hæc. Nunc ad aliud cæsuræ genus accedimus, quam potius 'pausam' ideo nominare libet, quoniam versus, qui cæsurarum supra memoratarum nullam habeat, necessario minus modulatus est; versus vero, qui 'pausa' careat, non est continuo immodulatus. De versibus iis loquor, ubi quintus pes in duas voces distribuitur. Tirones vero ea, quæ de hac re dicturus sum, pro supplemento accipient notæ meæ ad Hec. 343. *Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν.* Sic primus recte edidit Kingius pro *τοὔμπαλιν.* Nempe

hanc regulam plerumque in senariis observabant Tragici, ut, si voce, quæ Creticum pedem efficeret, terminaretur versus, eamque vocem hypermonosyllabon præcederet, quintus pes iambus vel tribrachys esse deberet. Non potuerunt igitur talem versum Tragici scribere, qualis est *Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον τοὔμπαλιν*, aut *Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν*, aut *Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σωφρόνων·* certe noluere, si modo vel diversa orthographia vel alia verborum positura vitare possent 'In scenam missos cum magno pondere versus.'

[xxxi] Res eadem est, si Creticus in trochæum et syllabam dissolvitur, vel si, Cretico in syllabam longam et iambum dissoluto, syllaba longa est aut articulus, aut præpositio, aut quævis denique vox, quæ ad sequentia potius quam præcedentia pertineat.

Or. 1079. *Κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' | ἐστὶ | δή.*
1081. *Χαῖρ'· σὺ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο· | σοί γε | μήν.*
Hec. 382. *Καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ, ἀλλὰ | τῷ καλῷ.*
379. *Δεινὸς χαρακτὴρ, κἀπίσημος | ἐν βροτοῖς.*

Et sic habe de *τίς, πῶς*, interrogantibus; *ὡς, οὐ, καὶ* et similibus, ut partim monui ad Phœniss. 1464.

Verum si secunda quinti pedis pars ejus sit generis, ut præcedenti verbo adhæreat, et ambo quasi unam vocem simul efficiant, non jam amplius necesse erit, ut verbum præcedens brevi syllaba terminetur. Ac primo pauca citemus exempla, ubi syllaba iambum præcedens sit vox enclitica.

Hec. 505. *Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι | γέρον.*
Sophocl. Œd. C. 982. *Ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὤμοι μοι | κακῶν.*
Phil. 788. *Προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἴμοι μοι | τάλας.*
Apud Hesych. v. *ἀραῖος· Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι | νέκυς.*
Æschylus Choëph. 903. *Κρίνω σὲ νικᾷν καὶ παραινεῖς μοι | καλῶς.*
Iph. A. 1222. *Πείθειν ἐπᾴδουσ', ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι | πέτρας.*
Iph. T. 949. *Ἠλαυνόμεσθα φυγάδες· ἔνθεν μοι | πόδα.*
Hel. 479. *Πῶς φῄς; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι | φράσον.*
Apud Laërt. iv. 29. *Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι | χάριν;*
Ion. 645. *Ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου | πάτερ.*

Agam. 1061. *Ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν | λόγῳ.*
Prom. 649. *Τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξόν σοι | γάμου.*
Euripid. El. 1126. *Καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκέτ' ἔσται σοι | βαρύς.*
Ægeo apud Stob. Serm. xxxiv. ed. 1609.
Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔσται σοι | κακά. (sic l.)
Rhes. 717. *Βίον δ' ἐπαιτῶν εἷρπ' ἀγύρτης τις | λάτρις.*
Sophocl. Phil. 801. *Ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοι | ποτέ.*
[xxxii] Ex hac classe excipienda sunt duo loca.
Heracl. 641. *Ὦ φίλταθ', ἥκεις ἆρα σωτὴρ νῷν βλάβης;*
Sophocl. Œd. C. 1543. *Σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.*

Cum *νὼ* et *σφὼ* significent *ἡμεῖς δύο* et *ὑμεῖς δύο*, nimis emphatica sunt, quam ut enclitica fiant. [? *G. H. S.*] Legendum *ἆρα νῷν σωτὴρ βλάβης*; et *ὡς πρὶν σφὼ πατρί.* Melius junguntur *σωτὴρ βλάβης*, ut *σωτῆρα κακῶν* Med. 361. *σώζουσιν θανεῖν* Phœniss. 609. Idem *ὥσπερ* Euripidei versus apud Polluc. vii. 178. numeros corrupit: *Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥσπερ θὴρ μόνος.* Recte Ms. *ὥστε.*

Secundo exempla quædam demus vocum non encliticarum, sed quæ sententiam aut versum inchoare nequeant.

Æsch. Prom. 107. *Οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ | γέρα.*
Soph. Trach. 932. *Ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ | τάλας.*
Eur. Iph. A. 1155. *Ἄκουε δὴ νῦν· ἀνακαλύψω γὰρ | λόγους.*
Heracl. 304. *Τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ | κακῶν.*
Hel. 1572. *Τοὺς σοὺς λόγους σώζοντες· ἄρχειν γὰρ | νεώς.*
Soph. Trach. 718. *Πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ ὅνδε; δόξῃ γοῦν | ἐμῇ.*
El. 357. *Σὺ δ' ἡμῖν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν | λόγῳ.*
Œd. T. 142. *Ἀλλ' ὡς τάχιστα παῖδες, ὑμεῖς μὲν | βάθρων.*

Sed nulla particula sæpius, quam *ἂν*, in ista sede posita reperitur.

Sophocl. Electr. 413. *Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν | τότε.*

Eurip. Phœn. 1635. *Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν | βίον;*
1642. *Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν | χθόνα.*
Androm. 937. *Βλέπουσ' ἂν αὐγὰς τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν | λέχη.*
1187. *Οὗτός γ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἂν | γέρον.*
Bacch. 1272. *Κλύοις ἂν οὖν τι κἀποκρίναι' ἂν | σαφῶς;*
Heracl. 457. *Μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς με βούλοιτ' ἂν | λαβών.*

[xxxiii] Acute igitur et probabiliter in Hippol. 296. *Γυναῖκες αἵδε συγκαθίσταιντ' ἂν νόσον* (*συγκαθίστανται* enim Mss.) conjecerat Musgravius, quamvis postea vulgatum *συγκαθιστάναι* defenderit. Certa autem Marklandi emendatio Iph. A. 524.

Ὃν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν | λόγον;

In omnibus his exemplis illud observandum est, *ἂν* semper verbo suo statim subjungi, idque cum elisione; unde levi mendo laborat versus Erechthei, *Φρονεῖς γὰρ ἤδη κἀποσώσαις ἂν πατρός.* Quanquam *σώζειν* apud Tragicos aliquando 'meminisse' significat, longe aptior hoc sensu est media forma. Lege igitur, *κἀποσώσαι' ἂν πατρός.* Similis confusio in Med. 734. *μεθεῖσαν* et *μεθεῖ' ἄν.* Verum, nisi mutatio sit perexigua, hæc et similia loca sollicitari nolim. Sane, si Ms. bonæ notæ in Æschyli versu daret *παραινέσαι καλῶς,* aut in Euripidis *ἄκουέ μου, πάτερ,* non illibenter acciperem. Est versus Alcest. 1106. *Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακὸν,* qui ex iis, quæ modo dixi, non incommode defendi potest. Verum quis reponere dubitabit e Galeno iv. de Dogm. Hippocr. et Plat. t. i. p. 283. 55. ed. Basil. t. v. p. 152. Charter. quem indicavit Valckenaerius Diatrib. p. 28. B. C. *Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει, κακόν?* Sed talia, ut dixi, ex mera conjectura non tentanda.

Alia sunt, quæ huic regulæ non vere officiant, tantum ex perversa orthographiæ ratione officere videantur. In hanc classem referenda puto exempla, ubi *οὐδεὶς* inter quartum pedem et quintum dividatur.

[xxxiv] Soph. Œd. C. 1022. Εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.

Eurip. Phoen. 759. (775.) Ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.

Alc. 682. Ἢν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται.

Herc. F. 1341. Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων.

Menalipp. Stob. lxix. p. 287. Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται.

Sed in his vocibus Atticam scribendi rationem esse divisim, οὐδ' εἷς, οὐδ' ἓν, colligo ex hoc, quod sæpe particulam ἂν interponunt inter οὐδ' et εἷς. Attici etiam circa posteriora Aristophanis tempora οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς plene scripta usurpare cœperunt, Epicharmi exemplum fortasse secuti. In Pluto certe Aristophanis trisyllaba forma quater occurrit, 37. 138. 1116. 1183. semel tantum præterea in Ranis 958. et ibi dedisse videtur, Σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδ' ἂν ἕν. Semel usurpavit Eupolis apud Stobæum iv. p. 53. 52. Non igitur tragicos canones violat (quos sæpe in Satyris violant) Cyclop. 120. Νομάδες· ἀκούει δ' οὐδ' ἓν οὐδ' εἷς οὐδ' ἑνός. neque 672. Οὖτίς μ' ἀπώλεσ'. οὐκ ἄρ' οὐδ' εἷς ἠδίκει.

In hanc classem etiam referenda sunt ista Sophoclis loca, in quibus ἧμιν vel ὗμιν (quæ Grammatici alii ἡμὶν et ὑμὶν scribunt) Creticum antecedit.

Electr. 1328. Ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὗμιν ἐγγενής;

Œd. C. 25. Πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἧμιν ἐμπόρων.

Et similiter El. 1332. Œd. T. 1482. Œd. C. 34. 81. 1038. 1167. 1408. Philoct. 531. Hac scribendi ratione sæpissime (fortasse semper; vide Aj. 689. El. 255. 454.) usus est Sophocles; Comici et ceteri Tragici rarissime; ἧμιν αὖ χάριν Æschyl. Prometh. 820. ita scribi potest; sed tutius, opinor, exemplis modo citatis pag. xxxii. vulgata lectio defendetur. [xxxv] Hinc vexatissimum Sophoclis locum Phil. 1333. expediet lector eruditus, Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἧμιν ἐντυχών. [Conf. Reiz. de Acc. Incl. p. 127. sq. *G. H. S.*]

Alia sunt exempla tam emendatu facilia, ut in iis nemo, nisi indoctissimus, hæsitet. Talia sunt Sophocl. Philoct. 731. Λόγου σιωπᾷς, κἀποπλήκτως ὧδ' ἔχει; Ibi Brunckius recte edidit κἀπόπληκτος, quanquam sine

auctoritate, quanquam non monito lectore. Si enim retinetur *ἀποπλήκτως*, rescribi oportet *ἔχεις*. Eurip. Iph. A. 1465. *Δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ κεῖνον δεῖ (δεῖ κεῖνον) δραμεῖν.* Iph. T. 1013. *ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων θανὼν ποθεινός· τὰ δὲ γυναικῶν ἀσθενῆ.* Sic e Mss. edidit Marklandus, probante Musgravio. Ex Aldo quantocyus restitue *γυναικὸς*, quod etiam oppositionem fortiorem facit. Sed levia hujusmodi quivis pro se ipse statim corriget.

Ex iis jam, quæ restant, locis quædam proferamus. Æschyl. Pers. 321. *Νωμῶν, ὅ,τ' ἐσθλὸς 'Αριόμαρδος Σάρδεσι Πένθος παρασχών.* Ariomardus supra 38. Thebarum præfectus erat. Cur igitur Sardibus luctuosa esset ejus mors? Hoc, ut opinor, sentiens Scholiastes addit, *πατρὶς γὰρ αἱ Σάρδεις αὐτῷ.* Sed potius existimo versum unum vel plures excidisse, ubi Sardium præfectus, fortasse Mitragathes vel Arceus, nominaretur.

Νωμῶν, ὅ,τ' ἐσθλὸς 'Αριόμαρδος ΑΡΔΕΩΝ
ΒΟΛΑΙCΙΠΙCΤΟCΜΙΤΡΑΓΑΘΗCΤΕ Σάρδεσιν
Πένθος παρασχών.

Expleat hiatum, si potest, sagax lector; sed id simul curet, ut verbum *'Αριόμαρδος* vocalis sequatur.

[xxxvi] Æsch. Suppl. 206. *Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σωφρόνων*
Ἴτω πρόσωπον ὄμματος παρ' ἡσύχου.

Bella sane locutio, *ἰέναι πρόσωπον ἐκ μετώπων* vel *παρ' ὄμματος.* Notavit Schutzius, *προσώπων* habere Robortellum. Sed pro sua diligentia non notavit, Aldum dedisse *ἐκ μετόπω σωφρονῶν ἴτω προσώπων*, quæ vera est lectio, modo cognatarum vocalium sedem mutes. *Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων Ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου.* Dicitur autem *πρόσωπα μετωποσώφρονα*, ut *εὐπήχεις χεῖρες* a Nostro Hipp. 201. *καλλίχειρες ὠλέναι* a Chæremone apud Athen. xiii. p. 608. B. et plura similia. In *τὸ μὴ μάταιον* intelligitur *βλέπος* aut aliquod ejusmodi nomen. Aristoph. Nub. 1178. *'Επὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν 'Αττικὸν βλέπος.* Cum modestia et immodestia maxime in fronte et oculis appareant, utrumque et frontem et oculos simul memoravit.*

* In hunc censum non dignatus sum referre versum alium Æschyli Choëph. 508. Καὶ *μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον*, ubi *τίμα* Canterus, *τιμᾷ* Heathius. Schutzius vero hunc ita emendat, Καὶ *μὴν ἀμεμφῆ τόνδε τιμήσας*

Quæ apud Sophoclem reperiri possunt exceptiones, harum præcipuas enotabo, sed, ne longum volumen scribam, enotatas tantum lectorum acumini relinquam.

Aj. 1101. Ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;

Œd. C. 664. Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς.

Philoct. 22. Ἅ μοι προσελθὼν σῖγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει.

[xxxvii] Pauca jam Euripidis loca corrigere conabor, omissis tamen Iph. A. 1598. 1621. 1622. quæ, qui velit, emendanda vel defendenda suscipiat.

Hec. 729. (717.) Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν.

Androm. 347. Φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον· ἀλλὰ ψεύσεται.

Iph. A. 531. Κἄμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κᾆτα ψεύδομαι.

Et hos tres versus, cum eodem morbi genere, si tamen morbus est, laborent, juniorum sagacitati committam.

Iph. A. 668. Εἰς ταυτὸν, ὦ θύγατερ, σύθ' ἥκεις τῷ πατρί.

Mendosum esse σύτε nemo non videt; sed eo in σύγε mutato nihil admodum lucramur. Legendum, Ὦ θύγατερ, ἥκεις καὶ σύγ' εἰς ταυτὸν πατρί. Καὶ ante pronomen σu ita addit Agamemnon statim postea: Ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός, ubi similiter articulus abest. Locus e Rheso 733. sumtus facillimam medicinam admittit, substituendo Θρῃκὶ pro Θρῃκῶν.

Ὦ ξυμφορὰ βαρεῖα Θρῃκὶ συμμάχῳ.

Eurip. Suppl. 160. Τί πλεῖον; ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν.

Ἀμφιάρεω quadrisyllabum est. Lege ex Mss. duobus apud Marklandum et Musgravium, Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν. Illud γε idem fere valet, quod 'etiam,' ut in Hec. 606. Οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν, et 842. Φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους. Aristoph. Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεὼν βάλλει.

Iph. T. 584. Κἀμοὶ τόδ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται.

Videamus præcedentia et sequentia.

[xxxviii] Ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον,
Ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα,
Κἀμοί· τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται,
Εἰ πᾶσι ταυτὸ πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχει.

λόγον, et 507. quo sanior non est in toto Æschylo, spurium censet. Verum enimvero manifesto spurius est 508. qui a Robortello post 509. ponitur; recte ab Aldo omnino omittitur. Iterum mirare Schutzii diligentiam, qui Aldi et Robortelli lectiones non memorarit. Ceterum non transponendus est cum Heathio 509. post 506., sed τῆς τ' cum eodem fortasse legendum pro τῆς, quod habent Ald. Rob.

Sic distinguendum in tertio versu vidit Marklandus; *σπεύδουσα* præclara est Musgravii emendatio pro *σπουδαῖς* vel *σπουδῆς*. Soph. El. 251. *τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα, Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον.* Cyclop. 471. (476.) omittere debebat, sed optime advocat Iph. T. 349. *οἷσιν ΗΓΡΙΩΜΕΘΑ, ΔΟΚΟΥΣ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν*, et Herc. F. 860. *Ἥλιον ΜΑΡΤΥΡΟΜΕΣΘΑ ΔΡΩΣ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι.* Adde Ion. 1269. *Πρόσπολοι, ΔΙΩΚΟΜΕΣΘΑ θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς, Πυθίῳ ψήφῳ ΚΡΑΤΗΘΕΙΣ'· ἔκδοτος δὲ γίγνομαι.* At quomodo spondeum *οὕτω* in trochæum convertes? Facillime, si legemus *ὧδε* pro *οὕτω*. Sæpissime confunduntur *ὅδε* et *οὗτος*, *τοσόσδε* vel *τοιόσδε* et *τοσοῦτος* vel *τοιοῦτος*; rarius quidem, sed non valde raro, *ὧδε* et *οὕτω*. Sic variant codices Herodoti ii. 116. vi. 77. Utrobique *ὧδε* servat Arch. In Orest. 1628. (1645.) *οὕτως* contra metrum Cant. Aristoph. Lysistr. 369. *οὕτω* e Ms. Voss. edidit Kusterus; sed *ὡδὶ* cum edd. prioribus ex Aug. Rav. dedere Brunckius et Invernizius. Tragicus senarius citatur a Scholiaste Codicis Townleiani ad Iliad. Δ. 249. *Αὐτός τι νῦν δράχ' οὕτως δαίμονας κάλει·* quæ ita corrigenda sunt, *Αὐτός τι νῦν δρᾶ χὤδε δαίμονας κάλει·* quanquam Suidas v. *Αὐτός τι* et *Σὺν Ἀθήνῃ* hunc versum paullo aliter scriptum legit, *Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα δαίμονας (τοὺς θεοὺς) κάλει.* Videntur olim exstitisse duo versus in Euripidis Temenidis ad hunc fere modum,

Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα δαίμονας κάλει·
Τῷ γὰρ πονοῦντι χὠ θεὸς ξυλλαμβάνει.

[xxxix] Satis ostendi, ut opinor, quod promisi, paucissimos Tragicorum esse versus similes Ionis initio. Sed non ausim dicere nullos esse. Illud autem attente considerandum, quam facile librarii, qui sibi notissimas regulas violarint, eas violaturi essent, quas prorsus ignorarent. Laudat obiter M. A. Muretus Var. Lect. xv. 1. versum, quem Sophoclis esse quivis conjiciat. *Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸς εἶ.* Verba sunt Græci exercitus ad Neoptolemum, Trojam modo advectum, ut liquet e Philoct. 356. *κἄμ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.* Si vero versus iste eodem modo, quo apud Muretum legitur, apud Plutarchum t. i. p. 203. D. t. ii. p. 51. C. legeretur, quis de mendo suspicari auderet? Temerarius certe

videretur, qui ἐκεῖνος pro Ἀχιλλεὺς reponeret. Versum Euripidis (Fragm. incert. 143.) apud Plutarch. t. ii. p. 1028. F. ex ingenio suo fabricavit Musgravius. Fragm. 176. Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὑτοὺς | ἐλπίσιν, neminem morabitur [ἑαυτοὺς ἐπιτρέπουσιν]. Sed locus est e Pirithoo citatus a Gregorio Corinth. in Hermog. apud Reisk. Græc. Orat. t. viii. p. 948. Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ | πρὸς λέχος, qui expendi meretur.

Nunc Iambicorum genus Comicis fere proprium leviter attingamus, quod vulgo vocatur tetrametrum catalecticum. Duabus rebus a comico senario hoc differt; primo, quod quartus pes semper iambus aut tribrachys[1] sit oportet; secundo, quod sextus pes anapæstum etiam admittit.[2] Sed pes catalecticam syllabam præcedens non iambus esse nequit; nisi in proprio nomine, ubi conceditur anapæstus;[3] quod de quarto etiam pede[4] intelligi velim. [xl] Ran. 942. 943. 948. Eq. 905. Thesm. 554. 555. 557. Archippus Athenæi vi. pag. 227. A. vii. pag. 311. E.

Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ[1] καθεῖσεν ἐγκαλύψας
Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην,[4] τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς.
Οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες· ἠλίθιος[2] γὰρ ἦσθα.
Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὠφθαλμιδίω[2] περιψῆν.
Ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε, Πηνελόπην δὲ[3]
Οὐπώποτ' ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.
Τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην,[4] Φαίδρας δ' ἁπαξαπάσας.
Ἑρμαῖος, ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας γαλεούς[2] τε πωλεῖ.

Verum, quantumvis hanc veniam postulent tetrametri iambici, cavete, Adolescentes, credatis, omnes licentias admittere, qualis e. g.

Τῇ παιδὶ τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι.

At enim, dicetis, quid opus erat hoc monere? Quenquamne esse auribus adeo destitutum, ut hæc verba pro versu venditet? Recte. Neque ego hercule credo quenquam hodie esse, qui talia portenta pro versibus obtrudat. Si quis tamen talis existet, is eadem opera poterit legere, (Athen. xv. p. 665. D.) Ποῦ δὴ μέθυ ἤδη γέγονε καὶ πίνοντες ἤδη πόῤῥω. Eadem opera pro tetrametro iambico accipiet, Στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους [ἐπιθυμεῖς.] Athen. xv. p. 678. C. ubi jamdudum vocem ἐπιθυμεῖς emendavit et Athenæo restituit summus Casaubonus. Sed, ne diutius iambis immore-

mur, quædam loca citemus, ut legi debent; quædam, a viris doctis male habita, aut in aliud versuum genus deformata. Unum modo jure postulaturum me puto, ut ne ταῖσι δίκαις vel ἀνθρώποισι φανεὶς (Nub. 1040. Eq. 836. Brunck.) mihi obmoveantur.

[xli] Nub. 1059. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν.

1362. Οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σε τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι.

Sic recte Bentleius.

Ran. 961. Ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδι' ἦν. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ' οὖν.

Eq. 419. Ὦ δεξιώτατον κρέας· σοφῶς γε προὐνοήσω.

Thesm. 567. Οὐδ' ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν.

apud Athen. vii. p. 302. D.

Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου
Ὑπογάστριον.

ix. p. 400. A. Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν ξυναρπάσειεν ἡμῶν.

xii. p. 527. C. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετ' αὔτ' ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον
Πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακοσίαν τράπεζαν,
Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν
Κυλίκων. Corrupta sunt sequentia.

xiv. p. 628. E. Ὥστ', εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν·
Ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.

apud Polluc. ix. 46.

Πόλος τόδ' ἐστιν· εἶτα πόστην ἥλιος τέτραπται;

69. Ἐξ ἄστεος νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν· ὡς πάλαι δεῖ
Ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν.

apud Suid. v. Ἀφαιρεῖν κροκύδας.

Εἴ τις [σε] κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν.

[xlii] v. Ὦ νῦν θερμοὶ βωμοί.

[Καὶ] τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμός ἐσθ' ὁ βωμός.

v. Τῶν τριῶν κακῶν ἕν.

Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Cratinus apud Plutarch. t. i. p. 160. A. t. ii. p. 351. A. Πάλαι γὰρ αὐτὸ Λόγοισι προάγει Περικλέης, ἔργοισι δ' οὐδὲ κινεῖ. Cratinus junior ap. Etymol. M. et Suid. v. Βῆ.

Eustath. ad Ἰλ. I. p. 768. 14 = 674. 47. Ὁ δ' ἠλίθιος, ὡς προβάτιον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Theopompus apud Pollucem ix. 64. Εἰ νῦν γ' ἀνὴρ διώβολον φέρει τρέφειν γυναῖκα. Priscian. xviii. p. 1183. 9. Θεόπομπος Στρατιώτισιν· Ἡ Θρασυμάχου δ' ὑμῶν γυνὴ καλῶς ἐπιστατήσει.

Quinque adhuc versus supersunt, qui in quarto pede anapæstum habent. Nub. 1429. Ran. 963. 968.

Σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί.
Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἔστιν ὄρνις.
Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας, μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σύ.

Ὧραις apud Athen. ix. p. 372. C. hic unus est e quindecim tetrametris iambicis.

Τρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων.

Plato ibid. xv. p. 665. D.

Καὶ δὴ κέκραται· τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς εἶπε.

Sed hæc et quædam alia loca intacta dimittere, optime lector, mecum constitui, ut tu scilicet habeas, in quo ingenium tuum et industriam exerceas.

Vereor, ne in rationibus iambicorum versuum exponendis longi fuerimus. Verum quo longiores ibi fuimus, eo minus trochaicis immorabimur. Notum est, e trochaico tetrametro catalectico senarium fieri, si ab initio detrahis Creticum, vel Pæonem primum sive quartum. Eurip. Or. 719.

Θᾶσσον ἤ μ' | Ἐχρῆν προβαίνων ἱκόμην δι' ἄστεος.

Sed in hoc trochaico senario (liceat ita loqui) duo observanda sunt: nusquam anapæstum, [xliii] ne in primo quidem loco, admitti; deinde necessario semper requiri cæsuram penthemimerim. Una tantummodo ab hac regula exceptio apud Tragicos exstat. Nam versus Iph. A. 1395. 1401. aperte mendosi sunt; Æschyli locum Pers. 164. sanum esse sibi persuasisse Dawesium p. 20. vehementer miror. Lege,

Ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶν διπλῆ.

Non solum enim in trochaici tragici cæsura non dissecari potest verbum compositum, quale ἄφραστος, sed ne articulus quidem nec præpositio quartum pedem terminare. Leviter corruptus Iph. A. 1391. et leviter corrigendum τάσδ' pro τᾶς. Sed regulam, quam supra de pausa tradidi, religiosissime servant, ita ut nullam exceptionem me observasse meminerim præterquam Hel. 1648. ἀφίστασθ'. Detracta litera, lege,

Οἶπερ ἡ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασ' ἐκποδών.

Post igitur breviter monuero, cæsuram uno tantum in loco, Philoct. 1402. violari,

Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος,

quem corruptum esse cum non dubitem, medicis sanandum commendo, ad anapæstos accedam.

Sed antequam ulterius pergo, tirones rogatos volo, ut discrimen versuum tragicorum et comicorum paullo diligentius animadvertant. Tragici scilicet, si quid veri in iis, quæ modo disputavi, inest, anapæstum, nisi in primo senarii sede et nominibus propriis, rarissime vel nunquam adhibebant; [xliv] rarissime versus cæsura carentes scripsere; rarissime, si unquam, spondeum in quinto loco inter duo verba hypermonosyllaba divisere, dactylum certe in eodem quinto pede nunquam posuere. Sed hæc omnia Comici libentissime sibi in senariis permisere; et horum pleraque in trochaicis. In illis nempe cæsuram neglexere; quintum pedem in trochaico senario aut dactylum faciebant, aut, si spondeus esset, pro arbitrio distribuebant.

Arist. Vesp. 973. *Κατάβα, κατάβα, κατάβα | κατάβα, καταβήσομαι.*

Plut. 2. *Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος | δεσπότου.*

55. *Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν | ὅ, τι νοεῖ.*

Nub. 580. *Μηδ' ἑνὶ | Ξὺν νῷ, τότ' ἢ βρον|τῶμεν ἢ ψεκάζομεν.*

577. *Πλεῖστα γὰρ | Θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις | τὴν πόλιν.*

581. *Εἶτα τὸν | Θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην | Παφλαγόνα.*

Sed rarissima omnium sunt exempla, ubi quintus pes dactylus sit; quædam tamen non dubiæ fidei, ut,

Vesp. 459. *'Αλλὰ μὰ Δί' | Οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες.*

Philemon Stobæi xxx. *Οὔτε γὰρ | Ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος.*

Antiphanes Athenæi xiv. p. 654. F. *Ὄψεται 'κ τούτου πονηροὺς πέντε παῖδας γεγονότας.*

et pauca alia. Ubi tamen aut Mss. ope, aut solenni mutatione dactylus tolli potest, inde tollatur oportet. Recte Bentleius in Nub. 575. *πρόσχετε* pro *προσέχετε* reponit.

Ὦ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε.

Scribendumne sit πρόσχετε an πρόσσχετε, alias fortasse disquiram. Sed insurgit Brunckius Addend. ad Nub. 916. aitque, "pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere." [xlv] Verum sane hoc; non tamen ideo admittendus est iste pes, si tuto vitari potest. Sed quæstionis statum non intellexit vir doctissimus. Dicere debuerat, "pedem dactylum ante finalem iambum tetrametrum trochaicum admittere." Et hoc, ut dixi, aliquando faciunt Comici, sed pudenter et raro; tribrachyn vero ante finalem tetrametri trochaici iambum non solum Comici, sed etiam Tragici admittunt.

Phœn. 618. Ἀνόσιος πέφυκας. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

Ion. 1273. Μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι, διαφυγοῦσα πολεμίους.

Arist. Eq. 319. Κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸ, νὴ Δί', ὥστε καταγέλων.

Vesp. 341. Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ Δημολογολέων.

Av. 282. Ἀλλὰ χοὖτος ἕτερος; Ἀλλ' οὗτος μέν ἐστι Φιλοκλέους.

Menander Athenæi vi. p. 248. B.

Ὡς ὀκνηρὸς, πάντα μέλλων, σιτόκουρος, ὁμολογῶν
Παρατρέφεσθαι.

Sed hoc tragici et comici tetrametri trochaici commune est, ut neuter usquam dactylum recipiat, nisi in proprio nomine; quod paucis ostendere operæ pretium fortasse fuerit. Ut tamen chartæ et tempori parcam, loca adscribam, prout legi debent.

Eq. 282. Νὴ Δί', ἐξάγων γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας.

Vesp. 1057. Καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκιμώτατοι.

1260. Οὗτος ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον, ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς.

Sic pro ὅντιν' habent secunda Juntina et Suidæ v. Ἀμυνίας editio Kusteriana. Suidas Med. et Ald. ὃν, prope verum.

Pac. 586. Ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη.

Eccl. 1148. Τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως διὰ τὸ γελᾶν κρίνειν ἐμέ.

Quod ad anapæstos attinet, satis notum est, dimetros

frequentissimum esse genus; monometrum tamen aliquando interponi; [xlv] ilegitimum vero systema semper versu parœmiaco, qui dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito, claudi. Dactylum et spondeum creberrime pro anapæsto adhibent; sed rarissime proceleusmaticum; rarissime etiam dactylo anapæstum subjiciunt. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, tum vocalem vel diphthongum necessario corripiunt, ut, *μοῦσα καὶ ἡμῖν, λείπεται ὑμῶν.* Med. 1081. Troad. 603. Metra sive dipodiæ tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt, præterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri dactylici finem constituet. Nonnunquam vero et is dactylum admittit in primo loco, ut Med. 1085. *Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.* Hipp. 240. *Καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.*

Accuratissime plerumque dimetrorum anapæsticorum leges servant Comici; interdum, sed raro, Aristophanes duo versus confudit, Vesp. 750. interdum, sed in proprio nomine, *Γλαυκέτῃ* dactylum fecit, Pac. 1008. Sed, ut vere loquar, hæc materia tam copiosa, in tot partes diffusa est, ut facilius initium quam exitum inveniat oratio. Unam igitur anapæstorum partem illustrare conabor, scilicet Aristophanicorum.

Anapæsticus Aristophanicus constat duobus dimetris anapæsticis, quorum unus est alteri catalecticus.

Plut. 487. *Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς,*
— Σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδί.

In tribus prioribus locis præter anapæstum et spondeum dactylo utuntur; quod et in quinto licet; in quarto et sexto non licet. [xlvii] Cæsuram non minus accurate servant, quam tragici trochaici; paucissimæ certe exceptiones hodie occurrunt; quæ enim olim exstabant, maximam partem Mss. et critices ope sublatæ sunt. Unum et alterum exemplum dabo, in quibus adhuc mendum hærere videatur. Av. 601.

Τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες.

Brunckius conjicit, *οὗτοι γὰρ ἴσασ'· εἴγε λέγουσιν τάδε πάντες.* Malim *ὥστε*, quod frequens est in conclusione, ut supra 485. 488. 596. Nub. 613.

Vesp. 566. *Κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.*

Recte Brunckius γε addidisse videtur, cujus usus exempla aliquot modo attuli. Sed ἀναπειθώμεθα, quod ille corrigit, dactylum relinquit in quarta sede, quem tamen facillime tolles, reponendo ἀναπεισθῶμεν, τά γε π. Sed alii hujus generis versus sunt, qui in hanc legem peccant. De iis quos quidem observarim, mox videbo. Interim de cæsura loquamur. Ach. 645.

Ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθη|ναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια.

Etiam in hoc versu constituendo leviter erravit Brunckius. Corrigit enim:

Ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις.

Nihil opus εἰπεῖν mutare, sed in locum suum reponere, et legere,

Ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

Attici post ὃς et ὅστις particulam eam emphaseos gratia addere solent, [xlviii] cui quodammodo respondet Latinorum 'quine.' Ran. 751. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας, Ὅστις γε πίνειν οἶδε; vide et 1215. Thesm. 895. Ὅστις γε τολμᾷς σῆμα— Paullo tamen antea omnes fere editiones habent, Ὅστις ἀκούσας—, ubi tacite Ὅστις γ' edidit Brunckius. Eadem phrasis paullo corruptior latet in eadem fabula 713. Δεινὰ δῆθ' ὅστις γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον. Vulgo ὅτι γ', Ms. Rav. ὁτιήγ'. Pherecrates apud Schol. ad Pac. 748. Ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. Lege Ὅστις γ' et παρέδωκα. Verba sunt Æschyli de se loquentis eodem fere modo, quo loquitur apud Aristophanem Ran. 1045. et seq.

Præterea observandum est, cæsuram eadem lege teneri, quam de tragico trochaico dixi; ut scilicet ne fiat in præpositione vel articulo. Atque hæc regula non sæpe, ne a librariis quidem, violatur.

Nub. 371. Νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι τῷ | νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.

Ran. 1058. Εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ | τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα.

Ach. 636. Πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ | τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες.

Horum exemplorum primum longe numerosius fore, si secundam versus partem ita legemus, τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας, nemo inficiabitur. Τῷ νῦν λόγῳ habet Suidas, sed, si hunc locum respexit, male interpretatur

ποίῳ. Utcunque hoc sit, revocanda est particula, quæ cum parum necessaria librariis visa esset, haud mirum si elapsa est.

[xlix] Νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι δὴ | τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας.

ut in Ran. 1079. Ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν. Νὴ τὸν Δία, τοῦτό γέ τοι δή. In Eq. 784. similem errorem notandi occasio mox veniet.

In Ran. 1058. Brunckius, εἶτα μετὰ τοῦτο (vel codicum ταῦτα) tautologum esse causatus, in κατὰ ταῦτ' mutat. Nihilo magis tautologum, vir præstantissime, quam εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις Nub. 971. et similia. Nihilo magis tautologum quam Av. 811. *ΕΙΤΑ* τοῖς θεοῖς Θῦσαι *ΜΕΤΑ ΤΟΥΤΟ*, aut illud Philemonis apud Stobæum pag. 395. ed. Grot. *ΕΠΕΙΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤ'* εὐθὺς εὑρέθη θανών. Sosipater Athenæi ix. p. 378. B. *ΕΠΕΙΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤ'* εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν. Sed sive μετὰ τοῦτο legis, sive κατὰ ταυτὰ, numeri sunt pessimi, quod et ipse Brunckius in simili versu Ach. 636. sensit. Articulum τοὺς omittunt tres Mss. quos ipse contuli, neque dubito, quin cum iis conspirent alii. Ergo legendum,

Εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ', ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα.

Fortius est hoc, quam simplex ἐδίδαξα· deinde melius junguntur διδάξας ἐξεδίδαξα· porro hoc ipsum mendum paullo ante corrupit cæsuram versus 1051. quem ex Mss. restituere editores.

In Acharnensium versu aliquid turbatum esse vidit, quo erat aurium sensu, Kusterus, cui hactenus assentitur Brunckius, ut fateatur, concinniores fore numeros, si legatur, Πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐ. [l] Sed concinniores etiam fient transpositione leniori: Πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ π. ἐ. In eadem versus sede mox occurrit ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐκ τῶν πόλεων, Plut. 567. Ran. 1042. ἐν ταῖς πόλεσιν, Vesp. 655. ἀπὸ τῶν πόλεων.

Proceleusmaticum ab hoc anapæstico semper excludendum esse, jamdudum monui in Appendice ad Toupium. Et ubicunque tolli potest tantilla mutatione, quanta est πρόσχετε pro προσέχετε, quis tollendum negabit, nisi qui digitos solos, non aurem, consulat? In Vesp. 1010. codex Brunckii πρόσχετε obtu-

lit, sed neglexit ille; quod magis miror in eo, qui Nub. 980. optime e Mss. *Διπολιώδη* restituerit. Sic etiam dixere Attici *Δίφιλος*, non *Διΐφιλος*.

Sed præter loca jam memorata dactylum in cæsura habent sequentia, Nub. 325. Vesp. 349. 396. 671. quorum secundus et quartus facillime expedientur; primus et tertius majorem attentionem postulant.

Ἔστιν ὀπὴ δῆθ' ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν | οἷός τ' εἴης διορύξαι.

Οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾔσθοντό γε | τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον.

Lege in illo, vocibus transpositis, *οἷός τ' ἔντοθεν εἴης δ.* In altero ineptum istud *γε* omittit Ravennas. Genuinam verbi formam *ᾔσθηνται* conservavit Suidas v. *Λαγαριζόμενον*, v. *Τραγαλίζοντα*, et diserte in *Ἤισθηνται*. Hac forma sæpe utitur Plato; utitur Tragicus Rhes. 673. Euripides Orest. 1583. (1566.) Troad. 639. Etiam in Bacch. 605. restituendum *ᾔσθησθε*, non *ᾔσθεσθε*. Quod ad Vesp. 396. attinet,

Αὐτὸν δήσας. ὦ μιαρώτατε | τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει;

is eo nomine præterea vitiosus est, [li] quod anapæstum dactylo statim subjicit. Id in hoc versuum genere non licere supra innui. Exempla, quæ ex emendatione in contrariam partem afferri possunt, nihil ad rem faciunt. Eximenda igitur numero Vesp. 568. Av. 520. editionis Brunckianæ. Eximenda etiam loca, ubi *βοϊδαρίω* corrigit, quippe qui pes choriambus sit. Av. 586. Fragm. apud Ammonium v. *Χολάδες*. Cum enim semper Attici contracte dicant *βοίδιον, νοίδιον, ῥοίδιον, διπλοίδιον, ἡμιδιπλοίδιον, προχοίδιον*, ut pluribus ostendit Piersonus ad Mœrin p. 276. consequens est, ut contracte quoque secunda diminutiva dicant. Quare, sublatis punctis, in posterum legamus,

Μὴ, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοιδαρίω τὼ 'μὼ πρώτιστ' ἀποδῶμαι.

Ἢ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Nec major difficultas fragmento Babyloniorum inest, quod citat Harpocration v. *Ἐπιβάτης*.

Εὖγ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

Si quis cum Brunckio de metrica ultimæ vocis quantitate dubitat, is cum Harpocrationis Mss. Mediceo et Galeano legere potest *ἐπίγειον*. Sed altera vox penultimam proculdubio producit, cum sit contracta ex

ἐπιγύαιον. Adde articulum, et integerrimum anapæsticum habebis.

Εὖγ' ἐξεκολύμβησ' οὑπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

In Pac. 732.

Ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει,

[lii] (sic Ald. et ambæ Juntinæ,) ex uno Ms. edidit Brunckius λόγον et ἔχει γε. Verum particula eo loco inepta prorsus est et inutilis. Pro χὤσα τε νοῦς, quæ scribere non poterat Atticus, si χὤσα γ' ὁ νοῦς rescribes, alio modo versus finem constituere necesse erit, quam fecit Brunckius. Alter ejus codex et Ravennas pro secunda versus parte tantummodo ὅσα τε νοῦς ἔχει. Gravissimum profecto huic versui jam a multis sæculis vulnus impressum est; si vero priorum verborum sanitatem defendes, ordinem modo mutabis, ὁδὸν ἣν ἔχομεν, et numeri optime constabunt.

Verum hoc quoque versu, prout vulgatur, relicto, longe immodulatior esset is, si ullo modo tolerari posset, qui dactylum Ionico a minori in fine præpositum haberet. Duo tamen hujusmodi monstra peperit fecunda librariorum inscitia.

Plut. 510. *Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτόν.*

Av. 491. *Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτασπιδολυροπηγοί.*

Irascor tarditati virorum doctorum, præcipue Kusteri, qui in alio versu infra 583. vitium cognatum tam acute viderit et dextre sustulerit, hoc loco vitium levissimum omnino præterviderit. Irascor codici Ravennati, qui toties quidem alias mihi mea præripuerit, nunc vero eandem lectionem, quam e Suida me Comico redditurum putabam, impudenter sibi arrogarit.

Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέν τ' ἴσον αὑτόν.
Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτολυρασπιδοπηγοί.

Erravit igitur Dawesius, cum in Nub. 325. [liii] conjecit,

Ὡς οὐ καθορῶ. Παρὰ τὴν εἴσοδον. Ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτάς.

addens, "Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos. Sed est tamen legitimus." Deinde hanc sententiam quodammodo mitigat corrigen-

lo, Ἤδη ὁρῶ νῦν μόλις αὐτάς. Sed illud αὐτὰς incommode additur, dum hæc verba Strepsiades loquitur, qui versus initio non addiderit. Superscriptum pro interpretatione in uno Ms. vidi; in textu quidem habet Ms. Ravennas, sed idem contra sensum ὁρῶ omittit. Quod habet Mss. fere dimidia pars, ἀθρῶ probant Kusterus et alii; in textum intulit Brunckius, διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη. Sed felicius hoc compositum restituit Thesm. 665. Præterea metro coactus ἔσοδον scribit, quod nunquam apud Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab ἐς compositum reperitur. Rarissime omnino, et vereor, ne in locis tantum mendosis, ἐς ante vocalem usurpant. At μόλις ἀθρῶ, præterquam quod licenter priorem producit, cum Dawesio opinor non dici posse pro μόλις ὁρῶ. Bentleius contra tempora, si non contra metrum, ἑώρων. Quid igitur hoc versu faciendum? Primo varias lectiones videamus. Olim vulgatæ editiones, ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ. Mss. quidam pro νῦν habent νῦν καὶ, alii νυνὶ, in quibus quatuor, quos ipse inspexi; ἀθρῶ pro ὁρῶ multi; utroque omisso Ravennas, ἤδη νυνὶ μόλις αὐτάς. Equidem, si quis ex dissensu Codicum arguat, hunc locum jam ante eorum ætatem fœde corruptum fuisse et veritatem in puteo latere, non vehementer negem. Sin quis, e Mss. vestigiis quid eliciendum censeam, [liv] requirat, respondebo, me totam sententiam Socrati continuare malle et legere, ΣΩ. Νυνὶ μάλ' ἀθρῶν βλέπε πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη. Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτὰς—. In quo addidi βλέπε e. v. 322. Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personæ, quam agit, oblivisci faciant, et de theatro aut spectatoribus, quasi imprudentem, loqui. Εἴσοδος autem est ea theatri pars, qua Chorus scenam intrat. Vide Av. 297. et Schol. Ergo Socrates, Strepsiade querente se Nubes non videre, respondet, 'Nunc tandem quam maxime oculos contende et ad theatri introitum specta; nunc enim tandem eas vides.' Μάλ' ἀθρεῖν dicitur, ut μάλ' ἀπαυδᾷν et μάλα δάκνειν Ran. 372. 888. Denique πρὸς τὴν εἴσοδον accurate respondet verbis præcedentibus, πρὸς τὴν Πάρνηθα. E duobus optimæ notæ Mss. a me collatis πρὸς adoptavi pro παρά, quam varietatem e nullo codice adhuc enotatam esse profecto mirum.

Ad Vesp. 396. redeo,

Αὐτὸν δήσας. ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει;

Notaram quædam exempla, sed hodie non sunt in promptu, ubi ἄνδρες omittitur, et quædam, ubi superlativa pro positivis substituuntur. Memini tantum in Lysistr. 616. ἄνθρωποι habere plerasque editiones, ἄνδρες Brunckianam ex Mss., neutrum Suidam v. Ἐπαποδυώμεθα. In versu Epigonorum, Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι, citando ἀνδρῶν omittit Larcherus ad Herodot. iv. 32. ed. utr. Aristoph. Eccl. 742. ἀνὴρ, in edd. plerisque omissum, addunt Junta, codex Brunckii et, ut puto, Rav. Cratinus Athenæi ii. p. 68. A. Γλαῦκον οὐ πρὸς παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς. Sic legendum, addito, quod exciderat, ἀνδρός. Idem Suidas in Plut. 1026. pro φίλ' ἄνερ habet φίλτατ' ἄνερ, quod male ad 788. refert Brunckius. Jam, credo, lector, ipse per te suspicaris, me legere velle, ὦ μιάρ' ἀνδρῶν. Et recte suspicaris. Eodem modo dixit Theocritus xv. 74. φίλ' ἀνδρῶν, [lv] Callimachus apud Suid. v. ἐπαύλια, πρηεῖα γυναικῶν. Eodem modo sæpius dixit Aristophanes ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, qui et ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων Ran. 1520. denique ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν in eadem anapæstici sede Ran. 1081.

Unum in tironum gratiam verbum addere libet. Nemo nescit, dissolutos pedes hoc versuum genus amare, ut scilicet, si commode fieri possit, singulæ dipodiæ integris verbis absolvantur. Sed hanc regulam, quam nimii laboris esset constanter servare, non raro negligebant, ut Plut. 519. 570. 584. Hoc tamen cavebant, ne, si secundus pes dactylus esset, tertius spondeus, ultima dactyli syllaba iambicam vocem aut bacchiacam inchoaret; quod sane ab aure admonitus bene notavit Brunckius ad Eccl. 514. Ξυμβούλοισιν ἁπάσαις | ὑμῖν, et corrigit πάσαις. Rectissime vulgatur Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει. Omittit γε Demetrius, unde si quis præferret, Ἀλλὰ νεὼν τὸν ἑαυτοῦ| βάλλει, versum efficeret, qualem neque scripsit Comicus quisquam, neque scribere potuit. Eq. 505. Ἠνάγκαζεν ἔπη | λέξοντάς γ' | εἰς τὸ θ. π. Et hunc locum viginti fere abhinc annis emendandum monui ex argumento ad Nubes. Ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θ. π. Eq. 784. Τοῦτό γε τοὔργον ἀληθῶς | ἐστίν. Veteres edi-

tiones omnes omittunt ἐστίν et post γε addunt σου. Ex Æmilii Porti editione casu excidit σου. Kusterus, neque Mss. neque editionibus inspectis, ἐστίν intrusit, quod et Brunckius retinuit. At quid facilius, quam particulam pene sensui necessariam, ad metrum complendum adjicere? Vide supra pag. xlix.

Τοῦτό γε τοί σου τοὔργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον.

[lvi] Ms. Ravennas satis corrupte, sed ita ut hanc correctionem stabiliat, Τοῦτό γε τοί τ' ἀληθῶς αὖ τοὔργον γ. κ. φ.

Licentia, quæ maxime in Aristophanico anapæstico conspicitur, est ea, qua vocalis longa vel diphthongus ante vocalem corripitur, ut χρυσίου ὄντος Plut. 528. Alteram licentiam, qua ob mutam et liquidam producitur syllaba, rarissime admittunt, idque partim ex necessitate, partim cum alios poëtas vel citant vel imitantur. Cum igitur primam syllabam in ὑγρᾶν producit Aristophanes Nub. 334. Dithyrambos ridet; cum Homeri verba usurpat, Homerico metro utitur, Nub. 400. Καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων. Vesp. 650. Ἀτὰρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη· ubi non "anapæstorum licentia," ut putat Brunckius, sed quod Homeri verba sunt, producitur ultima pronominis syllaba. Male etiam casu edidit Brunckius ἀλλὰ pro ἀτὰρ, quem secutus est Invernizius. Nec dubito, quin in Nub. 319. Vesp. 676. Tragicorum aliquem, Euripidem opinor, ob oculos habuerit. Ex necessitate vero hujusmodi syllabas producunt Comici, cum nomina propria non aliter in versu stare possunt. Ideo Κεβριόνα et Κυπρογένεια primas producunt Av. 554. Lysistr. 551.

Corollarii instar duo exempla hujus metri addam, ut adolescentium ingenia ad talia animadvertenda, si possim, excitem. Eorum prius ita exstat in Hesychio. Παλινδορία. τὸ σκῦτος. Πλάτων Σύρφακι καὶ Μωμοθήρᾳ· παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω· unde titulus fabulæ Platonicæ, Μωμοθήρας, in Meursii Bibliothecam Atticam immigravit. Sed hoc e Marci Musuri liberalitate provenit. [lvii] Ms. enim Venetus, teste Schowio, cui hoc nomine plurimum debemus, Πλάτων συρφακίσαι, μνωμοχθῆραι παλινδορία π. α. κ. Παλινδορία est corium solito crassius et durius, quod calceis usu detritis suppingitur. Lege igitur, Πλάτων Σύρφακι·

Σὲ μὲν, ὦ μοχθηρὲ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω.

Vides versum rotundissimum, fabula ista Momothera procul ablegata.

Scholiastes Pindari ad verba ista Olymp. vi. 152. *Βοιωτίαν ὗν*, observat, sues vocatos olim Bœotos, et præter alium Pindari locum Cratini hoc testimonium adducit,

Οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτικὸν πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Gatakerus nostras, vir longe doctissimus, sub illo *πεζοφόρον* latere vidit *κρουπεζοφόρον*, quod e Polluce vii. 87. sagaciter reposuit. Verba Pollucis, ut jam emendata sunt, apponam. *Κρουπεζοφόρους δ' εἶπε τοὺς Βοιωτοὺς Κρατῖνος διὰ τὰ ἐν αὐλητικῇ κρούματα.* Hinc Gatakerus elicit, *Οὗτοι δ' εἰσὶν ὑοβοιωτικοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.* Sed quis non optarit criticos primores aliquando ad minutias paullo magis attendisse? Si vir summus ceteris suis eximiis dotibus mediocrem metrorum peritiam addidisset, statim vidisset, illud *κρου* in præcedenti verbo latere, neque opus esse legi *κρουπεζοφόρων*, sed versum ita esse constituendum :

Οὗτοι δ' εἰσὶν Συοβοιωτοὶ, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Hesychius : *Συοβοιωτοί. οἱ Βοιωτοὶ σύες* [*ἐκαλοῦντο*]. Photius Lex. Ms. *Συοβοιωτοί. σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι Βοιωτοί.* [lviii] Hunc ipsum Cratini locum uterque respexit. Idem verbum iterum usurpasse videtur Cratinus apud Scholiasten Aristophanis Pac. 740. *Ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους πεινῶντος ἄγειν καὶ ταῦτα σκώπτοντος, οὐ Βοιωτόν ἐστιν.* Neque verba neque metrum satis expedire possum. Sed illud video, pro *οὐ Βοιωτὸν* legendum *Συοβοιωτῶν.*

(F) Qui generales quasdam vel grammaticas vel metricas ab antiquis scriptoribus regulas constanter observatas contendunt, ii uno maximo incommodo laborant, cum ad objectiones refellendas ventum est. Sæpe enim fit, ut editorum negligentia varias lectiones omiserit, adeoque veri vestigia, quantum in ipsis fuerat, suppresserit. Quare, si in quibusdam locis corrigendis erravi, veniam facile me impetraturum spero, maxime gavisurus, si Mss. vel Grammatici meliora meis subministrabunt. *Καί μοι τοῦτο τὸ ἔπος ἐχέτω ἐς πάντα τὸν λόγον.* Satis igitur erat in Sophocl. Aj. 524. vulgatæ lectioni controversiam e Suida movisse. Postea duorum Parisiensium Suidæ codicum collationem nactus sum, quorum unus habet cum

principibus editionibus, *Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ*, alter (Kusteri scilicet Ms. A.) *Οὔπως γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.* Sed cum ex Augustano codice Hermannus Præf. ad Hec. p. 65. protulerit, *Οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος*, (unde depravata videri possit edd. Med. Ald. et unius Ms. Par. lectio) non equidem intercedam, quo minus hoc adoptes. Sic in Æschylo Suppl. 800. veterum editionum lectionem indicare contentus, nihil ultra quærebam. [lix] Male repetitam alioqui particulam δὲ fore qui culparent, prævidere poteram, sed a proposito digredi nolebam. Illa δὲ adversativa est, et idem fere valet quod ἀλλά. Sensus est, 'Utinam mihi sedes esset in æthere, sed sedes ejusmodi, ubi nubes aquosæ in nivem vertuntur:' nempe ne deorum vitam optare videretur, his verbis Chorus votum suum temperat. Si tamen particula omnino ejicienda esset,* versus ita corrigi deberet, *Πρὸς ὃν χιὼν ὑδρηλὰ γίγνεται νέφη.*

Hæc habui, adolescentes optimi, quæ de communibus metrorum generibus traderem. Ea si quid vobis fructus aut voluptatis afferent, me, quantum laboris insumserim, non pœnitebit.

* Ejiciendam esse censeo, quippe natam e litera numerali perperam intellecta: vero enim verborum ordine restituto *νέφη* quartum locum obtinet. Temperatio illa voti in tali affectu mihi quidem aliquantulum mira adeoque inepta videtur. *G. H. S.*]

ΕΚΑΒΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέραν Τρῳάδος Χερῤῥόνησον καθωρμίσθησαν. Ἀχιλλεὺς δὲ, νυκτὸς ὁραθεὶς, σφαγῆναι ἠξίου μίαν τῶν Πριάμου θυγατέρων. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες, τιμῶντες τὸν ἥρωα, Πολυξένην, ἀποσπάσαντες Ἑκάβης, ἐσφαγίασαν. Πολυμήστωρ δὲ, ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, ἕνα τῶν Πριαμιδῶν Πολύδωρον κατέσφαξεν· εἰλήφει δὲ τοῦτον παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήστωρ εἰς παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων. ἁλούσης δὲ τῆς πόλεως, κατασχεῖν αὐτοῦ βουλόμενος τὸν πλοῦτον, φονεύειν ὥρμησε, καὶ φιλίας δυστυχοῦς ὠλιγώρησεν. ἐκριφέντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ κλυδώνιον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων σκηνὰς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἑκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θεασαμένη ἐπέγνω· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι, Πολυμήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὡς ἑαυτὴν μετεπέμψατο, κρύπτουσα τὸ γεγονὸς, ὡς θησαυροὺς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ αὐτῷ. παραγενομένου δὲ τοὺς μὲν υἱοὺς κατέσφαξεν· αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα, τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ οὐκ ἄρχειν ὠμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

Hoc argumentum e membranis edidit Brunckius; multo prolixius dederat Aldus.

CODICUM INDEX,

QUOS, AUT AB ALIIS AUT A ME INSPECTOS, AD HANC FABULAM ADHIBUI.

A. Ms. Par. 2712. quæ sunt Brunckii membranæ, a Musgravio, deinde diligentius a Brunckio collatus.

Aug. 1. 2. 3. Augustani tres apud Hermannum. Quarti fragmentum continet tantum 17 versus, 1261—1277.

B. Variæ lectiones e Ms. notatæ in Aldin. exemplaris margine, quod mecum communicavit vir doctissimus et amicissimus, Carolus Burneius junior.

C. Ms. Collegii Corporis Christi apud Cantabrigienses, cujus usum mihi humanissime concessere Collegii ejus Magister et Socii.

Cant. Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis, notatus Mm. 1. 11.

Cott. Excerpta e Ms. quodam Cottoniano, Barnesianæ margini in Bibliotheca Bodleiana adscripta.

E. Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis, notatus Nn. 3. 13.

F. Fragmentum Hecubæ in eodem volumine, a versu 712. ad finem, cum E. plerumque consentiens.

G. Parisiensis, cujus lectiones quasdam enotavit amicus meus.

H. Ms. Harleianus 5725. in Museo Britannico.

I. Harleianus 6300. ibidem.

K. Regiæ Societatis codex recentior, Kingio optimus vocatus.

L. Ms. Ayscough. 4952. in Museo Britannico.

M. N. duo exempla in eodem volumine Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis, notato Nn. 3. 14.

Mosq. 1. 2. 3. 4. Mss. quatuor Mosquenses apud Beckium.

P. vel Lib. P. liber impressus in Bibliotheca Parisiensi, cum Mss. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.

R. Alter Regiæ Societatis codex.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΕΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ *αἰχμαλωτίδων γυναικῶν.*

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ *καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ.*

Euripides composed his Hecuba in the neigh-bourhood of Salamis about the year of the world 3570 about 750 after the taking of Troy.

The scene is on the shore of the Thracian Chersonesus, when the Grecian fleet returning from the Trojan war had anchored on the coast & the army encamped upon the beach - Priam having been placed on the throne of Phrygia after the death of his father Laomedon, by Hercules, dethroned & murdered & married Hecuba a princess of Thrace - Priam feeling unhappy at the absence from Troy of his sister Hesione who had married Telamon a Greek, sent Paris into Greece to regain her - there his son Paris became enamoured of Helen wife of Menelaus king of Sparta the most beautiful woman of the age, She, false to her husband, eloped with Paris to the court of Priam. This was the cause of the Trojan war

The Trojan monarch on the invasion of

[illegible] Polydorus the young[est]
of his sons with great riches into Thrace
to the court of his friend Polymnestor
there, until the fall of Troy he experi-
ence every kindness - after that event
he was slain by Polymnestor & cast into
the sea -

The play is opened by the Ghost of
Polydorus -

γεγως Laor. mid: part. for γεγαως.

ΕΚΑΒΗ.

Ειδωλ. ἭΚΩ, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπὼν, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως,

1. Locum hunc liberius vertit Poëta apud Ciceronem Tusc. i. 16. "Adsum atque advenio Acheronte vix via alta atque ardua." Inter loca Tragicorum, quæ Æschines pronunciando corruperit, hunc recenset Demosthenes de Corona p. 571. ed. Tayl. Aperte ridet Aristophanes apud Athenæum xii. p. 551. B. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Ἔτλη κατελθεῖν; tectius vero ibidem iii. p. 112. F. Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον Λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια. (Sic recte Toupius Emend. ad Suid. P. i. p. 15. Aldi enim editio Θεαρίων, ὃς ἀ.) Totum distichon in usus suos convertit Menippus in Luciani Necyomantia, fingens se ab inferis rediisse. Christi Patientis conditor, vulgo dictus Gregorius Nazianzenus, qui hanc fabulam raro citat, hunc versum habet leviter mutatum 1506. ut et hunc cum sequenti 2021. 2022.

2. Quod me facturum ad Med. 6. tantum non promiseram, nunc feci, ut scilicet iota in textu scriptoris reddendo semper adscribam. In Notis tantam diligentiam neque ipse præstabo, neque ab operis exigam. Ut autem aliquid saltim utilitatis ex hac observatione consequatur Lector, exemplum unum apponam. Sciunt qui variis lectionibus expendendis operam aliquando dedere, quoties *N* et *H* commutentur. Archestratus Athenæi vii. p. 305. E. κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ, citans Eustathius ad Od. Τ. p. 1872. 17. = 706. 8. legit ἔνι. In eodem Athenæo xiii. p. 599. D. πορφυρενι recte viri docti in πορφυρέῃ mutarunt. Pratinas apud eundem xiv. p. 622. C. (ut conjicio ex p. 624. F.) Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, Ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει, Καὶ μὰν ἀπαρθένευτον οὔτι ταῖς πάρος Κεχρήμεθα πανώδασιν, ἀλλ' ἀκήρατον Κατάρχομεν τὸν ὕμνον. Cum Ms. A. det κεχρημεηανωδαισιν, lege, Καινὰν, ἀπαρθένευτον, οὔτι ταῖς πάρος Κεχρημέναν ᾠδαῖσιν. Versum secundum include parenthesi, et junge μοῦσαν καινὰν, κ. τ. λ. In fine libri xv. p. 701. F. hæc præbet idem Ms. δίμυξον δὲ λύχνον εἴρηκε φιλυλλιος σωκαὶ θρυαλλίδ' ηνδενί· unde perfectissimus nascitur trochaicus: Καὶ λύχνον δίμυξον οἴσω, καὶ θρυαλλίδ', ἣν δέῃ.

3. Dymantis, non Cisseos, filiam Hecubam facit Homerus Il. Π. 718.

Πριάμου τε πατρός· ὅς μ᾽, ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ,
δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα, Θρηκίου ξένου,
ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
πατήρ, ἵν᾽, εἴ ποτ᾽ Ἰλίου τείχη πέσοι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
νεώτατος δ᾽ ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καί με γῆς
ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα,
οὔτ᾽ ἔγχος οἷός τ᾽ ἦν νέῳ βραχίονι.
ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ᾽ ἔκειθ᾽ ὁρίσματα,
πύργοι τ᾽ ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,
Ἕκτωρ τ᾽ ἀδελφὸς οὑμὸς ηὐτύχει δορὶ,
καλῶς παρ᾽ ἀνδρὶ Θρηκὶ, πατρῴῳ ξένῳ,
τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας.
ἐπεὶ δὲ Τροία θ᾽, Ἕκτορός τ᾽ ἀπόλλυται
ψυχὴ, πατρῴα θ᾽ ἑστία κατεσκάφη,

Sed Euripidem sequitur Virgilius Æn. x. 705. Virgilium ceteri poëtæ Latini.

7. Θρηϊκίου Ald. Θρηϊκίας 36.

8. Aldus et codices Χεῤῥονησίαν et hic et infra 33. Verum cum Tragici nunquam ρρ pro ρσ neque ττ pro σσ adhibeant, alteram formam, præeuntibus Brunckio et Beckio, reposui. Sic infra 270. ἧττον habet Aldus, licet idem mox 322. ἧσσον recte servet.

13. ὃ videtur cum Schol. Barocc. interpretandum, τὸ εἶναι νεώτατον, 'quæ res scilicet.' Alii pro δι᾽ ὃ accipiunt. Litem dirimeret Ms. Harl. si ejus lectionem ᾧ amplecteremur, quam etiam habent Cant. Aug. 2. ὃ et ᾧ Schol. in M. Non equidem inficias iverim, ὃ et ἃ pro δι᾽ ὃ et δι᾽ ἃ interdum poni; sed alterum hic longe melius meo judicio. Suppl. 163. Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ᾽ εὐβουλίας· Ὃ δῆτα πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας· ubi ὃ est τὸ σπεύδειν εὐψυχίαν ἀντ᾽ εὐβουλίας. Iph. A. 469. Γήμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὅς μ᾽ εἴργασται τάδε. Optime Marklandus ὃ pro ὅς, id est, τὸ γῆμαι Πάριν.

20. Ex Homerico adumbratum, ὁ δ᾽ ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.

21. ἀπόλλυται habent Brunckii membranæ, Codex in Bibl. publ. Cantab. a prima manu (quem alias voco M.), Thomas Magister v. ψυχὴ, Eustathius ad Il. E. p. 545. 29=413. 50. Λ. 850. 52=790. 38. N. 958. 59=939. 43. N. B. Prior numerus editionis Romanæ, secundus Basileensis paginam notat. Aldus et ceteri ἀπώλετο. Verum diversa tempora toties permiscent Tragici, ut hanc varietatem data opera quæsisse videantur.

22. In adjectivo πατρῴα contine-

αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
σφαγεὶς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνου,
κτείνει με χρυσοῦ, τὸν ταλαίπωρον, χάριν
ξένος πατρῷος, καὶ κτανὼν ἐς οἶδμ' ἁλὸς
μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,
πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
ἄκλαυστος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης
Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,
τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησίᾳ
μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
θάσσουσ', ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρηκίας χθονός.
ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φανεὶς,
κατέσχ', Ἀχιλλεὺς, πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν,
πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·

tur substantivum *πατὴρ*, quo refertur *αὐτός*. Simillimum exemplum præbet Sophocles Trachin. 259. *ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν· τόνδε γὰρ μεταίτιον Μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους.* Paulo diversa est forma, quæ sæpe alibi occurrit, et apud Isocratem Panathen. p. 273. A. B. *τῆς δὲ ἡμετέρας ἔτι βασιλευομένης, ἐφ' ὧν καὶ πόλεμοι πλεῖστοι, καὶ κίνδυνοι μέγιστοι συνέβησαν.* Hoc quoque imitati sunt Latini. Pacuvius Teucro apud Ciceronem de Oratore ii. 46. "Neque PATERNUM adspectum es veritus, QUEM ætate exacta indigem Liberum lacerasti, orbasti, extinxti."

23. *αὐτός τε* Aug. 1. 2.

28. *ἄλλοτε* eodem modo supprimit Sophocles Trach. 11. *Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος Δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει Βούπρωρος.*

31. Cum *αΐσσω* plerumque disyllabon sit apud Atticos poëtas, *ἀναΐσσω* præfert Piersonus ad Mœrin p. 301. Sed obstant duo loca, Æschyli Pers. 470. *Ἧιξ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ*, Euripidis Iph. Aul. 12. *Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις;* Potius igitur, quam hæc omnia mutemus, quod facit Piersonus, licentiæ paullum poëtis concedamus.

32. Mira locutio, *τριταῖον φέγγος*, pro simplici, *τρίτον*. Uno tamen exemplo se ipse Euripides defendit Hippol. 277. *Πῶς δ' οὔ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;* Pro verbo 'mira' melius fortasse dixissem, 'insolita.' Sed quis non jure miretur, hanc ipsam locutionem, *τριταίαν ἡμέραν*, usurpasse Arati Scholiasten ad Diosem. 57. p. 99. a. ed. Ox. Hunc versum ob oculos habuit X. Π. 1779. 2016.

35. *πάντες τ'* Aug. 3.

38. 39. *στράτευμ' εὐθύνοντας*, ut Julianus Or. i. p. 29. A. *ἀκμῆτας τὸ στράτευμα·* ubi vir summus, D. Petavius, aliud agens, ut interdum fit, tentat *τοὺς στρατιώτας*, ex altero loco p. 24. A. *ταῦτα ὁρῶντες τὸ στράτευμα*, leniter correctus a Wyttenbachio Biblioth. Crit. Vol. iii. Part. ii. p. 35. Mox *εἰναλίαν* Edd. et Mss.

αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι.
δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται
μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυστήνου κόρης.
φανήσομαι γὰρ, ὡς τάφου τλήμων τύχω,
δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·
τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην
τύμβου κυρῆσαι, κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
τοὐμὸν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν,
ἔσται· γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι
Ἑκάβῃ· περᾷ γὰρ ἥδ' ὑπὲρ σκηνὴν πόδα
Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
φεῦ. ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
δούλειον ἦμαρ εἶδες, ὡς πράσσεις κακῶς,
ὅσονπερ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε

quod cum parum Atticum sit, Dawesio p. 196. ed. Burgess. monenti paruerunt ultimi editores.

41. λαβεῖν omnes, quantum sciam, Edd. et Mss. Melius tamen videtur λαχεῖν. Λαχεῖν γέρας apud Homerum reperitur Il. Δ. 49. Ω. 70. Poëta apud Porphyrium de Abst. ii. 58. ὅστις ἐλπίζει θεοὺς Χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε. Sophocles Aj. 825. ΑΙΤΗΣΟΜΑΙ δέ σ' οὐ μακρὸν ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ. Sic enim Aldus et Edd. vett. et Mss. meliores. Quod habet in margine Florentina secunda 1547. λαβεῖν, Triclinius recepit. Nec tamen negarim λαβεῖν γέρας bene Græcum, imo Tragicum esse, ut Neoptolemus Andromachen ἔλαβε γέρας Androm. 585. Sed hoc nihil ad rem. Ille enim eam ἔλαβεν ἐξαίρετον Troad. 276. ut Casandram Agamemnon 251. Ceteri duces sortiebantur. [Verum hoc: ut mireris, Porsonum vulgatam h. l. tentasse. Aliud λαβεῖν γέρας, aliud λαχεῖν γ. Illud est, accipere munus, quocunque modo accipias, hoc, sortito accipere munus. *G. H. S.*]

44. Sic Brunckius ex membr. quod numerosius certe quam Ald. et vulg. τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ. Et sic primo habebat Cant. nunc vulgatam e rasura.

53. ἀπὸ pro ὑπὸ emendavit Kingius, quem temere secutus eram. Musgravius primo conjicit πρὸ, deinde, cum, ut ait, σκηνὴν habeant quidam Mss., ὑπὲρ σκηνὴν præfert, id est 'ultra,' ut ὑπὲρ τέρεμνα Orest. 1365. Quare nunc ex ejus conjectura ὑπὲρ adsumsi, σκηνὴν ex Cant. M. N. licet et σκηνῆς defendi possit.

55. Cum φεῦ, εἶεν, ἔα, et talia extra versum sunt, plenam pono distinctionem; cum partem versus faciunt, aut nullam aut minorem.

φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.
Εκ. ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
ἄγετ' ὀρθοῦσαι νῦν ὁμόδουλον,
Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν·
λάβετε, φέρετε, πέμπετ',
ἀείρετέ μου δέμας,
γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι·
κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς
διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν
ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.
ὦ στεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία Νὺξ,
τί ποτ' αἴρομαι ἔννυχος οὕτω
δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια Χθὼν,
μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
ἃν περὶ παιδὸς ἐμοῦ, τοῦ σωζομένου κατὰ Θρήκην,
ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης θυγατρὸς, δι' ὀνείρων
εἶδον φοβερὰν ὄψιν,

60. *τὴν ὁμόδουλον νῦν* Aldus et plerique Mss. Editores nuperi *νῦν* ejecerunt; sed, cum *νῦν* et *πρόσθε* rectius opponantur, inutilem articulum delere malui. Omittunt quidem *νῦν* Aug. 1. 2. L. perperam. Infra 797. *Τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν· Εὔπαις ποτ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα.* Androm. 65. *Ὦ φιλτάτη ξύνδουλε· σύνδουλος γὰρ εἶ Τῇ πρόσθ' ἀνάσσῃ τῇδε, νῦν δὲ δυστυχεῖ.*

63. Ald. et Mss. quidam *ἀείρατε.* Omittunt *μου δέμας* B. *δέμας* Aug. 2. G. Mosq. 4. ed. King. Mox *γερεᾶς* R. et Eustath. ad Il. B. p. 249. 39 = 189. 19. sed numerosius esset *γραίας.*

65. Solenni errore *σκίμπωνι* Ald. et plerique Mss. Sed Aug. 2. Brunckii membr. C. R. Hesychius a Brunckio indicatus, et Eustathius ad Il. Τ. 1170. 48 = 1232. 39. Od. Ρ. 1815. 11 = 624. 9. habent *σκίπωνι.* Locus Hesychii est: *Σκίπων. βακτηρία, ῥάβδος. σκίπωνι χερός. βακτηρίᾳ χειρός. σκίπωνι* Cant. et *μ* subscriptum.

69. *αἴρομ'* Ald. *αἴρομαι* Harl. et plures. *ἀείρομαι* alii. *αἰωροῦμ'* Cott.

70. Melius somniorum mater Nox, quam Terra, diceretur. Vide igitur, an transponendæ sint clausulæ, *ὦ πότνια Χθὼν, ὦ σκοτία Νύξ.* Quanquam enim vulgatam lectionem citat Scholiastes ad Aristophanis Ran. 1366. Eustathius ad Iliad. B. p. 173. 16 = 131. 28. Od. Τ. 1877. 53 = 713, 49. ipse tamen Aristophanes aliter legisse videtur, ubi *δύστανον ὄνειρον — μελαίνης νυκτὸς παῖδα* vocat. Sed nihil mutandum. Iph. T. 1271. *νύχια Χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων.* Ineptit Scholiastes, qui *στεροπὰ Διὸς* interpretatur 'diei lux,' ut scilicet antitheton extundat.

74. Sic edd. King. Br. pro *Πολυξένης.*

75. *εἶδον εἶδον γὰρ* Ald. sed duas

ἔμαθον, ἐδάην.
ὦ χθόνιοι θεοὶ, σώσατε παῖδ' ἐμὸν,
ὃς μόνος, οἴκων ἄγκυρ' ἅτ' ἐμῶν,
τὴν χιονώδη Θρήκην κατέχει,
ξείνου πατρίου φυλακαῖσιν.
ἔσται τι νέον·
ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.
οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος
φρίσσει, ταρβεῖ·
ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχὰν,
ἢ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρῳάδες,
ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;
εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον λύκου αἵμονι χαλᾷ
σφαζομέναν, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκᾳ,
οἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι·
ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
φάντασμ' Ἀχιλέως·
ᾔτει δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
τινὰ Τρωϊάδων.

voces auctoritate membr. recidit Brunckius. *εἶδον* semel tantum M. N. a m. pr. R. alii.

78. Vulgo *ἄγκυρά τ'*, copula ineleganter inserta. Reiskio auctore, aliter distinxi. J. habet *ἄγκυρ' ἔτ'*, quod mihi quidem non placet. Sensus est, 'Qui solus superstes familiæ meæ, quasi anchora ejus, Thraciam nivalem habitat.' Huc pertinet, observante viro docto, Suidæ locus: **Χαλάσω** *τὴν ἱερὰν ἄγκυραν. ἄγκυρα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν, ἡ ἀσφάλεια· ὡς Σοφοκλῆς ἐν Φαίδρᾳ, καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ.* Sophoclis locus est apud Brunck. Lexic. Soph. p. 47. *Ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου.* [Cf. Heliodor. iv. c. 19. f. *G. H. S.*] Mox *πατρίου* edidi, licet omnia exemplaria *πατρῴου* habeant. Cum enim Attici *πάτριος* et *πατρῷος* promiscue usurpent, cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus? Vide infra **1090**.

86. *Κασάνδραν* dedit ex Mss. Kingius; sic enim Cant. N. et pro var. lect. M. vulgo *Κασάνδρας*. Sed Helenum mortuum fingere in hac fabula videtur Euripides. Nihil vero opus est cum Mss. iisdem et quibusdam aliis *καὶ* pro *ἢ* legere. Recte enim infertur verbum plurale, sive duo singularia nomina conjunguntur, sive disjunguntur. Alcest. 367. *Κατῆλθον ἄν· καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων, Οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων Ἔσχον.*

87. *κρίνωσ'* Ald. et Mss. Certe ego in nullo Ms. vidi *κρίνωσιν*.

89. *ἀνάγκᾳ* ejicere vult Beckius. Fortasse variæ fuere lectiones, *ἀνάγκᾳ, ἀνοίκτως*. Optime procederent omnia, si sic legerentur: *σπασθεῖσαν ἀνοίκτως. Καὶ τόδε δεῖμά μοι· ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας Τύμβου κορυφᾶς φάντασμ' Ἀχιλέως.*

91. *ἦλθ'* membr. J. *ἤλυθ'* Ald.

ἀλίαστος. unceasing

ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
    πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.
Χο. Ἑκάβη, σπουδῇ πρός σ' ἐλιάσθην,
  τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσ',
  ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
  δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένα
  τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
    δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν·
  οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
  ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
  μέγα, σοί τε, γύναι, κῆρυξ ἀχέων.
  ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
  λέγεται δόξαι, σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ
  σφάγιον θέσθαι· τύμβου δ' ἐπιβὰς
  οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη ξὺν ὅπλοις,

98. δεσποσύνας ed. Brunck.

100. In anapæstis neque nunquam neque semper Dorica dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi forma Mss. consentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Dorismum habet, Dorismum restitui. ἀπελαυνομένα hic ex Aldina reposui, Ἑλλάνων infra 116. et ἀνάγκα 1277. ex Harl.

102. δορυθήρατος Cant. H. N. varietate in his compositis usitata.

104. αἰρομένη pro var. lect. C. in textu Aug. 2.

107. Ἀχιλλεῖ Ald. ut et 127. Ἀχιλλείας, 140. Ὀδυσσεὺς, et mendosius supra 92. Ἀχιλλῆος. Cum simplici λ hic et 92. habet C. et 127. Mosq. 1.

109. Omnes Mss. et edd. vett. magno consensu ὅτε. Primus ὅτι conjecit Canterus, quod probavit Musgravius, in textum intulerunt Brunckius, Ammonius et Beckius. Parum recte. [Passim VV. DD. sic errarunt. Xenophon Œcon. 2. 11. μέμνησαι — ὅτε οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας. Male H. Stephanus ὅτι. v. Schneider. ad h. l. Etiam librarii sic turbant. Homerus Il. xx. 188. Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε —; Heynius: "ὅτι un. Vindob. male." Ibid. xiv. 71. sq. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε —· οἶδα δὲ νῦν ὅτι —. Al. ὅτε, ut Aristarchi recensio: recte, opinor. *G. H. S.*] Plus enim est, si quis simul et rem ipsam et rei tempus, quam si rem solam memorat. [Ex idiomatis Græcæ linguæ est enuntiationibus uti chronicis, ubi simplicem, h. e. sejunctam a temporis notione, rei significationem exspectes: quomodo etiam nos Germani sæpissime solemus. Homerus Iliad. xv. 207. Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Sophocles El. 59. sq. Τί γάρ με λυπεῖ τοὔθ', ὅταν λόγῳ θανὼν Ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος; Euripides Hec. 306. sqq. Ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις, Ὅταν τις — Μηδὲν φέρηται —. Suppl. 324. sq. Herm. τὸ γάρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις Τοῦτ' ἔσθ', ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς. Androm. 455. sq. Matth. κεῖνα γάρ μ' ἀπώλεσεν, Ὅθ' ἡ τάλαινα πόλις —. Theocritus Id. v. 118. sq. ὅκα — ἐκάθηρε καλῶς μάλα, τοῦτό γ' ἴσαμι. quomodo interpungere ma-

τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας,
τάδε θωΰσσων·
ποῖ δὴ, Δαναοὶ, τὸν ἐμὸν τύμβον
στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες;
πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων,
δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλάνων
στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν
τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων·
τὼ Θησείδα δ', ὄζω Ἀθηνῶν,
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν·
γνώμῃ δὲ μιᾷ ξυνεχωρείτην,
τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Κασάνδρας

lim. Xenophon Œcon. 1. 16. ἐκεῖνο δ' ἡμῖν τί φαίνεται, ὁπόταν —. Dionysius Halic. A. R. xi. 4. p. 2167. R. καίτοι τίνος ἔλαττον τοῦτο κακοῦ, ὅτε —; ubi ὅτε Sylburgius jure tuetur. *G. H. S.*] Οἶσθα hic idem est quod μέμνησαι. Infra Hecubæ roganti, Οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος; Ulysses primo respondet, Οἶδα, deinde Μεμνήμεθα. Aristophan. Av. 1054. Μέμνησ' ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας; Vesp. 353. Μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους, Ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω; Οἶδ', ἀλλὰ τί τοῦτ'; Sophocles junxit Οὐ μνημονεύεις ἡνίκα — Χὤτ' αὖθις — Aj. 1273 — 1283. Et ne quis putet, in loco e Vespis ὅτ' pro ὅτι poni, discat, vocalem in ὅτι nunquam a Comicis elidi; quod sæpe monuit ad Aristophanem Brunckius. Homer. Od. Π. 424. Ἦ οὐκ οἶσθ' ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων; In hac phrasi idem sunt οἶδα, μέμνημαι, μνημονεύω. Athenæus vi. p. 241. E. ἀλλ' ἐγὼ μνημονεύω, ὅτε ὁ Κόρυδος ὀβολοῦ ἦν. Cicero Epist. ad Div. vii. 28. "Memini cum mihi desipere videbare." Ibid. ξὺν pro σὺν ediderunt Brunckius et Beckius, ubicunque per metrum et numeros licuit, quos et ego, non monito lectore, secutus sum.

115. συνέπεσε Ald. contra metrum. συνέπεσσε King. contra sensum. συνέπαισε est ex conjectura Musgravii. Æschylus Prom. 885. Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης· ubi Scholiastes, τεταραγμένοι δὲ λόγοι, ὡς ἔτυχε, προσπαίουσι τῷ τῶν κακῶν κλύδωνι. [συνέπαισε non idem valet quod συνέπεσε, *accidit*; qui error est nonnullorum nostræ ætatis Lexicographorum, ortus ille ex hoc ipso loco. Bene Schol. συνέκρουσε, *collisus est. G. H. S.*]

120. Sophocl. Aj. 210. a Musgravio laudatus: Παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελλεύταντος, Λέγ', ἐπεὶ σὲ λέχος δουριάλωτον Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

loudly giving vent to these complaints
he restrained their seagoing barks
[illegible] as to their hulls with
[illegible]

λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.
σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων,
κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς,
Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν,
μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
δούλων σφαγίων οὕνεκ', ἀπωθεῖν,
μηδέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
στάντα φθιμένων, ὡς ἀχάριστοι
Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις
ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
ἥξει δ' Ὀδυσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν,
ἔκ τε γεραιᾶς χερὸς ὁρμήσων.
ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμοὺς,
ἷζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων·
κήρυσσε θεοὺς, τούς τ' Οὐρανίδας,
τούς θ' ὑπὸ γαίας· ἢ γάρ σε λιταὶ
διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι
παιδὸς μελέας, ἢ δεῖ σ' ἐπιδεῖν

131. *κόπις* pro rhetore ex Lycophr. 763. 1464. citat Musgravius. Schol. Venet. ad Iliad. B. 199. *ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς κολακευόμενοι πτεροῦνται, μᾶλλον δὲ πληγαῖς ὑπείκουσιν. πῶς οὖν δήμῳ χαρίζεται ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τοὺς τραγικούς*; ubi male *ἐπαίρονται* pro *πτεροῦνται*, sed recte *δημοχαριστὴς* pro *δήμῳ χαρίζεται* habet codex præstantissimus, quem mecum benevole communicavit antiquæ artis reliquiarum spectator elegantissimus, Carolus Townleius.

141. Ald. et plerique Mss. *μαζῶν*. Ex membr. *μαστῶν* dedit Brunckius, hinc Magistri præceptum confirmans. Et sic plane G. M. R. Codex Vitebergensis, continens Hecubam usque ad 274. a Zeunio collatus. In epigrammate, ubi *μαζὸν* post alios edidit Brunckius Analect. t. iii. p. 73. Suidas v. *κόρυμβοι* habet, *Ἦ μαστὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης*.

146. *γαῖαν* edd. et Mss. contra metrum. Hippolyt. 197. *Κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας*. Et ibi Brunckii membranæ habent *γαῖαν*. Pro *ὑπὸ γαῖαν* Aug. 1. *ὑπογαίους*.

147. *ὀρφανὰν* Ald. et Mss. plerique. Sed *ὀρφανὸν* C. Lib. P. et Scholiastes, qui male comparat *ἀργὸς* in feminino. Nulla enim alia hujus verbi forma apud Atticos exstat. Vide Kusterum ad Aristoph. Nub. 53. Similior forma est *στεῤῥὸς* infra 296. *γενναῖος* 590.

τύμβου προπετῆ, φοινισσομέναν
αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.
Εκ. οἴ 'γὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;
ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
δειλαία δειλαίου γήρως,
δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
τᾶς οὐ φερτᾶς. ὤ μοί μοι.
τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα,
ποία δὲ πόλις;
φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.
ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν,
στείχω; ποῖ δ' ἥσω; ποῦ τις θεῶν,
ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός;

150. Mos erat apud veteres virginibus plurimum auri gestare. Homerus Il. B. 872. Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν, ἠΰτε κούρη. [Cf. Julian. Cæsar. p. 16. ed. Pet. *G. H. S.*] Aristoph. Av. 671. Ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος. Sed longe aptissimus locus est Lycophronidis apud Athenæum xiii. p. 564. B. οὔτε παιδὸς ἄῤῥενος, οὔτε παρθένων τῶν χρυσοφόρων, οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων καλὸν τὸ πρόσωπον· cujus indicium debemus Gilberto Wakefield Diatrib. extemporal. in Hecub. p. 14. [Apud Athenæum xii. p. 528. D. inter indicia luxuriæ Cumanorum refertur, quod διετέλεσαν χρυσοφοροῦντες. *G. H. S.*]

155. Hesychius: Τᾶς οὐ τλατᾶς. τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. Τᾶς οὐ φερτᾶς. τῆς οὐ φορητῆς· ubi cum omnia Musurus ita recte emendasset, pristinos errores nuper revocare voluit Schowius.

157. ἀμύνῃ edidit Musgravius. ἀμύνῃ quidem Mss. non pauci, sed ἀμύνει Ald. cum aliis. Cum γέννα secundam alibi semper, ni fallor, corripiat, cur hic producat? Legendum igitur videtur γενεὰ, et γένν' infra 189. cum Kingio.

161. Pro ποῦ Reiskius et Musgravius πόδα conjecere, distinguentes, ποῖ δ' ἥσω πόδα; τίς θεῶν, quod recepit Brunckius. Sed Dionysius Halicarnassensis de Struct. Orat. t. ii. p. 29. 8. ed. Hudson. hæc habet: Σπονδεῖος ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε, Ποίαν δῆθ' ὁρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν· ubi Uptonus apte confert nostrum locum et alterum infra 1043. Si igitur hunc locum respexit Dionysius, legebat fortasse, Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, Στείχω; ποίΑΝ δῆΘΟΡΜΑσω; Ποῦ (μοι) τις θεῶν, Ἢ δαίμων ἐστὶν ἀρωγός; Sed utut hæc sunt, dele κείναν ἢ ταύταν, e varia lectione nata. [ὁρμάσω, quod pro ἥσω Dionysius Hal. habet, interpretamentum esse Scholiastæ docet expositio: Ἥσω· ὁρμήσω. ἵημι τὸ ὁρμῶ κ. τ. λ. Fortasse legendum ποῖ δ' ᾄσσω. Simili permutatione Soph. Aj. 629. ἄσει pro ἥσει exhibet Suidas v. ἀηδών. *Erfurdt.*]

162. ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός Ald. et plures Mss. Quod editur, unus habet Kingii; Brunckius ex conjectura edidit ἢ τίς δ. ἐπ. Musgravius mavult, ἢ δαίμων νῷν ἔτ' ἀρωγός; Cant. habet, ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός; sed ἔστ' ἀρωγός ex emendatione ejusdem ma-

νασμος - a stream

απυσω ητλ: what ever shall I utter

αγαστος - desirable - αγαξω

εξεπλαξας

ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες,
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ', ἀπ-
ωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι
βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.
ὦ τλάμων, ἄγησαί μοι,
πούς, ἄγησαι τᾷ γραίᾳ
πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ',
ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος
αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῇς,
οἵαν, οἵαν
ἀΐω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.
Πολ. ἰώ. μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾷς; τί νέον
καρύξασ' οἴκων μ', ὥστ' ὄρνιν,
θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας;
Εκ. ὤ μοι, τέκνον.
Πολ. τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά.
Εκ. αἶ, αἶ σᾶς ψυχᾶς.
Πολ. ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.
δειμαίνω, δειμαίνω, μᾶτερ.
τί ποτ' ἀναστένεις;
Εκ. ὦ τέκνον, τέκνον
μελέας ματρός.
Πολ. τί τόδ' ἀγγέλλεις;
Εκ. σφάξαι σ' Ἀργείων κοινὰ

nus; unde et ἐστὶν ἀρωγός; facere possis. ἔσται addit N.

167. τλᾶμον Ald. τλάμων ed. King. C. J. Lib. P. et Harl. M. a manu pr. uterque.

169. Aristoph. Nub. 1164. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ, ἔξελθ' οἴκων, ἄϊε σοῦ πατρός· ubi Schol. Ms. in Bibl. publ. Cant. Nn. 3. 15. ἐνταῦθα παίζει τὸν Εὐριπίδην· τοῦτο γὰρ ἐκείνου ἀπὸ τοῦ τῆς Ἑκάβης δράματος.

172. ἴδῃς Ald. εἰδῇς edd. King. Musgr. Brunck. Beck. accentu male posito.

176. κηρύξασ' Ald. Alterum membranæ et Mosq. 1.

179. τί μοι M. Alterum μοι omittunt M. N. ['Quid de me loqueris ominosa?' Conf. 193. et Heracl. 599. Matth. *G. H. S.*]

180. ψυχᾶς πέρι multi Mss. ex 174. vel 195.

187. 8. Ald. κοινᾷ γνώμᾳ. Alterum habet Lib. P. cum aliis.

ξυντείνει πρὸς τύμβον γνώμα
Πηλείδα, γέννα.
Πολ. οἴ μοι, μᾶτερ, πῶς φθέγγει
ἀμέγαρτα κακῶν;
μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι, μᾶτερ.
Εκ. αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμας·
ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι
ψήφῳ τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς.
Πολ. ὦ δεινὰ παθοῦσ', ὦ παντλάμων,
ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς,
οἵαν, οἵαν αὖ σοι λώβαν
ἐχθίσταν ἀῤῥήταν τ'
ὦρσέν τις δαίμων;
οὐκέτι σοὶ παῖς ἅδ'· οὐκέτι δὴ
γήρᾳ δειλαία δειλαίῳ
ξυνδουλεύσω.
σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐρειθρέπταν,
μόσχον, δειλαία, δειλαίαν
εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν
σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ
γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον,
ἔνθα νεκρῶν μέτα
ἁ τάλαινα κείσομαι.

190. φθέγγεις Mosq. 4.

196. παντλᾶμον Ald. et multi Mss. Correxit Brunckius, et sic Mosq. 1. et a prima manu G.

202. Ald. δειλαίῳ δειλαία. Transposui auctoribus Aug. 1. 2. Harl. L. et tribus Mosqq.

204. Specie levem, re gravissimum errorem reliqueram, οὐριθρέπταν. Recte οὐρειθρέπταν N. In Aristoph. Av. 277. Τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης; quod edidit Brunckius, habet Ms. Ravennas, ὀριβάτης, sed est contra linguam. Fortasse legendum ἆρ', ut ὄρνις sit glossa, et distinguendum post ἄτοπος. Sic paullo infra 336. ὄρνιν male irrepsit: Πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος. Cum enim ὄρνις semper secundam producat apud Aristophanem, legendum ope Suidæ: Ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος.

206. ἐσόψει Ald. et 207. σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ'. Brunck. ex membr. σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ', quod vereor ut sit Græcum, certe conflatum est ex duabus lectionibus ab hæsitante librario, λαιμότομον et λαιμότμητον.

208. σκότῳ King. et Mss. quidam.

σκυμνος (properly a lion's whelp)

μοσχος - any young animal

λαιμοτομος - victim - λαιμος - τεμνω -

σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου,
κλάω πανοδύρτοις θρήνοις·
τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ᾽,
οὐ μετακλάομαι. ἀλλὰ θανεῖν μοι
ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.
Χο. καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδὸς,
Ἑκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.
Οδ. γύναι, δοκῶ μέν σ᾽ εἰδέναι γνώμην στρατοῦ,
ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ᾽ ὅμως φράσω.
ἔδοξ᾽ Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην
σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ᾽ Ἀχιλλείου τάφου.
ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ᾽ ἐπιστάτης

211. Tres Mss. quibus adde M. pro var. lect. N. in textu, habent *δυστάνου βίου*, unde fortasse legendum, *δύστανε βίου*. Etiam hic duplex lectio olim fuisse videtur, in aliis scilicet, *καί σ᾽, ὦ μᾶτερ*, in aliis, *σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ*. Sed *ὦ* Aldus et Mss. fere omnes nesciunt. Edidi *Σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου*. Mox concinnius esset *θρήνοις πανοδύρτοις*.

[214. Malim *κατακλάομαι*, quo composito Euripides passim utitur. *G. H. S.*]

215. Ut legitimam clausulam habeat hoc systema, emendat Musgravius, *ξυντυχίᾳ κρείσσον᾽ ἔκυρσε*. Sed cur tantus illegitimo systemati habeatur honos, equidem nescio. Si quid mutandum, legerim *ξυντυχίᾳ κρείσσονι κύρσει*, cui non parum favet lectio L. in versu præcedente, *μετακλαύσομαι*. Quidam Mss. *ἐκήρυσσεν*. Versum, ut editur, citat Eustathius ad Il. Ω. p. 1363. 57 = 1502. 2.

Cum in duobus systematibus, partim e conjectura, partim codicis K. auctoritate, sæpius ab Aldo discesserit Kingius, breviter præcipuas varietates notabo. V. 60. *τὴν δ.* omisso *νῦν*.—69. *οὑτωσὶ*, et sic B.—72. *τὰν* in fine, mox 74. *Πολυξείνης* et *εἶδον* habet inter *φίλης* et *θυγατρὸς*, deinde legit, *εἶδον γὰρ Φ.*—90. Post *οἰκτρῶς* addit *καὶ μὴν*—155. *καὶ δουλείας*—156. *οἴμοι οἴμοι.* (sic)—161. *ποῦ τις θεὸς,*—164. *ἐνεγκοῦσαί μοι*—166. *ἐν φάει ἀγαστός.* Bellus sane Ithyphallicus cum isto hiatu.—168. *ἄγησαί μοι*—174. *περὶ Σᾶς ψυχᾶς ἀίω φόμαν.*—175. *ἰὼ* delet, et *ὦ* 184.—180. *αἶ* quater.—187. 8. *κοινᾷ τις*—*γνώμᾳ*—190. *οἴμοι μοι μᾶτερ,*—192. *μᾶτερ* delet, et *τᾶς* 195.—199. Pro his *ἀῤῥήταν* tantum.—207. *τᾶς σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ᾽*—208. *τῷ τᾶς γᾶς ὑ. σκότῳ·*—212. *θρήνοισιν·*—215. *κρείσσων συντυχί᾽ ἐκύρησεν.* elisione non permissa.

219. *κραθεῖσαν* inepte Schol. *κυρωθεῖσαν* Mosq. 1. quod, deleto articulo, probum esset. [Merum, opinor, glossema. *ψῆφος κυρωθεῖσα* magis decet pedestrem orationem, *ψ. κρανθεῖσα* tragicam. Quod Orest. 1011. legitur *κατακυρωθεὶς*, ipsa cum præpositione compositio facit, ut verbi usus paulo altius assurgat. Nec puto jure opponi Electr. 1064. Seidl. *τῆς θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς.* Nam *κυροῦν σφαγὰς* locutio est inprimis tragica, non item *κυροῦν ψῆφον*, quæ videtur oratoribus et historicis relinquenda esse. *G. H. S.*]

ἱερεύς τ' ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.
οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ,
μήτ' εἰς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί·
γίγνωσκε δ' ἀλκὴν, καὶ παρουσίαν κακῶν
τῶν σῶν. σοφόν τοι κἀν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.
Εκ. αἶ, αἶ· παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας,
πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός.
κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὗ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
οὐδ' ὤλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὁρῶ
κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἡ τάλαιν' ἐγώ.
εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι, τοὺς ἐλευθέρους
μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτήρια
ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεὼν,
ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.
Οδ. ἔξεστ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
Εκ. οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,
δυσχλαινίαις ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;
Οδ. οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.
Εκ. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνῃ κατεῖπ' ἐμοί.

225. *δράσεις* Ald. et plerique Mss. sed Lib. P. codex Viteberg. apud Reisk. *δρᾶσσον*, levi errore pro *δρᾶσον*, quod confirmant Gregorius p. 8. et Scholiastes. cujus hæc verba sunt: *οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν. Μένανδρος· Οἶσθ' ὅ,τι ποίησον, ἀντὶ τοῦ ὅ,τι ποιήσεις. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ Εὐριπίδης, οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ἀντὶ τοῦ δράσεις, ἐξήνεγκεν.* Ms. E. primo *δράσεις* habuit; deinde ab eadem manu *δράσων*, errore pro *δρᾶσον*, ut liquet e scholio marginali, ubi Menandri et Aristophanis loca citantur. Pro var. lect. *δρᾶσον* Aug. 3. Cod. B. notat, *τινὲς γράφουσι δράσον.*

228. *τι* edd. Mss. et Stob. p. 23. sed *τοι* habent Aug. 2. Eumathius de Ismeniæ et Ismenes amoribus iv. pag. 144. et hanc particulam in gnomicis amant Tragici.

241. Videtur legendum *φόβου*. Musgrav. *δόλου*. Illud si probas, ad supplicem refer; si hoc, ad speculatorem. In Med. 265. *φόνου* dedit Aldus, licet alterum præbeant Mss. Lascaris, Stobæus et Scholiastes Sophoclis. In versu præcedente si cui copula prior displiceat, pro *δυσχλαινίᾳ τ' ἄ.* legat *δυσχλαινίαις ἄμορφος*, quod elegantius est, et ab ipso Euripide usurpatum Hel. 424. [Sic novissima Londinensis; quod ipso Porsono auctore factum esse, noli dubitare. Antea dederat cum ceteris *δυσχλαινίᾳ τ'*. *G. H. S.*]

[243. Post *ἐμοὶ* item ponendum signum interrogandi. *G. H. S.*]

Οδ. μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
Εκ. ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὤν;
Οδ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
Εκ. τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
Οδ. πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.
Εκ. ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
Οδ. ὥστ' εἰσορᾶν γε φέγγος ἡλίου τόδε.
Εκ. οὔκουν κακύνει τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν,
ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φὴς παθεῖν,
δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ', ὅσον δύνᾳ;
ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκοισθ' ἐμοὶ,
οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι
εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου;
πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν

246. Pro ἐνθανεῖν γε conjicit ἐντακῆναι Brunckius. [Cf. Homer. Il. A. v. 513. Coray ad Heliod. p. 230. *G. H. S.*]

247—250. In Ald. et Mss. plerisque hi versus ita ordinantur: γ' δ' α' β'. Sed Codex Viteberg. ordinem, quem vides, habet, probante Zeunio, quem nunc secutus sum. Eodem modo videtur habuisse G. licet ex eo notetur hic ordo: 3, 4, 2, 1.

249. σ' omittit Ald. sed habent Harl. Ms. Reg. Soc. K. et complures alii.

250. γε om. Ald. Alii νῦν, alii δὴ addunt; sed γε habent Aug. 1. 2. 3. B. Harl. tres Mosq. Kingii Ms. Reg. Soc. et septem alii, quos ipse contuli.

[251. Vulg. κακύνῃ Porsonus in Addend. mutavit in κακύνει· et sic noviss. Londin. Cf. præfat. init. *G. H. S.*]

253. Magis Attica forma, δύνᾳ, quam nunc reposui pro δύνῃ. Schol. ad Il. Ξ. 199. in codice Townleiano: δαμνᾶ· οἱ μὲν ὁμοίως τῷ πειρᾶ ἐμεῖο γεραιέ· οἱ δὲ δώριον αὐτὸ ἀπὸ τοῦ δάμναμαι· οὕτως Ἀρίσταρχός φησιν ἐπίστα (l. ἐπίσται) δύναι· ὅλον δὲ ἐπίστασαι:—Schol. ad Od. Λ. 220. in Ms. Harl. 5674. πειρᾶ ἐμεῖο γεραιὲ καὶ ἐκφωνουμένου τοῦ ι. ὡς τὸ δύναι παρ' ἀττικοῖς:—

254. 5. Eustath. ad Od. Θ. p. 1593. 47 = 304. 46. ubi respicit Soph. Aj. 523.

260. χρῆν Ald. et Mss. quod rectum videtur, si pro χρῆναι sumatur cum Eustathio ad Od. K. p. 1647. 37 = 381. 45. χρεὼν ed. Brunck. Iterum Eustathius ad Il. I. p. 751. 54 = 652. 32. καὶ τὸ χρῆναι δὲ ἀπαρέμφατον, ὃ καὶ χρῆν μονοσυλλάβως λέγεται παρά τε Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ. Deinde ἀνθρωποσφαγεῖν pro ἀνθρωποκτονεῖν plures Mss. Eustath. Thomas Magister v. χρῆν. Sed ἀνθρωποκτονεῖν Eustath. ad Il. T. pag. 1179. 38 = 1244. 53.

πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων,
εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;
ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν.
Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ προσφάγματα·
κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν,
κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε·
ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη,
ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἧσσον εὑρέθη.
τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον·
ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
ἄκουσον. ἥψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῄς, χερὸς,
καὶ τῆσδε γραίας, προσπιτνῶν, παρηΐδος.
ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ,
χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς,
μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἅλις.
ταύτῃ γέγηθα, κἀπιλήθομαι κακῶν·
ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχὴ,
πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ.
οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεών.

263. Male Canterus *τίνει*, quod esset, 'pœnas ob cædem luit.' *τείνει* est 'dirigit,' metaphora ab arcu sumta. In Æschyli loco Choëph. 649. *τείνει μύσος* Ald. Robortell.

265. *πρόσφαγμα* Ald. *προσφάγματα* edd. recentes, quod confirmant Harl. Kingii Ms. Reg. Soc. et septem alii. Ammonius autem, vir metri callentissimus, Aldinam lectionem reduxit. *πρόσφαγμά τι* sine causa conjicit Beckius. Vide ad Orest. 1051.

268. *ὑπερβάλουσαν* J. voluit *ὑπερβάλλουσαν* cum Aug. 1. quod per se quidem bonum est, sed e glossa. *ὑπερφέρειν* pro 'excellere' Sophocl. Œd. T. 381. C. 1007. Aristarchus Stobæi Ecl. Eth. p. 171. ed. Grot. Herodotea loca iv. 74. viii. 138. 144. ix. 96. congessit Portus. Eodem sensu *προφέρειν* Med. 1088.

274. *γεραιᾶς* Ald. Fortasse legendum cum Mosq. uno, *τῆς γεραιᾶς*. [Scrib. *προσπιτνών*. Sic etiam Orest. 1521. *G. H. S.*]

279. Orest. 66. *Ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν.*

280. Simillimam ex alia Euripidis fabula sententiam habet Alexander Rhetor p. 578. 2. ed. Ald. *Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἥδε μοι τροφὸς, Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωΐς, ἄγκυρα, στέγη.*

282. *χρὴ* Edd. et Mss. *δεῖ* dedit

οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.
κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι·
τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο.
ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με,
οἴκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν,
παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
γυναῖκας, ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτείνατε
βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ᾠκτείρατε.
νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν

Brunckius ex conjectura propter χρεὼν in vicinia. Eadem de causa 969. χρὴ in δεῖ mutavit. Quis post hæc credat in Bacch. 507. (515.), quam fabulam una cum Hecuba edidit, relicturum fuisse Brunckium, ὅ,τι γὰρ μὴ χρεὼν, οὔτοι χρεὼν Παθεῖν? χρὴ habet etiam Stobæus pag. 435. ed. Grot. qui præterea τὸν κρατοῦντα; sed vulgata melior.

283. πράττειν Mss. non pauci. Mox pro οὐκ εἰμ' ἔτι J. οὐκέτ' εἰμὶ habet, δούλη σέθεν Harl. Barocc. 37. prave ex 797. πράττειν et οὐκ εἰμ' ἔτι Stobæus.

287. Et hic et infra 508. 519. Ἀχαιϊκὸς ediderunt Brunckius et Beckius, qua ratione impulsi, nescio. Atticum est alterum, in quo Mss., certe plerique, consentiunt. Nam viri optimi Francisci Oudini, qui in Misc. Obs. Nov. vol. v. p. 431. α in his verbis corripi contendit ex Attico isto 'Judaicum' apud Juvenalem xiv. 101. nulla ratio habenda est. [Cf. Osann. Inscript. iii. p. 110. sq. *G. H. S.*]

293. λέγῃ omnes edd. vett. et Mss. cum Gellio xi. 4. et Stobæo p. 173. [Sic etiam Tzetzes suo in libro legit. Exeg. in Iliad. p. 5. 14. τὸ γὰρ ἀξίωμα τούτου κατὰ τὸν Εὐριπίδην, καὶ κακῶς λέγον, ἔπειθεν. *G. H. S.*] Sed λέγῃς tacite correxit Muretus Opp. Tom. iii. p. 593. quod docti plerique probarunt. Cum enim personam circumlocutione significant Græci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur. [Homerus Odyss. xiii. 20. sq. Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηός. Notabilior locus Iliad. xi. 690. ubi reversio ad personam antegreditur: Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη. Sed hæc regula non semper servatur. Lucianus quidem ab ea deflectit Tragœdopod. v. 312. T. iii. p. 662. qui locus sic scribendus videtur: Οὔτε Διὸς βρονταῖς Σαλμωνέος ἤρισε βία, Ἀλλ' ἔθανε ψολόεντι δαμεῖσα θεοῦ φρένα βέλει, Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ Σάτυρος Μαρσύας, Ἀλλὰ λιγὺ ψαίρει κείνου περὶ δέρματι πίτυς. Et conf. ipse Euripides mox v. 301. *G. H. S.*] Homerus igitur nunquam ait, βίη Ἡρακληείη, ἥπερ, sed βίη Ἡρακληείη, ὅσπερ. Exstat quidem Il. T. 415. Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι, sed Τόνπερ ἐλαφρότατον præbet Scholiastes Apollonii Rhodii ii. 276. [Similis diversitas scripturæ in Virgil. Georg. i. 6. *G. H. S.*] Sic paullo ante Hecuba, cum dixisset φίλον γένειον, intulit ἐλθὼν, non ἐλθόν. Qui λέγῃ cum τὸ ἀξίωμα construunt, Euripidem Italorum vel Gallorum hodiernorum idiomate uti volunt. "Si VOTRE GRANDEUR savoit lire, ELLE verroit bientôt, que je ne LUI ai rien dit que de veritable." Alia ratione vulgatam defendit Hea-

πείσει· λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν,
κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει.
Χο. τίς ἐστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις,
ἥτις, γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;
Οδ. Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.
ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὗπερ ηὐτύχουν,
σώζειν ἕτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω.
ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,

thius, ut scilicet λέγῃ sit mediæ vocis. Sed exempla aliena affert ex Homero; nunquam λέγομαι pro λέγω dicunt Attici. In Sophoclis loco Œd. C. 1186. λέξεται est passivum, ut semper apud Tragicos. Photius Ms. Λέξεται. λεχθήσεται. Confer infra 895.

294. πείθει Aug. 1. Brunckii membr. et Harl. quod tempus convenit cum νικᾷ Gellii. Ms. E. quoque πείθει habet, sed in rasura. Si hanc lectionem præfers, verte: 'vincere solet,' non 'vincet.' Hos tres versus ita reddidit Ennius: "Hæc tu etsi perverse dices, facile Achivos flexeris; Nam opulenti quum loquuntur pariter atque ignobiles, Eadem dicta eademque oratio æqua non æque valet."

295. αὐτὸς sine articulo non valet 'idem,' sed 'ipse.' ὡὐτὸς igitur citat H. Stephanus in Præfatione ad Thesaurum Linguæ Græcæ. Edidi autem ὡὐτὸς ex Dawesii præcepto et analogiæ rationibus. ὁ αὐτὸς citat Eustathius ad Il. B. p. 209. 10 = 158. 25. et alibi. [τῶν δοκούντων, i. e. ἐνδόξων, δόξαν ἐχόντων. Eustathius ad Il. viii. p. 723. 55. cujus verba citavit Matthiæ, eodem modo pro ἀδοξούντων posuit μὴ δοκούντων. Perrarus hic usus est participii δοκῶν· nam solum participium sic dici puto. Sic solum participium ἔχων, sed usu satis frequentato, dicitur de divite. Scilicet participia, quando vice funguntur adjectivorum, a significatione vulgari verborum suorum nonnihil deflectunt. *G. H. S.*]

296. Οὐκ ἔστιν Ald. et Mss. Sed Τίς habet Gregorius de Dialectis p. 26. [Miror Græculum ("Tanti non est iste tenebrio, cujus ulla ratio habeatur." *Toupius.*) memoriter citantem tantæ apud Porsonum auctoritatis fuisse. Talia enim ἀποφατικῶς dicas an ἐρωτηματικῶς, cum ad sensum vix quicquam intersit, memoria citantis facillime labitur. Cf. Xenoph. Œcon. 2. 15. ubi utraque ratio nullo sensus discrimine obtinet. *G. H. S.*] Sæpe interrogativam expulit negativa. Vide ad Orest. 792.

298. Primo θρήνοις, deinde γλήνους conjicit Musgravius. Nihil opus. Tales pleonasmi apud Tragicos abundant et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρήνων ὀδυρμοί. Sic κοίτας λέκτρον. Med. 436. λέκτρων κοίτας Alc. 946. Singulare est Sophocleum Ant. 424. ὡς ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος. Præterea γλήνους metrum vitiaret. Dawesius canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam a poëta scenico corripi posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. si tamen sanus est, choricæ licentiæ concedendum ἔβλαστεν. Troad. 1261. ἐλπίδας ἔν σοι κατέγναψε βίου, lege κατέκναψε. Electr. 1021. corruptum credo.

Τροίας ἁλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ.
ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ
μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ.
οὔκουν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἤν τις αὖ φανῇ
στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι,
τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῂς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
εἰσὶν παρ' ἡμῖν, οὐδὲν ἧσσον ἄθλιαι,
γραῖαι γυναῖκες, ἠδὲ πρεσβῦται, σέθεν,

309. Verte, 'Dignus Achilles, qui a nobis honorem accipiat.' Alcest. 440. *ἀξία δέ μοι Τιμῆς.* Aristoph. Ach. 633. *Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν ὁ ποιητής.* Pac. 918. *Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρυγαῖος ἁθμονεὺς ἐγώ.* Quæ duo Aristophanis loca male sollicitavit Dawesius, et in priore obsequentem habuit Brunckium. [Orest. 1151. *πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ.* V. Heindorf. ad Xenoph. Memor. init. in editione novissima Schneideri. *G. H. S.*]

312. *ὄλωλε.* Brunckius ex membr. edidit *ἄπεστι.*

[317. Malim sic interpungere: *ζῶντι μὲν, καθ' ἡμέραν κεἰ σ. ἔ. G. H. S.*]

318. *σμικρὸν* non pauci Mss. librariis aut credentibus priorem in *σμικρὸς* corripi, aut anapæsto in secunda sede non offensis. Sic infra 336. *τινα* pro *τι* Cant. J. Sed *σμίκρ'* Eustathius ad Iliad. Δ. p. 462. 16 = 351. 49. *ὃς ζῶν μὲν αὐτάρκως ἔχει καὶ ἐπὶ μικροῖς.*

319. *ἀξιοῦν* absolute positum pro 'honorare,' ut Heraclid. 921. Sophocl. Aj. 1114. *οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.* Locum hunc laudans Eustathius ad Il. H. p. 666. 46 = 535. 12. K. 801. 53 = 720. 16. habet *στεφανούμενον*, utpote, opinor, ætati suæ familiarius, quanquam sumere poterat ex hac fabula supra 125. Glossa etiam in Cant. *τιμώμενον, στεφόμενον.* Locum sine varietate citat Thomas M. v. *ἀξιῶ.*

323. "Homericum *ἠδὲ* (ait Valckenaerius ad Phœniss. 1683.) non erat Attico obtrudendum Tragico." Non meminerat vir summus, se locum ex

νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι,
ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.
τόλμα τάδ'. ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
τιμᾶν τὸν ἐσθλὸν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους φίλους
ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
θαυμάζεθ', ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,
ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.
Χο. αἶ, αἶ· τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι,
τολμᾷν θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον.
Εκ. ὦ θύγατερ, οἱ 'μοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου·
σὺ δ', εἴ τι μείζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις,
σπούδαζε, πάσας, ὥστ' ἀηδόνος στόμα,
φθογγὰς ἱεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα
καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.
Πολ. ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
στρέφοντα, μή σου προσθίγω γενειάδος.
θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία,

Herc. Fur. 30. Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διὸς, supra laudasse ad Phœniss. 609. (615.)

328. δὴ Edd. recentes. δὲ ex Ald. et Mss. reduxi.

331. εὔχητ' Priscian. Aldi p. 228. b. Omittit Putschius p. 1170.

332. πέφυκ' ἀεὶ vulgo, et Stobæus lxii. p. 237. πεφυκέναι Ald. et plures Mss. cum Eumathio viii. p. 301. Sed omnes mox τολμᾷ, cui literulam addidi. Facillime enim ν omittitur, cum in Mss. sæpe per tenuem lineolam significetur. Deinde κρατούμενον Stobæus et pro var. lect. J.

334. οὑμοὶ Ald. pro quo οἱ 'μοὶ Brunckius, et ita Harl. neque in re levis momenti refragatus sum. Sed utrumque rectum puto, hoc per elisionem fieri, hoc per crasin.

335. ῥιφθέντες mavult Brunckius, propterea quod aoristum primum præferre solent Tragici. Et ῥιφθέντες quidem habet E. sed θ partim eraso.

343. τοὔμπαλιν Ald. ἔμπαλιν Mss. multi et Eustathius ad Il. A. p. 129. 14 = 97. 31. nullo ad sensum discrimine, ad numeros maximo. Quid velim, melius fortasse intelligetur, si dicam, paucissimos apud Tragicos versus occurrere similes Ionis initio, Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν. [Cf. Not. ad Phœn. 1419. *G. H. S.*]

345. Corrupte citat Priscianus Aldi xviii. p. 230. a. 37. sincere p. 226.

ὡς ἕψομαί γε, τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
θανεῖν τε χρῄζουσ'· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.
τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἧ πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
Φρυγῶν ἁπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου.
ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι·
δέσποινα δ', ἡ δύστηνος, Ἰδαίαισιν ἦν
γυναιξὶ, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μέν με τοὔνομα
θανεῖν ἐρᾷν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν·

b. 34. Neutrum locum in Putschii editione reperies.

346. γε (pro σοι, quod Aldus habet) ex membran. dedit Brunckius. σε habet N. et σοι suprascriptum. Nempe γε primo in σε, deinde σε propter constructionem in σοι mutatum. Imitatione sua γε confirmat Cleanthes apud Epictetum Enchir. 77. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύγ' ἡ πεπρωμένη, Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος· Ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος. ἢν δὲ μὴ θέλω, Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἧσσον ἕψομαι. Fortasse melius scripsisset uterque, Κακὸς (κακὴ) φανοῦμαι, κοὐδὲν ἧσσον ἕψομαι.

352. γάμου Ald. γάμων Brunckii membr. Ms. Reg. Soc. M. N.

355. παρθένοισί τ' Ald. Sed ex Mss. Kingius παρθένοις τ', et sic membr. Cant. J. M. N. R. παρθένοις sine copula alii. Canterus μέγα pro μέτα, sine causa.

356. Alii, θεοῖσι.

358. Rara participii substantivi cum alio participio conjunctio. Homerus tamen Il. T. 80. ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. Aristophanes Ran. 733. Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις. Menander Stobæi iv. p. 53. 38. Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὤν. Adde Aristot. Φυσ. Ἀκροάσ. iii. 13. Frequens est apud recentiores. [Herodotus i. c. 60. ἐὸν καὶ δεξιώτερον, καὶ εὐηθίης ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον. Sed Pass. prius καὶ omittit: bene, opinor. Æschines c. Timarch. p. 69. Reisk. καίπερ ὁμολογουμένου τοῦ πράγματος ὄντος. (Longe diversa neque comparanda cum illis sunt hæc. Isæus pag. 148. Reisk. ὁμολογουμένη οὖσα δούλη. p. 151. ὁμολογουμένας οὔσας γνησίας. Ad priorem locum editor non offendit: offendit ad posteriorem, ubi cum vulgatam recte explicasset, continuo mirabile quid addit: "usus tamen loquendi potius adverbium ὁμολογουμένως h. l. subjicit." Atque hoc adverbium unius auctoritate codicis Bekkerus adeo in textum intulit. Nollem factum. Demosthenes p. 807. Reisk. τοῖς ὁμολογουμένοις καὶ ἐξεληλεγμένως οὖσι φαύλοις. ubi pariter turbatur: sed in vulgata nihil desidero. G. *H.* *S.*) Sed hic quoque al. omittunt ὄντος, delevitque Bekkerus. Certiora sunt Platonica, Leg. vi. p. 779. HSt. ἐν πόλει διαφερούσῃ τῶν πολλῶν ἐσομένῃ. xii. p. 963. ὧν δὴ διαφέρων — πάντων τῶν ἐμφρόνων. Ceterum apparet, talia participia induisse naturam adjectivorum, ut conjunctio eorum cum participio verbi substantivi non habeat quod quis miretur. *G. H. S.*]

ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
τύχοιμ' ἄν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
τὴν Ἕκτορός τε χἀτέρων πολλῶν κάσιν·
προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι,
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει·
λέχη δὲ τἀμὰ δοῦλος ὠνητὸς ποθὲν
χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα.
οὐ δῆτ'· ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον
φέγγος τόδ', Ἅιδῃ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας.
ἄγ' οὖν, Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων·
οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ
θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πρᾶξαί με χρή.
μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ
λέγουσα, μήτε δρῶσα· συμβούλου δέ μοι
θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ·
θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πόνος.
Χο. δεινὸς χαρακτὴρ, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς,
ἐσθλῶν γενέσθαι, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται
τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.

361. *χἀτέρων πολλῶν* displicet Brunckio, qui conjicit, *κἀγαθῶν πολλῶν*. Frustra.

362. Sic Ald. Edd. quædam *προθεὶς*, quod sensui minus convenit.

369. *ἄγ' οὖν μ'* Ald. Mss. quidam, Ἄγου μ', proxime vero. Legendum enim, detracta lineola (μ μ), Ἄγ' οὖν cum Magistro v. *διαχρῶμαι*.

370. *τις* eodem modo collocatur in Æschyl. Prom. 21. *Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν Ὄψει.* Soph. Trachin. 3. *οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός.* Vide infra 1161.

372. *μᾶτερ* Ald. hic et alibi, quem Dorismum, ut et similes alios, auctoritate Mss. sustulit Kingius, probante Valckenaerio ad Phœniss. 11.

373. *μὴ δὲ* Ald. Variant Mss.

378. *ζῆν ἐν κακοῖς* Stobæus p. 133. ed. Grot. sed *μὴ καλῶς* p. 501. pro *κακῶν* 375. *πόνων* habet Stobæus.

381. *τοὔνομα* Ald. quod revocarunt Brunckius et Beckius. Sed recte Kingius *ὄνομα*, ex Ms. procul dubio; sic enim Aug. 1. 2. 3. C. Cant. E. Harl. L. Mosq. 3. 4. Stobæi codices inter *οὔνομα* et *τ' ὄνομα* fluctuant. *οὔνομα* etiam habet N.

nor of any one's expectation

pois a fleur blanche

Εκ. καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ· ἀλλὰ τῷ καλῷ
λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως
χάριν γενέσθαι παιδὶ, καὶ ψόγον φυγεῖν
ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε·
ἡμᾶς δ᾽ ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ᾽· ἐγὼ ᾽τεκον Πάριν,
ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών.
Οδ. οὐ σ᾽, ὦ γεραιὰ, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
φάντασμ᾽ Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τήνδ᾽, ᾐτήσατο.
Εκ. ὑμεῖς δέ μ᾽ ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε,
καὶ δὶς τόσον πῶμ᾽ αἵματος γενήσεται
γαίᾳ, νεκρῷ τε τῷ τάδ᾽ ἐξαιτουμένῳ.
Οδ. ἅλις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσοιστέος
ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μηδὲ τόνδ᾽ ὠφείλομεν.
Εκ. πολλή γ᾽ ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.
Οδ. πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος.
Εκ. ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ᾽ ἕξομαι.
Οδ. οὐκ· ἤν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.

387. ἔτεκον ἐγὼ contra Mss. edidit Brunckius, quod vel cum Mss. pejus esset.

392. πόμ᾽ Mss. et edd. sed hæc forma Atticis erat incognita; quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πόμα postulet; pauca, ubi admittat.

[394. ἅλις κόρης σῆς θάνατος. Orest. 1037. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ᾽ ἔχω. Iphig. T. 978. Seidl. ἅλις τὸ κείνης αἷμα. G. H. S.]

395. ὠφείλομεν Ald. ὀφείλομεν edd. Barnes. King. Brunck. et sic Aug. 1. 2. H. J. N. Sed plures ὠφείλομεν, quod nunc tandem reduxi, Brunckio olim temere obsecutus.

398. ὅμοια emendatio est Reiskii pro ὁποῖα, quod habent Aldus et Mss. a Brunckio et Beckio recepta. Pro ὅπως B. οὕτως. Sed, re perpensa, huic emendationi diffidere cœpi, et vulgatam defendi posse hodie censeo. Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia construitur, rarius cum prima. Aristophanes Eccl. 296. Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-σίοι καθεδούμεθα. Plene dixit post paullo, Ὅρα δ᾽ ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος. Antiphanes Athenæi iii. p. 123. B. Ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδέν᾽ ὄψομαι. Retinenda etiam videtur vulgata Troad. 147. lectio, frustra a Musgravio sollicitata: Μάτηρ δ᾽ ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν Ὄρνισιν, ὅπως ἐξάρξω ᾽γὼ Μολπάν. [Conf. Aristophan. Nub. 257. Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ᾽ ὅπως μὴ θύσετε. G. H. S.]

399. Sic plerique codices et Schol. Aldi lectio, Οὐ μήν γε, vel hoc nomine vitiosa est, quod post Οὐ μὴν addit γε, nullo alio verbo interposito. Vide ad Phœniss. 1638. In Bacch. 852. lege, Οὐκ ἠθέλησε.

Εκ. ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.
Οδ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών.
Πολ. μῆτερ, πιθοῦ μοι· καὶ σὺ, παῖ Λαερτίου,
χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.
σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.
βούλει πεσεῖν πρὸς οὖδας, ἑλκῶσαί τε σὸν
γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθουμένη,
ἀσχημονῆσαί τ', ἐκ νέου βραχίονος
σπασθεῖσ'; ἃ πείσει. μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον.
ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα
δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι·
ὡς οὔ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον,
ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.
τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων·
ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω.
Εκ. ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύσομεν;
Πολ. ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.
Εκ. οἰκτρὰ σύ, τέκνον· ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.
Πολ. ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.
Εκ. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;
Πολ. δούλη θανοῦμαι, πατρὸς οὖσ' ἐλευθέρου.
Εκ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων.

401. Ald. *μιν* male. Alterum Mss. fere omnes.

404. *σύ τ'* habent codd. quidam.

408. *ἃ πείσει.* Supple *τοῖς κρατοῦσιν εἰ μαχεῖ.*

411. *πανύστατα* Ald. Hiatum tollunt multi Mss. et Alc. 205. ubi idem distichon repetitur.

413. *δέχου* Ald. edd. Sed *δέχῃ* (vel *δέχη*) Mosq. 1. 4. Cant. G. H. L. M. N. R. Eumath. vi. p. 202. *δ' ἔχῃ* C. E. *δ' ἔχου* pro var. lect. C. E. licet C. *γρ.* non præponat. *τ' ἔχει* Mosq. 3. *δ' ἔχει* Aug. 2. pro var. lect. C. H. uterque. Edidi igitur *δέχει.* Vide quam librarios exercuerit Attica forma, et confer Orest. 404. ubi *ἀποτρέπει* a manu prima habet E.

421. Ante Brunckium erat, *ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων.* Is ex membranis edidit, *Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τέκνων.* Nunc Ammonium audi: "Sed jure huic mutationi, (quam nulli confirmant codices,) se jam objecit Steinbrychel." Ipse tamen, quæ est ejus vel peritia vel diligentia, edidit *ἄμμοιροι*, spondeorum stabilium, ut opinor, amore captus. Qui alibi ad Mss. Mosquenses provocat, quomodo ignorare potuit, in 1. 3. ita legi hunc versum: *Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμοιροι τέκνων*, quibuscum consentiunt E. R. *δὴ* omittunt L. N. Aug. 1. et a m. prima 2. Cum vero *ἄμμοιροι* verbum sit suspectæ fidei, meliorem lectionem,

χαλα - give way

ουδας. το. the ground

ασχημονησαι. to behave unbecomingly

Πολ. τί σοι πρὸς Ἕκτορ', ἢ γέροντ' εἴπω πόσιν;
Εκ. ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.
Πολ. ὦ στέρνα, μαστοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
Εκ. ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλία τύχης.
Πολ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμὴ,
Εκ. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.
Πολ. ὅ,τ' ἐν φιλίπποις Θρᾳξὶ Πολύδωρος κάσις.
Εκ. εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δ'· ὧδε πάντα δυστυχῶ.
Πολ. ζῇ, καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τὸ σόν.
Εκ. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.
Πολ. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις,
ὡς, πρὶν σφαγῆναί γ', ἐκτέτηκα καρδίαν
θρήνοισι μητρὸς, τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις.
ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι·
μέτεστι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.
Εκ. οἳ 'γώ· προλείπω· λύεται δέ μου μέλη.
ὦ θύγατερ, ἅψαι μητρὸς, ἔκτεινον χέρα,
δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'. ἀπωλόμην, φίλαι.

quam quæ edita est ab ipso Brunckio, ei tribuit Beckius, ἄμμοροι. Totum versum, ne quid dubites, ita ut edidi, totidem apicibus exhibet Eustathius ad Iliad. Z. p. 639. 57 = 499. 6.

[423. Sic 589. ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος. quibus miror non cumulata exempla futilis Bosianæ ellipsis participii ὤν. G. H. S.]

425. Valde invenustum est duplex epitheton, ἀώρου ἀθλίας. Detraxi igitur literam, suadente Marklando ad Iphig. T. 1490. Orest. 1028. Ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου, Θανάτου τ' ἀώρου.

426. ἐμοὶ Brunckius ex membr. sed ἐμὴ melius, ut puto, Mss. complures. Multi etiam codices χαῖρ' ὦ κ. Deinde χαίρωσιν, quod pro χαίρουσιν dedit ex conjectura Kingius, solœcum est, neque poni potest aut pro χαίροιεν, aut pro χαίροιεν ἄν, aut pro χαιρόντων. Illum tamen secuti sunt Brunckius, Beckius, Ammonius. Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο. In fine τόδε pro χαρά Ms. Leid. apud Valckenaer. ad Phœniss. 621. Scholiastes: μητρὶ δ' οὐκ ἔστι τὸ χαίρειν δηλονότι. Cum Leid. consentit J. et supra τόδε habet, ἤγουν τὸ χαίρεσθαι, eleganti Datismo. [Poterat ἄλλοις τὸ χαίρειν, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε, ut Orest. 1081. οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν. De conjunctivo χαίρωσιν sic non ponendo conf. Schneider. ad Xenoph. de Re Equ. 12. 6. G. H. S.]

432. Edd. Barnes. King. male πέπλοις κάρα.

435. Fr. Jacobus legit, ὄμμ' ἔτ' ἐστί μοι. Melius vero compositum composito opponitur, quam simplici. De ὄνομα et ὄμμα vide ad Orest. 1080.

ὡς τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν,
Ἑλένην ἴδοιμι· διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων
αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα.
Χο. αὔρα, ποντιὰς αὔρα, στροφὴ α΄.
ἅτε ποντοπόρους κομίζεις
θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;
τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον
κτηθεῖσ' ἀφίξομαι;
ἢ Δωρίδος ὅρμον αἴας,
ἢ Φθιάδος, ἔνθα καλλί-
στων ὑδάτων πατέρα
φασὶν Ἀπιδανὸν γύας λιπαίνειν,
ἢ νάσων, ἁλιήρει ἀντιστρ. α΄.
κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν,
οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
ἔνθα πρωτόγονός τε φοίνιξ,
δάφνα θ' ἱεροὺς ἀνέσχε
πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ
ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας;

443. *πρὶν* pro *τὴν* G. Mosq. 1. in textu, E. in margine. Sed *τὴν* Eustath. ad Il. B. p. 206. 5 = 156. 8.

444. *αὖρα* edd. fere omnes. Recte mutavit accentum Kingius, cum secunda hujus vocis producatur. Aristoph. Ran. 317. *Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη·* quem locum citat Scholiastes. Tragicus apud Tatian. p. 35. *Αὔρα θεῶν ὄχημα τιμιώτατον.* Sosicrates apud Athenæum xi. p. 474. B. *Αὔρα κόρη Σκείρωνος ἡσύχῳ ποδί.*

445. *Ἅτις* invexere quidam, nimis de metro solliciti.

447. *τάλαιναν* Mss. quidam, certe N. et pro var. lect. M.

451. Vulgo, *ἔνθα τὸν κ.* Alii *τῶν.* Utrumque delevi. Sæpe articuli nullo jure in choros invasere.

453. *τὰς γύας* vel *γυίας* alii. Reduxeram *πεδία,* quod plerique habent Mss. Quod ad metrum attinet, hoc unum memento, *χρυσέαν* v. 463. esse disyllabon. Nunc contraxi quatuor versus in duo hendecasyllabos, et delevi *τάς.*

454. *νάσων.* Sic postulat metrum; sic habent N. Lib. P. et membr. a m. pr. Alii *νᾶσον.*

459. *Πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ.* Hoc ordine omnes, puto, Mss. et omnes ante Brunckium editiones. Is, lectore celato, ut facere solet, cum alienas conjecturas adoptat, ex Heathii emendatione edidit *Λατοῖ φίλᾳ πτόρθους.* Olivam addit Iph. T. 1108. non Ion. 937.

[460. *Δίας.* Al. minuscula littera *δίας,* quod minus placet; est enim h. l. propria significatione 'Jovialis.' Etiam in Æschyli Prom. 1035.

ακατος - swift-sailing, i.e. ji i

[illegible], a wreath or chaplet [illegible]
used it in the sense of a wheel

ξὺν Δηλιάσιν τε κούραις,
Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
χρυσέαν ἄμπυκα, τόξα τ' εὐλογήσω;
ἢ Παλλάδος ἐν πόλει, στροφὴ β'.
τᾶς καλλιδίφροι' Ἀθα-
ναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
ζεύξομαι ἅρματι πώλους,
ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ-
λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις,
ἢ Τιτάνων γενεὰν,
τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας;
ὤ μοι τεκέων ἐμῶν, ἀντιστρ. β'.
ὤ μοι πατέρων, χθονός θ',
ἃ καπνῷ κατερείπεται
τυφομένα, δορίληπτος
πρὸς Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι
δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν
Εὐρώπας θεράπναν,
ἀλλάξασ' Ἅιδα θαλάμους.

Well. scribam *τὸ Δῖον*. Cf. Æschyli Suppl. 575. 1043. Item in Euripidis Suppl. 861. Matth. malim *τὸ Δῖον*. Hunc adjectivi *Δῖος* usum non erat cur Lexicographus egregius nuper addubitaret. *G. H. S.*]

461. *κούραισιν* vulgo, *κούραις* Mosq. 3. Harl. Ms. Reg. Soc. et ceteri fere omnes; quod non moneo, quasi putem in his rebus quicquam auctoritatis Mss. habere, sed ne quis Mss. auctoritate vulgatam lectionem defendat.

465. Pro *καλλιδίφρου* scripsi Ionice *καλλιδίφροιο*, ut hiatum vitarem. Mox *δαιδαλαίαισι* Ald. et 473. *τοκέων* male Mss. nonnulli.

476. Edidit Kingius e K. (ex codicibus, ut ipse ait) *δορίληπτος*, quod et ipse recepissem, nisi codex ille interpolationis suspicionem subinde præberet. Sed, cum ita habeat etiam Aug. 1., tandem recepi. Deinde *ὑπ'* omittunt Mss. fere omnes; quidam suprascriptum pro interpretatione habent. Edidi igitur quod facile elapsum est propter literas præcedentes. Supra 102. *Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν*. Vide infra 762. In Æschylo Theb. 280. ubi *δουρύπληθ'* Ald. *δορίπληθ'* Ms. Barocc. 231. manifesto legendum *δουρίληφθ'*. At Robortellus *δουρίκτητ'* edidit.

480. *θεράπαιναν* vulgo. *θεράπναν*, quod metrum postulat, habent membranæ pro varia lectione.

481. Pro genitivo accipiunt *Ἅιδα* Scholiastes et Musgravius. Iota sub-

Ταλ. ποῦ τὴν ἄνασσαν δή ποτ' οὖσαν Ἰλίου
Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι;
Χο. αὕτη πέλας σου, νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονὶ,
Ταλθύβιε, κεῖται, ξυγκεκλεισμένη πέπλοις.
Ταλ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾷν;
ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος,
τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
οὐχ ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορὶ,
αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ
κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.
φεῦ, φεῦ· γέρων μέν εἰμ'· ὅμως δέ μοι θανεῖν
εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.
Εκ. ἔα· τίς οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς
κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπουμένην;

scribunt editi. Sed in his rebus Mss. frustra appellantur.

487. ἄλλως omnes Mss. αὐτοὺς ex Reiskii et Musgravii conjectura edidit Brunckius. Sed non eo vitiosa est vulgata, quod ἄλλως et μάτην junguntur. Ipse enim Musgravius in Supplemento ex Aristophane protulit εἰκῇ ῥαδίως, διακενῆς ἄλλως, διαπαντὸς ἀεί. Sed deesse pronomen aut nomen videtur; nisi dixeris, ἀνθρώπους supplendum ἐκ κοινοῦ, quod tamen durum esset. Si ἄλλως omnino mutandum est, melius paullo fore videtur ἡμᾶς.

[493. αὕτη. Imo αὐτή. Millies hæc confusa. Utrum quoque loco ponendum sit, non librorum auctoritas, sed tenor ostendit orationis. *G. H. S.*]

495. ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχρῃζον citat Hermias Scholiis in Platonem apud Ruhnkenium ad Timæum v. οὐκ ἐτὸς, ut legisse videri possit, ὅμως δ' ἔχρῃζον ἂν Θανεῖν. H. Stephanus quoque Fragm. Vet. Poët. Lat. p. 118. ἀλλ' ὅμως θανεῖν citat. Vitio memoriæ uterque. Vertit Ennius apud Nonium v. Evenat: [Ed. nov. Lond. bis 'eveniat:' male. v. Laurenberg. Antiquar. et Forcellin. Lexic. s. v. *G. H. S.*] "Senex sum; utinam mortem oppetam, priusquam evenat, Quod in pauperie mea senex graviter gemam!"

499. ἐᾷς Valckenaer. pro ἐᾷ ex Flor. ad Phœniss. 368. improbante ibi Brunckio. Sed sic et Cott. Quod olim negligebam, nunc reposui. Est autem constructio Homerica, Il. K. 82. Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος; Mss. enim optimi cum Eustathio οὗτος pro οὕτω habent.

Ταλ. Ταλθύβιος ἥκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.
Εκ. ὦ φίλτατ᾽, ἆρα, κἄμ᾽ ἐπισφάξαι τάφῳ
δοκοῦν Ἀχαιοῖς, ἦλθες; ὡς φίλ᾽ ἂν λέγοις.
σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι, γέρον.
Ταλ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψῃς, γύναι,
ἥκω μεταστείχων σε· πέμπουσιν δέ με
δισσοί τ᾽ Ἀτρεῖδαι, καὶ λεὼς Ἀχαϊκός.
Εκ. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ᾽ ὡς θανουμένους
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἁρπασθεῖσ᾽ ἄπο·
ἡμεῖς δ᾽ ἄτεκνοι τοὐπί σ᾽· ὦ τάλαιν᾽ ἐγώ.
πῶς καί νιν ἐξεπράξατ᾽; ἆρ᾽ αἰδούμενοι;
ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ᾽, ὡς ἐχθρὰν, γέρον,
κτείνοντες; εἰπὲ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.
Ταλ. διπλᾶ με χρῄζεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
σῆς παιδὸς οἴκτῳ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ
τέγξω τόδ᾽ ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ᾽, ὅτ᾽ ὤλλυτο.
παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ
πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγάς.
λαβὼν δ᾽ Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,
ἔστησ᾽ ἐπ᾽ ἄκρου χώματος, πέλας δ᾽ ἐγώ·
λεκτοί τ᾽ Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,
ἕσποντο· πλῆρες δ᾽ ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, αἴρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δ᾽ ἐμοὶ,

502. Nihil mutandum. Paullo tamen rarior utriusque pronominis ellipsis.

507. *μεταστείχων* omnino rectum. Notanda tamen lectio Harl. *μεταστελῶν*.

509. Ms. Reg. Soc. Aug. 3. *θανουμένας*, male. Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem.

[523. *λεκτοί — ἔκκριτοι*. Adverte ubertatem orationis, ne similia solicites. *G. H. S.*]

σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ.
κἀγὼ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·

σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
ὁ δ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
δέξαι χοάς μοι τάσδε κηλητηρίους,
νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὡς πίῃς μέλαν
κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα,
στρατός τε, κἀγώ· πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ,
λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια
νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου

[528. κηρύξαι. Imo κηρῦξαι. Illud est optativus aor. *G. H. S.*]

533. μου edd. omnes; sed μοι citat Scaliger ad Propert. iv. 7. 36. quod cum habeant Aug. 1. E. H. sic edidi. Constructio Homero familiaris, ut Iliad. B. 186. Δέξατό οἱ σκῆπτρον. O. 87. Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ Δέκτο δέπας, et alibi. Pindarus apud Platonem Menone (et Stobæum de Republica) t. i. p. 458. 34. Ald. p. 338. 10. Bas. t. ii. p. 81. B. HSt. p. 16. G. Laemar. p. 415. B. Frf. Οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξηται. [Inscriptio Columnæ Nanianæ: Παῖ Διὸς, Ἐκφάντῳ δέξαι τόδ' ἀμεμφὲς ἄγαλμα. Vid. Villoison. Anecd. Gr. t. ii. p. 120. (1.) Fragmentum in Alcmanicis H. Stephani p. 338. Welckeri p. 55. (Hephæst. p. 34.) Κόλπῳ σ' ἐδέξανθ' ἁγναὶ Χάριτες Κρόνῳ. *G. H. S.*] Æschyl. Choëph. 760. Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί· ubi Hesiodi locum Theog. 480. laudat Abreschius. Ipse Euripides apud Clementem Alex. Strom. v. pag. 688. 19. σὺ δέ μοι Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας Δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν. Idem apud eundem iv. p. 588. 1. Ἅγ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι. Sic omnes editiones. Sed μοι citat Valckenaerius Diatrib. p. 213. Astydamas apud Schol. Venet. ad Iliad. Z. 472. inducit Hectora dicentem, Δέξαι κοινήν μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς. Locus satis corruptus, cujus priora certo, posteriora dubitanter corrigo. Δέξαι κυνῆν μοι πρόσπολ', ὧδε προσμολὼν, Δέξαι· 'φοβήθη παῖς. Quæ desumta sunt ex Hectore, qua fabula Astydamantem vicisse e Plutarcho discimus de Glor. Athen. p. 349. F. οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀερόπῃ συνῆν, ἢ Ἕκτορι Ἀστυδάμας. Probabiliter Ἀλόπῃ legunt viri docti, sed præterea legendum εὐημέρει pro συνῆν, et totus locus ita fortasse refingendus: οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀλόπῃ ἢ Ἀγάθων Ἀερόπῃ εὐημέρει, ἢ Ἕκτορι Ἀστυδάμας. [Aristoph. Lysistr. 204. Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής· ubi ταῖς γυναιξὶν non minus regitur a δέξαι, quam ab εὐμενής. (Sophocles El. 434. sq. Herm. Σκέψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ Γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς. quod quomodo mihi videatur intelligendum esse, satis indicavi in nota Hermanni. Constructio perinde anceps in his Inscriptionibus. Pausan. p. 439. (Epigr. adesp. CXXXVII. Brunck.) Δέξο, ἄναξ Κρονίδα, Ζεῦ Ὀλύμπιε, καλὸν ἄγαλμα Ἱλάῳ θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Polluc. Onomast. p. 401. sq. (Brunck. Lection. et Emendat. in Anal. p. 274. Epigr. adesp. CCCXIII. b. Jac.) Ὑβλαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχίᾳ, Εὐκλέος υἱῷ, Δέξαι ἄγαλμ' εὔφρων, Φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνῃ. ubi εὔφρων i. q. εὐμενής, ἵλαος. Miror autem, hoc Porsoni additamentum in edit. noviss. Lond. omissum esse. *G. H. S.*) *Ex Corrig.*]

χαλινωτηρια - cables
πραος - ευμενης.

νόστου τυχόντας, πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν,
ἐξεῖλκε κολεοῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
ἡ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
ἑκοῦσα θνήσκω· μή τις ἅψηται χροὸς
τοῦ 'μοῦ. παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.
λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
οἱ δ', ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα,
μεθῆκαν, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.
κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,
ἔῤῥηξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλὸν,
μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ', ὡς ἀγάλματος,
κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,

557. *λαγόνος εἰς μέσον* plerique editi et Mss. *λαγόνας* Ms. Reg. Soc. membr. et pauci alii; unde *λαγόνας εἰς μέσας* Brunck.

558. *ἀγάλματα* e Mss. nonnullis male dedit Kingius. Mox *εὐπρεπὴς* codices quidam 563. quod deterius est. Sæpe confunduntur *εὐτρεπὴς*, *εὐπρεπὴς*, *ἐκπρεπής*. Non male supra 269. *ἐκπρεπεστάτη* conjicit Brunckius.

559. Mss. quidam *κατθεῖσα*, non male. [Xenophon de Re Equ. 7. 2. *ὅταν δὲ περιενέγκῃ τὸν πόδα, τότε καὶ τῷ γλουτῷ καταθέτω ἐπὶ τὸν ἵππον.* Al. *καθέτω*, quod non repugnem si quis præferendum censeat. *G. H. S.*] Cum dicebam, 'non male,' haud volui receptæ lectioni, quam sanam esse sciebam, hanc præferre; tantum hoc dicebam, *κατθεῖσα* per se bene Græcum esse. Sed vir doctissimus et humanissimus (quem Aristotelei de Poëtica libri interpretem esse suspicor) censet, *καταθεῖναι* dici tantum de rebus, quæ a nobismetipsis disjunguntur et separantur. Hujus igitur objectioni satisfacere conabor. Cum Latini dicant, 'deponere caput,' 'corpus,' 'latus,' 'mentum,' 'oculos,' 'vultum,' quidni idem Græcis licuerit? Si hujus usus rariora sunt exempla, id fit non propter veram verbi vim, sed propter effectum, qui plerumque consequitur. Cum Pandarus arcum suum *εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ Ἀγκλίνας*, Iliad. Δ. 112. non eum e manibus omnino dimittebat. Cum

ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
ἰδού, τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
παίειν προθυμεῖ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.
ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης,
τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς·
κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον·
ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν,
κορμοὺς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων,
πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·
ἕστηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεάνιδι
οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
οὐκ εἶ τι δώσων τῇ περίσσ' εὐκαρδίῳ,
ψυχήν τ' ἀρίστῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω

Diomedis equi Eumelo proximi instarent, ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην, Iliad. Ψ. 381. an capita sua abscidebant atque abjiciebant? Non opinor. [Similem Burmanni in Velleio cavillationem confutavit Ruhnkenius p. 309. *G. H. S.*]

565. Merito Dawesius (Misc. Crit. p. 217.) Kingium ridet, qui ex Ms. Barocc. hiantem lectionem σιδήρῳ αἵματος prætulerit. Nempe αἵματος supra κρουνοὶ in versu sequenti scriptum (ut est in Cant.) librarii oculos irretivit.

568. κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν vulgati magno consensu. Membranæ, κρύπτουσά θ' ἃ κρύπτειν· unde fecit Brunckius, κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν. Feliciter sane; sic enim citant Clemens Alexandrinus Strom. ii. p. 506. 14. Hermogenes περὶ κακοζήλου p.75. 40. ed. Ald. Eustathius ad Iliad. B. p. 216.7 = 163.40. Verba Hermogenis sunt: ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν· τοῦτο σεμνῶς εἰπὼν, ἐπήνεγκεν εὐτελὲς καὶ κοινὸν καὶ κακόζηλον· Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών. Quis sit iste, ab Eustathio memoratus, qui ἀνθρώπων pro ἀρσένων legerit, nescio; sed memini idem factum in ed. Lasc. Androm. 220. ubi recte ἀρσένων ceteræ.

578. λέγω conjecit Heathius, quod multo melius est ad sensum. Prope accedunt Harl. N. in quibus legitur λέγων. In Soph. Œd. T. 87. λέγων pro λέγω habet Stobæus Trincav. et Gesneri 1549. p. 570. 51. Sed, si imperfectum omnino retinere oportebat, non erat quod triumpharent augmenti hostes, cum legi posset, τοιάδ' ἔλεγον ἀμφὶ σῆς. Nodum solvit Kingius (Morellus dicere debe-

trunks of pine trees

παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὁρῶ.
Χο. δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
πόλει τε τῇ 'μῇ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.
Εκ. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ,τι βλέψω κακῶν,
πολλῶν παρόντων. ἢν γὰρ ἅψωμαί τινος,
τόδ' οὐκ ἐᾷ με· παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν, ὥστε μὴ στένειν, πάθος
οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
γενναῖος. οὔκουν δεινὸν, εἰ γῆ μὲν κακὴ,
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ στάχυν φέρει,
χρηστὴ δ', ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,
κακὸν δίδωσι καρπόν; ἀνθρώποις δ' ἀεὶ
ὁ μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
ὁ δ' ἐσθλὸς ἐσθλὸς, οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
φύσιν διέφθειρ' ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί;
ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς

bam. Eundem errorem corrige infra ad 728.) et, non monito lectore, edidit, *τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος*. Simile est quod infra 949. *τύγχανον* habet Ms. Reg. Soc. cum aliis.

579. *εὐτεκνοτάτην* Ald. et *εὐτεκνότατε* infra 618. Nihil igitur mirum, si *πόμα* supra 392. admisit. Mox etiam 580. *θ'* omittit, quod habet Ms. Reg. Soc. cum aliis. [Scrib. *δὲ σὲ*. Vix credas, quoties in pusillo hoc negotio, sed ad sensum orationis momenti non nullius, editores etiamnunc labantur. *G. H. S.*]

586. *διάδοχον κακὸν* Heathius, *διαδόχοις κακῶν* Musgravius conjiciunt. Utrumque bene, nisi vulgata esset optima. Idem est ac si dixisset, *ἣ κακὰ κακοῖς διαδέχεται*. Similia sunt Sophoclis Aj. 866. *Πόνος πόνῳ πόνον φέρει*. Æschyli Pers. 1046. *Δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς*.

591. Aldus et multi Mss. *εὔσταχυν*, male. Coactum enim et frigidum esset *καρπὸν* e 593. assumere. Callimach. H. in Dian. 130. *Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη Τετραπόδων*.

[596. *διέφθειρ'*. V. ad v. 701. *G. H. S.*]

598. *ἔχει γέ τοί τι* Ald. Aug. 2. C. Cant. L. *ἔχει μέντοι* Schol. altero loco, M. Mosq. 1. Schol. ined. in Homer. Odyss. Γ. 43. *ἔχει γέ τοι* E. H. Mosq. 2. 3. *ἔχει γέ τι* Aug. 1. 3. altero loco Schol. *ἔχει γε μέν τι* J. ed. King. *ἔχει γε μέντοι* N. P. R. ut recte edidit Barnesius. Sæpissime hæ tres particulæ in Sophocle et Euripide junctæ occurrunt, *γέ τοί τι*

δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἤν τις εὖ μάθῃ,
οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην·
σὺ δ' ἐλθὲ, καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
μὴ θιγγάνειν μου μηδέν', ἀλλ' εἴργειν ὄχλον,
τῆς παιδός. ἔν τοι μυρίῳ στρατεύματι
ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία
κρείσσων πυρός· κακὸς δ' ὁ μή τι δρῶν κακόν.
σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαία λάτρι,
βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλὸς,
ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν,
νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον,
λούσω, προθῶμαί θ'· ὡς μὲν ἀξία, πόθεν;

nunquam. Locus Homerici Scholiastæ hic est: *ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητὴς, ὅτι ἔχει μέν τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ.* Antiphanes quidem *Σοφόν γέ τοί τι πρὸς τὸ βουλεύειν ἔχει Τὸ γῆρας* apud Stobæum cxiv. p. 585. (cxvi. p. 477.) sed ibi *τι* congruit cum *σοφόν·* nisi et illic mavis, *Σοφόν γε μέντοι.* Ceterum de hoc loco vide Supplem. Præfat. §. E.

599. *μάθοι* Aldus. *μάθῃ* postulat syntaxis, et ita plures Mss.

600. Quanquam scio, Euripidem paullo esse negligentiorem in iisdem vocibus repetendis, hic tamen scripsisse eum puto *μετρῶν*. Electr. 52. *Γνώμης πονηρᾶς κανόσιν ἀναμετρούμενος Ἴστω τὸ σῶφρον.* Sic et Aristoph. Av. 1005. Apollon. Rhod. i. 724. Et sane, si quid mutandum, nihil dubito quin *μετρῶν* verum esset. Nunc autem in vulgata acquiesco. Codicis Townleiani Schol. ad Iliad. Z. 351. *εἰ ἤδει πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι μὴ ἐμπίπτειν εἰς αὐτά· οἶδε τό γ' αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.*

601. *δὲ* in editiones incuria irrepsit. Aldus recte *δὴ*, cui accedunt H. R. et ceteri omnes, ut opinor. Eustathius ad Iliad. N. p. 930. 42 = 900. 44.

[603. *μου.* Præstat, opinor, *μοι.* Xenophon Cyrop. iv. 6. 8. *τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα.* G. H. S.]

604. *ἐν γὰρ μ.* Aldus. *ἔν τοι* Mss. plerique.

605. Sic omnes edd. et Mss. et Eumathius vii. pag. 257. Male *ἀταξία* Dio Chrysostom. Orat. xxxii. pag. 389.

[607. *λαβοῦσα τεῦχος.* Ita edit. noviss. Londin. G. H. S.]

609—612. parenthesi inclusos puta, et *βάψασα, ἀγείρασά τε* junge. [Fallitur. Sic enim famula juberetur, non modo vase in mare intincto, sed etiam collecto a captivis ornatu, aquam afferre. Sensus: *προθῶμαί θ' ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ κόσμον ἀγείρασα—.* G. H. S.]

[610. *παρθένον τ' ἀπάρθενον.* Hoc *ἀπάρθενος* substantivum est tragicum diversissimum ab adjectivo *ἀπάρθενος*, quo vulgaris sermo utitur: idemque discriminis obtinet inter substantivum tragicum *ἄγαμος* adjectivumque vulgare *ἄγαμος.* Compares Æschyli *ναες ἄναες* et Euripidis *χάριν ἄχαριν.* Talia fere sunt *μονόπτωτα* alia, alia *ὀλιγόπτωτα*, quippe apta certis locutionibus: quod cum Lexicographi parum animadvertissent, fabricati sunt permiras voces, qualis est *ἄναυς.* G. H. S.]

611. *ἀξίαν* Aldus. *ἀξία* recte plures Mss. et Schol.

Harvard - by the write

οὐκ ἂν δυναίμην· ὡς δ' ἔχω, τί γὰρ πάθω;
κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς νεωστὶ δεσπότας
λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὑτῆς δόμων.
ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε
Πρίαμε, γεραιά θ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἥκομεν, φρονήματος
τοῦ πρὶν στερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
ὁ μέν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.
τάδ' οὐδέν· ἄλλως φροντίδων βουλεύματα,
γλώσσης τε κόμποι. κεῖνος ὀλβιώτατος,
ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.
Χο. ἐμοὶ χρῆν ξυμφορὰν, στροφή.
ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι,
Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
ἐτάμεθ', ἅλιον ἐπ' οἶδμα ναυστολήσων
Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-
λίσταν ὁ χρυσοφαὴς

618. Distinctionem incautus posueram non post ἔχων, ut debui, sed post κάλλιστά τ'. Sed κάλλιστα εὐτεκνώτατε dictum est, ut μέγιστον ἐχθίστη Med. 1320. πλεῖστον ἐχθίστης Soph. Phil. 631. πλεῖστον κάκιστος Œd. C. 570. κάκιστα δυσσεβεστάτων Œd. C. 1190. ut recte edidit Brunckius e priori Toupii conjectura. [Plurimum differunt τὸν ἀληθέστατα σοφώτατον in Epinom. quæ Platonis dicitur p. 992. HSt. et quæ sunt ejusdemmodi. In his enim prior superlativus non auget vim posterioris, neque cum eo tanquam coalescit, sed ambo seorsum intelligendi sunt. *G. H. S.*] In Antigon. 86. πλεῖον ἐχθίων si leges, Joannis Clerici (Præf. ad Philargyr. Cantab. p. 31.) cadet objectio. Potes et μᾶλλον, sed illud melius.

[624. F. τὰ δ' οὐδὲν ἄλλ' ἢ φ. β. Conf. Bast. Comment. Pal. p. 780. sq. *G. H. S.*]

625. Ald. et Mss. quidam, κεῖνος δ' ὁ. Sed hujusmodi particulis addendis, mutandis, delendis millies metrum corrumpitur. Sic mox 677. Harl. κοὐκέτ', qui tamen hic δ' ignorat. Ennium apud Cic. de Fin. ii. 13. "Nimium boni est, cui nil mali est," comparat Muretus V. L. v. 13. a Brunckio citatus.

Ἅλιος αὐγάζει.
πόνοι γὰρ καὶ πόνων   ἀντιστροφή.
ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται.
κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων.
ἐκρίθη δ' ἔρις, ἃν ἐν Ἴδᾳ
κρίνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας,
ἐπὶ δορὶ, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν   ἐπῳδός.
μελάθρων λώβᾳ·
στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν
εὔροον Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα·
πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ
τέκνων θανόντων τίθεται
χέρα δρύπτεταί τε παρειὰν,
δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς.
Θερ. γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σπορὰν
κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.
Χο. τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς;
ὡς οὔποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα.
Θερ. Ἑκάβῃ φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
Χο. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ὕπερ

644. Cum levi errore citat Hesychius: Μελάθρων λῶβαι. τῶν οἴκων αἱ βλάβαι.

646. εὔῤῥουν Ald. εὔρουν Mss. plerique. Recte εὔροον Hermannus.

655. Scholiastes ita interpretatur: τί ἐστι τὸ βούλημα τῆς σῆς κακοφήμου βοῆς; unde Fr. Jacobus legere vult, τί δ' αὖ τὸ λῆμα σῆς —. Sed vulgatæ lectionis verba præponit Scholiastes, neque eum puto aliter legisse, ellipsin autem pro captu suo explere voluisse. Neque credo λῆμα unquam, nisi de personis, dixisse Græcos.

659. δόμων ἄπο. Membranæ a m. pr. ὕπερ, et sic R. pro var. lect. M. in marg. γρ. ὑπὲρ, ἐπέκαινα, ἤγουν ἔξω. Recte interpretatur ἐπέκεινα. Vide Musgravium ad Orest. 1377. (1365.) In margine Cant. ἀντὶ τοῦ πρὸ, ὑπέρ. J. habet ὑπὲρ in textu,

δρυπτεται. mangles,
διαϊνον. δια.α.ιια.

ἤδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
Θερ. ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν', ὄλωλας· κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς,
ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη.
Εκ. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης
ἥκεις κομίζουσ', ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;
Θερ. ἥδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένην
θρηνεῖ· νέων δὲ πημάτων οὐχ ἅπτεται.
Εκ. οἲ 'γὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;
Θερ. ζῶσαν λέλακας· τὸν θανόντα δ' οὐ στένεις
τόνδ'· ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.
Εκ. οἴμοι, βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὅν μοι Θρῂξ ἔσωζ' οἴκοις ἀνήρ.
ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ' εἰμὶ δή.
ὦ τέκνον, τέκνον,

ἀπὸ suprascripto. Mosq. 3. ὕπερ. Mosq. 1. ὕπο pro var. lect.

660. σοῖσι Ald. et Mss. Male edd. quædam τοῖσι.

662. Non male Lib. P. κοὐκέτι βλέπεις φάος. οὐκέτ' Cant. L. M. R. copula omissa, quæ sane omitti potest. [Mallem omissam; suspicorque natam esse e præcedente *s*. Cf. Ind. ad Apollon. Rhod. p. 664. b. *G. H. S.*] κοὐκ ἔτι pro κοὐκέτ' εἶ Aug. 2. κοὐκέτι Mosq. 3. [Verissime monuit Reisigius Synt. Crit. p. 9. sq. εἶ βλέπουσα non esse per periphrasin dictum pro βλέπεις, sed εἶ h. l. ὕπαρξιν significare. Hoc si teneas, non opus est post εἶ interpungi: neque Græci interpunxerunt, ipsa pronuntiatione, qua εἶ acuitur, tanquam vicem fungente interpunctionis. Conf. Orest. 380. οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς, φάος δ' ὁρῶ. *G. H. S.*]

665. νεκρὸς masculino genere pro cadavere semper dicitur. Sed Ammonius, ἀνὴρ οὐχ ὁ τυχὼν, suspicatur legendum esse, νεκρὸν τόδε, quoniam in v. νεκρὸν, ubi pro cadavere sumitur, semper intelligendum est σῶμα, ait, docente Bosio. Deinde pergit: "Favet mutationi etiam metrum." Imo hac emendatione metrum corruit, nisi insuper transponas, τόδε Πολυξένης ἐμοί.

666. ἀπηγγέλη Aug. 3. Cant. Exstat ἠγγέλης Iph. T. 939. ubi ἠγγέλθης legi possit. Vide ad Phœniss. 986.

667. χερῶν M. R.

[672. ζῶσαν λέλακας, 'de viva loqueris.' V. not. ad Theocrit. xxv. 179. *G. H. S.*]

674. Sic Ald. Mss. quidam ἐλπίδα.

678. ὦ τέκνον, τέκνον. Sic Ald. Alii addunt ὦ, alii omittunt τέκνον.

αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθὴς κακῶν.
Θερ. ἔγνως γὰρ ἄτην παιδὸς, ὦ δύστηνε σύ;
Εκ. ἄπιστ᾽ ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρκομαι.
ἕτερα δ᾽ ἀφ᾽ ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ·
οὐδέποτ᾽ ἀδάκρυτος, ἀστένακτος
ἁμέρα μ᾽ ἐπισχήσει.
Χο. δείν᾽, ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.
Εκ. ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας ματρὸς,
τίνι μόρῳ θνήσκεις, τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
Θερ. οὐκ οἶδ᾽· ἐπ᾽ ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.
Εκ. ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορός;
Θερ. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ
πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.
Εκ. ὤ μοι, αἶ αἶ,
ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων ἐμῶν
ὄψιν, οὔ με παρέβα φάσμα
μελανόπτερον, ἃν ἐσεῖδον
ἀμφί σ᾽, ὦ τέκνον, οὐκέτ᾽
ὄντα Διὸς ἐν φάει.
Χο. τίς γάρ νιν ἔκταν᾽; οἶσθ᾽, ὀνειρόφρον, φράσαι;
Εκ. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος, Θρήκιος ἱππότας,
ἵν᾽ ὁ γέρων πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.
Χο. ὤ μοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών;

679. 680. *νόμων βακχείων* Ald. Alterum habent Ms. Kingii et Eustathius ad Il. *β*. p. 241. 23 = 182. 46. *νόμον βακχείων* Priscian. xviii. p. 231. b. 11. ed. Ald. Quidam *γόων* pro *νόμων*.

682. Alii *σοῦ* pro *σύ*, minus recte.

684. *ἀμφ᾽ ἑτέρων*, vel *ἐφ᾽ ἑτέρων* alii, et 685. *ἀδάκρυτον*, *ἀστένακτον*.

686. Addunt codices nonnulli *αἶ αἶ κακῶν* vel *αἶ αἶ τῶν κακῶν*.

692. *φονίου* Ald. contra metrum.

696. *ὀμμάτων τ᾽ ἐμῶν* Ald. Copulam omittunt multi Mss.

701. *ὀνειρόφρων* alii. *ἔκτειν᾽* Mss. complures. Contra *διέφθορ᾽* Aug. 1. supra 596. quod edidissem, si plures consentirent. [Quid in his sit contrarii, non intelligo: certe in temporibus nihil est. *G. H. S.*]

702. *ἐμὸς* semel tantum Ald. et multi Mss.

διαμοιράω. διαμείρω.

Εκ. ἄῤῥητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ ὅσιά τ', οὐδ' ἀνεκτά. ποῦ δίκα ξένων;
ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω
χρόα, σιδαρέῳ τεμὼν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδὸς, οὐδ' ᾤκτισας.
Χο. ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας
Ἀγαμέμνονος· τοὐνθένδε σιγῶμεν, φίλαι.
Αγαμ. Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ
ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' Ἀργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν·
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἥκω δ' ἀποστελῶν σε· τἀκεῖθεν γὰρ εὖ
πεπραγμέν' ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς.
ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες ἀγγέλλουσί μοι.
Εκ. δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε,
Ἑκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ

705. πλέα R. et pro v. l. M. Sic πέρα δεινῶν Pausan. iv. 5. p. 291. (471.) quod recte tuetur Facius.

706. τ' om. Aug. 1. 2. 3. Harl. Mosq. 4. οὐχ ὅσιά γ' habent M. R. et alii.

707. ἰὼ Ald. et alii Mss.

709. ᾠκτίσω Ald. Variant Mss.

[712. τοῦδε. 'hic.' Sic fere nominativus et accusativus pronominis usurpantur, raro ceteri casus. *G. H. S.*]

[713. τοὐνθένδε. 'jam,' 'nunc.' Simile Herodoti τὸ ἐνθεῦτεν, quod ratione adhuc invisitata interpretatur Eduardus Wunderus Advers. in Sophocl. Philoct. p. 99. *G. H. S.*]

719. ἥκω μεταστελῶν σε præfert Valckenaerius ad Phœniss. 1327. (1337.) cui favere forsan videatur Harleiani lectio supra 507. Sed particula minus recte omittitur, et ἀποστελῶν ad sensum melius. Mendose μεταστέλλων in Phœnissarum edd. quibusdam, quam disjunctionem non patiuntur tragici senarii. Si quid aliter fertur, prava distinctione laborat, ut Æschyl. Prom. 67. τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ Στένεις. Joco dixit Eupolis, Ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα apud Hephæst. p. 15. [τἀκεῖθεν, 'quæ ex illa parte agenda erant:' ne ἐκεῖθεν pro ἐκεῖ positum habeas. V. Orest. 841. *G. H. S.*]

724. Hunc versum habet X. Π. 60. [Imo λέγουσα σὲ. *G. H. S.*]

Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;
Αγαμ. τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν
δύρει, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἔσθ' ὅδε;
Εκ. ἀλλ' εἴ με, δούλην πολεμίαν θ' ἡγούμενος,
γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος ἂν προσθείμεθ' ἄν.
Αγαμ. οὔ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων
ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.
Εκ. ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
Αγαμ. εἴ τοί με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.
Εκ. οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί στρέφω τάδε;
τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω, κἂν μὴ τύχω.
Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων,
καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
Αγαμ. τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον

728. *ὀδύρῃ* Aldus et omnes Mss. quod cum metro repugnaret, sensus jactura in *ὀδυνῇ* mutavit Kingius (Morellus). Debebat saltem *ὀδυνᾷ*. Sed recte Musgravius *δύρῃ*, advocato Hesychio, *δύρεσθαι, ὀδύρεσθαι*. Hesychium frustra erroris insimulat Taylorus Lect. Lysiac. cap. 9. Eadem opera accusare Etymologum debebat p. 192. 43. 291. 23. Eustathius ad Il. B. p. 218. 19 = 165. 20. *εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι*. Nec magis mirum utrumque *δύρεσθαι* et *ὀδύρεσθαι* Atticis in usu fuisse, quam utrumque *κέλλειν* et *ὀκέλλειν*, *μόργνυμι* et *ὀμόργνυμι*, cum similibus non paucis. Æschylus Prometh. 271. *Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη*. Male ibi elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apponunt editiones. Apud eundem Pers. 584. metrum flagitat, *Δυρόμενοι γέροντες*. In nostri Med. 159. *'δυρομένα* edidit Brunckius, quasi *ο* ab *ου* elidi posset. Initium est versus Euripidei Androm. 397. *Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι;* cui simillimus alter ex Neophronis Medea apud Stobæum Grotii p. 107. *Καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι;* Quidni, inquies? Quoniam Tragici nunquam ita senarium disponunt, ut pedes tertius et quartus unam vocem efficiant. Legendum igitur cum in Euripide, tum in Neophrone, *δύρομαι*.

730. *ἄλγος ἂν προσθείμεθα*. Sic Aldus et pleræque edd. Sed *ἂν* recte duplicant Brunckii membr. Harl. Ms. Reg. Soc. Mosq. 3. et plures alii. Pro secundo *ἂν* J. Mosq. 1. *ἄλγει*. Brunckius edidit, *ἄλγος αὖ π. ἄν*. male.

[732. Herodotus iii. 156. extr. *ἐπίσταμαι δ' αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων*. vii. 234. extr. *σὺ γὰρ ἔχεις αὐτέων τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων*. G. *H. S.*]

740. *γονάτων* Ald. et Mss. nonnulli. De ellipsi præpositionis *πρὸς* vide ad Orest. 663.

αἰῶνα θέσθαι; ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.
Ἑκ. οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη,
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.
Ἀγαμ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκεσιν καλεῖς;
Ἑκ. οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ;
Ἀγαμ. ὁρῶ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
Ἑκ. τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κἄφερον ζώνης ὕπο.
Ἀγαμ. ἔστιν δέ τις σῶν οὗτος, ὦ τλῆμον, τέκνων;
Ἑκ. οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ.
Ἀγαμ. ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνους, γύναι;
Ἑκ. ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.
Ἀγαμ. ποῦ δ' ὢν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις;
Ἑκ. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀῤῥωδῶν θανεῖν.
Ἀγαμ. ποῖ, τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
Ἑκ. εἰς τήνδε χώραν, οὗπερ εὑρέθη θανών.
Ἀγαμ. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;
Ἑκ. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ φύλαξ.
Ἀγαμ. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών;
Ἑκ. τίνος πρὸς ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσε ξένος.

744. Ridet Plautus Asinar. ii. 2. 8. 'Ætatem velim servire, Libanum ut conveniam modo;' quod notavit vir egregius, Josias Mercerus, ad Nonium v. Meret.

746. ἐπάρκειαν Ald. et edd. ἐπάρκεσιν Ms. Reg. Soc. quod præferendum videtur. ἄρκεσις occurrit apud Sophoclem Œd. Col. 73. ἐπάρκεσις 447. Alteram formam apud Tragicos non memini invenisse. Edidi igitur ἐπάρκεσιν, cum postea in J. M. N. invenerim.

748. Hunc versum sic convertit Ennius apud Nonium v. Guttatim: 'Vide hunc, meæ in quem lacrumæ guttatim cadunt.'

752. τῶν οὐ θ. edidit Brunckius ex conjectura, qua nihil opus esse videtur.

759. Sic editi recentes. Πολυμήστορα Aldus. Male insuper τῆσδε omittunt Harl. M. R. In K. videtur primo fuisse Πολυμήστορα, deinde in alterum mutatum. Sed Πολυμήστωρ M. a m. pr. Cant. N.

762. Istud γε, quod nihil ad sensum aut elegantiam confert, omittunt Mosq. 1. 4. δ' habet J. Legendum videtur, Τίνος πρὸς ἄλλου, quod et melius quæstioni respondet. Supra 690. πρὸς τίνος ἀνθρώπων; Suppl. 404. οὐ γὰρ ἄρχεται Ἑνὸς πρὸς ἀνδρός. Sic habent edd. At Valckenaerius ad Phœniss. 396. citat Ἑνὸς ὑπ' ἀνδρός. In Lucian. Anachars. 9. omnes Mss. et edd. consentiunt in ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, in 11. unus Ms. habet ἀγχομένους ὑπὸ (ceteri πρὸς) τῶν ἀντιπάλων. In Iliad. T. 133.

Αγαμ. ὦ τλῆμον, ἦπου χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;
Εκ. τοιαῦτ᾽, ἐπειδὴ ξυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.
Αγαμ. εὗρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;
Εκ. ἥδ᾽, ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
Αγαμ. τοῦτον ματεύουσ᾽, ἢ πονοῦσ᾽ ἄλλον πόνον;
Εκ. λουτρ᾽ ᾤχετ᾽ οἴσουσ᾽ ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ.
Αγαμ. κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.
Εκ. θαλασσόπλαγκτόν γ᾽, ὧδε διατεμὼν χρόα.
Αγαμ. ὦ σχετλία σὺ τῶν ἀμετρήτων πόνων.
Εκ. ὄλωλα, κοὐδὲν λοιπὸν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.
Αγαμ. φεῦ, φεῦ· τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφυ γυνή;
Εκ. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
ἀλλ᾽ ὧνπερ οὕνεκ᾽ ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
στέργοιμ᾽ ἄν· εἰ δὲ τοὔμπαλιν, σύ μοι γενοῦ
τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτου ξένου,
ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν, οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ,
ξενίας τ᾽ ἀριθμῷ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων·

ubi vulgatur ὑπ᾽ Εὐρυσθῆος ἀέθλων, codices nonnulli, inter quos Venetus, πρὸς Εὐρυσθῆος. Confer X. Π. 1314. cum Med. 1410. In Arrian. Exp. iii. 12. p. 120. 4. Ms. apud Gronov. ὑπὸ pro πρός.

767. μαστεύουσ᾽ Aldus et multi Mss. ματεύουσ᾽ Mosq. 4. et a m. pr. C.

[768. λοῦτρ᾽. Imo λούτρ᾽. Supra 609. recte λουτροῖς. V. Etymol. M. p. 568. 50. *G. H. S.*]

770. γ᾽ a Mss. quibusdam abest. [Male. Gravius enim et fœdius est ἐκβάλλειν θαλασσόπλαγκτον, quam simpliciter ἐκβάλλειν. *G. H. S.*] Pro κακῶν 772. nonnulli κακόν.

[771. Comma post σὺ delevi. *G. H. S.*]

774. λέγεις alii, quod si repones, non gravabor. Comparat Brunckius Terentianum: 'Ipsa si cupiat Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam.' Aptius videtur illud Trabeæ apud Ciceronem Tusc. Disp. iv. 31. "Fortunam ipsam anteibo fortunis meis." [Præstat scribi Τύχην. *G. H. S.*]

779. τοὺς prius alii omittunt, alii in τῆς mutant.

782. ξένων pro φίλων multi Mss. male. Aldus et omnes fere Mss. πρῶτα τῶν ἐμῶν. Brunckius ex membr. suis edidit τὰ πρῶτα, tantum duplici anapæsto delectatus, quantum alii offenduntur. Sed is liber manifestis glossis non caret; supra enim 607. τἄγγος pro τεῦχος habet cum M. Mosq. 1. N. R. Merum igitur scholion τὰ πρῶτα, ut liquet vel ex eo, quod in Mss. quibusdam articulus suprascriptus est pro interpre-

τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν,
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,

tatione. *ξένια* conjecit Musgravius, quod frigidum et obscurum est. Distinctionem, post *ἐμοὶ* sublatam, post *ξενίας* reponit Beckius, quo quid proficiatur nescio. Omnino post *τυχὼν* aliud participium, quod duo sententiæ membra connectat, requiritur. Ac poteras quidem legere, *ξένιά τ' ἀριθμῶν πλεῖστα τῶν ἐμῶν φίλων,* nisi hoc a vulgata nimis recederet. Dedi igitur *πρῶτος ὢν* pro *πρῶτα τῶν.* Cum semel scriptum esset, *πρῶτος ὢν τῶν ἐμῶν φίλων,* aut, litera tantum una addita, *πρῶτος τῶν ἐ. φ.* aliquis metri studiosus vulgatam inde lectionem effinxit. Simili mendo Aristophanis locum Vesp. 1249. Brunckius contaminavit. Sæpius *ἱππικὴ* et *μουσικὴ* sine articulo adhibent Attici. Recte igitur legimus, *'Ετύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς,* ut et Suidas v. *τρίβων.* Hoc autem Brunckius ignorans, participium, quod erat necessarium, ejecit; articulum, qui non erat necessarius, inseruit. *'Ετύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς.* Si quis objiciat, non verisimile videri, lectiones leviter corruptas, *πρῶτος τῶν ἐμῶν φίλων, πρῶτος ὢν τῶν ἐμῶν φίλων,* ulterius depravaturum quenquam, cum tam expeditus ad rectam viam reditus pateret, is nescit, "quam proclivi lapsu voces etiam notissimæ nonnunquam in maculas degenerent, quibus eluendis hominum vel acutissimorum ingenia frustra defatigentur." Verbis utor Hemsterhusii ad Arist. Plut. p. 349. quæ uno aut altero exemplo libet confirmare. In Cratini Dionysalexandro apud Macrob. Sat. v. 21. versum addit ex Ms. Thuanæo Jacobus Gronovius: *Στολὴν δὲ δὴ τίν' εἶχε τοῦδ' ὁμόχροον.* Sic ille dedit ex patris conjectura, margini adscripta scilicet, non edita, cum Ms. haberet ΤΟΥΔΟΜΟΙΦΡΑΣΟΝ. Tantulum mendum hujus loci veram lectionem abolevit. Lege, *τοῦτό μοι φράσον.* Exstat luculentum Pindari de Delo fragmentum apud Strabonem x. p. 743. A. (485. B.) cujus partem duntaxat transcribam: *'Αλλ' ἁ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θοαῖς ἀγχιτόκοις ἐπέβα νιν, δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων, ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες, ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.* Vulgo *ἀλλὰ καὶ ὁ γένος,* unde bene Barnesius, *Κοίου γένος,* sed paullo melius e codice Strabonis Mosq. qui *καινογενὴς* habet, *Κοιογενὴς* elicias. Pro *ὀδύναισι θείαις* Mosq. *ὠδίνεσι θοοῖς.* Deinde *ἀγχιτόκοις,* quod excidit editionibus plerisque, habent Ald. et Ms. Mox *ἐπιβαίνειν* edd. *ἐπέβαινεν* Ms. Statim *πρύμνων* mendose Mss. sed egregie Mosq. *ἂν δ' ἐπὶ κράνοις σχέθον πέτραν,* si levem distinctionis errorem tolles. Editum est, *ἂν δ' ἐπὶ κραναῇ σχεδὸν πέτρᾳ.* Recte *σχέθον* conjecit Casaubonus, cetera non tetigit. Verte, 'COLUMNÆ vero basi adamantina innixæ rupem CAPITULIS sustinuere.' Eodem sensu vox occurrit Iph. T. 51. Eustathius ad Iliad. H. p. 700. 64 = 582. 44. *ἐπίκρανον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος.* Cratino et Pindaro addamus Aristophanem Ran. 1076. *Οὐδ' οἶδ' εἰς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.* Sic cum semel corruptus esset locus, medicinam facere conati sunt librarii, alii *ἄν,* alii *ἐγὼ* addentes. Non vulgatæ lectionis errores ambitiose ostendam, neque Invernizii ineptias exagitabo; melius erit, verbo monere, veram lectionem a codice Ravennate servari: *Οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.* Vides tria loca, quæ in editionibus corrupta quidem erant, sed tam leviter corrupta, ut nihil emendatu planius unquam aut facilius fuerit. At, dices, participium *ὢν* subaudiri potest. Sane potest; ut Hippol. 234. et alibi; sed non ubi duo membra sententiæ ita, ut hic, conjunguntur. Exempla rem apertam facient. Aristoph. Plut. 751. *Οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες καὶ βίον Ἔχοντες ὀλίγον αὐτὸν ἠσπάζοντο.* Vesp. 505. *αἰτίαν ἔχω Ταῦτα δρᾷν, ξυνωμότης ὤν, καὶ φρονῶν τυραννικά.* Pac. 633. *'Αλλ' ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρ-*

οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε, κἀσθενεῖς ἴσως·

των, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας, Ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας. 685. *Ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὤν, Τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.* Menander Stobæi lxx. p. 299. (sic male ed. Grot. pro 291.) *Ὅταν πένης ὤν, καὶ γαμεῖν τις ἑλόμενος, Τὰ μετὰ γυναικὸς ἐπιδέχηται χρήματα, Αὑτὸν δίδωσιν, οὐκ ἐκείνην λαμβάνει.* Euripid. Androm. 499. *Μητρὸς λεχέων, ὃς ὑπερθνήσκεις, Οὐδὲν μετέχων, Οὐδ' αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν.* Ex horum locorum quocunque participium *ὢν* ejicies, durissimam certe, si non solœcam, orationem effeceris. [Eandem in struenda oratione concinnitatem studiose, ni fallor, sectantur scriptores posteriores, certe horum *οἱ ἀκριβέστεροι.* Diodorus Sic. xx. c. 42. *προήγαγε τὴν στρατιὰν, τῷ μὲν ἀριθμῷ βραχὺ λειπομένην τῶν ἐναντίων, τῇ δ' ἀρετῇ πολὺ καταδεεστέραν οὖσαν.* ubi Wesselingius: "*οὖσαν* omittit Basil." fortasse recte addens: "neque necessaria vox est." Nam quantumvis Græci hanc structuram probent, non tamen aversantur alteram, quam Porsonus parum abfuit quin solœcam diceret. Ipse Euripides Orest. 451. sq. *Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος, Κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.* 1590. sq. *Δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους, Ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ.* Med. 735. *Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος.* Homerus Il. X. 342. sq. *ἤ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν, Ἤ τινα συλήσων* —. (Paulo ante 331. scrib. *ἀλλὰ σέ φημι* — : nam *σὲ* et *ἄλλος ἀνὴρ* inter se opponuntur.) Herodotus i. 60. *μέγαθος ἀπὸ τεσσέρων πηχέων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους, καὶ ἄλλως εὐειδής.* Ibid. 65. *ἀδελφιδέου μὲν ἑωυτοῦ, βασιλεύοντος δὲ Σπαρτιητέων.* Dionysius Hal. A. R. iv. 73. *μεγάλη καὶ εὐδαίμων καὶ πολλῶν ἄρχουσα ἀνθρώπων.* *G. H. S.*] Erravit ergo Valckenaerius ad Herodot. i. 59. *ὧς* pro *ὢν* in Vesparum loco legens. Sed recte *ὢν* retinet Suidas vv. *Εἰ καὶ νῦν ἐγώ.* *Ξυνωμότης.* recte utrobique *τυραννικὰ* habet pro *τυραννίδα.* Quid tamen si contendam, librarii errore *πρῶτα* pro *πρῶτος* scriptum his turbis occasionem dedisse? Certe nihil proclivius, quam *α* pro *ος* scribi. Cum enim sigma hoc fere signo c exprimatur, manifestum est, si o et c coaluerint, figuram *τῷ α* non dissimilem effictum iri. In Homer. Odyss. Λ. 157. *πρῶτα. τὸν* in textu habet Ms. Harl. 5674. et pro varia lectione *πρῶτος ὃν* habet suprascriptum. In hac fabula supra 540. tali modo *στρατὸς* exaravit M. ut prima facie cuivis *στρατὰ* videatur. In Scholiis ad Aristoph. Nub. 508. habent Aldus et Junta *ἐξ ὑποῤῥῶγά τινος,* quod in *ὑποῤῥῶγός* mutavit Gelenius. Clemens Alexandr. Quis dives salvetur p. 940. 44. *ἀμέλει ὁ πάντα τὰ τοῦ νόμου πληρώσας ἐκ νεότητος, καὶ τὰ ὑπέρογκα φρυαξάμενος, ἓν τοῦτο πραθῆναι τοῖς ὅλοις οὐ δεδύνηται, τὸ τοῦ σωτῆρος ἐξαίρετον, ἵνα λάβῃ ζωὴν αἰώνιον, ἣν ἐπόθει.* Quid est istuc *πραθῆναι*? Vertunt 'acquirere.' Muta A in ΟΣ, et lege *προσθεῖναι.* Si quis erit, qui *πραθῆναι τοῖς ὅλοις* interpretetur, 'seque suaque omnia vendere,' tantum dicam, eam interpretationem mihi coactam et contortam videri. Addamus Pausaniam viii. 25. p. 651. *καθότι δὲ αὐτὸς ὁ Λάδων ἐκδίδωσιν ἐς τὸν Ἀλφειὸν, Κοράκων ὠνόμασται Νᾶσος. Οἱ δὲ ἥγηνται τὴν Ἐνίσπην καὶ Στρατίην τε καὶ Ῥίπην τὰς ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου κατειλεγμένας γενέσθαι νήσους ποτὲ ἐν τῷ Λάδωνι ὑπὸ ἀνθρώπων οἰκουμένας· ᾧ οἱ πεπιστευκότες μάταια ἴστωσαν.* Quod conjecit Sylburgius pro *ᾧ οἱ π.* edidit Facius e codice Mosquensi, *ἃ οἱ π.* Neutrum recte; utrumque enim corruptum est ex *ὅσοι.* 'At vero, si ita leges, quæ erit verborum constructio, quæ sententia?' Nulla. *Ὅσοι* enim hic delendum et supra pro *οἱ* substituendum, ut totus locus ita legatur: — *κοράκων ὠνόμασται νᾶσος. ὅσοι δὲ ἥγηνται — οἰκουμένας, πεπιστευκότες μάταια ἴστωσαν.* Primus scilicet librarius cum *οἱ* exarasset, duabus literis, quæ bis ponendæ erant, semel

ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χὡ κείνων κρατῶν
νόμος· νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα,

tantum, ut fit, positis, errorem ipse suum in margine statim correxit, ascripto ὅσοι. Secundus autem librarius dupliciter erravit; nam et hanc vocem pro additamento, non pro correctione, habuit, et in sedem non suam forte temere intulit. Deinde alii duo librarii, alter in ἃ οἱ, alter in ὦ οἱ, depravarunt. Sic autem dedisse Pausaniam, ex ipso Pausania clare patebit. v. 12. p. 404. Ὅσοι δὲ ἀνθρώπων τὰ διὰ τοῦ στόματος ἐς τὸ ἐκτὸς [add. τοῖς. *G. H. S.*] ἐλέφασιν ἐξίσχοντα ὀδόντας τῶν θηρίων εἶναι, καὶ οὐ κέρατα ἥγηνται, τούτοις ἐστὶν ἀπιδεῖν μὲν ἐς τὰς ἄλκας. vi. 13. p. 482. Εὐηθείας μὲν δὴ μετέχουσι καὶ ὅσοι Χίονιν αὐτὸν ἀναθεῖναι τὴν στήλην, ἀλλ' οὐ Λακεδαιμονίων ἥγηνται τὸ δημόσιον. Paullo ante in hoc ipso capite viii. 25. Ὅσοι δὲ Θέμιδος, καὶ οὐ Δήμητρος τῆς Λουσίας, τὸ ἄγαλμα εἶναι νομίζουσι, μάταια ἴστωσαν ὑπειληφότες. In Athenæi Dionysio ix. p. 381. D. ἰχθὺς ἁδρὸς πάρεστι ταὐτός· ἔστι σός, præclaram Grotii emendationem, τἀντός ἐστι σά, confirmavit Ms. Venetus. Satis diu me tenuit hæc disputatio, necdum tamen discedere licet. Potest enim aliquis eorum, Οἷστισιν ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως, Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει, defendere τυγχάνειν pro εἶναι in Aristophane simpliciter positum; cui respondeo, primum hoc non licere ex emendatione contra omnes codices in textum inferre; deinde unum tantummodo locum (Euripid. Andr. 1116.) protulit vir loco et doctrina illustris, Baro Locella, ad Xenophontem Ephesium iv. p. 93. 6. nam in loco Sophoclis Aj. jungenda sunt τυγχάνει στάζων. Œd. C. 1490. ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην male cepere interpretes. Sensus est, 'quam promisi, si ipsa a Theseo id quod peterem consequerer.' Loca Libanii et Herodiani nihil ad nos; e Platonis verbis facillime elabi poterat ὢν et ὄν, post similem præsertim terminationem; quocirca recte puto ὂν addidisse Fischerum in Apolog. Socratis; in Republ. ii. p. 369. B. HSt. addendum puto et sicubi aliud quid ejusmodi occurrit, cum nihil hoc participio facilius omittatur. Recte editur in Theæteto p. 151. F. γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν, sed citantes Suidas v. Ἀνεμιαῖον, et Scholiastes ad Aristoph. Av. 696. participium omittunt. Restat locus Aristoph. Eccl. 1137. Καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει. Sed ibi legendum, Κεἰ τῶν θεατῶν ὤν τις εὔνους τυγχάνει, quæ verba iisdem sedibus posita reperiuntur Plut. 33. Τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει. Facile autem κεὶ in καὶ mutari, facillime ὢν excidere potuit. Quid igitur versu Euripideo, τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις, faciemus? Equidem, si ποιητικῇ ἀδείᾳ tribuendum et condonandum putabis, non intercedam; si tamen ab ejus ætatis consuetudine prorsus alienum esse statues, per me legere poteris, ἔτυχε δ' ὢν ἐν ἐμπύροις. (Sed vide J. N. Dawesii Epistolam in Addendis.) [Minus caute Porsonus, cautissimus ille alioqui, probat Phrynichi præceptum illud p. 120. οἱ ἀμελεῖς οὕτω λέγουσι, φίλος σοι τυγχάνω, ἐχθρός μοι τυγχάνεις· δεῖ δὲ τῷ ῥήματι τὸ ὢν προστιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ὤν, ἐχθρός μοι τυγχάνεις ὤν· οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐχρήσαντο. Non meminerat Sophoclei loci Electr. 46. ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Unde factum, ut Aristoph. Eccles. 1137. et Eurip. Andr. 1116. sine caussa et justo audacius mutaret, Sophoclei autem Ajacis v. 9. τυγχάνει στάζων conjungeret, quæ ratio a nexu loci aliena esse videtur. *Erfurdt*. Cum loco illo in Eurip. Andr. recte componas quod in nostra tragœdia legitur v. 957. ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ'· neque enim Porsono assentior, cui hic versus spurius videtur. Add. Lobeck. ad Phrynich. p. 277. *G. H. S.*] In Æschyli Choëph. 112. κεὶ pro καὶ recte, sed frustra emendat Canterus; sic enim tres editiones, quæ Stephanicam præcesserant.

καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὡρισμένοι.
ὃς εἴς σ' ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρήσεται,
καὶ μὴ δίκην δώσουσιν, οἵτινες ξένους
κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με.
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεὶς
ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.
τύραννος ἦν ποτ'· ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν·
εὔπαις ποτ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα,
ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
ἔοικα πράξειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα
μοχθοῦμεν, ὡς χρὴ, πάντα, καὶ μαστεύομεν,
πειθὼ δὲ, τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,

783. *ὅσον* Mss. nonnulli.

787. Respicere Euripidem ad Pindari dictum, *νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς*, monet Wyttenbachius in Biblioth. Crit. vol. i. part. iv. p. 35.

788. *θεοὺς ἡγεῖσθαι* dixit etiam Noster Bacch. 1327. Electr. 587. Aristophanes Eq. 32. *Βρέτας; τὸ ποῖον ἐτεόν; ἡγεῖ γὰρ θεούς;*

793. Hunc versum etiam adhibuit Euripides in incerto dramate apud Stobæum ed. Grot. p. 165.

795. Ejicere hunc versum et deinde legere vult *ἰδοῦ τε* Wyttenbachius p. 36. Male. [Conf. Lucian. t. i. p. 702. *ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς*, (f. add. *καὶ*) *ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.* Anonymus Hecubæ Ammonis exemplo, quo olim utebar, adscripsit hæc: "*ἢν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.* Lucian. Imag. t. ii. p. 491. Senec. Nat. Quæst. (l. i.) c. v." *G. H. S.*] *ἰδοῦ με* habent omnes Mss. et Eustathius. *κἀνάθροισον*, quod habent M. R. prave scriptum est etiam in Eustathio ad Iliad. I. p. 752. 4 = 653. 5. Supra etiam 673. *ἄθροισον* M. Mosq. 4.

800. "An legendum *ποῖ μετεξάγεις*; Quanquam corripi potest syllaba, licet *μ'* pro *μοι* ponatur," inquit Musgravius. Imo *μ'* pro *με* ponitur. Sensus esse videtur: 'Quo meum pedem subduces?' i. e. quo me cogis te sequi? Nempe Agamemnon, Hecubæ nolens annuere, nec tamen palam negare ausus, pedetentim a scena recedere conatur. Duplex accusativus neminem offendet, nisi qui in Atticis poetis hospes sit. Exemplis tamen a Brunckio allatis ad Æschyl. Theb. 836. et alibi, unum adde, Aristoph. Thesm. 491. *Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα.*

804. Hunc locum in animo habuisse videtur Quinctilianus i. 12. 18. "illam (ut ait non ignobilis tragicus)

οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
μισθοὺς διδόντες, μανθάνειν, ἵν' ᾖ ποτὲ
πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσί μοι·
αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὁρῶ.
καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
ἡ φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τίν' ἕξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ' ἐγώ;
ἐκ τοῦ σκότου γὰρ, τῶν τε νυκτέρων πάνυ

reginam rerum orationem." Non hunc locum, sed Ciceronis de Oratore ii. 44. in animo habuit Quinctilianus; Cicero autem a Pacuviana Hermione sumsit, "O flexanima atque omnium regina rerum oratio." Et Ciceronis et Pacuvii verba citat Nonius v. Flexanima. Nostrum respexit Pacuvius. 'Hæc' pro 'O' Ms.

809. *οἱ μὲν γὰρ ὄντες παῖδες* M. N. R. quæ notabilis lectio. Mox 810. *ἐπ' ἐχθροῖς* G. et 812. *μὲν* omittunt quidam. Non male legeretur *γε*.

814. *σῇσι πλευρῇς* Ald. et edd. Sed neutrum habet Ms. Leid. teste Valckenaerio, Brunckii membranæ et alter Ms. a prima manu. Sic etiam K. Aut *σοῖσι* aut *πλευροῖς* alii, retinentes hi *πλευραῖς*, illi *σῇσι*. In Sophoclis Ajac. 1253. vulgo *Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς*. Mss. plures *πλευράν*. Sed recte Ms. apud Brunckium, Stobæus et Eustathius ad Od. E. p. 1524. 51 = 208. 51. habent *πλευρά*.

816. Hunc locum citans Scholiastes ad Sophoclis Ajac. 520. hac nota perstringit: *ὁ δέ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν*. Sed hac re nihil offensus Ennius vertit: "Quæ tibi in concubio verecunde et modice morem gerit," apud Nonium in v. Modicus. [Talia in veterum scriptis e nostro sensu non judicanda sunt: plurima enim de hoc genere illi graviter scripserunt, quæ recentiorum humanitas an elegantia morum exhorrescat. Conf. Xenoph. Sympos. extr. *G. H. S.*]

818. *κείνης δ' ἐγώ* Ald. et, ut puto, omnes Mss. Sed edidit Brunckius, *κείνης δὲ σύ*, vereor ne *μαστροπικώτατα*.

819. Edidit Aldus: *Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις*· unde Reiskius et Tyrwhittus legunt *ὁμοῦται*· sed omnes fere Mss. habent ut edidi. *πάντων* pro *πάνυ* habet codex Brunckii, unde ille edidit — *τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς Φ. μ. γ. πάντως χάρις*. Pro *πάνυ* mavult Musgravius *ὁμοῦ* ex Ald. Ceterum *σκότου*, ut magis Atticum, dedi ex Brunckii membr. E. et Mosq. 3. *βροτοῖς* bis M. alterum pro *πάνυ*. Pro *πάνυ* habet *βροτοῖς* N. et pro *βροτοῖς* mox *θνητοῖς*. Non valde usitata Tragicis est vox *πάνυ*· occurrit tamen apud Sophoclem Œd. Col. 144. Philoct.

φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.
ἄκουε δὴ νῦν. τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;
τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστὴν σέθεν
δράσεις. ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
ἢ Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινὸς,
ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
κλάοντ', ἐπισκήπτοντα παντοίους λόγους.
ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἕλλησιν φάος,
πιθοῦ, παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως.
ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾷν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.
Χο. δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ,
καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους,
ἐχθρούς τε τοὺς πρὶν εὐμενεῖς ποιούμενοι.
Αγαμ. ἐγὼ σὲ, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας σέθεν,
Ἑκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν, ἔχω,
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὕνεκ', ἀνόσιον ξένον,
καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,

650. Æschylum Pers. 929. Agam. 1465. Choëph. 861.

825. Pro κόμαισι primo κόραισι, deinde κνήμαισι conjicit Musgravius. Accuratior oppositio esset, si legeremus κώλοισι. Sed cum omnes Mss. et edd. tum Etymologus M. p. 26. 54. et Tzetzes Chil. i. 515. vulgatam lectionem confirmant. Est et alia ratio, quæ κόραισι excludat. Primo optat Hecuba vocem habere in his partibus, quæ natura vocem non habent; deinde ut partes istæ simul fleant et loquantur. At κόραι, cum natura ad flendum aptæ sint, ab hac enumeratione abesse debent. [Adde quod κόμαισι est significantissimum: sunt enim πολιαί. Orest. 543. σὴν ταρβῶ τρίχα. *G. H. S.*]

827. ἔχοιντο A. Aug. 2. 3. Cant. J. H. L. Mosq. 2. 3. N. Vide infra ad 1141.

830. πάρασχε Ald. et Mss. quod temere barbarum vocat Brunckius, cum sit analogiæ regulis consentaneum. Non valde usitatum esse fateor; occurrit tamen κάτασχε in Herc. Fur. 1211. Sed vide ad Orest. 1330. Infra 883. ἐπίσχ' Aug. 3.

835. οἱ χρόνοι ex conjectura Musgravii edidit Brunckius.

838. ἔγωγε N. R. non male.

842. Ald. φανείην γ' ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν. φανείη membr. Brunckii

στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρήκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
ἔστιν γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς,
τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν· εἰ δὲ σοὶ φίλος
ὅδ' ἔστι, χωρὶς τοῦτο, κοὐ κοινὸν στρατῷ.
πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις
σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
Εκ. φεῦ. οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.
ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,
ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.
ξύνισθι μὲν γὰρ, ἤν τι βουλεύσω κακὸν
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσῃς δὲ μή.
ἢν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἢ 'πικουρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηκὸς οἷα πείσεται,
φανῇ τις, εἶργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
Αγαμ. πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα, φάσγανον χερὶ
λαβοῦσα γραίᾳ, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ 'πικουρίᾳ τίνι;
τίς σοι ξυνέσται χείρ; πόθεν κτήσει φίλους;

codex et Mosq. 3. cum aliis. σοί τ' ἔχειν καλῶς plerique Mss. In Sophoclis Aj. 313. facillimam emendationem φανείη pro φανείην prætervidere viri docti, quam tamen adsumere potuerat e Ms. Brunck. φαναίην contra linguam et metrum est, φανοίην contra linguam. [ὥστε σοι καλῶς ἔχειν verum puto. Sic structura verborum complanatur. G. H. S.]

846. φίλον Aldus. φίλιον Lib. P. ut timide conjecit Barnesius. Idem mendum in Ald. infra 921.

852. οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν Aristot. Rhet. ii. 21. Mox πόλεως multi Mss. solenni errore. Arrian. in Epictet. ii. 13. Οὐκ ἔστι δ' ἐν σοὶ πόλεος ἡγεμὼν ἀνήρ. Versus est senarius. Ibi vulgatum πόλεως in levem errorem induxit Uptonum.

[863. Malim cum Reiskio sic interpungere: τὰ δ' ἄλλα, θάρσει, πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς. G. H. S.]

Εκ. στέγαι κεκεύθασ' αἵδε Τρῳάδων ὄχλον.
Αγαμ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν;
Εκ. ξὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.
Αγαμ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος;
Εκ. δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον.
Αγαμ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι γένος.
Εκ. τί δ'; οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα,
καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;
ἀλλ' ὣς γενέσθω. τόνδε μὲν μέθες λόγον·
πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
γυναῖκα. καὶ σὺ, Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ,
λέξον· καλεῖ σ' ἄνασσα δή ποτ' Ἰλίου
Ἑκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος,
καὶ παῖδας, ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,
ὡς τώδ' ἀδελφὼ πλησίον μιᾷ φλογὶ,
δισσὴ μέριμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί.
Αγαμ. ἔσται τάδ' οὕτω. καὶ γὰρ, εἰ μὲν ἦν στρατῷ
πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·
νῦν δ', οὐ γὰρ ἵησ' οὐρίους πνοὰς θεὸς,
μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον.

868. *κεκεύθουσ'* Mss. quidam; quod, si Græcum est, est Doricum.

870. *φονέα.* Ultimam hujus vocis, quæ ex Grammaticorum monito produci debebat, ter corripit Euripides, hic et Electr. 599. 763. quibus addit Piersonus ad Mœrin p. 192. Euphorionem apud Athenæum xi. p. 503. A. Addo ipse Philemonem ibid. vii. p. 307. E. ubi *κεστρέ' ὀπτὸν* occurrit; vocalis enim elidi non posset, nisi corriperetur. [V. Draco p. 115. Correptio ex Ionica dialecto in Atticam videtur transiisse. *G. H. S.*]

876. *γενέσθαι τόνδ' ἐμοὶ* Ald. *γενέσθω* edidit Brunckius ex membr. *τόνδε μὲν* fere omnes Mss. Per ellipsin fortasse defendi posset lectio vulgata, sed, quoniam et alibi variatur, Iph. T. 807. Troad. 727. *γενέσθω* nunc admisi.

878. *πλασθεῖσα* Ald. et Mss. Sed altera forma, quæ alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius.

885. *δισσῇ μερίμνᾳ* Ald. [*φλογὶ —κρυφθῆτον χθονί.* Compares cum prosaico *θάπτειν πυρὶ* s. *διὰ πυρὸς*, de quo v. Hemsterh. ad Xenoph. Eph. p. 238. Peerlk. *G. H. S.*]

888. *οὐρίας* Aldus et plerique Mss. *οὐρίους* Brunckii membr. Mosq. 2. Supra 886. *ἔστω τάδ'* Paraphrastes. *ἔστιν* pro *ἔσται* male Iph. A. 1039. *ἔστω* Soph. Phil. 893. ubi Brunckius recte ex Aldo *ἔσται.*

but thou my country thou shalt
no longer be styled City of the invin
cible.

κεκαρσαι. a καζω. for κεκ. χαζω.
αιθαλος. of smoke adj.
κεχρωσαι. thou hast been stained
κιδνημι. to diffuse.
χοροποιων. joy inspiring

επι πασσαλω. a πηγνυμι. a peg

—. was a wandering

γένοιτο δ' εὖ πως· πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν
κακόν τι πάσχειν, τὸν δὲ χρηστὸν εὐτυχεῖν.

Χο. σὺ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς, στροφὴ α'.
τῶν ἀπορθήτων πόλις
οὐκέτι λέξει· τοῖον Ἑλ-
λάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει,
δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.
ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου
κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,
τάλαιν'· οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.
μεσονύκτιος ὠλλύμαν, ἀντιστρ. α'.
ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος
ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται.
μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χοροποιῶν
θυσιᾶν καταπαύσας,
πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,
ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον
Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.
ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις στροφὴ β'.
μίτραισιν ἐῤῥυθμιζόμαν,
χρυσέων ἐνόπτρων

895. *τοιόνδ'* Aldus et Mss. Sed δ' delevit Kingius.

896. *καλύπτει* Ald. *κρύπτει* Brunckii membr. E. K. M. N. R.

899. *αἰθάλῳ* al. *αἰθάλου καπνοῦ* Ald. et multi Mss. *καπνοῦ* omittit K. et ex emend. Mosq. 4.

900. *οἰκτροτάτᾳ* Ald. et Mss. Quidam *οἰκτροτάταν,* nominatim G. J. ut ex A. P. dedit Musgravius.

904. *σκίδναται* M. N. Mosq. duo. Anceps de hoc judicium; sed nemo dubitare possit, quin *κίδνατο* male ediderit Kingius. Virgil. Æn. ii. 268. "Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris Incipit, et dono Divom gratissima serpit."

906. *θυσιᾶν* Mss. quidam. *θυσιῶν* Ald. *χαροποιὸν θυσίαν* ex prima membr. lectione Brunckius. *χαροποιῶν* Ald. sed C. a m. pr. ut edidi. Vide ad Phœniss. 800.

909. *ναυτᾶν* Valckenaerius, quod minus poëticum est; imo "metro refragatur," si Ammonio credimus!

910. Ald. et Mss. *ἐμβεβαῶτα.*

911. *ἐγὼ δέ τοι* Mss. non pauci contra metrum.

λεύσσουσ᾽ ἀτέρμονας εἰς αὐγάς,
ἐπιδέμνιον ὡς πέσοιμ᾽ ἐς εὐνάν.
ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
κέλευσμα δ᾽ ἦν κατ᾽ ἄστυ Τροί-
ας τόδ᾽· ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε
δή, πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν
πέρσαντες, ἥξετ᾽ οἴκους;
λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος   ἀντιστρ. β΄.
λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,
σεμνὰν προσίζουσ᾽,
οὐκ ἤνυσ᾽, Ἄρτεμιν, ἁ τλάμων·
ἄγομαι δέ, θανόντ᾽ ἰδοῦσ᾽ ἀκοίταν
τὸν ἐμόν, ἅλιον ἐπὶ πέλαγος,
πόλιν τ᾽ ἀποσκοποῦσ᾽, ἐπεὶ
νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,
καί μ᾽ ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος,
τάλαιν᾽, ἀπεῖπον ἄλγει·
τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέναν κάσιν, Ἰ-   ἐπῳδός.
δαῖόν τε βούταν αἰνόπαριν, κατάρᾳ
διδοῦσ᾽, ἐπεί με
γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν
ἐξῴκισέν τ᾽ οἴκων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ᾽
ἀλάστορός τις οἰζύς·

913. ἐσόπτρων Eustath. ad Iliad. H. p. 690. 41 = 568. 20.

914. εἰς Ald. Mss. quidam et edd. ἐς contra metrum.

915. Levissima menda tamdiu servari non debebat, ἐπιδέμνιος. Lege ἐπιδέμνιον, et verte, 'torum vestibus stratum.'

919. Ἰλιάδος Ald. Ἰλιάδα omnes fere Mss. et Eustath. ad Iliad. B. p. 206. 13 = 156. 14. Procem. p. 5. 21 = 4. 18.

920. ἥξετ᾽ ἐς οἴκους Ald. et Mss. Præpositionem recte delevere viri docti.

921. φίλα Ald. et multi Mss. ut falli putem Kingium, cum ait, se ex cunctis codicibus edidisse φίλια, quanquam ita quoque satis multi.

[923. sq. σεμνὰν — Ἄρτεμιν. Hæc, interpunctione deleta, arcte jungenda videntur, ut ἤνυσ᾽ sit i. q. ἔφθασα. 'currens ad aram Dianæ non præverti, sed' inter currendum capta et 'abducta sum' etc. G. H. S.]

931. Διοσκόροιν Brunckius ex membr. Ald. et ceteri Διοσκούροιν.

[935. ἐξῴκισέν τ᾽ οἴκων. Vulgaris hæc constructio. Insolentior supra 875. G. H. S.]

936. οἰζὺς scripsi, ut semper Attici, non ὀϊζύς.

κελαδος; - a noise - a din

αποσκοπους beholding at a distance

[illegible]

ἂν μήτε πέλαγος ἅλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
μήτε πατρῷον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.
Πο. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σὺ,
Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,
τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
φεῦ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν, οὔτ' εὐδοξία,
οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.
φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
σέβωμεν αὐτούς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν;
σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρῄκης ὅροις
ἀπὼν, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι
εἰς ταυτὸν ἥδε συμπιτνεῖ δμωῒς σέθεν,
λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.
Εκ. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει,
ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.
ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,
Πολυμῆστορ· ἄλλως δ' αἴτιόν τι καὶ νόμος,
γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.
Πο. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ;
τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;

941. ἔγγονον Mss. pars, ut fere semper in similibus.

944. αὖθ' οἱ θεοὶ Ald. et Mss. Sed recte Hermannus delevit articulum.

945. ὡς ἂν ἀγνωσίᾳ Mss. non pauci. Harl. etiam pejus, ὡς ἂν ἀναγνωσίᾳ.

950. ἐπεί γ' edd. quædam. ἐπεὶ δ' Ald. et Mss.

951. Singularis lectio in G. ἕλκοντί μοι.

957. Hic versus spurius videtur. Tolerabilior paullo videretur, si aut post 958. poneretur, aut hic legeretur κἂν pro ἐν, ibi οὐκ pro κοὐκ.

958. Vide Addenda.

[963. τί χρῆμ'. Sic 880. σὸν οὐκ

Εκ. ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σὲ βούλομαι
καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς· ὀπάονας δέ μοι
χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.
Πο. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.
φίλη μὲν εἶ σὺ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε
στράτευμ' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σε χρὴ,
τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
Εκ. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
Πολύδωρον, ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,
εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.
Πο. μάλιστα· τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.
Εκ. ὦ φίλταθ', ὡς εὖ κἀξίως σέθεν λέγεις.
Πο. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;
Εκ. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τί μου;
Πο. καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.
Εκ. χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;
Πο. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
Εκ. σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον.
Πο. ἥκιστ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι.
Εκ. οἶσθ' οὖν ὃ λέξαι σοί τε καὶ παισὶν θέλω;
Πο. οὐκ οἶδα· τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.
Εκ. ἔστω φιληθεὶς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ.

ἔλασσον ἢ κείνης χρέος. *G. H. S.*]

968. φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σὺ Ald. Sed ἡμῖν omittunt plures Mss. manifesto ex quatuor præcedentibus literis natum. τόδε imperite et mala fide delevit Barnesius.

969. χρὴ Ald. et Mss. δεῖ Brunckius ex conjectura. Vide supra ad 282.

978. Virgil. Æn. iii. 341. "Ecqua tamen puero est amissæ cura parentis?" *Barnes.*

979. κρυφίως Ald. κρύφιος multi Mss. et sic edidit Kingius. Sæpe adverbia et adjectiva commutantur. In Aristoph. Eccl. 283. ὀρθρίοις pro ὀρθρίως lege ex ed. Juntina 1515. et Suida v. ὑπαποτρέχειν.

982. τοῦ πλησίον Eustath. ad Il. A. p. 52. 23 = 39. 29. K. p. 792. 19 = 707. 10. Ψ. 1312. 20 = 1429. 42. Videtur τοῦ πλησίον Schol. apud Arsenium legisse; sic certe habent G. M. N.

984. Ald. ἃ. Harl. ὃ. In versu sequenti omnes τοῦτο præter membr. in quibus ταῦτα.

986. φιλεῖ Mosq. 4. et η super ει. [ἔστω φ. Scholiastes ad Polydorum

σκύλων spoils a σκυλλω-

ἀλιμενόν (bottomless) α-λιμην
αντλον - the sea. (a gulph)

Πο. τί χρῆμ', ὃ κἀμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι χρεών;
Εκ. χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.
Πο. ταῦτ' ἔσθ', ἃ βούλει παιδὶ σημῆναι σέθεν;
Εκ. μάλιστα, διὰ σοῦ γ'. εἶ γὰρ εὐσεβὴς ἀνήρ.
Πο. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
Εκ. ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τούσδ' εἰδέναι.
Πο. καλῶς ἔλεξας τῇδε καὶ σοφώτερον.
Εκ. οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα στέγαι.
Πο. ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
Εκ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
Πο. ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;
Εκ. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς ξυνεξῆλθον, θέλω.
Πο. ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις;
Εκ. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σώζεται στέγαις.
Πο. ποῦ δ'; αἵδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί.
Εκ. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.
Πο. τἄνδον δὲ πιστὰ, κἀρσένων ἐρημία;
Εκ. οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα·
ὡς πάντα πράξας, ὧν σε δεῖ, στείχῃς πάλιν
ξὺν παισὶν, οὗπερ τὸν ἐμὸν ᾤκισας γόνον.
Χο. οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην·
ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν

refert, quod nullo modo licet. Referendum ad nomen proximum, *λόγος*. Sensus: 'Quæ tibi dicam, tanto studio accipe, quanto studio ego te nunc amo.' Scilicet gravissimam rem summique faciendam se cum Polymestore communicaturam esse dicit. *G. H. S.*]

994. *Ἰλίας.* Sic plerique Mss. Levi errore Aldus *Ἰλιᾶς*. Hoc adjectivum e Steph. Byzantino recte se habere Brunckius ostendit.

999. Al. *ἐντὸς ἢ κ.* Leve vitium sustulit Valckenaerius.

1002. Ald. *Ἰδίᾳ*. Alterum Brunckius ex membr.

1005. *ἀλλ'* omittit R.

1007. *ῥέξας* pro *πράξας* N.

1010. *ἐς* Ald. et sic vel *εἰς* omnes prope Mss. Delent Brunckius et Beckius, omittit Mosq. 1. Forsan, *ἐς ἄντλον πεσὼν*, non *ἐμπεσών*. Et sic dedi e N. Jam versus 1010. 1011. 1016. 1017. sunt ejusdem speciei, et versus 1012. 1013. ejusdem generis, ut alteri pro alteris, Bacchio in Pæonem quartum resoluto, usurpari queant. *ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν* familiari

λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας,
ἀμέρσας βίον· τὸ γὰρ ὑπέγγυον
δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὗ ξυμπιτνεῖ,
ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν.
ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπὶς, ἥ σ' ἐπήγαγε
θανάσιμον πρὸς Ἀΐδαν, ὦ τάλας·
ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.
Πο. ὤ μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας.
Ημιχ. ἠκούσατ' ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἰμωγὴν, φίλαι;
Πο. ὤ μοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυστήνου σφαγῆς.
Ημιχ. φίλαι, πέπρακται καίν' ἔσω δόμων κακά.
Πο. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί·
βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναῤῥήξω μυχούς.
Ημιχ. ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος.
βούλεσθ' ἐπεισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ

propius est sermoni; sed illud apud Tragicos usitatum. Vide supra 50. 915. Aristoph. Pac. 139. Τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος; Thesm. 1133. Πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος· quorum versuum prior e Nostri Bellerophonte, secundus ex Andromeda desumtus videtur. Mox poteris quidem legere ἐκπεσεῖ, sed melius ἐκπέσῃ, ut ἢν vel ὅταν subaudiatur. [De hac ellipsi, quam Porsonus mire confinxit, in libro Bosiano p. 764. sic scripsi, ut satis appareret, quid de ea judicarem. Nunc, ne carpendi mei occasionem relinquam, aperte profiteor, virum egregium, omnino in ellipsibus admittendis justo faciliorem, errasse. *G. H. S.*] Brunckius, qui ἐκπέσῃ retinuit, 'excides' interpretatur; Hermannus, qui ἐκπεσεῖ edidit, pro tertia persona capit. ἐκπεσῇ E. F. Versus 1014. est dimeter iambicus. Ceterum Ἀΐδαν 1016. est Creticus, quod in choro licet, quodque semel in senario admisisse videtur Euripides apud Lucian. Necyom. t. i. p. 456. 14. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο. Euripides fortasse secutus est Simonidem Stobæi xcvi. (xcviii.) p. 403. Grot. 529. 36. Gesn. Πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός.

1012. βίον dedi pro βίοτον. Mox enim 1017. βίοτον M. N. Idem mendum alibi, ut supra 213. βίοτον C. licet contrarium sit multo frequentius.

1013. θεοῖς οὐ Ald. ὀξὺ πίτνει Cott. οὐ omittit L. Recte Musgravius οὗ, recte etiam θεοῖσιν M. N.

1016. ἰὼ τάλας Ald. Πολ. ἰὼ ἰὼ τάλας. Χορ. ἀπολέμῳ Ms. Reg. Soc. cum quibusdam aliis.

1020. τέκνων contra metrum Mss. non pauci.

1022. ἀλλ' οὔτι με φύγητε Ald. Musgravii Mss. omnes, ipso teste, μὴ φύγητε· quibus accedunt C. K. Mosq. 3. 4. μοι φύγοιτε Mosq. 1. μοι φύγητε G. με φύγητε Ms. Reg. Soc. in textu, sed μὴ suprascripto. μὴ φύγηται E. Correxerat aliquis in vulgatis μ' ἐκφύγητε, unde Dawesius sagaciter, licet minus recte, hanc scilicet Mss. lectionem esse ratus, elicuit μὴ 'κφύγητε. Cyclop. 662. Ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας.

1025. ἐπισπέσωμεν Ald.

λέχριος – sideways (headlong)

ἀμέρσας βίου – deprived of life

... οὐ γὰρ τὸ ξυμπίπτει ~~ἀτ~~έρμον δίκα καὶ θεοῖσι, ὀλέθριον κακὸν ὀλέθριον.

λαιψηρῶ – nimble λαι-φαρος –

τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος;
ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,
τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρήζων
Ἰλιάδας, αἵ με διώλεσαν;
τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·
ὦ κατάρατοι, ποῖ καί με φυγᾷ
πτώσσουσι μυχῶν;
εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
ἀκέσαι', ἀκέσαιο, τυφλὸν, Ἅλιε,
φέγγος ἀπαλλάξας.
ἆ ἆ. σίγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι
τᾶνδε γυναικῶν.
πᾶ πόδ' ἐπάξας, σαρκῶν ὀστέων τ'
ἐμπλησθῶ, θοίναν ἀγρίων θηρῶν
τιθέμενος, ἀρνύμενος λώβαν,
λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ἰὼ τάλας,
ποῖ, πᾶ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν

1042. *κατ' ἴχνος* interpretatur glossa, *ὁμοίως τῷ ἴχνει*. Sed legendum videtur, *καὶ κατ' ἴχνος*, ut *ἴχνος* simpliciter pro pede capiatur. Bacch. 1122. *ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην, Ἡ δ' ἼΧΝΟΣ αὐταῖς ἀρβύλαις· γυμνοῦσι δὲ Πλευρὰ σπαραγμοῖς*. [Orest. 1472. sq. *ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον Ἴχνος ἔφερεν·* ubi de planta pedis dicitur. *G. H. S.*] Catull. Nupt. Pel. et Thet. lxiii. 162. "Candida permulcens liquidis VESTIGIA lymphis." (Nunc malim *καὶ* tantum pro *κατ'*.)

1043. *τήνδ'* Ald. *τάνδ'* Mss. quidam.

1047. *ἰὼ ἰὼ κατάρατοι* Ald. alterum Mss.

[1050. sq. *τυφλὸν — φέγγος*. Male reprehendit Scholiastes Florentinus. Sed isti homines insolentiam et vim lyricæ orationis non capiunt. Sic Ajax apud Sophoclem *σκότος* vocat suum *φάος* et *ἔρεβος* sibi *φαεννότατον* esse dicit. V. Seidleri nota ad Euripid. Troad. 566. ubi etiam noster locus comparatur. *G. H. S.*]

1052. *σίγα* bis Ald.

1053. *γυναικᾶν* Ald. Quanquam plerumque proniores sunt librarii ad delenda quam retinenda dialectorum discrimina, aliquando tamen, ut nunc, nimio Dorismi studio peccare videas. [Bentleius in Phalarideis p. xxix. ed. Lond. 1777.: "The Dorians never turn *ων* into *αν* in that declension: for they say *τᾶν φρενῶν*, not *τᾶν φρενᾶν*." ad q. l. Salterus p. 447.: "Theocritus has *τᾶν αἰγᾶν* Idyll. viii. 49. if it be not a false print." Legebatur item Idyll. v. 148. Sed utrobique Kiesslingius correxit. Idem, sed invectum illud ex emendatione, reperias etiam in Epigramm. adesp. xl. 2. In Euripidis Hel. v. 385. Aldina item habet *θηρᾶν*, quod Musgraviana, invito, opinor, editore, retinuit. Idem e Pindari Isthm. iv. 78. expulit Heynius, quem vide. *G. H. S.*] *τῶνδε γυναικῶν* Priscianus Aldi xviii. p. 226. a. sed locum omisit Putschius.

πτώσσουσι. do they flee in terror

ἴωσι subj. [illegible]

[illegible] bent upon mischief

α-ἥμερος-

πᾶ καμψω - whither shall I turn

πον -- with sea-bleached robes

λινοκροκον. λινος-κρεκω. flax-woven

Βάκχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι,
σφακτὰν κυσίν τε φοινίαν
δαῖτ' ἀνήμερον, ὀρείαν τ' ἐκβολάν;
πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ,
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασιν
λινόκροκον φᾶρος στέλλων,
ἐπὶ τάνδε συθεὶς,
τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
ὀλέθριον κοίταν;
Χο. ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά·
δράσαντι δ' αἰσχρὰ δεινὰ τἀπιτίμια
δαίμων ἔδωκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
Πο. αἶ, αἶ, ἰὼ Θρήκης
λογχοφόρον, εὔοπλον, εὔιππον,

1060. Sic Mosq. 3. et, opinor, alii. φονίαν Ald.

1061. οὐρείαν τ' Ald.

1062. πᾶ στῶ, πᾶ βῶ, πᾶ κάμψω, G. quod si probas, insuper transponendum, πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, ut supra 1040. Hæc verba junxit etiam Sophocles Aj. 1237. Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος; ubi Ποῖ βάντος recte habere videtur Brunckii codex, licet ceteri et Schol. ad 1273. ποῦ dent. Philoct. 833. ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει. Noster Alcest. 876. Ποῖ βῶ; πῇ στῶ; ubi ποῖ στῶ Lasc. quod fortasse ex πᾶ depravatum. Ποῦ enim quietem notat; ποῖ motum; πᾶ in utramque partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristophan. Plut. 447. ubi hujus dramatis versum 1040. citat. Sæpissime in his et similibus terminationibus variant librarii. Sunt etiam loca, in quibus fere dubites utrum præferas. Paullo supra 1008. legi etiam posset οἶπερ. Iph. T. 113. 119. ὅποι accipiendum, quasi esset ἐκεῖσε ὅπου, quomodo in Sophocl. Philoct. 481. ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων, Εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμναν, ὅποι Ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν. Sed ποῖ cum verbo εἶναι conjunctum non tolerandum arbitror. [Diversum horum adverbiorum usum cum perpetua eorum in libris commutatio obscurum fecit, tum multo magis etiam obscuravit recentiorum fingendo mirabiliter exsultantium doctrina. Hæ tenebræ non prius poterunt dispelli, quam casuum obliquorum ratio et usus aliquanto magis perspectus fuerit: sunt enim illa omnia pronominum obsoletorum casus obliqui. Conf. quæ monui ad Sophocl. Œd. c. 227. in Passovii Lexico s. v. ποῖ et ad Phalar. Epist. p. 296. a. *G. H. S.*]

1064. φάρος στελῶν Hesychius, suo vel librarii errore, quem correxit Albertus.

1065. ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθεὶς Ald. Sed συθεὶς, quod grammaticæ leges flagitant, multi habent Mss. Vide Valckenaer. ad Theocr. p. 266.

1070. δέδωκεν Ald. et Mss. pars. Sed mollius alii ἔδωκεν. Porro ἔθηκεν Lib. P. quod per se bonum esset. Sed sumtum est ex v. 711. alterum confirmat Sophocles Electr. 1382. Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι ΤΑΠΙΤΙΜΙΑ Τῆς δυσσεβείας οἷα ΔΩΡΟΥΝΤΑΙ θεοί. Herodotus iv. 80. τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι.

Ἄρει κάτοχον γένος.
Ἰὼ Ἀχαιοὶ, ἰὼ Ἀτρεῖδαι.
βοὰν, βοὰν ἀϋτῶ, βοάν.
ἴτ', ἴτε, μόλετε, πρὸς θεῶν.
κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;
γυναῖκες ὤλεσάν με,
γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.
δεινὰ, δεινὰ πεπόνθαμεν.
ὤ μοι ἐμᾶς λώβας.
ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον,
ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον, Ὠρίων
ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας
ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς;
ἢ τὸν ἐς Ἀΐδα μελανοχρῶτα
πορθμὸν ἀΐξω τάλας;

Χο. ξύγγνωσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ
πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης.

Αγαμ. κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος
πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν

1072. ἔνοπλον Ald. et Mss. Sed εὔοπλον Eustath. ad Iliad. B. p. 358. 32 = 271. 33.

1076. ἴτε bis Ald. recte. Quidam ἴτε, alii ὦ ἴτε semel, alii bis.

1090. Aldus et Mss. ζωῆς. Alteram formam reposui ob metrum ex C. qui ζωῆς habet, sed ο eadem manu suprascriptum. Si quis cum Brunckio primam in ζωῆς corripi posse contendat, judicio suo fruatur. Incertus Tragicus apud Stobæum p. 483. ed. Grot. Οὐδὲν γὰρ ἄλγος, οἷον ἡ πολλὴ ζόη. Ibi quoque editur ζωή. Ibid. p. 481. in Herodis choliambis male ζωῆς pro ζόης, sed integri versus digni sunt propter singularem elegantiam, qui ascribantur. Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς, Ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίγνου. Ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ· Ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται. Sic etiam adjectivo ζοὸς utebantur. Archilochi locum in Stobæi ceteris editionibus male, in Grotiana pessime habitum, Serm. ult. sic lege: Οὔτις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν, καίπερ ἴφθιμος, θανὼν Γίγνεται. χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν Οἱ ζοοὶ, κάκιστα δ' αὐτῷ τῷ θανόντι γίγνεται. [Sic dedit Gaisfordus in Archilocheis Poët. Min. Gr. t. iii. p. 101. editionis novæ, quam utilissimis auctariis locupletatam Dindorfio nostro debemus. G. H. S.]

1091. ἥσυχος Ald. et Mss. pene omnes, ἡσύχως N. ut Brunckius ex membranarum varia lectione.

λῦτεις [illegible] aloud.

ἀναπτάμενος.

[illegible]ιπετές. lofty [illegible] πέτομαι.

" Orion, a set of stars at (or near) the feet of the Bull, rising to us early in March & setting about the 21st [illegible] Sirius or Canicula the dogstar rises about the end of July."

Ἠχώ, διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
πύργους πεσόντας ᾖσμεν Ἑλλήνων δορὶ,
φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.
Πο. ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν;
Αγαμ. ἔα. Πολυμῆστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσε;
τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν, αἱμάξας κόρας,
παῖδάς τε τούσδ' ἔκτεινεν; ἦ μέγαν χόλον
σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.
Πο. Ἑκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
ἀπώλεσ'· οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.
Αγαμ. τί φής; σὺ τοὔργον εἴργασαι τόδ', ὡς λέγει;
σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;
Πο. ὤ μοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
σήμηνον· εἰπὲ ποῦ 'σθ', ἵν' ἁρπάσας χεροῖν
διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.
Αγαμ. οὗτος, τί πάσχεις; Πο. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.
Αγαμ. ἴσχ'· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον
λέγ', ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆσδέ τ' ἐν μέρει,
κρίνω δικαίως, ἀνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.
Πο. λέγοιμ' ἄν. ἦν τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως.

1093. 4. Ἀχὼ et Ἑλλάνων Ald. et 1098. δύστανε.

1094. ἴσμεν Ald. et Mss. Sed ᾖσμεν Etymologus M. p. 439. 1. Nempe pro ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεσαν, Attici contracte dicebant, ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν, quas formas multis locis restituit Piersonus ad Mœrin p. 174. et Addend.

1095. παρέσχεν Ald. et Mss. παρέσχ' ἂν primus reponendum monuit Heathius. παρέσχεν ἂν N. et Dorv.

1101. σοί τε καὶ Mss. nonnulli.

1117. ὕποπτος active. [Sic passim usurpatur. Plutarchus Mor. t. iv. p. 213. Wytt. θηρίον ὕποπτον. Add. not. ad Phalar. Epist. p. 371. b. Demosthenes p. 381. extr. R. δυσκόλως τε ἔχειν καὶ ὑπόπτως πρὸς τὸν Φίλιππον. G. H. S.] Æschylus Prometh. 890. τοῖς πεδαρσίοις κτύποις Πιστὸς, τινάσσων χειρὶ πυρπνόον βέλος. So-

τοῦτον κατέκτειν'· ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν,
ἄκουσον, ὡς εὖ καὶ σοφῇ προμηθίᾳ.
ἔδεισα, μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν·
γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,
Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἴροιεν στόλον,
κἄπειτα Θρῄκης πεδία τρίβοιεν τάδε
λεηλατοῦντες· γείτοσιν δ' εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.
Ἑκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,
λόγῳ με τοιῷδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας
θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ
χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει
δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδείη τάδε.
ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ,
πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
'θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς,
ἤνουν θ', ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους·
ἄλλαι δὲ, κάμακα Θρῃκίαν θεώμεναι,
γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.
ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι
τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς

phocles Œd. Col. 1031. Ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Trachin. 446. Ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ Ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι. Vide Phœn. 216. et adde ἀμφιπλήκτων Sophocl. Phil. 688. [ἄδηκτος active usurpatum legi in Galeno t. vi. p. 634. ed. Lips. *G. H. S.*]

1128. δόλῳ et 1129. ὑπ' Ἰλίῳ Ald. Sed λόγῳ et ἐν Ἰλίῳ plures Codices. Contra 752. ἐν Ἰλίῳ J.

1139. *μόνον — δόμους* citat Priscianus xviii. p. 239. b. Ald. sed omittit Putschius.

1133. *χεῖρες* Ald. et Mss. *χειρὸς* edidit Barnesius. *δεξιὰν χεῖρα* plene dixit supra 342. *ἐπ' ἀριστερᾶς* Ald. errore forsan typorum, et mox 1136. *λεύσουσαι.* (Nunc video, codicem unum aut alterum *ἐπ' ἀριστερᾶς* præbere.)

[1135. Elmsleii (ad Eurip. Heracl. p. 149. ed. Dind.) *θακοῦσ'* antegresso *ἵζω* tam apte respondet, ut non dubitem poëtam sic scripsisse. *G. H. S.*]

1136. *ὑπ' αὐγάς.* Timæus Lex. Plat. p. 264. Ὑπ' *αὐγάς. — ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον ἀέρα.* ubi vid. Hemsterh. et Ruhnken. *G. H. S.*]

[illegible] struck with wonder.

[illegible] [illegible]

πορπας. buckles

[illegible] [illegible] [illegible] of [illegible]

camel

γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.
κᾆτ' ἐκ γαληνῶν πῶς δοκεῖς; προσφθεγμάτων
εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθὲν
κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πολεμίων δίκην,
ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χρῄζων ἐμοῖς,
εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν,
κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἤνυτον τάλας.
τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα πήματος πλέον,
ἐξειργάσαντο δείν'· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· εἶτ' ἀνὰ στέγας
φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ,
θὴρ ὣς, διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας,
ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,
βάλλων, ἀράσσων. τοιάδε σπεύδων χάριν
πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανὼν,
Ἀγάμεμνον. ὡς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν κακῶς,
ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν,

1141. *γένοιντο* Ald. *γένοιτο*, quod paullo melius est, habent Aug. 2. Mosq. 4. Ms. Reg. Soc. a prima manu. Si quis tamen discipulorum meorum non intelligit, quid sibi velint tenebricosa ista verba, 'quod paullo melius est,' Addenda consulat. Mox *διαδοχαῖσιν* Ald. et plures Mss. mendose. Nec tamen nimis numerosa est vulgata lectio, quippe quæ omni cæsura careat, quod apud Euripidem valde rarum est. Sed de cæsurarum natura et ratione paullo longior disputatio est, quam ut hic commode locum inveniat. Hanc igitur in illud tempus rejicere decrevi, cum in Supplemento ad Præfationem meam pauca de re metrica edisseram. Interim legendum puto *διαδοχαῖς τ' ἀμείβουσιν χεροῖν*, vel *ἀμείβονται*, quorum utrumque æque usitatum est et sensui commodum; utrumque facillime in *ἀμείβουσαι* corrumpi potuit. Copula vero, quid mirum si excidit, ubi non erat necessaria, cum toties, ubi erat necessaria, exciderit? Vide modo supra ad 355. 580. Non deerunt fortasse, qui vulgatam lectionem eo nomine defendant, quod verbum cum participio conjunctum verbis sit duobus per copulam conjunctis elegantius. Hanc objectionem paucis infra in Addendis ad 1161. attingam.

1149. *ἤνυσον* Ald. et Mss. Vide ad Phœn. 463.

1157. Mss. quidam *ταράσσων*. alii divisim, *τ' ἀράσσων*.

1161. *λέγων ἔστι τις ἢ μέλλει* Ald.

ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω·
γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
τοιόνδ᾽· ὁ δ᾽ ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται.—
Χο. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς
τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.

et Mss. fere omnes. τις ἔστιν Brunckius ex membr. τις omittit Ms. Reg. Soc. Meliorem lectionem putavi eam, quam præbuit Stobæus Grotii p. 308. [V. Addenda.]

1162. συντιθεὶς Stobæus et Liber P. male ex 1166. ubi συντιθεὶς M.

1164. ἀεὶ Stobæus. Recte hujus vocis penultimam communem esse statuit Piersonus ad Mœrin p. 231. Ac ne quis scurra aut sycophanta Piersoni manibus insultet, quod voci disyllabæ penultimam dederit, duo loca e Grammaticis Latinis transcribam. M. Valerius Probus i. p. 1412. 12. "Si vero prima verbi syllaba in penultimo loco fuerit, pro natura sui longa invenitur, UTINAM CLAMEM, UTINAM DONEM." 1414. 15. "Persona prima penultimam syllabam in aliquibus verbis longam recipit, ut, DUCOR, CLAMOR; si tamen prima verbi syllaba fuerit." Priscianus vi. p. 716. 21. "Ideoque assumsit r (MUS), quia non poterat u vocalis penultima produci, vocali altera consequente."

1166. μέμψαι habet Stobæus Grotii, melius μέμψῃ ceteræ editiones, certe Gesneri prima, qua utor. Sed μέμφῃ dimidia fere pars codicum, quod nullo modo tolerari potest. Recte dicitur μὴ μέμφου, μὴ μέμψῃ, non recte dicitur μὴ μέμφῃ. Levis error in Aristoph. Av. 1533. Ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδησθε, pro σπένδεσθε, et in Eurip. Iph. A. 1152. μὴ κάμνῃς λέγων, pro μὴ κάμῃς, omnes editores fugit. Jam μέμψαι non est illud quidem prorsus solœcum, sed adeo rarum, ut similia ex paucis tantum locis, eaque ut singularia, enotarint Grammatici. [Euripid. Troad. 171. sq. Seidl. μὴ — πέμψασθ᾽ ἔξω. Add. not. ad Phalar. Epist. p. 18. Vulgaris Græcitas hanc constructionem videtur facile admisisse. Plato Legg. ix. extr. μὴ λύσῃ. Astius ad h. l. p. 468.: "Suidas, hunc locum citans t. ii. p. 475., explicat λυσάτω." Quæ sequuntur, vellem vir doctissimus cautius finivisset. G. H. S.] Μὴ ψεῦσον Thesmophor. 877. citant Herodianus Piersoni p. 479. Suidas v. Ψεῦσον. Schol. Venet. ad Il. Δ. 410. (ubi μὴ ἔνθεο) Schol. ad Hecub. 225. et ex eo Gregorius p. 7. Μὴ νόμισον e Thugenide, ignobili Comico, citant Photius et Suidas; e Sophoclis Peleo Grammaticus Sangermanensis apud Koenium et Brunckium. Nunc vide, ut error errorem parere soleat. Piersonus ad Mœrin p. 334. "Μὴ ψεῦσον et similia," ait, "apud Aristophanem et Sophoclem sunt plurima." Eadem fere repetit ad Herodianum. At vero unicum hujus constructionis exemplum apud Aristophanem, unicum apud Sophoclem reperitur. Nam quod Koenius ex Aristophanis Lysistr. 1035. μὴ φίλησον protulit, nihil est. Ibi bene Brunckius ex Mss. duobus edidit μὴ φιλήσῃς. Alius codex οὐ φιλήσεις. Visne jam scire, unde istud φίλησον prodierit? In Juntina prima 1515. Basileensi priore, Veneta Zanetti et aliis totidem literis editur μὴ φιλήσῃς, eandemque lectionem servare voluit in Basileensi secunda Sigismundus Gelenius. Sed, dum typotheta syllabam finalem per tale fere compendium (ς) exprimit, quod ῃς debebat repræsentare, character male formatus ejusmodi est, ut eum, nisi attentis oculis inspicias, facile pro reflexo accentu capias; quæ nota cum et ον significet, Æmilius Portus, operi suscepto, si quis alius, impar, φίλησον correxit. Sin paullo acutius vocem inspexisset, vidissetque accentum in penultima collocatum, φιλήσς ad veram lectionem reducere potuisset.

πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἴσ' ἐπίφθονοι,
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.
Εκ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτὲ
τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
ἀλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν·
εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς,
καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
σοφοὶ μὲν οὖν εἴσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,
ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοὶ,

1167. Restitui utcunque mendosam Aldi, omnium Mss. et Stobæi lxix. p. 289. ed. Grot. lectionem. *οὐδέν εἴσ'* Musgravius, quem sequitur Brunckius. *αἱ μὲν οὐκ* edidit Beckius. Fortasse sanus est hic versus, et legendum in sequenti cum Reiskio, *τῶν καλῶν*. Utut hæc sunt, liberam eligendi potestatem lectoribus reliqui. [Cave quicquam ex his eligas: nam vulgata optime se habet. Sensus: 'aliæ invidia premuntur,' cum sint innocentissimæ. Conf. Med. 305. quem locum, nostro etiam forma congruum, si viri docti comparassent, fluctus in simpulo excitare abstinuissent. Quod autem Matthiae ad *πολλαὶ — αἱ μὲν —, αἱ δ' —* offendit, non meminerat vir optimus, talia se passim legisse. Galenus, qui nunc ipsum mihi in manibus est, (non erit amplius, sexto tomo finito,) t. vi. p. 850. ed. Lips. plane ut Euripides: *Πολλοὶ γὰρ τούτων, οἱ μὲν ἐν αὐταῖς ταῖς ὁδοῖς ἀπέθανον, οἱ δὲ εἰς πανδοχεῖον, πρὶν ἢ οἴκαδε παραγενέσθαι φθάσαντες, ἡμιθνῆτές τε καὶ κατεψυγμένοι φαίνονται.* V. similia in nota Hoogeveeni ad Viger. i. 4. p. 5. Sed quid hæc cito, cum in promtu sit Euripideum v. 1133. sq.? De vulgo autem mulierum non puto Chorum loqui. *G. H. S.*] — Reiskianæ emendationi non male objicit Hermannus, *καλὴ* de femina vix dici, nisi cum ad corporis dotes spectat; quocirca hodie malim, parte Musgravianæ conjecturæ adsumta, egere, *πολλαὶ γάρ· αἱ μὲν οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι.* Pronomina sæpe sine causa ejecere librarii, sæpe sine causa addidere. Recte *ἡμᾶς*, quod exciderat, restituit Brunckius Sophocli Electr. 1403. male Invernizius e Ms. Ravennate edidit Aristoph. Nub. 1448. (1458.) *Ἡμεῖς ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὅντιν' ἂν Γνῶμεν*, pro *Ἀεὶ ποιοῦμεν*, quod satis firmabit ejusdem fabulæ versus 1279. (1282.) et quæ notavi ad Euripid. Phœn. 1422. Nec spernendum puto *ἡμᾶς* pro *ἄλλως* supra 487.

1171. *χρήστ' ἔδρασε* citat Scholiastes ad Aristoph. Plut. 143. propter accentuum rationem. Quod ibidem citat, *δείν' ἄττα*, est ex Ran. 956. [Verba Scholiastæ sunt: *Ὅτε ἀναβιβάζεται ὀξεῖα, πάλιν ὀξεῖα ὀφείλει τίθεσθαι, οὐ μὴν περισπωμένη, ἄτοπον γάρ.* Talia *ἄτοπα* sæpe (passim cum magno sensus detrimento) leguntur. Male dederat Brunckius in Sophoclis editione majoris moduli Aj. 1230. *ὑψῆλ'*. Male dedit Wyttenbachius in Plutarch. Mor. t. i. p. 274. *κλεῖν'*. Male Marklandus in Euripid. Iph. A. 1346. *δεῖν'*, quod correxit Musgravius (1356.). Male ambo ibid. 1129. (1136.) *εἶφ'*, quod est 'dixit,' non 'dic:' nec melius habent aliquot editionum insecutarum; quod qui probat, ne tangat *εἰπέ μοι* in Plutarchi Alex. c. 30. t. iv. p. 72. R. In Xenophontis Mem. ii. 1. 20. etiamnunc reperias *παρατονωθὲν σκλῆρ'*. Conf. Heyn. ad Homer. Il. t. v. p. 444. t. vi. p. 152. t. vii. p. 321. t. viii. p. 140. 313. et Reitz. ad Lucian. t. i. p. 849. *G. H. S.*]

κακῶς δ' ἀπώλοντ'· οὔ τις ἐξήλυξέ πω.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει·
πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι·
ὃς φὴς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν,
Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν.
ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον, οὔποτ' ἂν φίλον
τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησιν γένος,
οὔτ' ἂν δύναιτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινὰ,
ἢ ξυγγενὴς ὢν, ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα,
πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
ὁ χρυσὸς, εἰ βούλοιο τἀληθῆ λέγειν,
ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ηὐτύχει
Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
ἔζη τε Πρίαμος, Ἕκτορός τ' ἤνθει δόρυ,
τί δ' οὐ τότ', εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν
θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, κἀν δόμοις ἔχων,
ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει,

1175. *δύνανται* Ald. et plerique codices. *δύναιντ' ἂν* Ms. Leid. teste Valckenaerio ad Hippol. 294. Sic in Eupolidis versu apud Harpocrationem v. *μεῖον*, ubi Mss. dant *Δύναται ὥσπερ μειαγωγὸς ἑστιῶν*, feliciter Jac. Gronovius, *Δύναιτ' ἄν*.

1176. *ἀπώλοντο κοὔτις* Aldus et plerique Codices. Unus K. sed is valde recens, *ἀπώλοντ' οὔτις*, quod edidere Kingius eumque secuti Musgravius et Brunckius. Brunckius tamen *ὄλοντο* mavult, quod scilicet 'ridiculo canoni de augmento non omittendo fidem abrogarit.' Nec sermo abruptior est, quam supra 653. 654.

1177. *ὧδ' ἐν* Ald. et plures Mss. *ἐν* omisit Kingius auctoritate Barocc. 74. Addere debuit "optimum illum Reg. Soc. Ms. unde omnes fere emendationes desumtæ sunt," quem ego K. voco.

1179. Ald. *πῶς φῂς*, et sic plures. Sed Brunckii membr. et pro var. lect. Ms. Reg. Soc. *ὃς φῂς*, quod recepi. Simillima orationis conversio in Sophocle Œd. Col. 1354.

[1180. Signum interrogationis, quod post *κτανεῖν* Porsonus reliquerat, etiam in noviss. Londin. retentum, tandem in punctum mutavi. *G. H. S.*]

1188. *τἀληθὲς* C. Cant. E. J.

1190. Qui supra v. 81. *ηὐτύχει* ediderat Aldus, hic et infra 1210. *εὐτύχει* habet.

... nor has any one yet escaped.

καπνῷ δ' ἐσήμαιν' ἄστυ πολεμίων ὕπο,
ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἑστίαν;
πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὡς φανεῖ κακός·
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος,
τὸν χρυσὸν, ὃν φὴς οὐ σὸν, ἀλλὰ τοῦδ', ἔχειν,
δοῦναι φέροντα πενομένοις τε καὶ χρόνον
πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις·
σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,
σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἁγαθοὶ σαφέστατοι
φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὔθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
εἰ δ' ἐσπάνιζες χρημάτων, ὁ δ' ηὐτύχει,
θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὑμὸς μέγας·
νῦν δ' οὔτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται, παῖδές τε σοὶ,
αὐτός τε πράσσεις ὧδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανεῖ.
οὔτ' εὐσεβῆ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,

1197. Sic Ald. Alii primo *καπνὸς*, deinde *ἐσήμαν'*, sive *ἐσήμην'*. [Aoristum præferam. Locus sic videtur intelligendus: 'cumque urbs fumo signum dedisset cædis perpetrandæ:' ut *σημαίνειν* sensu militari dictum sit, quo fere valet 'signum dare rei, non factæ, sed faciendæ.' Conf. Xenoph. Cyrop. v. 3. 44. vi. 2. 40. *G.H.S.*]

1199. *φανῇς* G. N. quo admisso *ὡς* esset pro *ἵνα*.

1206. *καὶ μὴν τρέφων μὲν παῖδά γ' ὥς σ'* Ms. Reg. Soc. non male, si alii consentirent. Idem mox 1208. *σαφέστεροι*. Ad lectionem R. alludit et M. *παῖδ' ὥς σ' ἐχρῆν*. Sic ordo verborum planior fieret, neque ista particula otiosa esset, quam toties post *καὶ μὴν, οὐ μὴν, καίτοι* et similia, sed intervallo interjecto, addunt Attici. Vide ad Phœn. 1638. Aristoph. Nub. 874. *Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος*. Sic omnes fere Mss. et Suidas v. *Τάλαντον*. Sed idem Suidas v. *Ἀναπειστηρίαν ἔμαθ'* habet. Ms. Rav. post *καίτοι* addit *γε*. Lege ergo, *τοῦτό γ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος*. Sæpissime hæc particula excidit, nusquam sæpius, quam post *οὗτος* et *ὅδε*. Recte *τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν* in Plut. 1078. (1079.) maluit Brunckius. In Nub. 192. idem recte *Οὗτοί γ'* pro *Οὗτοι δ'* restituit; sed paullo ante 189. *τοῦτ' ἔτι φροντίζετε* mendose edidit pro *τοῦτό γε φ.* Debebat saltem, *τοῦτό γ' ἔτι φροντίζετε*, sed verum est *τουτογὶ*, quod nunc in *τοῦτό γε*, nunc in *τοῦτο τί* corruptum, his turbis ortum dedit. In Sophocl. Aj. 969. *τί δῆτα τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν ἂν κάτα*; neminem opinor esse, qui non facile correcturus sit.

1215. *φανεῖ* Mosq. 2.

οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον·
αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
τοιοῦτον ὄντα· δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.
Χο. φεῦ, φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.
Αγαμ. ἀχθεινὰ μέν μοι, τἀλλότρια κρίνειν κακά·
ὅμως δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ', ἀπώσασθαι τόδε.
ἐμοὶ δ', ἵν' εἰδῇς, οὔτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν,
οὔτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον,
ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς·
λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὤν.
τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν·
ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησιν τόδε.
πῶς οὖν σε κρίνας μὴ ἀδικεῖν φύγω ψόγον;
οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι καὶ τὰ μὴ φίλα.
Πο. οἴμοι, γυναικὸς, ὡς ἔοιχ', ἡσσώμενος
δούλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.
Αγαμ. οὔκουν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά;
Πο. οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ' ἐμῶν, τάλας.
Εκ. ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;

[1231. Noviss. Londin. μὴ 'δικεῖν. *G. H. S.*]

1236. Hunc versum Hecubæ tribuit Beckius. Aldus, οὐκοῦν. Et Hecubæ tribuit Homeri Scholiastes in codice Townleiano, si vera est ejus lectio, ad Iliad. N. 154. ὁ ει συναπτικὸς, ἀντὶ τοῦ ἐπει· ὡς τὸ χρὴ δ' εἰ σοφὸς πέφυκας· καὶ ὁ Εὐριπίδης οὐκ οὖν· εἴπερ εἴργασται τάδε: — Sed legendum εἴργασαι et de τάδε ampliandum. Obiter notandum, χρὴ in Phœniss. 84. hoc scholio defendi.

1238. Ald. et Edd. τί δαί με. Mss. alii præbent vel τί δ' ἐμὲ vel τί δέ με. τί δή με Brunckius. Editores quidam addiderant τοῦ ante παιδός. Aristophanes apud Polluc. vii. 13. εἴ μοι κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν, 'Εκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν. Dele ἐστιν et lege cum Brunckio ἡμῖν pro εἴ μοι. Hujus fabulæ 386. supra ἡμᾶς habet J. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, et ἐμὲ eodem atramento C. Vides igitur, quam facile ista permutentur. Contra in Sophoclis Œd. T. 847. εἰς ἡμᾶς ῥέπον, ex ignorantia metri infersit Triclinius. Quod cum priscis Tragici editionibus habent Suidæ v. Μονόζωνος tres editiones ἐμὲ, Portus et Kusterus mutarunt. [Malim sic interpungere: τί δ'; ἡμᾶς παιδὸς —; Centies τί δέ; absolute ponitur, sequente alia interrogatione.

[illegible]

[illegible] from the [illegible]

[illegible]

Πο. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ', ὦ πανοῦργε σύ.
Εκ. οὐ γάρ με χαίρειν χρὴ, σὲ τιμωρουμένην;
Πο. ἀλλ' οὐ τάχ', ἡνίκ' ἄν σε ποντία νοτὶς—
Εκ. μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὅρους Ἑλληνίδος;
Πο. κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.
Εκ. πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;
Πο. αὐτὴ πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδί.
Εκ. ὑποπτέροις νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
Πο. κύων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέργματα.
Εκ. πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;
Πο. ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.
Εκ. σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν ὧν ἔχεις κακῶν;
Πο. οὐ γάρ ποτ' ἂν σύ μ' εἷλες ὧδε σὺν δόλῳ.
Εκ. θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;
Πο. θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται—
Εκ. μορφῆς ἐπῳδὸν ἢ τι τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;
Πο. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.
Εκ. οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.
Πο. καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν.
Εκ. ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν.

Orest. 1629. τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; *G. H. S.*]

1242. Ἑλλανίδος Ald.

1247. Idem vaticinium alibi dederat Euripides apud Plutarch. de Is. et Osir. p. 379. E. Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει· quem ridet Aristophanes apud Eustathium ad Od. Γ. p. 1467. 36 = 127. 17. καὶ κύων ἀκράχολος Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

1252. βίον Ald. et Mss. quod manifesto mendosum. μόρον Brunckius et Ammonius in textum intulerunt. Sed μόρος apud Tragicos plerumque 'mortem' significat. Melius igitur videtur Musgravius conjecisse πότμον, quod confirmat eadem varietate lectionis apud Sophoclem Antig. 83. [Vulgata est sanissima. Sensus: Finiamne vitam, quam homo vixi, sic, ut mortua canis sim, an ut viva? *G. H. S.*]

1253. σὸν Aldus. Sed σῷ tres Mss. apud Musgravium, Mosq. 2. N. omittit Aug. 2.

1254. ἤ τί Ald. Ingeniosa est Reiskii conjectura, ἢ τύχης ἐμῆς ἐρεῖς; [Nihil mutandum. ἐπῳδὸν dictum loco prosaici ἐπώνυμον. 'nomen, quod a forma canina ductum ᾄδεται:' ne de probroso nomine cogites, quod nuper factum memini. ἢ etiam supra 999. postpositum vidimus. *G. H. S.*] Versu sequente Mss. quidam τέκμωρ.

1257. γ' omittunt quidam Mss. ut et δ' 1248. male. Recte hic additur γε, ut mox 1261.

Πο. κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ᾽ ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.
Εκ. μήπω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς.
Πο. καὐτόν γε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρασ᾽ ἄνω.
Αγαμ. οὗτος σὺ, μαίνει, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν.
Πο. κτεῖν᾽, ὡς ἐν Ἄργει φόνια λουτρά σ᾽ ἀναμένει.
Αγαμ. οὐχ ἕλξετ᾽ αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ;
Πο. ἀλγεῖς ἀκούων. Αγαμ. οὐκ ἐφέξετε στόμα;
Πο. ἐγκλείετ᾽. εἴρηται γάρ. Αγαμ. οὐχ ὅσον τάχος
νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι,
ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
Ἑκάβη, σὺ δ᾽, ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροὺς
στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ᾽ ὑμᾶς χρεὼν
σκηναῖς πελάζειν, Τρῳάδες· καὶ γὰρ πνοὰς
πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ.
εὖ δ᾽ ἐς πάτραν πλεύσαιμεν, εὖ δὲ τὰν δόμοις
ἔχοντ᾽ ἴδοιμεν, τῶνδ᾽ ἀφειμένοι πόνων.
Χο. ἴτε πρὸς λιμένας σκηνάς τε, φίλαι,
τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
μόχθων. στερρὰ γὰρ ἀνάγκα.

1260. Facile quis pro *μήπω* conjiciat *μή ποτε.* Sed *μήπω* eodem sensu Attici per *λιτότητα* quandam aliquando usurpant. Sophocles Electr. 403. *Οὐ δῆτα· μήπω νοῦ τοσόνδ᾽ εἴην κενὴ*, quod citat Suidas v. *κενεόν.*

1261. *καὐτόν σε* M. N. R. ut Brunckius ex membr. edidit. At tum prior versus Agamemnoni tribuendus erat. Nec fingenda est talis orationis conversio, qualis est supra 1179. *Καὐτὸν δὲ* habent plures Mss. quod edidit Beckius; male, si verum est, ut verum puto, quod ad Orest. 614. de Sophoclis Philoct. 1362. notavi. Sed Aldi et Scholiastæ lectio *καὐτόν τε* proxime ad veram accedit, quam præbet Aug. 3. *καὐτόν γε.*

1262. *τί* pro *σὺ* E. quod notandum est, haud probandum. Similis comminatio in Hel. 1659. quem locum, cum sit paullo corruptior, plenius adscribam. *Ἀρχόμεσθ᾽ ἄρ᾽, οὐ κρατοῦμεν. Ὅσια δρᾷν, τὰ δ᾽ ἔκδικ᾽ οὔ. Κατθανεῖν ἐρᾷν ἔοικας. Κτεῖνε, σύγγονον δὲ σὴν Οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἑκόντων, ἀλλ᾽ ἔμ᾽, ὡς πρὸ δεσποτῶν Τοῖσι γενναίοισι δούλοις εὐκλεέστατον θανεῖν.*

1267. *ποι* Ald. edd. Mss. *που* edidere Ammonius et Beckius, nescio quo auctore. Nunc video, non paucos codices habere *που*, idque Brunckium edidisse, sed alterum melius puto.

1277. Sic Harl. pro *ἀνάγκη.* [Sic et Cod. Nanian. Monui in Melet. Crit. i. p. 132. *G. H. S.*]

ADDENDA

IN NOTIS AD HECUBAM.

V. 958. Eandem locutionem usurpavit etiam Euripides Iph. A. 856. Χαῖρ', οὐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασίν σ' ἔτ' εἰσορῶ. Paullo diversus est loci Sophoclei Œd. T. 528. sensus, Ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενός. diversus etiam Ovidiani Met. ii. 776. "Nusquam recta acies." Pro 'intrepido vultu' occurrit apud Lucanum ix. 904. "Qui potuere pati radios et lumine recto Sustinuere diem," quem nimis serviliter imitatur Claudianus Præf. ad iii. Consulat. Honorii: "Et recto flammas imperat ore pati." Hæc addas iis, quæ vir summus Bentleius congessit ad Horat. Carm. i. 3. 18. Quod ibi Hesychio restituit, ἀτάρμυκτον quam proxime habet codex unicus a Schowio collatus. Citat quidem Albertus ἀταρβήτοις προσώποις ex Empedocle apud Plutarch. de Defectu Orac. p. 400. B. quæ verba si Wyttenbachius a prosa oratione separasset, et sic edidisset, Ἀνταυγεῖν πρὸς Ὄλυμπον ἀταρμύκτοισι προσώποις, alios nescio; ego certe non irascerer.

[1030. Euripideis exemplis illius trajectionis a me excitatis add. Orest. 1182. Phœniss. 184. 955. Med. 298. Sthen. Fragm. i. (Aristotel. Rhetor. ii. 21. 1.) Conf. ipse Porsonus ad Orest. 1645. Homericis accedant hæc: Odyss. A. 70. T. 523. Non mirer igitur, si quis Odyss. Ξ. 175. [Ibid. 183. leg. ἀλώῃ (it. Il. I. 592. ubi vera scriptura non fugit Heynium t. v. p. 732. Conf. Æschyl. S. c. Th. 259. Br.) et 184. φύγῃ, ὑπέρσχῃ, quos duo subjunctivos Porsonus e cod. Harl. enotavit. Conf. Il. I. 701. add. ibid. 619. Od. Σ. 265. Sic Il. X. 246. scrib. δαμείῃ (Wolf. in edit. noviss. dedit δαμήῃ). et Od. N. 402. φανείῃς s. φανήῃς. *G. H. S.*] suspicetur scri-

bendum esse Τηλέμαχον. Sed vulgatam ibi scripturam tuetur Il. I. 665. quam structuram probabat Aristarchus etiam v. 132. et 274. ejusdem Rhapsodiæ. Sophocles Aj. 1044. *τίς δ' ἐστὶν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;* Aristophanes Ran. 889. *ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.* Brunckius ex membr. dedit *οἷσιν εὔχομαι, θεοί.* Vereor ut jure. Pausanias ii. c. 31. *εἰσὶ δὲ, ἃς Ἀθηναῖοι Τροιζηνίοις γυναῖκας καὶ τέκνα ἔδωκαν σώζειν.* (In iis quæ præcedunt, mutato accentu, scribendum: *λίθου καὶ αὐταὶ καὶ οἱ παῖδες.* ubi vitium accentus Siebelisius intactum reliquit.) Idem v. c. 12. in. *ὀδοὺς δὲ οὐκ ἔστιν ὅτῳ δεύτερα παρέσται ζώῳ τῶν γε ἤδη τελείων.* Add. Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 343. et 381. Vides, in his locis substantivum trajici. Sed idem accidit epithetis. Homerus Il. Ξ. 172. *τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.* Euripides Orest. 844. *οὗς σοι δυστυχεῖς ἥκω φέρων.* Theocritus Epigr. iv. extr. *ἄρνα, τὸν ἴσχω σακίταν.* (Elegantissima est in illo carmine voti conversio, quam Interpretes aut plane non intellexerunt, unde gravis Heinsii et Valckenarii error vulgatum *ἀνανεύσῃ* perperam solicitantium, aut minus lucide illustrarunt. Primum aliquid, quod petenti jucundum sit, a Priapo, victima mercedis loco promissa, expetitur: deinde *παρὰ προσδοκίαν,* si ille preces non audiat petensque potiatur contrario, multo luculentior merces Lampsaceno spondetur. Nihil in his, quod ingenium Priapeium prodat, poterantque eædem preces non minus eleganter aliis numinibus de grege petulantiorum adhiberi, etsi Priapo proprie et tanquam jure adhibentur.) Alia congessit Lobeck. l. c. p. 382. Sed utut hæc sunt, omnia, ut vere monuit Matthiae, ab Euripideo loco, de quo hic agitur, discrepant. Nihil autem ei similius adhuc reperi, quam quod legitur Orest. 571. *Ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν. G. H. S.*]

1141. Rem tritam nimis et vulgarem fortasse quibusdam annotare videbor; *ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.* Scilicet in ipsis Grammatices elementis docemur, ‘ neutra pluralia verbo singulari gaudere,’ mox vero hanc regulam complures exceptiones admittere. Quantum equidem judicare possum, veteres Attici hanc licentiam, si scilicet licentia appellanda est, ut plurale verbum neutri plurali subjicerent, nunquam usurpabant, nisi ubi de animantibus ageretur. Sed, si plurale verbum sine discrimine adhibere licuisset, an credibile est tam commoda licentia tam raro abusuros? Occurrerent tum, opinor, plurima hujus usus exempla, quæ per metrum refingere nullo modo possemus. Nunc pauca ea, quæ occurrunt, generalem regulam singulari sua ratione stabiliunt potius, quam convellunt. Recte dixit Euripides Herc. F.

47. *τέκνα μὴ θάνωσι.* Recte etiam legimus in Aristoph. Acharn. 805. *Ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων Τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαὶ, Οἷον ῥοθιάζουσ᾽, ὦ πολυτίμηθ᾽ Ἡράκλεις. Ποδαπὰ τὰ χοιρί᾽; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται. Ἀλλ᾽ οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.* ubi per metrum legere posses *τρώξεται* et *κατέτραγεν*, *ῥοθιάζει* legere non posses. Eupolis apud Herodianum in Villoisoni Anecdotis t. ii. p. 88. *καὶ λέγουσί γε Τὰ μειράκια προϊστάμενα τοῖς ἀνδράσιν.* In Plut. 833. *ἀπέλιπον* vel *ἐπέλιπον* habent quidam codices, male quod ad numerum attinet; sed metro non minus convenienter. At in Eccles. 839. omnes editiones Brunckianam præcedentes *φρύγονται τραγήματα* pro fine senarii præbent. Alexis Athenæi x. p. 422. B. *Νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ.* Vides optimum trochaicum. Sed citat *γίνονται* Eustathius ad Odyss. Σ. p. 1837. 21 = 656. 1. Cum igitur hæc ita contra certissimas metri leges turbaverint librarii, quid eos facturos censes in solutæ orationis scriptoribus? Plato de Republ. iv. p. 429. D. HSt. 449. B. Laemar. *ὅπως (τὰ ἔρια) δέξωνται ὅτιμάλιστα τὸ ἄνθος.* Rectius *δέξηται* Ms. Platonis et Stobæus p. 252. 25. a Valckenaerio ad Callimachea p. 193. indicatus, sed rectissime *δέξεται* editiones Trincavelli et Gesneri prima p. 264. 18. item secunda p. 252. 27. A.D. 1549. et tertia 1559. *δέξηται* Francofurt. 1581. p. 433. 25. In talibus vero locis, qualis est is Euripidis, quem præ manibus habemus, paullo meliorem censeo numerum singularem, si præbent codices; sine codicibus nihil mutandum. [Leviter hoc argumentum attigi ad Orest. 596. Alius locus occurrit in Aristophanis Acharn. 519. notari dignus. *Ἀλλ᾽ ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα — Ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια· Κεἴπου σίκυον εἶδεν ἢ λαγώδιον, — Ταῦτ᾽ ἦν Μεγαρικά·* ubi recte ex Suida et Mss. *ἴδοιεν* restituere viri docti. Sed nullo modo tolerari potest in Pac. 599. *προσγελάσονται*, licet ita ediderit Brunckius, metrico Scholiastæ nimis credulus. Nam versus 596 — 599. e Creticis et Pæonicis constant, ita legendi: *Ὥστε σὲ τά τ᾽ ἀμπέλια, Καὶ τὰ νέα συκίδια, Τἄλλα θ᾽ ὁπόσ᾽ ἐστὶ φυτὰ, Προσγελάσεται λαβόντ᾽ ἄσμενα. Ex Corrig.*]

1161. Quod mihi quidem optimum videbatur, olim dabam, et iterum, quando etiamnunc optimum videtur, dedi. Sed difficile est lectionem ita constituere, ut omnibus placeat. Tres enim hujus versus lectiones e Mss. et Stobæo elicias, omnes, si per se spectentur, satis bonas. Vulgata, *ἢ νῦν λέγων ἔστιν τις, ἢ μέλλει λέγειν*, sic defendi potest, ut dicas *πάλιν* interpolationem esse Stobæi, cum jam pede defectum senarium invenisset, *ἢ νῦν λέγει τις ἢ μέλλει λέγειν.* Hoc

sane, ut fieri posse non nego, ita minus verisimile esse arbitror; facilius vero excidere potuisse, cum sensui non omnino necessarium videretur. Et non raro accidit, ut hæc ipsa vox vel perderetur, vel corrumperetur. In Menandri fragmento pag. 126. valde probabilis est Bentleii emendatio, Εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο καὶ ψυχὴν πάλιν Λάβοιμ' ἐγώ. Aristoph. Plut. 268. Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν· πῶς φής; πάλιν φράσον μοι, Aldus et Mss. nonnulli πάλιν omiserant; sed recte addunt alii cum duabus Juntinis et Suida v. Σωρός. Hanc vocem, cum varie depravata esset in πάλαι et πάνυ, in exilium nullo jure miserunt Brunckius et Invernizius e Vesp. 319. Sed totum locum emendatius, quam vulgatur, describam. Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι διὰ τῆς ὀπῆς Ὑμῶν ὑπακούων, ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' ἰδεῖν. Τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ Βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑ-μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδί-σκους κακόν τι ποιῆσαι. Priores duo sunt senarii, ceteri tres Glyconici cum Pherecrateo. Delevi εἰμι post οἷός τε, quod facile subintelligitur, ut in Eq. 342. Ὅτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγὼ, quodque eodem modo irrepsit in Phœniss. 983. post ἕτοιμος. Recte deinde ἰδεῖν pro ᾄδειν correxit Dawesius, in ceteris parum felix. Simile mendum ex ejusdem fabulæ v. 1517. sustulere Mss. Particulam δ' addit Ravennas. Postremo ante Τηροῦμαι δ', ista verba, τί ποιήσω, ut manifesto spuria et ex τι ποιῆσαι in vicinia nata, delevi. Duo loca ex Athenæi Epitome ii. p. 58. D. citat Eustathius ad Odyss. A. p. 1406. 58=41. 40. Τρώγοντας μολόχης ῥίζαν καὶ * πάμα, πρᾳότερος ἔγωγε μολόχης. Sic bene ed. Rom. nam Bas. mendose πρότερος. Koenius ad Gregor. p. 215. ex Athenæo violenter corrigit, καὶ Ἐπίχαρμος. Sed et Antiphanis nomen modo omiserat Eustathius, et millies alias scriptorum nomina supprimit. Notum est λι et λυ ita in Mss. exarari, ut facillime pro μ [Item pro ν. Herodianus in Dindorfii Grammat. Græc. t. i. p. 31. 21. Σοφοκλῆς ἐν ἀύπνῳ πυρκαεῖ. Leg. Σ. ἐν Ναυπλίῳ π. *G. H. S.*] capi possint. Scripserat Eustathii librarius, πάλī, quod πάλιν significat. Linea enim superducta, si vocalis præcedit, ponitur pro ν, si consonans, pro α. [Add. not. Porsoni ad Homeri Odyss. p. 131. ed Lips. *G. H. S.*] Ergo librarius si pro λι per errorem μ scripsit, consequitur, ut errare pergat et scribat πάμα. Scholiastes ad Hec. 570. μάρτυς δὲ τούτου ἄλλα τε πολλὰ, καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους· οὐδὲ γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι. καὶ ἄλλος· μήτοι με κρύψῃς τοὔθ', ὅπερ μέλλω παθεῖν. Pro ἄλλος Marklandus ad Suppl. 296. Αἰσχύλος emendans actum egit; Kingius enim jam ediderat καὶ ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΠΑΛ. Quid autem est illud ΠΑΛ.? Nihil sane, nisi πάλιν, cujus ultimæ literæ per compendium significatæ, πάλ^, oculos

Kingii effugere. Cant. enim idem scholion habet, et clare legit πάλιν. In Sophoclis fragmento, quod exstetne in superstitibus fabulis, necne, nescio, [Sophoclis locus legitur in Electr. v. 957. (952. meæ ed.) *Erfurdt.*] idem Ms. recte οὐδέν. Aristophanes Eq. 665. Ἵν' ἄτθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει, Πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων. Jure displicuit Brunckio istud λέγων, quod et alio nomine vitiosum est; debebat enim potius esse λέξων vel ἐρῶν. Sed neque hoc rectum esset, ut exemplis patebit. Aristophanes Av. 1531. Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν. 1576. Ἀλλ' ὦ 'γάθ' ἡρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν Πρέσβεις. 1586. — πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἥκομεν Παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς. 1594. Τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν. Pac. 215. Κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι. Lysistr. 982. Κάρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιὼ, Ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας γα περὶ διαλλαγῶν. 1008. Ἀλλ' ὡς τάχιστα φράζε περὶ διαλλαγῶν Αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί. Sic ista loca sine articulo legenda sunt. Adde ejusdem fabulæ 1103. Ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο; περὶ διαλλαγῶν Πρέσβεις. Quid igitur versui ex Equitibus desumto faciemus? Unus Brunckii Ms. in priore versu habet, λέγει πάλιν, alter λέγειν πάλιν. Dele igitur λέγων, ex λέγει vel λέγειν natum, et repone, Ἵν' ἄτθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει, Πύθησθ', ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν πάλιν. Nub. 971. αὖ πάλιν omittunt Suidæ edd. Med. Ald. v. Συμψῆσαι.

Demus igitur πάλιν retinendum; altera quæstio oritur, utrum legamus omnino cum Stobæo, ut ipse edidi, an mixtis codicum et Stobæi lectionibus novam conflemus, ἢ νῦν λέγων ἔστ', ἢ πάλιν μέλλει λέγειν. Qui hanc præferunt, tribus potissimum argumentis fortasse nitentur. Primo quod pronomen τις inutiliter abundat; deinde quod ab uno codice abest, in altero sedem mutat, quæ res ambæ suppositum esse fidem faciunt; quod denique periphrasis λέγων ἔστιν elegantior est quam simplex λέγει. Sed de primo observandum est, librarios sæpissime ea verba omittere, quæ salva sententia afutura credunt, et, cum τις vix unquam sensui sit prorsus necessarium, id hanc sortem præ ceteris plerisque verbis expertum fuisse. [Passim viri docti hujus pronominis ellipsin somniarunt, ubi culpa librariorum exciderat, post repertum in codd. V. not. ad Dionys. Hal. A. R. X. 10. *G. H. S.*] Sophoclis Trach. 3. supra citavi ad Hecub. 370. Ibi tamen priores Suidæ v. Αἰὼν editiones τῳ omittunt. Sed quis ideo vulgatam, quam Stobæus quoque cv. p. 439. (562. 43.) retinet, sollicitare audeat? Idem in eadem fabula 943. ὥστ' εἴ τις δύο Ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας

λογίζεται, *Μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἥγ' αὔριον, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν·* quem locum propter hanc ipsam pronominis repetitionem citat Eustathius ad Il. K. p. 801. 1=719. 12. Sexies repetit *τις* in tribus versibus Philemon p. 358. (Stob. cviii. p. 455. ed. Grot. 570. 4. Gesn.) Noster Orest. 1216. *Φύλασσε δ', ἥν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, Ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ.* Aliquando, fateor, hoc pronomen sine causa addidere scribæ, ut in Aristophane Vesp. 11. *Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως (τις) ἐπεστρατεύσατο*, in Machone Athenæi xiii. p. 581. D. *Ἐν σκυτοτομίῳ (τινὶ) μετὰ τινῶν καθήμενος.* Sed multo sæpius aut ejecerunt, aut corruperunt. Quod in Aristoph. Thesm. 618. conjecit Kusterus, habet Ms. Ravennas, *ἀναίσχυντός τις εἶ.* In eodem fragmento Machonis paullo ante legendum est *χαλκοτύπος τις σφόδρ' ἀφυὴς* pro *χ. σφόδρ' εὐφυής.* Poëta ignotus apud Scholiast. ad Iliad. Γ. 415. *Ὁ θεὸς ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται, Ἀλλ' ὡς λέβης τοῦ μείζονος δεῖται πυρός.* Languidum illud *τοῦ* Valckenaerio debetur ad Hippol. 120. Codex Townleianus recte, *ἀλλ' ὡς λέβης τις.* Restituendum idem pronomen duobus Philoctetæ Sophoclei locis. Prior est 196. *Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτῃ.* Sic vulgo. Aldus et plerique, credo, Mss. *οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν του μ.* Lege, *οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μ.* Rarior forma in communem mutata. Antig. 750. *Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.* Alter locus mox occurrit Philoct. 203. *Φωτὸς ξύντροφος, ὡς τειρομένου.* Hunc versum cum Brunckius anapæsticum crederet, antistrophicum ad eandem rationem emendare voluit, *ὡς* resecando. Sed justus anapæsticus hiatum istum post *τειρομένου* non admittit. Legendum erat, *τειρομένου του.* Versus est constans e spondeo, duobus choriambis et syllaba catalectica, quales sunt Aj. 628. 640. infra Philoct. 710. *Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴποτε τόξων*, 722. *Ὃς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει.* Sic isti versus dividi debent. Similes sunt Œd. C. 696. 701. 703. 709. 714. 716. Aristoph. Eq. 556. 557. 586. 587. Citantur Epicharmi versus quidam a Cornuto c. 14. p. 161. quos jam depravatos invenit Eudocia in Villoisoni Anecdotis Græcis t. i. p. 295. de Musis Cornutum exscribens. Sed partim ope Ms. facillime corrigi possunt: *Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον. Καί, Πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρίσκεται.* Vulgatur *τῆς* pro *τις.* Idem mendum Philemonis locum leviter corrupit p. 356. (cv. p. 441. ed. Grot.) *Πολλάκις ἔχων τις οὐδὲ τἀναγκαῖα νῦν, Αὔριον ἐπλούτησ', ὥστε χἀτέρους τρέφειν. Θησαυρὸν εὑρὼν σήμερον, τῆς αὔριον Ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας ἀπώλεσεν.* Quis non videt legendum *σήμερόν τις, αὔριον*? Eadem pagina

(cviii. p. 453.) legitur minus integer versus, 'Απόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐὰν τοῦτο σκοπῇ, quem frustra tentavit Bentleius. Lege, 'Απόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ τις ἦν τοῦτο σκοπῇ.

Neque est quod quis arbitretur, eo pronomen spurium esse, quod locum mutat. Exstat Aristophanis fragmentum e Thesmophoriazusis alteris apud Athen. iii. p. 104. E. 'Ιχθῦς τις ἐώνηται, ἢ σηπίδιον, Ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων, ἢ πουλύπους; Primus versus sic citatur vii. p. 324. B. 'Ιχθῦς ἐώνηταί τις. Num et ibi spurium est τις, quod locum mutat? In primo versu male 'Ιχθὺς pro singulari capit Brunckius, in secundo non melius τις ante καρίδων interpolat. Κάριδος [Voluit, opinor, Καρίς. *G. H. S.*] enim interdum quidem secundam corripit, semper vero primam producit. Idem Aristophanes in Acharn. 568. Εἴτ' ἔστι τις Ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς, ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω τις ἀνύσας. Sic olim editi. Sed Brunckii et Invernizii Mss. εἴτε τις ἔστι. Aut igitur prius τις expungamus, quia sedis est incertæ, aut secundum, quia male repetitum. Minime gentium. Rursus idem Aristophanes in Thesmophoriazusis superstitibus 543. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν· εἰ δὲ μὴ, αὐταὶ 'Ημεῖς γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι. Citatur hic locus a Scholiaste Veneto ad Iliad. A. 137. in exemplum Attici ἀνανταποδότου, hoc ordine: ἔστι τις· quicum consentit codex Townleianus. Valde tamen pronus esset ad novandum, qui vulgatæ lectioni hoc nomine controversiam moveret. Aristophanes Av. 1328. Πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐστὶν ὥσπερ ὄνος. Hic versus anapæsticus esse debet, cum versui 1316. respondeat. Versus enim 1313—1334. in strophen et antistrophen dividendi sunt, et in secundo strophes versu legendum, Καλοῖ τις ἀνθρώπων, deleta particula; in primo antistrophes reponendum πτερύγων, in secundo delendum αὖ γ', et in fine repetendi versus 1323. 1324. Utrumque ἂν et αὖ γ' omittunt Brunckii membranæ et Ravennas. Si καλεῖ cum Ravennate et editionibus retinebis, pro δ' ἂν erit δὴ legendum in versu primo. At quomodo versus 1328. anapæsticus tandem fiet? Nimirum harum ipsarum vocum transpositione, quæ in exemplis supra allatis metro satis bene convenit, in hoc versu nocet. Legendum enim, Πάνυ γὰρ βραδύς ἐστί τις, ὥσπερ ὄνος.

Postremo erunt fortasse, qui λέγων ἔστιν elegantius putent, quam simplex λέγει. Pars elegantiæ non minima est ipsa varietas; et quatenus hanc assequitur oratio, hactenus sane jucundior ad animum et aures accidit. Verum nihil tam reconditæ aut eximiæ elegantiæ hæc varietas habere mihi videtur, quin eam librarius paullo doctior in alterius locum substituere posset. Hoc exemplo non dissimili illus-

trem, quod in nota ad 1149. promisi. Elegantius est participium cum verbo, copula omissa, conjunctum, quam duo verba per copulam conjuncta. Recte igitur, opinor, cum Brunckio 568. edidi *κρύπτουσα* pro *κρύπτειν τε*, recte Brunckius in Aristoph. Nub. 1414. e Ms. dedit *τύπτοντα* pro *τύπτειν τε*, unde legendum in Æschyl. Pers. 1059. *Καὶ στέρν' ἀράσσων ἐπιβόα τὸ Μύσιον.* Aristoph. Pac. 405. *'Η γὰρ Σελήνη, χὡ πανοῦργος Ἥλιος, Ὑμῖν ἐπιβουλεύουσι πολὺν ἤδη χρόνον, Τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.* Cum nulla sit causa, quare oratio *ἀσύνδετος* maneat, conjicere possis vel *τοῖς βαρβάροις τε*, vel *προδιδόναι*, ut regatur ab *ἐπιβουλεύουσι*, cujus structuræ exemplum habet ipse Aristophanes Plut. 1112. alia suppeditant H. Stephanus Th. G. L. t. i. p. 770. F. et Hemsterhusius ad Lucian. Deor. Dialog. xxi. 2. p. 268. Sed Ravennatis codicis lectio *ἐπιβουλεύοντες* leviter mutata genuina fiet, *ἐπιβουλεύοντε.* Nec tamen adeo remota a librariorum cognitione erat hæc phrasis, quin eam aliquando in textum contra metrum invexerint; ut Acharn. 1145. *Σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν*, et Pac. 628. *ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην*, quorum vitiorum prius tollunt Mss. alterum sustulit Dawesius. *Σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν. ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.* Ipse equidem edidi Hec. 662. *κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς*, ubi Lib. P. habet *κοὐκέτι βλέπεις φάος.* Quod si quis contra me urgebit, respondebo, veterem lectionem me unius codicis auctoritate mutare noluisse; aliter non minus facile, si *φάος* in *φῶς* semel mutatum esset, vulgatam e *κοὐκέτι βλέπεις φῶς* nasci potuisse, quam illud e vulgata potuit. Satis enim trita est hæc locutio non solum apud Tragicos, sed apud Comicos, apud Atticos, apud omnis generis et ætatis scriptores. Ejus si quis exempla cumulare instituet, caute abstineat, tum ab *εἶ δώσων* Hec. 577. et similibus, ubi *εἶ* est 'ibis,' non 'es,' tum a *κτείνας γένῃ*, et *προδοὺς γένῃ*, quæ diversi sunt generis. Casu enim interdum fieri potest, ut hæ phrases permutentur. In Platonis Politico Scholiastes p. 38. pro *ξυμβαίνῃ* variam lectionem *ξυμβὰν ᾖ* præbet. Verum quam facile erat in tam parvo discrimine alterum alteri supponere! Supra *ἀνεστήκει* Aristoph. Plut. 738. unus codex apud Brunckium suprascriptum habet, *ἀνεστηκὼς ἦν.* Scholiastes Platonis p. 74. primo Homericum *ἠὲ ἑκὼν μεθίεις* citat, deinde *παραφράζων* ait, *καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος ἑκὼν μεθίων, καὶ μὴ προσέχων τὸν νοῦν.* Iarchas apud Philostratum V. A. iii. 47. ait *τοὺς Πυγμαίους οἰκεῖν μὲν ὑπογείους, κεῖσθαι δὲ ὑπὲρ τὸν Γάγγην, ζῶντας τρόπον, ὃς πᾶσιν εἴρηται·* quem locum sic recitat Eusebius contra Hieroclem cap. 22. *περὶ μὲν τῶν Πυγμαίων, ὡς ἄρα εἶεν οἰκοῦντες μὲν ὑπόγειοι, διατρίβοντες δὲ ὑπὸ τὸν Γάγγην ποταμὸν ζῶντες.* (ubi *ὑπὲρ* pro *ὑπὸ* legendum

videtur, et post ζῶντες addenda, τρόπον, ὃς πᾶσιν εἴρηται.) Quis tamen Atticismum Eusebio dabit, Philostrato ademtum? Quare e nostro versu existimo primum excidisse πάλιν, deinde aliquem, ut metrum expleret, λέγει in λέγων ἔστι distraxisse. Non dissimile est, quod, cum εἰ pro εἶ cepisset Harleiani codicis scriba in Orest. 1541., δοκεῖς sequens in δοκῶν mutavit. Si quis me nunc accusabit, quod hanc notam longam et tædii plenam fecerim, habebit, quod est accusatori maxime optandum, confitentem reum. Verum uno exemplo ostendere volebam, quantam mihi lectores, non quidem ob ea, quæ dixi, sed ob ea certe, quæ tacui, gratiam debeant.

Quod ne temere dixisse videar, illud modo considera, quot verba profundere potuissem, si locum Aristophanis supra citatum Pac. 627.

'Εν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γέ μου
'Εξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.
Νὴ Δί', ὦ μέλε', ἐνδίκως δῆτά γ' ἐπεὶ κἀμοῦ τὸν λίθον
'Εμβαλόντες ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

si hunc igitur locum plenius attulissem, et omnia, quæ dici possent, ad rem pertinerent, necne, securus, congessissem.

Importunum illud τὸν, et sensui et metro noxium, recte omittunt Brunckii Ms. et Ravennas; dudum omiserat Juntina secunda. Sed in versu constituendo longissime a vero aberravit Brunckius. Lege, transposita tantum particula, Νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως γε δῆτ' ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον. Sed aliud hic restat. Nam si sensui nocet articulus τὸν, nocet etiam articulus τὴν supra, ut additus noceret infra ante ἐξμέδιμνον κυψέλην. Lege igitur, ἐπεί τοι καὶ κορώνεών γέ μου. Vide quæ dixi ad Med. 675. et adde exemplum e Schol. Venet. ad Iliad. N. 513. ἐπεὶ καὶ τοῦ Οἰνομάου ἐξέσπασε τὸ δόρυ καὶ τοῦ 'Οθρυονέως. Sed et ibi Ms. Townleianus ἐπεί τοι καὶ τοῦ Οἰ. Jam poteram multa de μέλε apud Atticos disyllabo, nunquam trisyllabo; poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso; poteram denique quædam de vocibus ἐκμέδιμνον, ἐξμέδιμνον et ἐξαμέδιμνον edisserere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam.

INDEX AUCTORUM.

NUMERUS ROMANUS PAGINAM INDICAT; ARABICUS VERSUM.

INDEX GRÆCUS.

E.

Λ.

M.

INDEX LATINUS.

T.

FINIS HECUBÆ.

EURIPIDIS ORESTES.

EURIPIDIS

ORESTES.

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM EMENDATA

ET BREVIBUS NOTIS
EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES REDDENTIBUS
INSTRUCTA.

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDIDIT
RICARDUS PORSON, A.M.

AC CEDUNT
INDICES LOCUPLETISSIMI ET NOTÆ CRITICÆ
G. H. SCHAEFERI

EX EDITIONE LIPSIENSI,
AN. 1824.

LONDINI:
EXCUDEBAT A. J. VALPY, A.M.
SUMTIBUS RICARDI PRIESTLEY.
1825.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὀρέστης, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν· μητροκτονῆσαι δὲ τολμήσας, παραχρῆμα τὴν δίκην ἔδωκεν, ἐμμανὴς γενόμενος. Τυνδάρεω δὲ, τοῦ πατρὸς τῆς ἀνῃρημένης, κατηγορήσαντος κατ' αὐτοῦ, ἔμελλον Ἀργεῖοι κοινὴν ψῆφον ἐκφέρεσθαι περὶ τοῦ, τί δεῖ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα. κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας, νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπέστειλε· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε, καὶ παρακαλούμενος ὑπ' Ὀρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ηὐλαβήθη· λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν Ὀρέστην. ***συνὼν δὲ ὁ Πυλάδης, ὁ φίλος αὐτοῦ, συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου τιμωρίαν λαβεῖν, Ἑλένην ἀποκτείναντας. αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην ἁρπασάντων. Ἠλέκτρα δὲ Ἑρμιόνην ἐπιφανεῖσαν ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς· οἱ δὲ ταύτην φονεύειν ἔμελλον. ἐπιφανεὶς δὲ Μενέλαος καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνου στερούμενον ὑπ' αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασίλεια πορθεῖν· οἱ δὲ φθάσαντες ὑφάψειν ἠπείλησαν. ἐπιφανεὶς δὲ Ἀπόλλων Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοὺς διακομίζειν, Ὀρέστῃ δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν, Πυλάδῃ δὲ Ἠλέκτραν συνοικίσαι, καθαρθέντι δὲ τοῦ φόνου, Ἄργους ἄρχειν. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Ἀργείων, ἡλικιωτίδων Ἠλέκτρας, αἳ καὶ παραγίνονται, ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὀρέστου πυνθανόμεναι συμφορᾶς. τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν. ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δράματός ἐστι τοιαύτη· πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλεια ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ προσκαθίζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα. διαπορεῖται δὲ, τί δήποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθέζεται. οὕτως δὲ μᾶλλον ἐδόκει τὸν ἀδελφὸν τημελεῖν, τούτῳ παρακαθεζομένη πλησιαίτερον. ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι· διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης, ἄρτι καὶ μόγις καταδραθεὶς, πλησιαίτερον

*** Lacunam hanc explere conantur codices Dorvilliani duo, nuper inter Bodleianos repositi, sed non optimo successu. Alter addit ὁ καὶ ἐπαγγειλάμενος αὐτὸς ποιῆσαι, ἐκ τοῦ βίου προΐεσθαι, alter ἐπαγγειλάμενον αὐτὸν ἐκ τοῦ βίου προΐεσθαι. Hos codices citavi ad Hec. 1095. Orest. 92, 428.

αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παρισταμένων. ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο, ἐξ ὧν φησὶν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ· Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. πιθανὸν οὖν ταύτην εἶναι τὴν πρόφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως. τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων, χείριστον δὲ τοῖς ἤθεσι· πλὴν γὰρ Πυλάδου πάντες φαῦλοι ἦσαν.

AD ARGUMENTUM

VAR. LECT. MSS. DORVILL.

L. 1. post *μεταπορευόμενος* D. 2. addit *καὶ ἐκδικῶν*.

3. post *Τυνδάρεω* D. 1. omittit *δὲ*.

3. 4. *κατηγορήσαντος κατ' αὐτοῦ. κατηγορήσαντος αὐτοῦ ἐν τῷ πλήθει*. D. 1.

4. 5. *τί δεῖ* omittunt D. 1. 2.

5. 6. *ὑποστρέψας. ἀποστρέψας*, D. 1.

6. Post *εἰσαπέστειλε* D. 1. 2. addunt *εἰς τὸν οἶκον*.

7. *ἀντιλέγοντος Τυνδάρεω*, D. 1.

9. *συνὼν δὲ τούτοις*, D. 1. *συνὼν τούτοις*, D. 2.

11. *τούτοις. ταύτην*, D. 2.

12. *Ἠλέκτρα δὲ Ἑρμιόνην ἐπιφανεῖσαν. τὴν δὲ Ἑρ. δείξας ὁ Ἀπόλλων ἔδ*. D. 2.

14. *αὐτῶν. αὐτοῦ τοῦ Ὀρέστου*, D. 1.

15. Post *φθάσαντες* D. 1. 2. addunt *ἀσφαλισάμενοι*· post *ἠπείλησαν* D. 1. addit *τοὺς οἴκους*.

SYLLABUS NOTARUM,

QUIBUS MANUSCRIPTI SIGNANTUR.

Cum signa, quibus usus sum ad Mss. distinguendos, sparsim in notis explicentur, visum est omnia hic ob oculos lectoris simul reponere.

A. Mosquensis primus apud Beckium.

Aug. 1. 2. Augustani duo apud Brunckium.

C. C. C. vel Ms. C. C. C. codex in Corporis Christi Collegio Cantabrigiæ, a Barnesio et Kingio collatus.

Cant. codex olim Askewii, nunc in Bibliotheca Academiæ Cantabrigiensis signatus Mm. 1. 11. Vide infra M. N.

D. Mosquensis quartus apud Beckium.

H. vel Harl. Harleianus 5725. in Museo Britannico.

J. Harleianus 6300. ibidem.

K. Regiæ Societatis codex recentior, a Kingio collatus. Hujus quasdam in choris interpolationes, a Kingio in textum admissas, prorsus tacui.

L. Ms. Ayscough. 4952. in Museo Britannico.

M. N. Ms. in Bibliotheca Publ. Cantab. signatus Nn. 3. 14. Tres priores fabulas habet eleganti manu sæculo XIV. scriptas, duasque iterum priores ineleganti et recentissima manu. Illum posthac vocabo M. recentiorem N. Et hunc codicem et Cant. ab Askewio utendos accepit Musgravius, sed paucis tantum in locis inspexit.

Membr. membranæ in Bibliotheca Parisiensi Regia, a Brunckio collatæ.

Mss. Dorvill. Codices Dorvilliani duo, nuper inter Bodleianos repositi.

P. vel Lib. P. liber impressus in Bibl. Parisiensi, cum Mss. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.

R. Alter Regiæ Societatis codex.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΕΛΕΝΗ.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΦΡΥΞ.
ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛ. ΟΥΚ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,

2 *συμφορὰ* Lucianus, Stobæus et plures Mss. *ξυμφορὰ* Aldus.

3. *ἀνθρώπου* Ald. Stob. et plures Mss. recte. Sed *ἀνθρώπων* R. et ita Lucianus, aut alius, Ocypod. t. iii. p. 673. Hos tres priores versus sic convertit Cicero Tusc. iv. 29. " Neque tam terribilis ulla fando oratio est, Nec fors, neque ira cælitum invectum malum, Quod non natura humana patiendo ferat ;" quæ pleraque adoptavit Grotius in Stobæo suo p. 408. In primo versu male Ciceronem reprehendunt Muretus Var. Lect. viii. 16. Leopardus Emend. viii. 21. Ii scilicet reddunt, ' Nihil tam terribile est, ut verbo dicam,' quod esset, *ὡς εἰπεῖν ἔπος*. Sed 'fors' non bene exprimit *πάθος*, [Bene exprimit 'sors,' quod al. in Cicerone jure dederunt. Tertium versum Cicero liberius nec male vertit. *G. H. S.*] et in tertio versu debebat potius, ' Cujus onus non tollere cogatur humana natura.'

5. Hunc versum integrum sumsit Nicolaus Comicus apud Stobæum xiv. p. 85. ed. Grot. et dimidium decimi. De Tantali pœna alii alia narrant. Plerique cibum et potum semper prope adesse aiunt, quæ quoties gustare conatur, labia ejus vel manus effugiunt. In hoc Odysseæ vulgatas editiones sequuntur ; sed istum locum ut spurium ejecit Aristarchus, testante Pindari Scholiaste. Et profecto videntur omnia ista Od. Λ. 567—626. poëtæ opus esse Homero recentioris, antiqui tamen. Scholiastes ineditus ad Od. Λ. 567. *νοθεύεται μέχρι τοῦ, ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖθις ἔδυ δόμον ἄϊδος εἴσω.* Idem ad 602. *τοῦτον ὑπὸ 'Ονομακρίτου πεποιῆσθαι φασίν. ἠθέτηται δέ.* Quod si is Onomacritus idem est, quem Herodotus vii. 6. narrat in exilium ab Hipparcho actum, quod Musæi oracula interpolarit, profecto jam tum hic locus in quibusdam Homeri exemplaribus exstiterit necesse est. Non inficior equidem, Pausaniam, cujus verba mox proferam, versus hos ut genuinos agnovisse. Sed ejus auctoritas eò minoris est in hujusmodi quæstione, quod etiam hymnos, qui sub Homeri nomine feruntur, pro genuinis agnoverit. Poëtis tamen ab Homeri ætate proximis ignota esse videtur hæc historia. Pindarus Olymp. i. 91. *πατὴρ ὑπερκρέμασε καρτερὸν αὐτῷ λίθον, τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν, εὐφροσύνας ἀλᾶται.* Isthm. viii. 21. *ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός.* Ad prio-

κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,
ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην,

rem locum, versibus ex Odyssea citatis, ita pergit Scholiastes: πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. ὁ δὲ Ἀλκμὰν, ὅπως (forte Ἀλκμὰν οὕτως·) ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς, ἧσθ' ἐπὶ θάκας κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ. ἐποίησε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος, μήδ' ὁ Ταντάλου λίθος Τῆσδ' ὑπὸ νήσου κρεμάσθη. ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. Sequentia vide infra ad v. 971. Alcmanis locum sanent ii, qui velint aut possint. In Archilocho leviter corrigendum ὑπὲρ et κρεμάσθω ex Plutarcho Polit. Præcept. t. ii. p. 803. A. Finis est trochaici cum initio alterius, quod cum non animadvertisset Brunckius, senariorum fragmenta ita constituit: μήδ' ὁ Τ. λ. Ὑπερκρεμάσθω τῆσδε νήσου, immodulate. Vide Analect. t. i. p. 47. Sed plures Archilochi et optimos trochaicos in alia metrorum genera coëgit Brunckius, ut p. 45. xxv. Εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θίγειν. [Rectius Gaisfordius Poët. Min. Gr. t. iii. p. 104. ed. Dind. ὣς. Præterea θίγειν mutandum in θιγεῖν. Præsens θίγω puto obsolevisse, ut tot alia præsentia obsoleverunt, quorum soli aoristi in usu sunt. *G. H. S.*] p. 46. xxxvi. Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος Οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας. Nihil mutavi neque in verbis, neque in ordine verborum; tantum meminerit lector, καλὸν et διθύραμβον primam producere, καλὸν apud veteres iambographos, Archilochum dico, Solonem, Simonidem, hoc apud omnes Græcos. Versus jam recte disposuerat Bentleius in Phalar. p. 295. in eo leviter errans, quod a Καὶ inciperet, cum putaret, opinor, ὡς esse Athenæi, non Archilochi. [Verba "in eo—Archilochi" in noviss. Lond. omissa sunt. Jusserat ipse Porsonus not. ad Med. 139. Pariter in exemplari hujus Tragœdiæ olim ad Heynium misso, quod in sectione Bibliothecæ Heynianæ emtum Reisigius mihi donavit, καλλιγραφώτατα, ut solebat, præter alia nonnulla hoc adscripsit: "dele ab 'in eo' usque ad 'Archilochi.' Bentleius enim recte Ὡς." Obiter moneo, errasse Kiddium, cum scriberet, Jacobsium ineditas Porsoni ad Euripidem adnotationes mecum communicasse: gravius etiam errasse, cum, quæ mea sunt, ut a Porsono scripta siglum *S.* non attendens Miscellaneis (Tracts and Miscellaneous Criticisms) insereret. *G. H. S.*] Has tamen metri corruptelas adoptat Larcherus ad Gallicam Herodoti versionem i. 23. vol. i. p. 196. [209.] Nihilo melius tractavit et hoc fragmentum Brunckius p. 47. Ἔλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ Ὀξὺς ἐλλάμπων. Sed redeo ad Tantalum. Quidam ei pro simplice saxo Sipylum montem impendere aiunt, quod memorant Scholiastes supra citatus, Plutarchus alicubi [Mor. t. v. p. 322. Wytt. *G. H. S.*], Antoninus Liberalis. Utramque pœnam, et saxum impendens et dapes frustra appositas, conjungunt, aut ad alteram utram, prout res postulat, alludunt Philostratus V. A. iii. 25. p. 115. 116. Vit. Sophist. i. 21. 1. p. 513. Auctor Atridarum reditus apud Athenæum vii. p. 281. B. Dion Chrysostom. Or. vi. p. 97. lxiv. p. 594. Greg. Nazianzen. in Muratorii Anecdotis vol. v. p. 4. Nonnus ad Gregorii Stelit. ii. 31. Suidas in v. Τάνταλος. Tzetzes Chiliad. v. 479. et sq. In Polygnoti pictura apud Pausaniam Phoc. x. 31. p. 876. erat Τάνταλος καὶ ἄλλα ἔχων ἀλγεινὰ, ὁπόσα Ὅμηρος ἐπ' αὐτῷ πεποίηκεν, ἐπὶ δὲ αὐτοῖς πρόσεστίν οἱ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρτημένου λίθου δεῖμα. Πολύγνωτος μὲν δῆλός ἐστιν ἐπακολουθήσας τῷ Ἀρχιλόχου λόγῳ. Ἀρχίλοχος δ', οὐκ οἶδα, εἴτε ἐδιδάχθη παρ' ἄλλων τὰ ἐς τὸν λίθον, εἴτε καὶ αὐτὸς ἐς τὴν ποίησιν εἰσηνέγκατο.

Archilochum, Alcæum, Alcmana, Pindarum et Euripidem sequuntur Plato Cratylo p. 52. 12. ed. Bas. sec. 262. D. Laemar. 1590. 395. D. E.

ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος ὤν,
κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,
ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.

HSt. καὶ τελευτήσαντι ἐν ᾅδου ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταντάλεια, θαυμαστὴ ὡς συμφώνως τῷ ὀνόματι καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν. Hyperides apud Alexandrum inter Aldi Rhetoras t. i. p. 581. περὶ διασυρμοῦ. καὶ ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς Φρύνης· τίς γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται; Lege, τί γάρ ἐστιν ἀ. ἁ. Nempe Euthias, homo sanctus et religiosus, Phrynen meretricem impietatis ream peregerat. Is, ut hinc apparet, in oratione sua communem locum de impiorum apud inferos pœnis copiose tractaverat; cui respondens Hyperides ait: Quid tum postea? Idcircone mortem merita est Phryne, si Tantalo saxum impendet? Sed Phrynæ sua forma magis profuit, quam patroni eloquentia. Plutarchus de Superstit. t. ii. p. 170. F. οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων· ἀποθανεῖν γὰρ φοβεῖται· καί τοί γε, ὥσπερ ὁ Τάνταλος ὑπεκδῦναι τὸν λίθον ἐπαιωρούμενον, οὕτω καὶ οὗτος τὸν φόβον, ὡς οὐχ ἧττον ὑπ' αὐτοῦ πιεζόμενος, ἀγαπήσειεν ἄν. Antipater Antholog. iv. 9. 3. p. 316. ed. HSt. apud Brunck. t. ii. p. 18. Τάνταλε, καὶ σὲ γλῶσσα διώλεσε, καὶ σέο κούραν· Χὰ μὲν ἐπετρώθη, σοὶ δ' ἔπι δεῖμα λίθος. Hierocles in Aurea Carmina p. 90. ed. Needham. ὁ ἀδικῶν οὐ βούλεται εἶναι θεὸν, ἵνα μὴ τὸ διδόναι δίκην, ὡσπερεί τινα Ταντάλου λίθον, ἐπικρεμάμενον ἔχῃ· ὁ δὲ ἀδικούμενος βούλεται εἶναι θεὸν, ἵν' ἐπικουρίας ὧν πέπονθε τύχῃ. Sopater apud Stobæum xliv. p. 311. 47. ἔνια δ' οὐκ ἔστιν ἀναγκασθῆναι, φησὶν 'Αριστοτέλης, οὐδ' εἰ, τὸ λεγόμενον, Ταντάλου λίθον ἐπηρτημένον τις ἔχοι· ἀλλ' ὑπομενετέον πάντα ἑτοίμως τῷ δρᾷν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ. Libanius t. ii. p. 435. A. (t. iii. p. 210. Reisk.) ἀλλ' ὅτι Ταντάλους ἅπαντας ἐποίησε τοὺς ὑπὸ τῷ λίθῳ; λίθος γὰρ ὁ φόβος εἰρήσθω μοι. Epist. 603. κύκλῳ βαδίζεις, ἐπικρεμάσας ἡμῖν τὸν Ταντάλου πέτρον. 725. τοῦτο δέ ἐστιν ὁ Τάνταλος δεδοικὼς τὸν λίθον. Incertus auctor apud Suid. v. ἐπειδὴ, qui Pindarum imitatus esse videtur, ἐπειδὴ τὸν Ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπετιναξάμεθα. Lucretius iii. 993. "Nec miser impendens magnum timet aëre saxum Tantalus, ut fama est, cassa formidine torpens." Cicero de Fin. i. 18. "Accedit etiam mors, quæ, quasi saxum Tantalo, semper impendet." Tusc. Disp. iv. 16. "Quam vim mali significantes poëtæ, impendere apud inferos saxum Tantalo faciunt." Idem tamen ex poëta in ejusdem operis i. 5. citaverat, "Mento summam aquam attingens enectus Tantalus siti." Nescio, benevole lector, an tuam patientiam hac nota legenda fatigaris; meam certe scribenda fatigavi. Sin criticis hisce deliciis nondum satiatus es, perlege quæ Guellius et Cerdanus ad Virgil. Aen. vi. 602. Lambinus ad Horat. Sat. i. 1. 68. et Davisius ad posteriorem Ciceronis locum collegerunt. Tandem igitur desino, ne putes me idem sponte facere, quod facit invitus Sisyphus, qui "versat SAXUM sudans nitendo, neque proficit hilum." [Profecto doctissima annotatio, quales Hemsterhusii et Valckenarii dederunt. Sed, nisi multum fallor, Porsonus hæc scripsit non hoc consilio, ut ostenderet se paria facere posse, (quis enim hoc dubitavit?) sed ut totam illam copias doctrinæ e sacco collectaneorum effundendi rationem lepide subsannaret. *G. H. S.*]

6. κορυφῆς. κεφαλῆς Dion Chrys. ex glossa.

8. Istud μὲν, cui non respondet δὲ, innuit Electram parum credulam esse. [Conf. Hoogeveen. Doctr. Partic. L. Gr. p. 663. *G. H. S.*]

9. Hunc versum et Phœniss. 762. [778.] citat Etymologus p. 477. 14. observans priorem in ἴσος apud Tragicos et Comicos semper corripi;

οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ,
ᾧ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
θέσθαι· τί τἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
ἔδαισε δ' οὖν νιν, τέκν' ἀποκτείνας, Ἀτρεύς·
Ἀτρέως δὲ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων ἔφυ,
Μενέλεώς τε, Κρήσσης μητρὸς Ἀερόπης ἄπο.
γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς στυγουμένην
Μενέλαος Ἑλένην· ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος
ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας, Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ᾧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγὼ,
ἄρσην τ' Ὀρέστης, μητρὸς ἀνοσιωτάτης,
ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι
ἔκτεινεν· ὧν δ' ἕκατι, παρθένῳ λέγειν

quod de simplice ἴσος fere verum est; compositum ἰσόθεος primam producit in Æschyl. Pers. 80. Corruptum videtur ejusdem fragmentum apud Brunckium in Lexico Sophocleo: Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ.

12. στέμματα recte per ἔρια exponit Scholiastes, [Male, ipso tamen Scholiasta autore, vertit Hoogeveenus Doctr. Partic. L. Gr. p. 273. 'cui fatale diadema carminans—.' Obiter videamus Theocritum Id. xxiv. 96. θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. Cum tria epitheta uni juncta nomini parum placeant, malim ἐστεμμένῳ. vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 383. Possis etiam ἐστεμμένοι. vid. Sophocl. Œd. T. v. 3. Hermanni interpretationem vulgatæ vix juvat verbum ἐπιῤῥαίνειν: nam ad adspersionem pauxillum aquæ sufficiebat. Adde quod ramus, cujus foliis aqua ubique adhæret, ad adspergendum non est aptissimus. (In Theocr. ibid. v. 98. lego τελέθητε.) *G. H. S.*] qui et variam lectionem memorat, ἔρις pro ἔριν. Male. Dea est Clotho. ξείνασα Ald.

14. Hunc versum apud Lucianum in Amor. t. ii. p. 457. latentem editores non animadvertere. Mox οὔ νιν mendose Aldus.

16. Apud Julian. p. 254. B. notavit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 38.

18. ματρὸς et hic et fere ubique in hac fabula dedit Aldus; sed hunc Dorismum tollunt plurimi Mss. nominatim tres Leidenses apud Valckenaerium ad Phœn. 11.

20. Μενέλεως Ἑλένην Ald. minus numerose. Μενέλαος Paris. unus, A. R.

26. Attici dicunt Ἀθάνα, δαρὸς, ἕκατι, κυναγὸς, ποδαγὸς, λοχαγὸς, ξεναγὸς, ὀπαδὸς, per α, non per η. Hanc regulam hic et alibi violavit Kingius, ut infra 55. δηρὸν edidit contra Mss. et Eustath. in Il. B. p. 250. 38=190. 4. Phrynichus a Valckenaerio laudatus: κυνηγός· τοῦτο τοὔνομα οὕτω πως μεταχειρίζονται. οἱ

οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
πείθει δ' Ὀρέστην μητέρ', ἥ σφ' ἐγείνατο,
κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρον.
ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ·
κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνὴ, φόνου,
Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν ξυγκατείργασται τάδε.
ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ ξυντακεὶς νόσῳ νοσεῖ
τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις
κεῖται· τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας.
ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτὶ, χλανιδίων δ' ἔσω
κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,
ἔμφρων δακρύει· ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.
ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις,

μὲν τραγικοὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι καὶ δωρίζουσι, τὸ η εἰς α μετατιθέντες, κυναγός. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως τε προφέρουσι, καὶ τὸ η φυλάττουσιν, οἷον κυνηγέτης. Recte, opinor, κυνηγέτης reliqui Hec. 1156. (1174.) Attici enim, quanquam dicunt Ἀθάνα, non dicunt Ἀθαναία, sed Ἀθηναία. Sed, si quis κυναγέτης malit, non valde repugnem. Photius Lex. Ms. Ὁδαγός. διὰ τοῦ ἄλφα, οὐχ ὁδηγός. Manet hic ibi Ἀθῆνα, sed mendose, ut in Rheso 502. ubi Mss. Flor. et Par. Ἀθάνας habent. In Sophocl. Philoct. 135. Eustathius Ἀθάνα præbet ad Il. I. 758. 44=661. 21. Ex duobus Mss. dedit παρθένῳ pro παρθένον Brunckius, bene comparans hujus fab. 108. Electr. 950. Sic quoque Harl. Cant. R. Mosq. A. D. Sed παρθένον Alexander Rhetor p. 579. ed. Ald.

29. πείθει γ' edidit Beckius, male. δὲ respondet τῷ μὲν præcedenti. φέρον ex Mss. Musgravius et Brunckius, et sic A. Cant. D. H. K. Aldus, φέρων.

35. οὐδὲ πεσὼν edidit Musgravius ex octo, ut ipse ait, Mss. sed suspicor, in numero erratum esse. Certe sic habent K. R. Sed licet opimum anapæstum hæc lectio offerat, recte tamen vulgatam defendit Brunckius ex v. 152. ὁ δὲ quinque saltem Mss. οὐδὲ ex emendatione, ὃs pro glossa suprascripto, Cant. οὐδὲ clare M. etiam ex emendatione N.

μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ
μητροκτονοῦντας· κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι,
ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.
ἐλπίδα δὲ δή τιν' ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν·
ἥκει γὰρ εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ,
ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
ἄλαισι πλαγχθείς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
μεθ' ἡμέραν στείχουσαν, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ
παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πέτρων ἔλθῃ βολὰς,
προὔπεμψεν εἰς δῶμ' ἡμέτερον· ἔστιν δ' ἔσω
κλάουσ' ἀδελφὴν ξυμφοράν τε δωμάτων.
ἔχει δὲ δή τιν' ἀλγέων παραψυχήν·

[48. μητροκτονοῦντας. h. e. μητροκτόνους ὄντας. V. ad v. 740. *G. H. S.*]

49. Edidit Ἀργεία Beckius, quo auctore, nescio. Infra quoque dixit Noster, 1668. ψῆφον διοίσουσ'. Herodotus iv. 138. οἱ διαφέροντες τὴν ψῆφον, ubi male otiosam particulam vocat Larcherus. Ψῆφον διαφέρειν dicitur de pluribus, qui suffragium ferunt, alius in aliam sententiam. [Demosthenes p. 795. in. R. πρὶν τὴν πρώτην ψῆφον διενεχθῆναι. quod Reiskius in Ind. bene interpretatur de judicibus, quorum alii calculos in absolutoriam cistulam, alii in condemnatoriam conjiciunt. Minus recte habet ejusdem adnotatio ad Æschin. p. 588. quam nollem Sturzius secutus esset in Lex. Xenoph. t. i. p. 710. b. *G. H. S.*]

51. θήξαντας K. M. N. R. Duales formas sæpissime obliterant librarii. Uno exemplo defungar. Hel. 299. εἰς ξύμβολ' ἐλθόντες, ἃ φανερὰ μόνοις ἂν ἦν. Versum adeo immodulatum ne Comicus quidem, nedum Euripides scribere potuit. Lege, εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανέρ' ἂν μόνοις ἂν ἦν.

54. Sic omnes Mss. et Eustathius ad Il. A. p. 130. 9 = 98. 12. Sed Sevini conjecturam probat Musgravius, recepit Brunckius, ἐκπερῶν. Et sane aliquando permutantur hæc verba. In Leonidæ epigrammate ἐξεπλήρωσε citat Suidas v. ὀγδοήκοντα contra metrum pro ἐξεπέρασε. Sed rectum est ἐκπληρῶν. Ipse Musgravius citat Hel. 1590. Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός. Ion. 1127. πανταχῇ γὰρ ἄστεος Ζητῶν νιν ἐξέπλησα. Et hoc frustra sollicitatur. Dicitur quis id spatium explere, cujus varias partes oberrat. Tibullus i. 4. 69. "Et tercentenas erroribus expleat urbes"

59. πετρῶν edd. accentu male posito. Mss. recte πέτρων. Mox κλάουσ' pro κλαίουσ' dedi.

62. παραψυχὴ penultimam corripit, utpote ab aoristo secundo deductum. Eadem est ratio in διατριβὴ, a διατρίβω.

ἣν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει,
παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν,
Μενέλαος, ἀγαγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο,
ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν.
βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, πότ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκονθ', ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς
ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνου πάρα
σωθῶμεν· ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.

64. Cur N finalem in *ἐπέκλωσεν* v. 12. et similibus addiderim, nemo nisi qui communi sensu plane careat, requiret. Sed erunt fortasse nonnulli, qui minus necessario hoc factum arbitraturi sint in *παρέδωκεν*. Rationes igitur semel exponam, nunquam posthac moniturus. Quanquam enim sæpe syllabas natura breves positione producunt Tragici, longe libentius corripiunt, adeo ut tria prope exempla correptarum invenias, ubi unum modo exstet productarum. Sed hoc genus licentiæ, in verbis scilicet non compositis, qualia *τέκνον, πατρὸς*, ceteris longe frequentius est. Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit, ut in *πολύχρυσος* Andr. 2. Eadem parsimonia in augmentis producendis utuntur, ut in *ἐπέκλωσεν* sup. 12. *κεκλῆσθαι* Sophocl. Electr. 366. Rarior adhuc licentia est, ubi præpositio verbo jungitur, ut in *ἀπότροποι* Phœn. 595. (600.) Sed, ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur. Ineptus esset, quicunque ad Mss. in tali causa provocaret, cum nulla sit eorum auctoritas: id solum deprecor, ne quis contra hanc regulam eorum testimonio abutatur; [Abusus videtur Lobeckius ad Sophocl. Aj. 1114. Sed in iis, quæ idem monuit ad v. 1109. nonnulla digna sunt, quæ expendantur. *G. H. S.*] Mss. enim neque alter alteri consentiunt, neque idem Ms. sibi ipse per omnia constat. Quod si ea, quæ disputavi, vera sunt, planum est, in fine vocis addendam esse literam, quam addidi.

67. *εἴσοδον* Ald. Versum præcedentem compara cum Hec. 283. (279.)

68. 69. *ὁρμεῖν* sive *ὀχεῖσθαι ἐπὶ ἀγκύρας* dicunt Græci, ut in notissima Demosthenis sententia, *οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς*, ubi subaudiendum *ἀγκύρας* monet Harpocration. Et, cum spes aptissime per ancoram significetur, facillima translatione dicunt, *ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι*, unde in proverbium abiit. Aristoph. Eq. 1241. *Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.* Idem apud Athen. xii. p. 551. C. *ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα*, quod male in *ὀχεῖσθ'* mutat Brunckius t. iii. p. 231. quanquam idem fecerat H. Stephanus Thes. t. ii. p. 1580. Plato Legg. iii. p. 229. 41. ed. Ald. 537. 47. Bas. §. 818. D. Francof. 699. B. HSt. 594. C. Lugd. *ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης.* Plutarch. t. ii. p. 1103. E. *καίτοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν διαλυθείσης ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος·* quæ frustra in versus redigere conatur Valckenaerius Diatrib. p. 240. Phrasin variavit Noster dicendo *ἀσθενοῦς ῥώμης* pro *ἐλπίδος λεπτῆς*, quod non minus commode metrum admisisset. Sed amat proverbia paullum mutare Euripides, ut infra 885. *Ἀσθενὴς ῥώμη* iterum occurrit Heraclid. 649. Hel. 285. *Ἄγκυρα δή μου τὰς τύχας ὤχει μόνη.*

Ελ. ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε κἀγαμέμνονος,
παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου,
πῶς, ὦ τάλαινα, σύ τε κασίγνητός τε σὸς
τλήμων Ὀρέστης, μητρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ;
προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
καί τοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
ἐμῆς ἀδελφῆς, ἣν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον
ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα, θεομανεῖ πότμῳ,
οὐκ εἶδον· ἀπολειφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας.
Ηλ. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν, ἅγε παροῦσ' ὁρᾷς,

73. 74. Horum versuum sententia facilis, constructio impedita. Heathius ex Scholiaste ἔχει pro ἔφυ. Sed vix puto, Scholiasten ita legisse; tantum exponit ἔφυ per ἔφυτε, et hoc per ἔχετε. Exempla phraseos, πῶς εἰμὶ, attulit Musgravius, sed ex minus probatis auctoribus, Luciano, Æliano, Juliano. Addit Scholiastes: ἀγνοοῦντές τινες τὸ ὅδε ἀντὶ τοῦ ὅστις φασίν. ἔστι δὲ ὅδε διὰ μέσου δεικτικόν. Fortasse illi ὃς legerunt. Nihil sane melius video, quam ut ita legatur, et hæc sit constructio, πῶς (ἐστε vel ἔχετε) [Præstat ἔχετε, quanquam prius non damnem. In iis, quæ ad Dionys. Hal. de C. V. p. 76. scripsi, sunt quæ retractari poscant. Velut in ipsius Dionysii loco πρότερον εἶναι est 'prius exsistere,' non 'priorem esse,' et in Homerico, quod primum posui, δὴν ἦν est 'diu vixit,' non 'longævus fuit,' quemadmodum δὴν πέλει in Solone v. 16. 'diu durant.' At, inquit, posteriora a prioribus sensu non discrepant. Verissimum hoc: sed ad grammaticam subtilitatem inter se aliquantum differunt. *G. H. S.*] σύ τε κασίγνητός τε σὸς Ὀρέστης, ὃς ἔφυ μητρὸς φονεύς; Quod ad πῶς attinet, similiter adhibetur Cycl. 206. Πῶς μοι κατ' ἄντρα νεόγονα βλαστήματα, Ἦ πρός γε μαστοῖς εἰσί; Postquam hæc scripseram, contuli Ms. Harl. 6300. tres priores fabulas complectentem, recentissimum quidem, non tamen contemnendum. Hunc posthac vocabo J. Hic supra 26. παρθένῳ, 30. φέρον, deinde 35. ὁ δὲ in textu, ὃς suprascriptum, quod utrum pro glossane sit, an pro varia lectione, paullum dubito. Eodem modo in 74. supra ὅδε habet ὃς, de quo eadem nascitur quæstio. Adversari videtur Scholiastes modus citatus. Sed is, si in codice quoquam ὃς suprascriptum vidisset, facile pro interpretamento capere potuisset, licet revera esset varians lectio. Quicquid sit, non ausus sum ὃς, quod nulla diserta auctoritate munitum est, in textum recipere. Sin aliquis post me audacior recipiet, faciet non solum patiente, sed etiam approbante me.

79. ὅπως δ' ἔπλευσα Ald. et omnes Mss. δὴ ex Reiskii conjectura edidit Brunckius. Sed cum in hac formula particulam istam admissam non meminerim, delevi. Mox ἤγε pro ἅγε Kingius edidit ex R. quod ideo notavi, ne quis, regulam nostram de anapæstis impugnaturus, codicum auctoritatem desideret. Infra 526. Sophocl. Œd. C. 1209. Leviter corrigendus Aristophanes Athenæi iii. p. 95. F. Καὶ μὴν, τὸ δεῖν', ἀκροκώλι', ἅγε σοι τέτταρα Ἥψησα τακερά. [Post ὅπως ἔπλευσα interpunxi, ut ubique post talia oportet. *G. H. S.*]

ἐν ξυμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον;
ἐγὼ μὲν ἄϋπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,
θάσσω· τὰ τούτου δ' οὐκ ὀνειδίζω κακά.
σὺ δ' ἡ μακαρία, μακάριός θ' ὁ σὸς πόσις
ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.
Ελ. πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε;
Ηλ. ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν.
Ελ. ὦ μέλεος, ἡ τεκοῦσά θ', ὡς διώλετο.
Ηλ. οὕτως ἔχει τάδ', ὥστ' ἀπείρηκεν κακοῖς.
Ελ. πρὸς θεῶν, πιθοῖ' ἂν δῆτά μοί τι, παρθένε;
Ηλ. ὡς ἄσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ.
Ελ. βούλει τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;
Ηλ. μητρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς; τίνος χάριν;
Ελ. κόμης ἀπαρχὰς καὶ χοὰς φέρουσ' ἐμάς.
Ηλ. σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλων στείχειν τάφον;

[83. In noviss. Lond. omissum μὲν, typothetæ, puto, culpa. *G.H.S.*]

86. σὺ δ' εἶ μ. Ald. Recte Dawesius σὺ δ' ἡ, quod confirmant tres Musgravii Mss. unus Brunckii ex correctione et K. Mirum est Musgravio hanc lectionem displicuisse, qui ἦ substituit, et 88. sine causa addi ἐν vult.

87. Pro ἥκετον dat ἥκεις Eustathius ad Il. A. p. 146. 12=110. S. K. 809. 37=730. 47. Od. T. 1856. 14=683. 19. in postremo loco addens, ὅπερ ἀστείως ἡ Ἠλέκτρα ἐκεῖ περὶ Ἑλένης φησί. Sane numeri suavius ad aures accidunt, et structura tum apud Græcos, tum apud Latinos, usitata est. Noster apud Æschinem c. Timarch. p. 154. 11. ed. Reisk. Κἀγὼ μὲν οὕτω, χὤστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς, Λογίζομαι τἀληθές. Quis non meminit Horatiani? "quibus ipse meique Ante Larem proprium vescor."

91. ἀπείρηκ' ἐν Ald. Syllabas conjunxi; Electra enim sua mala parvi pendit, neque ea memorat, nisi quatenus ex fratris morbo oriuntur. Deinde Græci non dicunt, ἀπειρηκέναι, ἀπειπεῖν ἐν κακοῖς, sed sine præpositione, ut Hec. 936. (942.) ἀπεῖπον ἄλγει. Alia ratio est loci Androm. 87.

92. πρὸς τῶν θεῶν πείθοιο τί μοι παρθένε primo dederat M. sed statim acutum in prima πείθοιο transverso calamo delendum monuit, deinde duo puncta super ει et circumflexum super οι posuit. Voluit nempe significare legendum πιθοῖο. Ms. Dorvill. etiam pejus habet, πρὸς γὰρ τῶν θεῶν πειθοῖο τί μοι παρθένε. Metrum quidem his lectionibus corrumpitur, et particula ἂν non recte abest: tum male additur articulus, quem a Comicis in hac adjurandi formula raro omitti, a Tragicis semper, monui ad Med. 325. (328.) Apud Athenæum iv. p. 161. F. legendum Ἀριστοφῶν δ' ἐν Πυθαγοριστῇ, πρὸς τῶν θεῶν οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ, tandem vidit in indice Schweighaeuser.

94. βούλει omnes fere Mss. et Schol. pro βούλῃ.

97. φίλων pro φίλον Brunck. ex membr.

Ελ. δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.
Ηλ. ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους.
Ελ. ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δ' ἐμοὶ λέγεις.
Ηλ. αἰδὼς δὲ δή τίς σ' ἐς Μυκηναίους ἔχει;
Ελ. δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.
Ηλ. δεινὸν γάρ· Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.
Ελ. σύ νυν χάριν μοι, τὸν φόβον λύσασα, δός.
Ηλ. οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον.
Ελ. αἰσχρόν γε μέντοι προσπόλους φέρειν τάδε.
Ηλ. τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;
Ελ. εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.
Ηλ. καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
Ελ. καλῶς ἔλεξας, πείθομαί τε σοὶ, κόρη,
καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.
ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
καὶ λάβε χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς·
ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,
μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην,
καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος λέξον τάδε·
Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σὸν, ταρβοῦσά τε
Ἀργεῖον ὄχλον· εὐμενῆ δ' ἄωγέ νιν

100. Sic Ald. et plerique Mss. ἐλέγξασ' Reiskius, quod admisit Brunckius. Deinde φίλ' ὡς ἐμοὶ legit Musgrav. Ex Ms. sui lectione, φίλα δὲ, φίλια δὴ edidit Brunckius. Si quid mutandum, legerim, Ὀρθῶς γε λέξασ' οὐ φίλως ἐμοὶ λέγεις.

101. σ' addunt Brunckii membr. Aug. 2. Mosq. A. Harl. J. N.

106. πρόσπολον Ald. sed pluralem multi Mss. Cant. M. N. et sic R. a prima manu, πρόσπολον ex emendatione.

[107. Ἑρμιόνης—δέμας. Talia qui pro meris habet periphrasibus, ignorat, quantum cothurnus distet a socco. *G. H. S.*]

110. Καλῶς pro Ὀρθῶς tres Mss. apud Valckenaer. ad Hippol. 715. Mosq. A. Ὀρθῶς et hic et 100. J. et Καλῶς suprascriptum, de quo rursus dubitandi materia suppetit.

[113. λάβε. Sic vulgus: Attici λαβέ. Arcadius p. 148. s. τὸ δὲ λάβε καὶ ἴδε παρ' ἡμῖν μὲν βαρύνονται, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται. imo ὀξύνονται, ut etiam Cod. Havn. habet. v. Dindorf. Grammat. Græc. t. i. p. 66. *G. H. S.*]

[114. Interpunctionem post τάφον dele: nam ἀμφὶ τὸν—τάφον referendum ad ἄφες. *G. H. S.*]

115. οἰνοπόν τ' ἄ. Ald. Alterum Mss.

ἐμοί τε καὶ σοὶ καὶ πόσει γνώμην ἔχειν,
τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσεν θεός.
ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὲ,
ἅπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα.
ἴθ', ὦ τέκνον, μοι σπεῦδε, καὶ χοὰς τάφῳ
δοῦσ', ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ.
Ηλ. ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν,
σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
ἴδετε γὰρ ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας,
σώζουσα κάλλος· ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή.
θεοί σε μισήσειαν, ὥς μ' ἀπώλεσας,
καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
αἱ δ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
τόνδ' ἡσυχάζοντ', ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν
δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα.
ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.
φιλία γὰρ ἡ σὴ πρευμενὴς μὲν, ἀλλ' ἐμοὶ
τόνδ' ἐξεγεῖραι ξυμφορὰ γενήσεται.
σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης   στροφὴ α'.

122. ἐμὴν Ald. ἐμὲ A. M. N. P. R. Magister v. *καιρός*· quod cum alios quoque exhibere nihil dubitem, reposui.

[124. Vellem talibus in locis, ubi enclisis abusum commatum apertissime damnat, ad sanam veterum rationem reverteremur. Euripides scripsit ἴθ' ὦ τέκνον μοι σπ. Non minor multoque frequentior interpunctionis abusus est, quo orationis membra ob attractionem arctissime jungenda divelluntur. *G. H. S.*]

128. εἴδετε παρ'—ἀπέθριξε. ἴδετε Schol. ad Æsch. Agam. 545. Harl. γὰρ est ex conjectura Duporti. ἀπέθρισεν Harl. J. Schol. et Ms. Cantabrig. unde lectiones quasdam mecum communicavit amicus. Mox ἔστιν ἡ π. γ. edidit Kingius, fortasse ex Ms. quanquam id in nullo vidi. Sic tamen citat Plutarchus in Vitis, si memini; [Noviss. Londin.: "Plutarchus Alc. p. 203. B." In exemplari olim Heyniano Porsonus scripsit: "Plutarch. Alcib. p. 203. D." *G. H. S.*] sed facile ibi omitti potuit.

[130. ὥς μ' ἀπώλεσας. Simile illis quæ coacervata sunt ad Bos. Ell. p. 252. sqq. Sic 90. ὡς διώλετο. *G. H. S.*]

[131. Post 'Ελλάδ' plene interpungendum. ὦ τάλαιν' ἐγὼ pertinet ad sequentia, ubi scrib. αἵδ': molestus enim Electræ mulierum, quamvis amicarum, adventus est. Sic etiam clarissimum Matthiae dedisse video. *G. H. S.*]

τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ᾽ ἔστω κτύπος.
ἄπο προβᾶτ᾽ ἐκεῖσ᾽,
ἀπὸ πρό μοι κοίτας.
Χο. ἰδοὺ πείθομαι.
Ηλ. ἆ ἆ σύριγγος ὡς πνοιὰ

140. Χο. σίγα, σίγα contra metrum Ald. et infra 180. Vs. 145. Ηλ. Ald. Pro λεπτὸν varia lectio in Scholiis et in P. λευκόν; sic et Dionysius Hal. in edd. sed in Mss. λεπτόν. Λεπτὸν quoque Laërtius vii. 172. quod argumento ejus melius convenit, licet Illustrius, Laërtium exscribens, λευκὸν habeat; λευκὸν tamen magis poëticum videtur, ut infra λευκὸν ὄνυχα 950. Si hoc legis, σῖγα, σῖγα jungendum est cum τίθετε; si λεπτὸν præfers, σῖγα, σῖγα sententiam per se absolvit. [λεπτὸν præferendum, quippe nec minus poëticum et plus significans, quam λευκὸν, quod epitheton est simpliciter ornans. Quod plus significare dixi, quomodo intelligi velim, facile apparebit, si inspexeris quæ ad Theocrit. vii. 70. et ad Sophocl. Aj. 402. notavi. *G. H. S.*]

141. τιθεῖτε Ald. et Mss. ψοφεῖτε pro κτυπεῖτε Ms. Leid. apud Valckenaerium ad Phœniss. 1371. Ms. Cott. Scholiastes Nicandri Ther. 424. Sed aliud hic restat observandum. Cum enim versus hic forte fortuna iambicus esse videretur, viri docti parem reddere antitheticum 154. certatim anniti. ποίαν pro τίνα Kingius bis ex 'optimo' suo, quod ex Triclinii interpolatione profectum videtur. τίν' ὦ τ. ε. τίν' ἤδη σ. Musgravius. τύχαν τίν' ἂν λέγοιμι Brunckius ex conjectura edidit. Sed in hoc bis peccavit. Multo enim minori molimine poterat, neque ordine, neque verbo mutato, τίν' ἂν τ. εἴποιμι. Sed profecto legendum τίθετε, et versus est trochaicus trimeter catalecticus, ab aliis acephalos iambicus vocatus. Hephæst. p. 19. Nec me fugit, Brunckium pluribus in locis Sophoclis et Aristophanis τιθεῖς, ξυνιεῖς, et similes barbarismos aut reliquisse aut intulisse. Attici dicebant τίθημι, τίθης, τίθησι. Ubicunque τιθεῖς legitur, legitur ex errore scribarum ει et η permutantium. Exempla proferri debebant, ubi, versu cogente, τιθῶ, τιθεῖ, τιθοῦμεν, τιθεῖτε Attici adhibuerint. Unde enim fit, ut hæc forma, tam metro commoda, nusquam fere occurrat, nisi ubi metro sit prorsus inutilis? At enim, inquit, τιθεῖ habet Euripides Cycl. 526. Ὅπου τιθεῖ τις, ἐνθάδ᾽ ἐστὶν εὐπετής. Μεθεῖτε bis habet Aristophanes Ran. 1337. 1346. quod ex pristina verbi forma ἕω deductum est. Verum in priore loco legendum τιθῇ, quam constructionem, suppresso ἂν, amant Tragici. Ion. 1065. ὅπου δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς Θέλῃ τις pro ὅταν melius habet Stobæus lii. (liv.) p. 360. 41. Electr. 978. Ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί; ὅπου λάβῃς Fragm. incert. 103. Sophocles apud Plutarch. t. ii. p. 34. A. 767. A. Ὅπου προσῇ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος. Aristophanis loca fortasse jure omisissem; sed ne quid intactum, quod ad rem pertinere videatur, relinquam, lege utrobique Μέθεσθε, in media voce, quæ longe aptior, ut λαβομένω 1332. μεθῆσθον 1333. ἐχόμεθα 1334. λάβεσθε 1343. Obiter monebo, ψοφεῖτε, quod recte servat Nicandri Scholiastes in Aldina utraque, in edd. quibusdam, Coloniensi certe anni 1530. Parisiensi 1557. mutatum esse in κτυπεῖτε.

143. Kingius ex K. λέχους. Sed hoc si vitium est, emendari debet 159. ut socio suo 146. respondeat. ἀπόπροθί μοι κοίτας M. et sic voluit Cant. ἀπόπροθι κοίτας N. Dionys.

145. ὅπως πνοὰ Ald. et Mss. ὡς πνοιὰ dedi partim ex conjectura Kingii. Mox ὑπόροφον primum in ὑπνοφόρον mutatum voluit, deinde

λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι.
Χο. ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον
φέρω βοάν. Ηλ. ναὶ οὕτω
κάταγε, κάταγε· πρόσιθ' ἀτρέμας,
ἀτρέμας ἴθι· λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὅ,τι
χρέος ἐμόλετέ ποτε·
χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται.
Χο. πῶς ἔχει; λόγου μετάδος, ὦ φίλα. ἀντιστρ. α'.
Ηλ. τίνα τύχαν εἴπω; τίνας δὲ συμφοράς;
ἔτι μὲν ἐμπνέει,
βραχὺ δ' ἀναστένει.
Χο. τί φής; ὦ τάλας.
Ηλ. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις
ὕπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν.
Χο. μέλεος ἐχθίστων θεόθεν ἐργ-
μάτων· τάλας φεῦ μόχθων.
Ηλ. ἂ ἂ ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν·
ἔλακεν ἀπόφονον, ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε
φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος.
Χο. ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας. στροφὴ β'.
Ηλ. σύ νιν, τάλαινα, θωΰ-
ξασ' ἔβαλες ἐξ ὕπνου.
Χο. εὕδειν μὲν οὖν ἔδοξα.

vulgatum defendit Musgravius. Sensus videtur esse: 'Edo vocem, qualis est submissior calami sonus.'

154. τίνα δὲ συμφορὰν Ald. et Mss. In numeris permutandis ludunt librarii, ut in hac fabula 3. 97. 106. 1076. Phœniss. 1355. (1374.) τίν' εἴπω μῦθον ἢ τίνα λόγον in plerisque edd. In hac ipsa voce variatur supra 61. ubi συμφορὰς dant Ed. Kingii, Schol. Mosq. D. marg. Harl. et J. Vide plura exempla ad Med. 34.

156. Musgravii conjecturæ sunt ἀνασθμαίνει, ἀνασφάλλει, ἀνακταίνει, quarum nulla probanda videtur.

159. χάριν pro χαρὰν membr. var. lect. [Conf. Drusius ad Vet. Int. Gr. Fragm. p. 171. *G. H. S.*]

160. 161. ὦ μέλεος et ὦ τάλας Ald. ὦ delevit Kingius ex Mss. et infra 183.

167. σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα. Ald. et Mss. Delevi γὰρ et ὦ. In v. 169. νιν post οὖν omittunt plures Mss. Deinde transposui clausulas πόδα σὸν εἱλίξεις, et μεθεμένα κτύπον.

Ηλ. οὐκ ἀφ' ἡμῶν, οὐκ ἀπ' οἴκων
πάλιν ἀνὰ, μεθεμένα κτύπου,
πόδα σὸν εἰλίξεις.
Χο. ὑπνώσσει. Ηλ. λέγεις εὖ.
Χο. πότνια, πότνια νὺξ, στροφὴ γ'.
ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν,
Ἐρεβόθεν ἴθι· μόλε μόλε κατάπτερος
Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον·
ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπό τε συμφορᾶς
διοιχόμεθ', οἰχόμεθα.
Ηλ. κτύπον ἠγάγετ'. Χο. οὐχί. Ηλ. σῖγα,
σῖγα φυλασσομένα στόματος
ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος ἥ-
συχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις φίλα.
Χο. θρόει· τίς κακῶν τελευτὰ μένει; ἀντιστρ. β'.
Ηλ. θανεῖν· τί δ' ἄλλο γ'; οὐδὲ
γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς.
Χο. πρόδηλος ἆρ' ὁ πότμος.
Ηλ. ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς
μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς
πατροφόνου ματρός.
Χο. δίκα μὲν, καλῶς δ' οὔ.
Ηλ. ἔθανες, ἔθανες, ὦ ἀντιστρ. γ'.
τεκομένα με μᾶτερ, ἀπὸ δ' ὤλεσας
πατέρα τέκνα τε τάδε σέθεν ἀφ' αἵματος.
ὀλόμεθ', ὀλομεθ' ἰσονέκυε.

173. ὑπνώσει Ald. Duplicant σ membranæ.

177. τὸν Ἀγαμεμνόνειον Ald. et plerique Mss. ἐπὶ γόνον Aug. 1. apud Brunckium.

179. διοιχόμεσθα διοιχόμεσθα Ald. quod ex Mss. mutavit Kingius, et sic fere Cant. M. N.

185. ἄλλο γ' εἴπω Ald. εἶπας Mosq. D. εἴπω aut γ' εἴπω omittunt plures Mss. a manu recentiori addit R. Delevit Kingius, qui et ἐξ 168. delerat, et 186. ἴσχει πόθον ediderat. γ' εἴπω omittit N. εἴπω Cant. M.

190. ματέρος Ald. cum Mss. quibusdam, et mox δίκαια, sed δίκᾳ K.

192. ἔκανες ἔθανες Ald. Cant. M. N. R. ἔκανες ἔκανες ex conjectura Reiskii dedit Brunckius. ἔθανες ἔθανες Harl. quem sequor.

195. ἰσονέκυε dedi pro ἰσονέκυες, quod duabus de causis depravari potuit.

σύ τε γὰρ ἐν νεκροῖς, τό,τ' ἐμὸν οἴχεται
πλέον βιότου μέρος ἐν
στοναχῆσί τε καὶ γόοισι,
δάκρυσί τ' ἐννυχίοις· ἄγαμος,
ἔπιδ', ἄτεκνος ἄτε βίοτον ἁ
μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.
Χο. ὅρα παροῦσα παρθέν' Ἠλέκτρα πέλας,
μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε.
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.
Ορ. ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου,
ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.
ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ,
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.
πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν, ἀπολειφθεὶς φρενῶν.
Ηλ. ὦ φίλταθ', ὥς μ' ηὔφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
βούλει θίγω σου κἀνακουφίσω δέμας;
Ορ. λαβοῦ λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
Ηλ. ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, κοὐκ ἀναίνομαι
ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.
Ορ. ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρὰ, καὐχμώδη κόμην
ἄφελε προσώπου· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις.

196. σὺ γάρ τ' Ald. sed τό τ' ἐμὸν cum meliori parte Mss. τὸ δ' ἐμὸν ex membr. Brunck. qui cavet nihil acrius, quam ne τε post οὔτε aut τε sequatur.

197. βίου τὸ πλέον Ald. et Mss.

200. ἐπεὶ δ' Ald. ἐπὶ δ' multi Mss.

206. ἐν δέοντί τε quidam Mss. et Stobæus p. 419. Si quid mutandum, malo: ἐν δέοντι γάρ. Med. 1274. (1288.) Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ.

209. πόθεν, πότ' male edd. pleræque. ποτ' tantum fortius interrogat, non diversam quæstionem facit, ut ποῖ ποθ' infra 272.

214. De πέλανος Harpocration, hunc locum citans.

217. πλευροῖσι πλευρὰ καὶ αὐχμώδη Ald. πλευρῆς πλευρὰν R. Ut scias, quanta crux librariis fuerit hoc nomen πλευρὸν, loca quædam, prout in Aldina edita sunt, exscribam. Orest. 790. Περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰν νωχελῆ νόσῳ. Alc. 373. σοὶ τάσδε θεῖναι πλευρὰς ἐκτεῖναι πέλας Πλευροῖσι τοῖς σοῖς. Bacch. 740. Εἶδες δ' ἂν ἢ πλευρὰν ἢ δίχηλον ἔμβασιν. In Phaëthontis fragmento apud Longinum, Πλήξας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων, Ms. Par. recte πλευρά. Vide ad Hec. 820. (826.)

218. νόσῳ pro κόραις Kingii Schol. et P.

Ηλ. ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα,
ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.
Ορ. κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν ἀνῇ νόσος
μανιάς μ', ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη.
Ηλ. ἰδοὺ φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον,
ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
Ορ. αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας.
Χο. δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο.
Ηλ. ἦ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις,
χρόνιον ἴχνος θείς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

219. Intellige ἕνεκα ante βοστρύχων. [Non intelligi satis patet: fortasse minus pateat, quæ sit ratio genitivi. Sed talia non sunt rarissima. Compara simillimum Mnasalcæ viii. κράναν τ' αἰγείροιο κατάσκιον· quam scripturam unice veram miror virum egregium iterum sprevisse. V. Melet. Crit. p. 138. Ut illic κράνα dicitur κατάσκιος ob arboris umbram, ita hic κάρα πινῶδες ob capillorum illuviem. *G. H. S.*] Frustra enallagen cogitat Brunckius post Scholiasten et Kingium. Versus a Schol. laudatus est Apollonii Rhod. ii. 200. πίνῳ δέ οἱ αὐάλεος χρὼς Ἐσκλήκει. Ibi est τέ et αὐστάλεος, illud pejus, hoc non melius, δὲ etiam Schol. Apollon. ii. 302. [Pusillum accentus vitium Porsonum, ut in similibus formis alios (v. Aristarch. Anti-Blomfield. p. 7. sq. 112.), fugit. Nam scrib. αὐαλέος, αὐσταλέος. V. Etymol. M. c. 261. sq. cujus doctrina longe præstat balbutientis Arcadii præceptiunculæ p. 38. sq. *G. H. S.*]

221. Ald. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας. Delet μ' Heathius, recte repugnante Brunckio. Ipse in versum proximum transposui. Præterea ex Scholiastæ auctoritate accentum in μανιας mutavi, et ex substantivo adjectivum feci. μανιάσιν νόσοις Sophocl. Aj. 59. μανιάσιν λυσσήμασι mox 264. λύσσας μανιάδος 320. λύσσα μαινὰς fragm. apud Stobæum Grot. p. 241. ubi cum Plutarchi editio Aldina p. 757. A. det μανίας, legendum μανιάς.

222. Pro μέλη habent δέμας H. J. Aug. 2. Difficile est eligere. In alterum desinit versus 216. in alterum 225.

223. τι ed. King. ex Mss. quibusdam.

224. Utrumque junxit Evenus Parius apud Plutarch. t. ii. p. 1102. B. Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιηρὸν ἔφυ. De metro vocis ἀνιαρὸς vide ad Phœn. 1334. (1353.)

228. Hanc sententiam, non semper veram, intra artiores fines contrahit Herc. F. 1295. Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. Ridet Comicus anonymus (fortasse Anaxandrides: vide Athenæum xv. p. 694. F.) apud Scholiasten, ita legendus ope Ms. Augustani apud Valckenaer. Diatr. p. 229. Ὁ πρῶτος εἰπών, μεταβολὴ πάντων γλυκύ, Οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπου Γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐκ δ' ἀλουσίας ὕδωρ, Καὶ τἄλλα δὴ τοιαῦτ'· ἐὰν δ' ἐκ πλουσίου Πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μέν, ἡδὺ δ' οὔ. Ὥστ' οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ δὴ γλυκύ. Eodem respicit Antiphanes apud Athenæum x. p. 446. A. Στροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδύ τοι Ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός. Levem errorem commisit vir summus, quod locum ex Hercule petitum ad incertam fabulam rettulerit. Pro γλυκὺ Harl. ἡδὺ cum Scholiaste Hermogenis inter Aldi Rhetoras t. ii. p. 376. 25. et Eustathio ad Il. P. p. 1093. 51=1124. 43. Od. A. 1404. 54=38. 50. Od. Φ. 1910. 30=761. 18. Idem ta-

Ορ. μάλιστα· δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει.
 κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.
Ηλ. ἄκουε δή νυν, ὦ κασίγνητον κάρα,
 ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐρινύες.
Ορ. λέξεις τι καινόν; κεὶ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·
 εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.
Ηλ. Μενέλαος ἥκει, σοῦ κασίγνητος πατρὸς,
 ἐν Ναυπλίᾳ δὲ σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν.
Ορ. πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς,
 ἀνὴρ ὁμογενὴς καὶ χάριτας ἔχων πατρός;
Ηλ. ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
 Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων.
Ορ. εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν.
 εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.

men Eustathius ad Od. Π. p. 1799. 30=601. 17. recte habet γλυκύ. In Antiphane Stobæi xciii. p. 514. 28. Ἅπανθ' ὁ λιμὸς γλυκέα πλὴν αὑτοῦ ποιεῖ, margo Gesneri dat ἡδέα, non illud quidem contra metrum, sed minus numerose. Gregorius Nazianz. Or. i. p. 2. A. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τὸ λαλεῖν τἀλλότρια· quæ a Menandro sumta monuit Elias Cretensis. Grotii Excerpt. p. 755. conatum non probavit Bentleius p. 102. 119. Lege, Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκὺ, Ὡς τοὐκλαλεῖν τἀλλότρια. Præter Demosthenem a Stephano citatum ἐκλαλεῖν habet Euripides Antiope. Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται, Κακὸν δ' ὁμίλημ'. Vulgo οὔθ'. Verba sunt Zethi ad Amphionem. Paullo ante κᾀνακύκλει Harl. Sed si omnes librariorum errores persequi velim, magnæ molis volumen conficiam. Plus centies etiam extra melica metrum pessundat R.

229. ὑγείας Ald. Stob. et sic, vel ὑγίας, omnes, quod sciam, Mss. præter K. solenni vitio, quod male revocavit Brunckius, eumque secutus Beckius. Nunquam Attici ὑγεία usurparunt. Quis moretur librarios, qui in versus comici initio Πλοῦτον, ὑγείαν, (Philemon Stobæi lv. apud Clericum p. 326. qui ὑγείαν ex antiquis edd. revocavit, licet ὑγίειαν jam dedisset Grotius p. 211. Recte editur in Eubulo Athenæi ii. p. 63. E. Καὶ πρὸς ὑγιείαν, postulante metro.) reliquerint? Facillime vocalis ante cognatam diphthongum elapsa est. Et cur tandem prima in ὑγεία producatur, quæ in ὑγιεία semper corripiatur? Idem accidit in ταμιεῖον, quod in ταμεῖον contractum est damno metri apud Harpocration. v. Κτησίου Διός. Anaxandrides sive Diphilus apud Stobæum lxviii. p. 279. lxxvii. p. 333. ed. Grot. κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμιείου πικροῦ. Sed recentiores tandem ὑγεία, ταμεῖον et scripsere et pronunciavere. Recte Mœris: Ὑγιεία, Ἀττικῶς. ὑγεία, Ἑλληνικῶς. Si Orpheus cura dignus sit, lege ἠπιόχειρ' ὑγιείαν in exemplo posteriore apud Piersonum. Sed nihil necesse. ὑγιείας recte Schol. Sententiam autem partim mutasse videtur vir doctissimus; in Gnomicis enim Poëtis p. 243. pro Aldino ὑγεία cum Grotio ὑγιεία reposuit.

232. ἕως σ' ἐῶσιν Brunck. sine causa.

236. Ναυπλίῳ Ald. Ναυπλίᾳ membr. et P. ut 466.

Ηλ. ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ' ἀν' Ἑλλάδα.
Ορ. σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ.
καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.
Ηλ. οἴμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἀρτίως φρονῶν.
Ορ. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.
Ηλ. μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις,
ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.
Ορ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέριαι, δειναὶ θεαί.
Ηλ. οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν

245. Sic Ald. Mss. et Stob. Ecl. Eth. p. 197. ed. Canter. Sed *σύ τοι* Plutarch. t. ii. p. 88. C. Mox *φρόνει* pro *λέγε* habent Stobæi codices; recte tamen vertit Canterus, 'loquere;' "*λάλει* pro *φρόνει* posui," inquit Grotius, "conjectura ductus; nam sequitur *φρόνει*." Sed, cum *πράττε* pro *φρόνει* det Harl. ex ejus et Stobæi conjunctione bellissimus exsurgit versus, quem Clericus, Reiskius, Trillerus, si viverent, amplecterentur; quemque amplectentur, sat scio, Graiæ gentis decora, Ammonius et Invernizius. *Καὶ μὴ μόνον φρόνει, ἀλλὰ καὶ πρᾶσσε τάδε.*

248. *ταχὺ* Ald. *ταχὺς* plerique Mss. Diog. Laërtius vii. 182. et Dion. Chrys. lxxiv. p. 638. ubi *λύσσαν* excidisse videtur. Ex Diogene sumsi *ἀρτίως φρονῶν* pro *ἄρτι σωφρονῶν*, quanquam non multum refert; illud tamen elegantius videtur. *μετέθου λύσσαν* male sollicitat Arnaldus, ut metrum conjectura sua *λυσσᾶς* corrumpat. *καθαρὸν θεμένη νόον* in Scolio apud Athenæum xv. p. 695. C. [Theognis 89. Brunck. *καθαρὸν θέμενος νόον*. Add. Mitscherlich. ad Hymn. in Cerer. p. 169. *G. H. S.*] *θέμενος ἄγναμπτον νόον* Æschyl. Prom. 163. *μετέθου λύσσαν* igitur significat: 'Insaniam sanitate mutasti,' structura Horatio familiari. Verum vidit Heathius, quem Arnaldum mirum est non castigasse propter spondeum in quarta iambici sede.

249. Hunc et duo sequentes ubi citat Longinus xv. laudat Toupius Alexin Athenæi viii. p. 339. D. *Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδὸς εἶμ' ἐγώ.*

[250. *κόρας*. V. not. ad v. 605. *G. H. S.*]

252. Libanius suo vel librarii errore t. i. p. 460. D. *Καὶ πρὸς ἐμαυτὸν Αἰσχύλου λέγω πολλάκις, Μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις.* Cum in Mss. quibusdam *ἀτρέμας* scriptum esset, corrector metri peritus in K. dedit *ἀτρέμας ἐν σοῖς δ.*

[253. *εἰδέναι* i. q. *ὁρᾷν* esse videtur Burgesio præf. ad Troad. p. xxi. non male, opinor. Notiones videndi et sciendi sæpe ita commiscentur, ut altera in alteram transeat: quæ ipsa causa est, cur apud Græcos ejusdem thematis (ΕΙΔΩ) aliæ formæ de visu, aliæ de scientia usurpatæ sint. *G. H. S.*]

255. *ἱερεῖαι* Ald. et Mss. sed *ἱέριαι* Kingius ex K. [Scrib. *ἱερίαι*. *G. H. S.*]

σχήσω σε πηδᾷν δυστυχῆ πηδήματα.
Ορ. μέθες· μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐριννύων,
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον.
Ηλ. οἴ 'γὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω,
ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
Ορ. δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, δῶρα Λοξίου,
οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνεσθαι θεὰς,
εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.
Ηλ. βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;
Ορ. εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
οὐκ εἰσακούετ', οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων
τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;
ἆ, ἆ, τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα
πτεροῖς· τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα.
ἔα, τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων;
ποῖ ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

262. Vide Præf. ad Hec. p. x.

264. Male comparat Musgravius τέκνον φίλε, τέκνον ἄλαστε. Sed hujusmodi adjectiva trium sunt generum, quanquam fatendum est, rarius in neutro usurpari. Infra 827. Δινεύων δρομάσι βλεφάροις, quæ citat ex Bacchis Maximus ad Dionys. Areop. et frustra quæsivit Heathius. Phœniss. 1038. (1052.) φοιτάσι πτεροῖς. Aristoph. Eccles. 584. Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν, Τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Sic tres primæ edd. et, ut opinor, Ms. Ravennas. Male mutavit Brunckius. Cycl. 250. Τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων, ὦ δέσποτα, Ἡδίον' ἐστίν. Herc. F. 177. γίγασι πλευροῖς. [Ultimus locus ex edit. noviss. Londin. accessit et fortasse rectius omissus esset, nam nonnihil discrepat. Talia autem adjectiva tantummodo πληθυντικῶς in neutro usurpantur, valetque de iis idem quod Servius ad Virgil. Æn. iii. 54. de similibus Latinis monuit. Adde quod sic non leguntur nisi in secundo tertioque casu. Latinis scriptoribus aliquanto plus licuit. *G. H. S.*]

265. βεβλήσεται Ald. Mss. Plutarch. Sympos. ix. p. 737. A. βληθήσεται Laërt. ix. 60. Utrumque Euripidi usurpatum.

271. πλευμόνων edidit Brunckius, sed sententiam ad Sophoclem mutavit, illud veteris Atticæ, hoc recentis arbitratus.

273. Debebat Hegelochus, qui Orestis personam egit, ita verba γαλήν' ὁρῶ efferre, ut elisionis significationem aliquam daret. Is vero, spiritu deficiente, dixit γαλῆν ὁρῶ, quod largam ridendi materiem Comicis præbuit, quos citant Scholiastæ ad hunc locum et Aristoph. Ran. 306. Ceterum verissime observat Reiskius, Euripidem facile potuisse solœcismum et sibila Comicorum effugere, versum sic concinnando: Ἐκ κυμάτων γὰρ ὁρῶ γαλήνην αὖθις αὖ. Certe Aristophanis, Sannyrionis, Strattidis aculeos potuit contemnere,

ξύγγονε, τί κλάεις, ὄμμα θεῖσ' εἴσω πέπλων,
αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν,
ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν·
σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ', εἴργασται δ' ἐμοὶ
μητρῷον αἷμα· Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον,
τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα
ἐξιστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρὴ,
πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς,
μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος,
εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,
ἐγώ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.
καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα,
ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεἰ μάλ' ἀθλίως

si sic omnia dixisset. Deinde 274. Electræ, et 275. Orestis personam præfigit Aldina, legens θεὶς, sed notas eas sustulit Canterus, Scholiaste et Mss. suffragantibus.

274. κλάεις Brunckii membranæ et Cant.

279. Aristoph. Plut. 8. τῷ δὲ Λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι.

280. Aut εἰς ἔργον cum Ald. aut ἔργον εἰς (vel ἐς) plerique Mss. unde ἔργμ' conjicit Musgr. Sed recte εἰς membr. Mosq. D. omittunt, ut et Schol. ad Sophocl. Œd. T. 1328.

283. Sic Ald. et multi Mss. Alii cum Kingio μ' ἐχρῆν. Unus χρεών. Sed primum elegantius. Nempe interrogatio post εἰ recte in præsenti effertur, quamvis ad præteritum pertineat.

285. μήπω Ald. et Mss. quidam. Plures μήποτε, quod editum voluit Musgravius, edidere Barnesius, Kingius, alii. Μήπω plane quidem est ineptum, μήποτε vero non optimum. Præterea τεκοῦσα absolute nunquam, credo, ab Euripide ponitur pro μήτηρ. Diversa enim ratio est in Iph. A. 741. corruptus locus Menandri fragm. inc. 710. Recte igitur solus Harl. μὴ τῆς τεκούσης.

286. ἤμελλε Ald. Variant Mss. inter hoc et ἔμελλε. Versu sequenti ἐγὼ δ' Ald. Quod edidi, est in Harl. et, puto, in aliis.

288. Hanc lectionem, in qua omnes Mss. consentiunt, retinere malui, quam cum Brunckio κασιγνήτη substituere. Quidni enim ἀνακάλυπτε tam bene pro ἀνακαλύπτου, subaudito pronomine, ponatur, quam καταπαύσας pro καταπαυσάμενος Hec. 906. (918.) ἔπειγε pro ἐπείγου infra 789. (ubi Ms. unus ἐπείγου) et alibi, ἔγειρε pro ἐγείρου Iph. A. 626.? Duo posteriora loca eodem consilio citat Musgravius, cujus sententiam male cepisse videtur Brunckius, quasi is putasset ου elidi posse. Contra verba quædam ex neutrali transitivam induunt significationem, ut ἐκπτήσσειν, ῥεῖν, Hec. 177. 526. (528.) quæ insani esset solicitare.

ἔχομεν· ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
ἴσχαινε παραμυθοῦ θ'· ὅταν δὲ σὺ στένῃς,
ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα.
ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δὸς,
σῖτόν τ' ὄρεξαι λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε.
εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσεδρίᾳ νόσον
κτήσει τιν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν.
Ηλ. οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἱρήσομαι,
καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ταυτόν· ἢν σὺ κατθάνῃς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος· εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ,
δρᾶν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας,
καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων,
ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.
κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,

291. Sic Ald. *μοι* King.

292. *ἴσχανε* Ald. et quidam Mss. Alii *ἴσχναινε*, quod analogia postulat; alii denique *ἴσχαινε*, quam veram scribendi rationem esse credo, et ab Atticis propter sonum prælatam. Non valde dissimile est, quod *ἐχθραίνω* dicere noluerunt, sed *ἐχθαίρω*, quæ forma Tragicis semper restituenda. [Tales formæ a solo aurium sensu pependerunt et, quamvis repugnante etymologia, probatæ sunt: ut fallantur, qui *ἰσχαίνω* ab *ἴσχω* derivant. Nec minus in Latina lingua sensus aurium derivata passim deflexit a forma primitivorum. V. Forcell. Lex. s. v. Crebresco. *G. H. S.*]

297. *σῖτά τ'* Harl. in textu, sed in marginali scholio *σῖτον*, ut vulgo. *χροὸς* Kingius ex K. Omnes fere Mss. *χρωτὶ* cum Aldo, vel *χροΐ*, quod mirum est, cum supra 51. occurrat *ἐπ' αὐχένος βαλεῖν*.

301. *καὶ θανεῖν* Kingius ex K. R. et sic Cant. M. N. Aldus et ceteri, *κατθανεῖν*. Simili modo peccatum est in Sophocl. Antig. 742. ubi pro, *ὦ παγκάκιστε*, lege, *ὦ παῖ κάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί*, ex Plutarcho t. ii. p. 483. C. Contra Phœniss. 1759. (1790.) iidem Cant. M. cum uno Leid. *κατθανεῖν* pro *καὶ θανεῖν*.

[303. Signum interrogandi post *σωθήσομαι* dele et pone post *ἄφιλος*. Talia velles Porsonum paulo majori cura dignatum esse. *G. H. S.*]

308. *νοσῇς* et *δοξάζεις* Ald. cum M. et majori Mss. parte (vel *δοξάζῃς* cum Cant. N.). Brunckius ex var. lect. Schol. et membr. *νοσῇ—δοξάζῃ* edidit, sed sententiam mutavit ad Soph. Trach. 2. Recte. Amant enim secundam personam in hac formula. Præter Ms. in eo Trach. loco *ἐκμάθοις* habent Suidæ duæ priores edi-

κάματος βροτοῖσιν, ἀπορία τε γίγνεται.
Χο. αἶ, αἶ, αἶ, στροφή.
δρομάδες ὦ πτεροφόροι,
Ποτνιάδες θεαὶ,
ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν
δάκρυσι καὶ γόοις,
μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, αἵ τε τὸν
ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεθ', αἵματος
τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ' ἐκ-
λαθέσθαι λύσσας μανιάδος
φοιταλέου· φεῦ μόχθων.
οἵων ὁ τάλας ὀρεχθεὶς ἔῤῥεις
τρίποδος ἄπο, φάτιν, ἂν ὁ Φοῖβος
ἔλακε, δεξάμενος, ἀνὰ τὸ δάπεδον,
ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί.
ἰὼ Ζεῦ, ἀντιστροφή.
τίς ἔλεος, τίς ὅδ' ἀγὼν
φόνιος ἔρχεται
θοάζων σε τὸν μέλεον, ῷ δάκρυα
δάκρυσι συμβαλεῖ

tiones, totidemque Mss. quos ipse inspexi. Probum quidem est alterum, sed rarius, ut Œd. T. 315. Mox γίνεται Ald. γίγνεται D. et forte alii.

310. αἶ αἶ Ald. et Mss. quidam.

313. ἐλλάχετ' Brunck. sine causa. ἐν omittunt Mss. quidam.

316. ἀμπάλλεσθ' Ald. et Mss. Literam abstuli cum Musgravio propter metrum. Simplex πάλλω medio sensu occurrit Electr. 438. Mox 319. Mss. quidam ἐᾶτ', male.

319. δόμον in textu M. γόνον pro v. l.

321. Sic Ald. et alii. Sed κακῶν post φεῦ addunt A. D. H. J.

323. Mss. plures aut ἀπόφασιν aut cum Aldo ἀπόφατιν. Sed ex duobus Musgravianis et totidem Brunckianis recte distinctum est.

324. ἔλακεν ἔλακε Ald. semel tantum A. K. Cant. Mox ἀνὰ τὸ δάπεδον Brunckius, addito articulo. Primam in δάπεδον producit Æschylus Prom. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Stephanus Byz. v. Γῆ. λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ, δωρίζοντες.

325. μυχοὶ γᾶς Ald. et Mss. Sed delevit Kingius, neque habet K. a prima manu. [ubi sunt qui dicuntur μεσόμφαλοι μυχοί. V. Ind. ad Gregor. Cor. p. 986. *G. H. S.*]

330. συμβάλλει Ald. et plerique Mss. Sed quidam συμβάλει,

πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων
ματρὸς αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχιοῖ;
κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι,
ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς·
ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
  τινάξας δαίμων κατέκλυσεν
    δεινῶν πόνων, ὡς πόντου
λάβροισιν ὀλεθρίοις ἐν κύμασι.
τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον
ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων
τὸν ἀπὸ Ταντάλου σέβεσθαί με χρή;
  καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει
Μενέλαος ἄναξ, πολὺ δ' ἁβροσύνῃ
    δῆλος ὁρᾶσθαι,
τῶν Ταντάλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
    εἰς γῆν Ἀσίαν,
χαῖρ', εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου.
Μεν. ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι,

unde metro convenientius συμβαλεῖ dedi.

331. δόμους Ald. Variant Mss.

332. ματέρος—ἀναβακχεύει Ald. et Mss. Emendatio est Musgravii, qui citat Bacch. 109. Sophoclem apud Strabon. xv. p. 1008. A. (687.)

336. κατέκλυσ' αἰ-ῶνα πόνων Musgrav. propter metrum.

338. λάβροις ὀλεθρίοισιν Ald.

339. 340. Sic Aldus, quem, licet mendosum, secutus sum, potius quam æque mendosum pro mendoso substituam. Quidam Mss. omittunt ἕτερον, quod proinde ejecit Brunckius, lacuna relicta. ἄλλον omittunt Cant. M. N. Mox 341. τῶν pro τὸν Ald. sed τὸν D. Ms. Cant. K. L. M. N. Paullo ante ἐπὶ πάρος Reisk. ἐπίπαρος edidit Brunckius.

342. ὧδε Ald. ὅδε plurimi Mss. In versu sequenti prope omnes Mss. cum Aldo, πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ, unde si ἄναξ ejicies, quod omittit Dion Chrys. Or. ii. p. 27. facies, sed durissimis numeris, Μενέλαος, πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ. Huic lectioni favere videtur J. sed is hoc loco adeo turbatus est, ut nihil certi statuere audeas. Ego ex v. l. Ms. apud Musgravium πολὺ δ' ἁ. edidi post alios. Neque ἄναξ temere ejiciendum. Æschyl. Pers. 5. οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεύς. [Homerus Od. xx. 194. ἦ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι. G. H. S.] Mox δῆλος ὁρᾶται Dion, et pro var. lect. Harl. in textu L. de quo vide infra 659. minus bene. Deinde τοῦ Ταντάλιδᾶν Dionis editio prima.

346. ὁρμίσας Ald.

[349. θεόθεν jungam cum ὁμιλεῖς. G. H. S.]

350. 351. πῇ μὲν—πῇ δ' Mss. quidam.

Τροίαθεν ἐλθὼν, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω.
κύκλῳ γὰρ εἱλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς
οὔπωποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν.
Ἀγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιστάμην,
καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο,
Μαλέᾳ προσίσχων πρῷραν· ἐκ δὲ κυμάτων
ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεὸς,
ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παρασταθεὶς,
Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανὼν,
λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν πανυστάτοις·
δακρύων δ' ἔπλησεν ἐμέ τε καὶ ναύτας ἐμοὺς
πολλῶν. ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονὸς,
ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,
δοκῶν Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν καὶ μητέρα,
ὡς εὐτυχοῦντας, ἔκλυον ἁλιτύπων τινὸς
τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον.
καὶ νῦν ὅπου 'στὶν, εἴπατ', ὦ νεάνιδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δείν' ἔτλη κακά·
βρέφος γὰρ ἦν τότ' ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον ἐς Τροίαν ἰὼν,
ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.
Ορ. ὅδ' εἰμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς.
ἑκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ μηνύσω κακά.

[352. ἀθλίοις κακοῖς. Troad. 504. Seidl. τὸ λοίσθιον δὲ θριγκὸς ἀθλίων κακῶν. Duo hi loci satis tuebuntur, quod editiones Valckenarianam antegressæ habent Phœniss. 1653. ἐν οἵοις κείμεθ' ἀθλίοις κακοῖς. Vides, ubique hanc clausulam esse trimetri. *G. H. S.*]

359. τόδ' et καtασταθεὶς Mss. quidam.

362. δακρύων τ' Ald. Sed δ' plerique codices.

367. ἁλικτύπων Ald. Sed ἁλιτύπων ex Mss. Bodl. edidit Kingius, et sic Mosq. D. ἁλυτύπων L.

368. θυγατρὸς Ald. et pauci Mss. Plurimi παιδός.

372. ἐξέλιπον Ald. et plures Mss. Duo saltem Aug. 2. et C. C. C. ἐξέλειπον, quod, si Brunckium audis, solœcum est, post ἦν, ὅτ'. Infra tamen 519. 520. edidit εἶχες—ὅτ' ἐξέβαλλεν, ubi, si sibi constare voluisset, revocare debuerat pristinam lectionem ἐξέβαλε.

375. σημανῶ Ald. μηνύσω A. J.

τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω
ἱκέτης, ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς·
σῶσόν μ'. ἀφῖξαι δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.
Με. ὦ θεοί, τί λεύσσω; τίνα δέδορκα νερτέρων;
Ορ. εὖ γ' εἶπας· οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς· φάος δ' ὁρῶ.
Με. ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν τάλας.
Ορ. οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται.
Με. δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.
Ορ. τὸ σῶμα φροῦδον, τὸ δ' ὄνομ' οὐ λέλοιπέ με.
Με. ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία.
Ορ. ὅδ' εἰμὶ μητρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.
Με. ἤκουσα· φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.
Ορ. φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.
Με. τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;
Ορ. ἡ ξύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος.
Με. πῶς φής; σοφόν τοι τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές.
Ορ. λύπη μάλιστά γ' ἡ διαφθείρουσά με—
Με. δεινὴ γὰρ ἡ θεός, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.

K. M. N. R. Cant. quod multo aptius. 'Ego me ipsum deferam.'

[378. αὐτὸς. F. αὐτὸν. 'in ipsum discrimen malorum.' *G. H. S.*]

384. μοι Ald. με plerique Mss.

387. Post φείδου δ' distinguit Brunckius, quem si sequeris, λέγειν pro imperativo accipies; sin minus, ὥστε subaudies cum Scholiaste. Eustathius ad Il. I. p. 762, 62.=667, 19. ῥέξαι γὰρ ὁ Φοῖνιξ λέγει τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ, εὐφημῶν, καὶ φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακά. [V. Bergler. ad Alciphr. iii. ep. 55. *G. H. S.*]

388. εἰς ἐμὲ Ald.

389. 'Ορέστα τίς σ' ἀ. ν. Clemens Alex. Strom. vii. p. 844. 'Ορέστα τλῆμον, τίς σ' ἀ. ν. Stobæus xxiv. p. 119. Grot. et sic citat Pricæus ad Appul. Met. iii. p. 141. An igitur Clemens et Stobæus vitio memoriæ erravere? an veram lectionem conservavere? an excidit quiddam e vulgatis?

390. ἡ ξύνεσις habet Eustathius ad Il. A. p. 22, 4=17, 6.

391. σοφόν τοι. Sic Ald. et Schol. Mss. quidam τι. Eadem varietas infra 537. In versu sequenti distinctionem minorem posui, ut significarem, orationem abrumpi imperfectam, et infra 408. ubi nihil difficultatis video. [Talibus locis in locum distinctionis minoris s. commatis, quod dicimus, suffeci lineolam, quæ commodior videbatur. *G. H. S.*]

393. Eodem modo Herc. F. 346. ἀμαθὴς τις εἶ θεὸς, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς. Dan. 34. ἐπεὶ δὲ τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο· ubi ne quis anapæstum se in tertio loco invenisse putet, monendus est, θεὸς esse monosyllabon; quod in ceteris casibus sæpissime fit, in nominativo et accusativo singulari non raro. Veteres Attici hanc vocem libenter in sermone contraxisse videntur; nomina enim a θεὸς incipientia pronunciarunt, Θουγενίδης, Θουκλῆς, Θουκυδίδης, Θουφάνης, Θού-

Ορ. μανίαι τε, μητρὸς αἵματος τιμωρίαι.
Με. ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τότ' ἦν;
Ορ. ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ.
Με. πότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;
Ορ. νυκτὸς φυλάσσων ὀστέων ἀναίρεσιν.
Με. παρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;
Ορ. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον.
Με. φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;
Ορ. ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.
Με. οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι.
Ορ. σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν.
Με. αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;
Ορ. οἴμοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας.

φραστος. Θουκρίτου nomen habet Lucianus Dial. Mort. vi. restituendum apud Chishull. p. 90. θεὸς est monosyllabon in Androm. 1262. Suppl. 333. Bacch. 47. 1347. Ion. 440. θεὸν Troad. 955. Bacch. 67. 1294. 1298. Ion. 1636. In Bacch. 840. Electr. 300. ἄστεος est spondeus, aut scribendum ἄστεως. [Hoc malim, it. in Simonide π. γυν. 74. Neque enim nimis liberales nos esse decet in tali synalœphe admittenda, minime ibi, ubi tam facilis est transitus ad consuetam rationem. In θεὸς et θεὸν hoc recte fieri, etiam Doricæ formæ θεῦς, θεῦν, e vetustissima Græcorum lingua ab Alexandrinis τὸ ἀρχαιοπινὲς misere depereuntibus retractæ, satis ostendunt. *G. H. S.*]

394. μητρός θ' Ald. et Mss. Copulam omisit Brunckius, et omittit Schol. ad 390.

396. Ms. Cant. manifesta sed notabili glossa, ἐν ᾗ ταλαίνης μητρὸς ἐξώγκουν τάφον. Ion. 388. laudavit Musgravius: ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ὀγκωθῇ τάφῳ. τάφων M. et ον suprascr.

[400. ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον. δρᾶν αἷμα notanda locutio. Infra 1137. κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν. *G. H. S.*]

401. ἐκ φασμάτων Ald. Sed φαντασμάτων Mss. Bodl. D. H. L. ut primo voluisse videtur Cant. φάντασμα alibi Euripides, Hec. 54. 92. 390. (391.) Tragicus apud Diogenem Laërtium vi. 95. Τάδ' ἔστ' ὀνείρων νερτέρων φαντάσματα. Tragicus alius, Æschylus, opinor, apud Plutarch. de Superstit. p. 166. A. Ἀλλ' εἴτ' ἐνυπνον φάντασμα φοβεῖ, Χθονίας θ' Ἑκάτης κῶμον ἐδέξω. In Æschyl. Theb. 716. melior lectio videtur ἐνυπνίων φαντασμάτων quam φασμάτων ἐνυπνίων. Ipse enim iterum habet νυκτέρων φαντασμάτων apud Athenæum xi. p. 491. A. Phot. Lex. Ms. forsan ex hoc loco: Φαντασμάτων. ἀντὶ τοῦ, ψευδῶν φαντασιῶν.

404. ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου Ald. et plerique Mss. σεμνὰ H. et ἀπαίδευτον K. adhuc corruptius. εὐπαίδευτα, ut conjecit Musgravius, habet Mosq. D. ἀποτρέπῃ pro ἀποτρέπου recte idem Musgravius. Atticam formam ἀποτρέπει habet a pr. m. E. In Hec. 417. (413.) pro δέχου habent δέχῃ A. D. H. R. Eumath. δ' ἔχει pro var. lect. H. τ' ἔχει C. unde si quis δέχει præferat, non magnopere contendam.

406. οἷς γ' Ald. οἷς plures Mss. Contra idem γε mox 411. male omittit, ut et Clemens Alex. Cohort. p. 65.

Με. οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.
Ορ. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς—
Με. μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.
Ορ. Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον.
Με. ἀμαθέστερός γ' ὢν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.
Ορ. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ,τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί.
Με. κᾆτ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;
Ορ. μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.
Με. πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί;
Ορ. ἕκτον τόδ' ἦμαρ· ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.
Με. ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί.
Ορ. οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφυν φίλος.
Με. πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;
Ορ. οὔπω· τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω.

[408. *ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς* ambigue dictum, aliterque intellexit Menelaus, aliter ipse Orestes, hic de relatione ad alium s. de crimine communicando cum Apolline, ille de mali levatione, quam Orestes ipsi videbatur *αὐτοχειρίᾳ* moliturus; quapropter dicit *μὴ θάνατον εἴπῃς*. *ἀναφέρειν* et *ἀναφορά* hoc sensu passim leguntur. Quod autem Orestes dixit *ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς*, non *ἀ. ἐκ τ. ξ.*, non tanti est, ut Menelao omnis errandi occasio præcidi debuerit, siquidem usus genitivi, inprimis apud poëtas, latissime patet. Conf. v. 442. His scriptis perlibenter vidi, eandem loci, qui vulgo habetur obscurus adeoque corruptus, explicandi rationem jam Heathio placuisse, quem cur Interpretes non audierint, parum intelligo. An, quod *ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς*, minus quidem recte, 'calamitatis hujus remedium' verterat? *G. H. S.*]

412. *οἱ* omittit Ald. et fere omnes Mss. Versum quidem sine eo in sex pedes distribuere poteris, sed omni rhythmo carentes. Similis erat in plerisque Sophoclis editionibus Aj. 1028. *σκέψα | σθε πρὸς | θεῶν | τύχην | δυοῖν | βροτῶν·* quanquam ille nostro adhuc modulatior est, qui sic est scandendus: *δουλεύ | ομεν | θεοῖς | ὅ,τι ποτ' | εἰσὶν | θεοί.* Sed *τὴν τύχην* ex Mss. reposuit Brunckius, non tamen primus; ita enim exstat in tribus minimum editionibus, Juntina utraque, Francofurtana. Ita etiam editiones Suidæ v. *τύχη* Porto antiquiores. Reiskius, quod cum risu mirere, huic nostro versui primus numeros restituit. Præterea neutiquam otiosus est articulus. Sensus est: 'Servi sumus deorum, quicquid tandem sunt ISTI dii.' Eodem modo in initio Melanippes posuerat: **Ζεὺς**, *ὅστις ὁ Ζεὺς, οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ* Κλύων. Sic legendus iste locus, ubicunque occurrit apud Plutarchum, Lucianum, Athenagoram, Justinum M. ut liquet ex Herc. F. 1264. **Ζεὺς**, *ὅστις ὁ Ζεὺς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο.* Tandem *οἱ θεοί* habet Mosq. A.

418. Mirifice depravatus est hic versus in codicibus. Ald. et Mss. bona pars, *εἰς φίλους ἔφυς κακός.* *ἔφυς κακῶς* J. Alii *εἰπὼν* pro *ἔφυς*, utrumque K. hoc in textu, illud supra
β a
pro var. lect. *εἰς φ. ἔφυς κακῶς εἰπὼν* (sic) H. Insuper *σοφῶς* pro *σοφὸς* K. Certissima videtur emendatio Brunckii, quam et Beckius recepit.

Με. τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις, δράσας τάδε;
Ορ. μισούμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ προσεννέπειν.
Με. οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χεροῖν;
Ορ. ἐκκλείομαι γὰρ δωμάτων, ὅποι μόλω.
Με. τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;
Ορ. Οἴαξ, τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί.
Με. ξυνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνος.
Ορ. οὗ γ' οὐ μετῆν μοι· διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.
Με. τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;
Ορ. οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει.
Με. Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;
Ορ. πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;
Με. τί δρῶντες, ὅ,τι καὶ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;
Ορ. ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ.
Με. φυγεῖν πόλιν τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;
Ορ. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι.
Με. κᾆτ' οὐχὶ φεύγεις, γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
Ορ. κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.
Με. ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χερός;
Ορ. πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος.
Με. ὦ μέλεος, ἥκεις ξυμφορᾶς εἰς τοὔσχατον.
Ορ. εἰς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.

423. *νόμον* Cant. N.

424. *ἐκβάλλομαι* Ald. Sed Mss. *ἐκκλείομαι* aut levi errore *ἐγκλείομαι.* Brunckius ex Mss. etiam *ὅπῃ.* Nihil refert.

426. *Τροίας* Ald. et Mss. *Τροίᾳ* conjecit Musgravius, edidit Brunckius. Verum et illud defendi potest. *τὸ Τροίας μῖσος* est 'odium, quod propter Trojam natum est.'

427. Ald. et Mss. quidam *φόνου.* Alii *φόνον.* Membr. denique, D. K. M. R. Magister v. *τιμωρῶ, φόνος.* Quodvis probum. Sed optimum videtur *φόνος. φόνου* N. *φόνον* Cant.

428. *οὔκουν* Ald. et Mss. plures. *οὐκ. οὐ* edidit Brunckius ex membr. Sed recte R. et K. a manu prima, *οὗ γ' οὐ μετῆν μοι,* quod etiam dant planissime Cant. M. N. duo Dorvilliani.

433. *σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις* Ald. et Mss. quidam.

437. Sic Ald. Mss. quidam *ὑπερβάλλων,* quos secutus est Brunckius.

439. *χθονὸς* Ald. *χερὸς* multi Mss. Mox 441. *εἰς τ.* H. in textu, sed *πρὸς* pro var. lect. *πρὸς* D. Ms. C. C. C. Cant.

[442. *καταφυγὰς—κακῶν.* Conf. *σωθῆναι κακῶν* 769. Longe diverso sensu 714. *καταφυγὴ σωτηρίας.* Ad prius olim subaudiebant *ἐκ,* ad posterius *ἕνεκα.* Vel hoc exemplum doceat, quam libere, pæne dixi dissolute et licenter, Græci genitivis ad

ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολὼν
μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας,
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὓς σε δεῖ.
ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι,
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
Χο. καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ
ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος,
κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.
Ορ. ἀπωλόμην, Μενέλαε· Τυνδάρεως ὅδε
στείχει πρὸς ἡμᾶς, οὗ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει
εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα· πολλὰ δὲ
φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, Λήδα θ' ἅμα,
τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἧσσον, ἢ Διοσκόρω.
οἷς, ὦ τάλαινα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς· τίνα σκότον
λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;
Τυν. ποῦ ποῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν
Μενέλαον; ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ
χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν
ἥκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος.

σχέσεις innumerabiles diversissimasque significandas abutantur. Ut nunc quidem res est, velim Technici nostri satis habeant talia εὐσυνόπτως referre in suas quæque formas et genera: si quis etiam ad classes audeat adscendere, non intercedo, modo ne somnia nobis narret, dum sibi videtur philosophari: sed ad notiones evehi maxime generales, unde omnia pendeant, res est plena aleæ, quam nepotibus nostris reservari malim. Idemque de syntaxi ceterorum casuum obliquorum dictum esto. *G. H. S.*]

444. Ald. et Mss. σῆς. Ed. Barn. τῆς.

446. ἀντικάζου J. ἀντιάζου R.

455. ἡμαρτημένοις Mss. quidam, nominatim D. L. Aug. 2.

458. Λήδᾳ Ald.

[459. Immo τιμῶντ' ἔμ'· nam est oppositio. *G. H. S.*]

462. ποῖον δ' Ald. R. et alii. Iidem 459. Διοσκούρω.

467. ἥκει Ald. ἥκοι plerique Mss.

ἄγετέ με· πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω
στὰς ἀσπάσασθαι, χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.
Με. ὦ χαῖρε πρέσβυ, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα.
Τυ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν.
ἔα· τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς, στύγημ' ἐμόν.
Μενέλαε, προσφθέγγει νιν ἀνόσιον κάρα;
Με. τί γάρ; φίλου μοι πατρὸς ἐστὶν ἔκγονος.
Τυ. κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;
Με. πέφυκεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος.
Τυ. βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
Με. Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾷν ἀεί.
Τυ. καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
Με. πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.
Τυ. κέκτησό νυν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.
Με. ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν.
Τυ. πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι;

470. *ὦ πρέσβυ χαῖρε* Aldus et Mss. sed propter responsum vocum duarum ordinem mutavi. Utrumque probum; quod dedi occurrit Med. 663. (670.) Hipp. 1453. Heracl. 574. 660. Hel. 622. 1181. Herc. F. 524. Electr. 1343. Æschyl. Agam. 22. Suppl. 610. Sophocl. Aj. 91. Electr. 662. Aristoph. Eq. 1254. Acharn. 872. 1207. Av. 1586. Pac. 523. 1354. *ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες*, ut habet Ms. Ravennas. Lysistr. 853. 1100. Theocrit. i. 144.

472. 475. Male et contra Mss. ME. et TYN. præponit Aldus.

473. *ὁ μητροφόντας δράκων* infra 1421. Scholiastes: *δράκων ἀντὶ τοῦ ἔχις· οὗτοι γὰρ οὐκ ἐξ ὠῶν γεννῶνται, ἀλλὰ ζωοτοκοῦνται, καὶ τικτόμενοι διαῤῥηγνύουσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας, ὡς φησὶ Νίκανδρος,* (Theriac. 134.) *Γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο.*

475. *ἀκάθαρτον κ.* Barnes. in marg. nescio unde.

476. *πατρὸς ὅδ'* M. N. R. Cant. ex versu sequenti, ubi *ὅδε* omittit D. Mox 480. *τι* Ald. sed *τοι* ed. King. Aug. 1. *δὴ* Aug. 2. quod ex *τοι*, non ex *τι* natum. Schol. Apollonii Rhod. ii. 235. ita citat, *Ἑλληνικόν τι τὸν νόμον τιμᾷν ἀεὶ*, in ed. Florentina.

483. *κεκτήσομαι* D. K. a prima manu, M. R. Versus stabit, ejecto δ'. Sed hujusmodi crasin non adhibet Euripides, si bene memini, nisi in Cyclope.

485. Aldus et plerique codices, *πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι;* Duportus conjecit *τίς ἂν σ. ἥκοι π.* unde *ἂν* recepit Barnesius. Ex Musgravii conjectura *πρὸς τόνδε τίς σοφίας ἀ. ἥ. π.* dedere Brunckius et Beckius. Altera lectio anapæstum in quartam sedem, altera in tertiam invehit. K. et R. post *τίς* addunt *οὐ*, quod ex *ἂν* depravatum esse liquet ex D. ubi *ἂν* ante *σοφίας* erasum est. Inter *τίς* et *σοφίας* signa rasuræ apparent in M. Permutent igitur loca

εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλὰ,
τούτου τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος;
ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.
ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα,
αἴσχιστον ἔργον· οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ·
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὁσίαν διώκοντ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
μητέρα, τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς ξυμφορᾶς,
καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἴχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε μητέρι.
κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,

σοφίας et ἀγὼν; habebis optimum senarium, πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι; Ipsa orationis emphasis hunc verborum ordinem flagitat, et alibi vox σοφία hanc senarii sedem occupat, ut infra 701. fragm. apud Stobæum xcv. p. 383. πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές (συγγενές Clemens Alex. Strom. iv. p. 574.). Corruptelæ origo fuit particulæ omissio, quod vitium tetigi ad Hecub. 1175. Nunc addo Menandrum Stobæi ibid. αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν φέρεις. Addidit τὴν Grotius propter metrum. Sed cum Plutarchus de Sanit. p. 128. A. φέροις habeat, revocandæ sunt fugitivæ literæ, legendo, αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν ἂν φέροις. Similis phrasis infra 622. licet diverso sensu. Med. 254. (256.) ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος. Heraclid. 117. πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἄρα τοῦδε τοῦ λόγου Μάλιστ' ἂν εἴη. Plato Theag. p. 241, 10. Bas. T. i. p. 127. C. 5. HSt. πρὸς σὲ δ' ἂν ἤδη ὁ μετὰ τοῦτον λόγος. [Bekk. et Stallb. πρὸς σὲ δ' ἂν ἤδη εἴη ὁ μετὰ τοῦτο λόγος. *G. H. S.*]

487. γένετ' Ald. Barnesius edidit γίνετ', quamvis ἐγένετ' haberet ipsius Ms. cui omnes fere alii accedunt.

491. Cum paullo durior sit ellipsis præpositionis, conjeceram, θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς, sed retentus sum loco Electræ 123. κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς, Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον. [Cautissime Porsonus: quod vehementer laudo. Nam in talibus omnia prius tentanda, quam ad mutandi levitatem deerremus. Ego quidem ad Bos. Ell. p. 749. sqq. varia congessi, in quibus sunt quæ cum nostro loco non male componas, modo memineris, in nulla illarum locutionum de ellipsi præpositionis cogitandum esse. Miror autem, neminem adhuc hic conjecisse πληγαῖς, ut in Electræ loco σφαγεὶς mutatum memini in σφαγαῖς. Neutrum probo. Addo, miras illas constructiones fere participiales esse, quod in re ad liquidum perducenda non nullius momenti esse puto. Conf. not. ad Gregor. Cor. p. 139. *G. H. S.*]

493. χρῆν δ' Ald. male: δ' omittit pars saltem Mss.

494. διώκοντ' Ald. et Mss. fere omnes. Sed διώκειν τ' ex Ms. Sangerm. prætulit Musgravius; minus recte.

495. ἀντὶ pro ἂν τῆς Aug. 1. Cant. Utrumque per se probum; sed ἂν non commode omittitur. ἀντὶ σ. N. ἀντὶ τῆς σ. M. Deinde 496. prius τ' in γ' mutavit Brunckius contra Mss. Verte: 'Et cum legem servaret, tum pietatem,'

αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών.
ἐρήσομαι δὲ, Μενέλεως, τοσόνδε σε·
εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνὴ,
χὠ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται;
καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι,
εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν,
οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ·
φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή.
ἀεὶ γὰρ εἷς ἔμελλ' ἐνέξεσθαι φόνῳ,
τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χεροῖν.
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,
πρώτην δὲ θυγατέρ', ἣ πόσιν κατέκτανεν.
Ἑλένην τε τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ' αἰνέσω,

499. α. κ. ἐγένετο μητέρα κ. Ald. et plerique codices; ubi si κακίων secundam corripere statues, contra Atticorum consuetudinem peccabis; (sola enim exceptio, quæ speciem habet, est in Suppl. 1104.) et anapæstum in loco secundo relinques. Sin mediam in κακίων produces, non solum anapæstus erit in quarto loco, sed etiam dactylum sequetur, quod ne Comicis quidem licere, recte monuit Dawesius. Est, fateor, versus initio Baccharum: τυφόμενα δίου τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. Lege, δίου τ' ἔτι πυρός. Mutatus est verborum ordo ab aliquo, qui vocem ἔτι a verbo, ad quod pertinebat, disjunctam ferre non potuit. Sed ita in hac fabula 416. ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου. Edidit γένετο ex conjectura Brunckius, qui gaudio exsultasset, si cognosset ita exstare in duobus Mss. H. L. Idem L. infra 874. γένετ' habet. Tales errores ubique corrigendi, non in exemplum trahendi.

[503. ὁ κείνου γενόμενος. Conf. quæ scripta sunt ad v. 491. Quanquam articulus additus inter hoc et illa aliquid discriminis facit, quod non oportet negligi. *G. H. S.*]

504. δὲ ποῖ Ald. δὴ ποῖ aut δὴ πῆ Mss. δὴ corrigendum viderat Heathius.

507. κυροῖ N. [Sic etiam al. Sed cave probes: lex enim illa in perpetuum valuit, non tantum quo tempore ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι. *G. H. S.*]

508. ὡσίουν Ald. et Mss. ὁσίουν edidit Barnesius, accentu male posito, ὁσιοῦν Brunckius. Cum jam in ὡσίουν erratum esset, correctores quidam ἀποκτεῖναι vel ἀποκτείνειν fecere, detracta præpositione. Sed ἀνταποκτεῖναι cum Aldo vel ἀνταποκτείνειν servant plerique codices.

509. ἔμελλεν ἕξεσθαι Ald. et plures Mss. Quidam insuper habent φόνου, quod esset, 'cædem aggredi,' monente Musgravio. ἔμελλ' ἐνέξεσθαι Duportus et Heathius cum Paraphraste, et ita superscriptum habent unus ex Brunckianis et J.

510. Sic Ald. et Mss. Brunckius, χερός.

511. Hic et infra 533. 539. ἐγὼ δὲ in ἔγωγε mutavit Brunckius, sine auctoritate, et, ut puto, sine ratione.

513. Ἑλένην δὲ Ald. et pars codicum.

οὐδ' ἂν προσείποιμ', οὐδὲ σὲ ζηλῶ, κακῆς
γυναικὸς ἐλθόνθ' οὕνεκ' εἰς Τροίας πέδον.
ἀμυνῶ δ', ὅσον περ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
παύων, ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε,
ὅτ' ἐξέβαλλε μαστὸν, ἱκετεύουσά σε,
μήτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τἀκεῖ κακὰ,
δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.
ἓν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοῤῥοθεῖ,
μισεῖ τε πρὸς θεῶν καὶ τίνεις μητρὸς δίκας,
μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις· τί μαρτύρων
ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ' ἅγ' εἰσορᾶν πάρα;
ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς
μὴ πρᾶσσ' ἐναντί', ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα,
ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ,

514. οὐδὲ σὲ. Sic edidi ex H. J. cum vulgo sit οὐδέ σε. Leve est, sed semel duxi monendum, me in pronominibus accentu signandis aut non signandis sententiæ et emphaseos rationem semper habuisse. Infra 758. καὶ σὲ recte habent H. L. Mox ἀμύνω Ald.

520. ἐξέβαλε τὸν μ. Ald. K. sed τὸν omittunt plerique Mss. ἐξέβαλλε μαστὸν, ut edidit Kingius, habent Ms. C. C. C. duo Brunckii, J.

522. Pro τάλας M. R. γόοις ex Hec. 434.

[523. F. ἕν γ' οὖν. G. H. S.]

524. μισῇ γε vulgo. Sed μισεῖ, superscripto η, Ms. Leid. apud Valckenaer. ad Phœn. 576. τε dedi ipse pro γε. σὺ pro γε vel τε N.

528. Sic Ald. et Schol. [In Scholiis ἀσεβὴς, quod recte habet ed. Flor., per incuriam in ἀβὴς mutavit H. Stephanus, quod retinuerunt editores secuti. [Non omnes. G. H. S.] ad Apollon. Rhod. ii. 253. τοῦτον ὠφελεῖν θέλων A. ὠφελεῖν αὐτὸν D. L. ut Kingius edidit. Legi etiam posset, αὐτὸν ὠφελεῖν θέλων. Sequuntur in Ald. et Mss. duo versus, quos viri docti, utpote huc ex 617. 618. retractos, ejecere. Equidem utroque loco genuinos puto, nisi simul et hunc et præcedentem deles. [Plane assentior Porsono. Neque enim senex Menelaum graviori comminatione terrere poterat, quam interdicendo terra Spartana, si Oresten adjuvaret. Hæc comminatio aptissime summaque ad permovendum vi iisdem verbis geminatur. G. H. S.]

533. ἐγὼ δὲ præter Ald. et Mss. Laërtius vii. 179. ubi dicitur Chrysippus, mutato θυγατέρας in Κλεάν-

πλὴν εἰς θυγατέρας· τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.
Χο. ζηλωτὸς, ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα,
καὶ μὴ 'πισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο.
Ορ. ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
ὅπου σε μέλλω σήν τε λυπήσειν φρένα.
ἐγὼ δ' ἀνόσιός εἰμι μητέρα κτανὼν,
ὅσιος δέ γ' ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί.
ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου,
καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
τί χρῆν με δρᾶσαι; δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν.
πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.
ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.
ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτῃ
μᾶλλόν μ' ἀμῦναι τῆς ὑποστάσης τροφάς.
ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, μητέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
ἰδίοισιν ὑμεναίοισι, κοὐχὶ σώφροσιν,
εἰς ἀνδρὸς ᾔει λέκτρ'· ἐμαυτὸν, ἢν λέγω

θην, de se et Cleanthe hos duo versus usurpasse. In 534. *πλήν γ'* L. non male.

536. *ξ. ἐδέξατο* L. Hos duo versus ita suos fecit Diogenes Stobæi lxxv. p. 327. *Ζηλωτὸς, ὅστις εὐτύχησεν ἐν τέκνοις, Καὶ μὴ 'πισήμοις συμφοραῖς ὠδύρατο.* Male *Καὶ* in *Ἢ* mutavit Grotius.

538. Elegans est Musgravii conjectura: *ὅπου γε μέλλω σήν τι λυπήσειν φρένα*, neque a verisimilitudine abhorret; *ὅπου γε* enim habent H. M. R. et in loco, quem ex Phœnissis 394. (397.) citat, *μή τι σὴν δάκω φρένα*, Ms. Leid. *μή τε.* Frustra Brunckius accumulat *γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα, ἄκλητος οὔτε κληθεὶς, ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης, πατέρων καὶ τεκόντων, ὁ φύσας χὠ τεκὼν πατὴρ, ἔσχατος ὑστέρας τ' ἔχων πώλους*, exemplis diversi generis permistis. Vulgatam tamen defendet Sophocles Aj. 1147. *οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα Σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας Χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.* [Aptissime citavit Sophoclea. *φρὴν* hic non est simpliciter 'animus,' sed 'pectus commotum et ira tumens.' Adde quod illud *τι* misere languet. Neque *γε* h. l. aptum videtur. G. *H. S.*]

542. Pro *λόγου* tres Mss. *λέγειν*, Magister *φόβου.*

545. Hanc doctrinam mulierum osor ab Æschylo Euripides arripuit, Eumen. 661. ne parentem quidem esse matrem concedens. Non irridicule aliquis respondisse dicitur, *ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη*; V. 547. citat Clemens Alexandrinus Strom. ii. p. 505. addita correctione, *ἄνευ δὲ μητρὸς οὐδὲ συλλαβὴ τέκνου.*

546. Hunc et 556. suspectos habet Beckius, nullo, mea quidem sententia, jure.

κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις·
τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα,
ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.
ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς, ὡς πετρωθῆναί με δεῖ,
ἄκουσον, ὡς ἅπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ.
εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξουσιν θράσους,
ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι
εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις,
ἐπίκλημ' ἐχούσαις ὅ,τι τύχοι· δράσας δ' ἐγὼ
δείν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον·
μισῶν δὲ μητέρ' ἐνδίκως ἀπώλεσα,
ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων,
πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην,
προὔδωκε, κοὐκ ἔσωσ' ἀκήρατον λέχος.
ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετ', οὐχ αὑτῇ δίκην
ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,
ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν.
πρὸς θεῶν, ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
φόνον δικάζων· εἰ δὲ δὴ τὰ μητέρος
σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐριννύσιν;
ἢ μητρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαὶ,
τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν,
ἀπώλεσάς με· διὰ τὸ γὰρ κείνης θράσος,
πατρὸς στερηθεὶς, ἐγενόμην μητροκτόνος.
ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε

557. δεῖ ex Mss. pro χρὴ edidit Kingius; sic enim habent duo Brunckii, Cant. D. J. N. δῆ L. quod eodem redit. ἐχρῆν unus Leidensium. Vide infra 659.

568. ἔσωσεν Ald. et ἐκπνεύσειεν infra 691. ubi tot codices suffragantur, ut Brunckium ad anapæstum quarto pedi redonandum pene perpulerint.

579. διὰ γὰρ τὸ Ald. et multi Mss.

581. Post ἄλοχον distinguunt Al-

Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.
ὁρᾷς; Ἀπόλλων ὃς μεσομφάλους ἕδρας
ναίων βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον,
ᾧ πειθόμεσθα πάνθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ·
τούτῳ πιθόμενος, τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον·
ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον, καὶ κτείνετε· 587*
ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ· τί χρῆν με δρᾷν;
ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
μίασμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγοι,
εἰ μὴ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;

dus et alii, male. Et hic et infra 584. ὁρᾷς per se sententiam efficit, ut alibi et in Soph. Electr. 628. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει. Deinde οὐ κατέκτανε dedit Aldus cum pluribus Mss. nominatim Cant. M. N. et Clemente Alexandr. Pæd. iii. 8. p. 278. Alii οὐκ ἀπέκτανε. Cum semel distinctionem male posuisset, errare perrexit Brunckius et οὔ νιν ἔκτανεν edidit. Frustra huic emendationi codicum dissensum prætexit; una enim tantummodo lineola differunt. ΟΥΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Cum talia verba a librariis confunduntur, [Palladas xci. v. 5. οὐκ ἀπαριθμεῖς. Plan. οὐ καταριθμεῖς. Tetigi etiam in Melet. Crit. i. p. 129. *G. H. S.*] potius duorum eligendum est; si utrumque æque probum est, codicum numero standum. In Aristophane Vesp. 213. τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; minus aptum videtur verbum ἀποκοιμῶμαι· significare enim debebat, aut 'dormire desino,' aut 'seorsum dormio;' quæ ambo a loco aliena sunt. Legendum igitur ex Photii Lexico, τί οὐ κατεκοιμήθημεν. Eupolis apud Plutarch. Cim. p. 428. B. κἀνίοτ' ἂν ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι.

584. ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων', ὃς Ald. δ' recte Mss. auctoritate omisit post alios Brunckius. Verum si Ἀπόλλων' positum est pro Ἀπόλλωνι, non libenter vocalem hujus dativi elidunt Attici; si pro Ἀπόλλωνα, constructio fit impedita; neque illi Ἀπόλλωνα dicunt, sed Ἀπόλλω. Unicum memini locum ex Nostri Phaëthonte apud Macrob. Sat. i. 17. ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλῄζει βροτός, quem propter rariorem vocis ὅθεν usum citat Valckenaerius ad Phœn. 27. Verum hoc exemplum nihil ad rem pertinet, ex corruptæ enim lectionis vestigiis apud Schol. ad Orest. legendum fere cum Barnesio, ἐκ τοῦδ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλῄζει βροτοῖς. In nostro versu distinxi post ὁρᾷς, et dedi ex J. N. Ἀπόλλων ὃς, de qua constructione pauca dicam infra ad v. 1645.

585. Ald. σαφέστατον νέμει. Altero ordine membr. A. H. K. M. N. R. Cant. quibus accedunt Ms. Leid. Justinus M. apud Valckenaer. ad Hippol. 682. ναίει βροτοῖσιν εἰς στόμα νέμων σαφέστατα Clemens Alex. Cohort. p. 65. Sed idem κείνῳ pro τούτῳ, quod, si unus codex accederet, reciperem. Mox 586. πειθόμεσθα πάνθ' edidit ex Mss. Brunckius pro πειθόμεσθ' ἅπανθ', ut Aldus habet. ἐκεῖνος etiam quidam codices.

589. Hesychius: Ἄξιον. εὔωνον. Ἀξιόχρεως. ἀξιόπιστος. ἱκανός. οὐκ ἀξιόχρεως. οὐχ ἱκανός. Sic lege, recisis superfluis vocibus.

591. εἰ μὴ ὁ κελεύσας Ald. et Mss. Delevi articulum, ut ὁ θεὸς repetatur ἐκ κοινοῦ. Male edidere Brunckius et Beckius εἰ μὴ οὐγκελεύσας

ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ', εἴργασται τάδε,
ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν,
μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
τά τ' ἔνδον εἰσὶ, τά τε θύραζε δυστυχεῖς.
Χο. ἀεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς
ἔφυσαν ἀνδρῶν, πρὸς τὸ δυστυχέστερον.
Τυ. ἐπεὶ θρασύνει, κοὐκ ὑποστέλλει λόγῳ,
οὕτω δ' ἀμείβει μ', ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένας,
μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον.
καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων,
ὧν οὕνεκ' ἦλθον, θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
ἑκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν, ἐπισείσω πόλιν,
σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.

ex Marklandi conjectura ad Suppl. 109. Sed ista sive crasis sive elisio nunquam Græcis cognita est. Viros eruditos decepere istæ crases apud dramaticos poëtas frequentissimæ, ἢ οὐ, μὴ οὐ.

596. δυστυχῆ H. R. Sed non solet Euripides neutri plurali verbum plurale subjicere, nisi per σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον, ut in loco supra citato ad v. 73. ubi βλαστήματα sunt ἄρνες καὶ ἔριφοι. In Phœniss. 1363. (1382.) ἐτύγχανεν habet K.

598. δυστυχέστατον Mss. quidam et Stobæus lxxiii. p. 310. sed alterum in Gesneri margine notatum. δυσχερέστερον Cant. et M. pro v. l. Contra δυστυχέστερον N. et alterum pro v. l.

600. Sic Aldus et Mss. Alii, sed pauciores, φρένα, quod secutus est Brunckius.

601. πρὸς σὸν H.

604. χορὸν N. et pro var. lect. M.

605. ἐπισείσω Ald. K. M. N. R. Aug. 1. Cant. quod retinui. Alii ἀνασείσω. Reg. membr. ἐκπείσω, cum ἀνασείσω pro varia lectione. Si hoc præfers, interpretare, 'commovebo, donec persuasero.' Hesychius: Ἀνασείοις. ἀναπείθοις. Sed alterum malo. Translatio ducta est a canibus, quos homines in inimicos suos irritant et immittunt, ut supra v. 249. 250. ubi quanquam omnes codices et Longinus xv. κόρας dant, fere expectarem κύνας. Et permutantur hæc vocabula. In Hec. 1155. (1173.) κόρας habet R. in textu, κύνας pro varia lectione in margine. Locum istum supra 249. 250. sumsit Alexis Comicus apud Athenæum viii. p. 339. D. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδός εἰμ' ἐγώ. Hesychii glossam Μὴ 'πίσειέ μοι indidem manasse monuit Kusterus. Dum hoc agimus, non abs re fuerit notare, Hesychium hæc habere: Αἱματῶπις. αἷμα βλέπουσα. Sed Ms. cujus collationem debemus insigni industriæ viri optimi, Schowii, αἱματώπους. Lege igitur: Αἱματωπούς. αἷμα βλεπούσας.

606. δοῦναι δίκην, quod alibi fere sonat 'pœnas pendere,' 'judicium subire,' hic rarissimo usu ponitur pro eodem prope, quod Latine dicitur 'jus dare' vel 'reddere.' [Non minus raro usu, qui punitur, δίκην λαμβάνειν s. δίκην ἔχειν dicitur: quæ tam accurate ἀντίστροφα sunt, ut altera

μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἔστ' ἀξία,
ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς οὓς ἀεὶ
πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
ὀνείρατ' ἀγγέλλουσα τἀγαμέμνονος,
καὶ τοῦθ' ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
οἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρὸν,
ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.

locutio alteram, quantumvis insolentem earum usum hoc sensu dicas, firmissime tutetur. V. Bacch. 1311. 1326. Elmsl. et Elmslei. ad Heracl. p. 135. Dind., cui non assentior dicenti, h. l. distinctionem loco non suo positam Porsono fraudi fuisse. Quod si quis contendat, ut illi placuit, arcte jungenda esse ἐπισείσω πόλιν σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, non impedio, modo ne quæ sequuntur, λεύσιμον δοῦναι δίκην, interpungendo divellat, neve alio quam Porsonus sensu intelligat. Haud raro enim unum eundemque casum duo deinceps verba in uno eodemque orationis membro regunt. *G. H. S.*]

613. Hesiodeum Op. et D. 705. εὗει ἄτερ δαλοῦ bene comparat Musgravius. Similiter composita occurrunt apud Aristoph. Ran. 206. ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Nostrum Ion. 465. Σὲ, τὰν ὠδίνων λοχιᾶν Ἀνειλείθυιαν ἐμὰν Ἀθάναν ἱκετεύω. Æschyl. Suppl. 242. τόνδ' ἀνέλληνα στόλον.

614. Sic, opinor, Aldus et omnes codices, nisi quod membranæ omittunt δὲ, pro quo conjecit Musgravius δὴ, et recepit Brunckius. Adeo ille huic particulæ iratus est, ut eam fere ab Oreste expulerit. Cum subito sermonem ad alium ab alio convertimus, primo nomen ponimus, deinde pronomen, deinde particulam. Hæc formula cum ab omnibus poëtis sit tritissima, pauca quædam tantum exempla apponam. [Conf. Hec. 372. μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ. 1269. Ἑκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, —. Tryphiodorus v. 401. μῆτερ ἀριστοτόκεια, σὲ δὲ—. v. 403. δῖα Πολυξείνη, σὲ δὲ—. Sic etiam Epigrammatographi. V. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 853. Paullo aliter Homerus Il. Z. v. 86. Ἕκτορ, ἀτὰρ σὺ—. Alibi, ut Il. B. v. 344. 802. ex vulgari formula. Nec tamen ubivis poëtæ hanc rationem sequuntur. Infra v. 1659. sq. σὲ δ' αὖ χρεὼν, Ὀρέστα. Magis etiam forma loquendi conversio subita ad aliam personam differt Iph. Aul. 1228. sq. Matth. Omninoque talia pendent a solo totius orationis tenore, qui certæ cuidam formulæ adstringi non patitur. In Axiocho p. 126. Fisch. recte editum Ἀξίοχε, σύ γε—, non quod σὺ δὲ, quod olim vulgabatur, poëticum sit, sed quid, ut vere Fischerus, series dialogi σύ γε postulat. *G. H. S.*] I. Sophocl. Electr. 150. Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν. Ibi ex unis membranis σὲ, σ' ἔ. edidit Brunckius, quæ pronominis geminatio, si unquam apud Tragicos occurrit, occurrit certe perraro. II. Œd. Tyr. 1096. ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ Δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη. Sic omnes Mss. sed Brunckius post ἰήϊε addidit σοι. Deinde, ut metra quadrarent, 1095. τυράννοις in τυράννοισιν, 1109. αἷς in αἷσι mutavit. Τέκτων ἄρ' ὢν, ἔπραξας οὐ ξυλουργικά. Res, una litera abjecta, poterat expediri: lege in antistrophicis: Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, Αἷς πλεῖστα συμπαίζει. Eadem ipsa metri species apparet Electr. 486. 7. 502. 3. III. Philoct. 1362. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. Conjunctiones istas in eodem sententiæ membro haud credo occurrere apud istius ævi scriptores, nisi per librariorum errores; et legendum, παῖ, σοῦ δ' ἔγωγε, ut subito ad Neoptolemum orationem convertat Philoctetes. In Aj. 1409. Παῖ, σὺ δὲ πα-

εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, κῆδός τ' ἐμὸν,
μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον, ἐναντίον θεοῖς,
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι, μηδὲ δυσσεβεῖς
ἕλῃ, παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους.
ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε, πρόσπολοι.
Ορ. στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὑπιὼν ἡμῖν λόγος
πρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς;
Με. ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος,
ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης, ἀμηχανῶ.
Ορ. μή νυν πέραινε τὴν δόκησιν, ἀλλ' ἐμοὺς
λόγους ἀκούσας πρόσθε, βουλεύου τότε.
Με. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.
Ορ. λέγοιμ' ἂν ἤδη· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου,
ἃ δ' ἔλαβες, ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα.
οὐ χρήματ' εἶπον· χρήματ', ἢν ψυχὴν ἐμὴν

τρός γ', ὅσον ἰσχύεις, habet *καὶ* pro *παῖ* Scholiorum editio Romana. IV. Infra 1691. *Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ*, cui ipse Brunckius, cæde, ut videtur, saturatus, pepercit. Hac observatione fretus *ὁ μακαρίτης* Tyrwhittus Scriptoris de Lapidibus versum 268. egregie restituit: *Λυχνὶ, σὺ δ' ἐκ πεδίου ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν Ἡμετέρου, καὶ κῆρας.*

624. *κυκλοῖς* L. M. R. et a pr. m. A. Utraque forma proba. Eadem Mss. dissensio infra 1373. [Menander Stobæi Floril. t. i. p. 65. Dind. *Πολλοὺς λογισμοὺς ἡ πονηρία κυκλοῖ.* Al. *κυκλεῖ.* *G. H. S.*] *κινεῖς* Cant. et pro v. l. M. *κινεῖς* N. sed pro v. l. *κυκλεῖς.*

626. *ἐν ἑαυτῷ* Aug. 1. quod multis exornari poterat; hoc enim pronomen omnium personarum commune est. Sed cum facillime litera una omitti possit a librario, tutius est hujusmodi elegantias non nimis avide arripere. Sic mox 631. *κρείσσον* habet Harl. quod exemplorum suorum cumulo addat fortasse aliquis paullo calidior, et elegantiam hanc recondito isto, 'Dulce satis humor,' defendat. Sed librarii errorem esse inde liquet, quod acutum pro circumflexo posuerit. Rectum est *κρείσσων*, ut infra 718. ubi Mss. consentiunt, et 796. ubi metro alterum noceret.

627. *ὅποι* quidam.

σώσης, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.
ἀδικῶ; λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
ἄδικόν τι παρὰ σοῦ· καὶ γὰρ Ἀγαμέμνων πατὴρ
ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ', ἦλθ' ἐς Ἴλιον,
οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
τῆς σῆς γυναικὸς, ἀδικίαν τ' ἰώμενος.
ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή·
ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,
ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβοις ξυνάορον.
ἀπότισον οὖν μοι ταὐτὸ, τοῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ,
σωτήριος στὰς, μὴ δέκ' ἐκπλήσας ἔτη.
ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου,
ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κτεῖνε σύ.
δεῖ γάρ σ' ἐμοῦ πράσσοντος, ὡς πράσσω τανῦν,
πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν.
ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένου μακρὸν χρόνον.
θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.
ἐρεῖς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο, τοὺς φίλους
ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;

646. Sic Mss. quidam. Ald. ἀπολάβῃς cum Eustathio ad Il. Ε. p. 573. 30=435. 46.

651. κτεῖναι Ald. et supra 640. εἰς Ἴλιον. 648. ἀμέραν.

658. δεῖ pro χρὴ Antonius et Maximus cum Stobæo editi Frf. 1581. p. 819. 39. deinde ὅταν γὰρ ἡ τύχη καλῶς διδῷ, τί χρὴ φίλον; et ὁ θεὸς αὐτός.

659. τί χρὴ φίλων; Sic diserte citat Thomas Magister in v. χρὴ, addens ἔστι δὲ τοῦτο ποιητικώτερον. Ego vero huc primo transferam, quæ annos abhinc plus minus quindecim in Anglica Brunckiani Aristophanis censura scripsi. (H. Maty's Review, July 1783. p. 66.) "Accurate plerumque Aristophanes sententiarum suarum partes alteram alteri respondere facit, ut Av. 1419. ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, δεῖ λέγειν. Πτερῶν, πτερῶν δεῖ. In priore versu legi debere ὅτου δεῖ, χρὴ λέγειν, clarum est non solum ex apodosi, sed ex eo, quod apud Atticos poëtas genitivum nunquam regit χρή. Unicum, quod obduci posse credo, exemplum exstat Euripid. Orest. 667. (ed. Musgrav. sc.) sed et illud in τί δεῖ φίλων mutandum auctoritate Plutarchi Op. Mor. p. 68. E. Aristotelis Ethic. ix.

ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων.
φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς·
κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω·
ταύτης ἱκνοῦμαί σ'· ὢ μέλεος ἐγὼ κακῶν,

9." Et quod Aristophanem attinet, anno 1794. codicis Ravennatis collationem edidit Invernizius, quæ istam emendationem confirmavit. Ipse tandem τί δεῖ φίλων inveni in Ms. quem voco L. Is est Codex Ayscough. 4952. in Museo Britannico, tres primas continens fabulas, recentissimus quidem, sed ex alio non malo descriptus; scriba literas et syllabas festinando sæpe transilit; aliquando etiam exemplaris sui literarum ductus parum intellexisse videtur. Restat, ut formulam hanc et similes paucis illustremus. Homerus, nisi me fallit Seberi index, semel tantum verbo δεῖ usus est, et tum infinitivo præponit, Il. I. 337. Stobæus quidem xcviii. p. 409. citat ex Il. Φ. 463. τί γὰρ δὴ δεῖ θνητῶν ἕνεκα πτολεμίζειν pro εἰ δή σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω. Cum et Plutarchus Consol. p. 104. F. πτολεμίζειν habeat, si leges, εἰ δεῖ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζειν, constructionem quandam extundere poteris; sed sensus non bene procedet. Cum infinitivo χρὴ sæpissime construit, cum accusativo personæ et rei genitivo Il. H. 109. Od. A. 124. Γ. 14. Λ. 463. Φ. 110. X. 377. Pari modo substantivum χρεὼ cum accusativo et genitivo Il. I. 75. 603. K. 43. Λ. 605. Od. Δ. 634. In Il. Φ. 322. οὐδέ τί μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχοῆς, alii legunt τυμβοχοῆσ', elisa diphthongo. Hanc formam semel ausus est imitari Euripides Hec. 962. (976.) ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ; de qua ibi tacui, ut hoc loco eam memorarem. Scholiastes apte satis advocat Il. K. 43. Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, paullo forsan aptius advocaturus Λ. 605. τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; Communes Græci dixere, δεῖ σοι τοῦδε· primus, ut equidem arbitror, novavit Æschylus Prom. 86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως. Eum secuti sunt Euripides Hec. 1007. (1021.) Phœniss. 480. (484.) Hippol. 23. locisque ibi a Valckenaerio indicatis, Ion. 1037. Herc. F. 1173. Auctor Rhesi 840. Comicus ignotus apud Herodianum Piersoni p. 450. εὐρυχωρίας σε δεῖ. Non sine specie hanc formulam reddi voluit Marklandus Iph. A. 1137. sed certissime restituit Musgravius Hel. 1444. pro τῆς τύχης ΜΕΛΕΙ μόνον. Ceterum bene comparavit Brunckius Herc. F. 1341. Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων· Ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

663. Hujus ellipseos, a Lamberto Bos, nisi fallor, omissæ, [Bosianis addidi. Nollem factum: nihil enim elliptici in talibus locutionibus. *G. H. S.*] antiquissimum exemplum præbet Homerus Od. B. 68. Λίσσομαι, ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος· ubi plena sententia esset, Λίσσομαι [ὑμᾶς] ἠμὲν [πρὸς] Ζηνὸς—. Sed cum forte Carolus Rollinus [Manière d' enseigner tom. i. p. 191. ed. Amst. 1745. Sed hanc observationem cum Rollino communicasse credo Joannem Boivinum, quem vide vel in Academiæ Inscriptionum Monumentis t. ii. p. 23. vel in Brunckii nota ad Aristoph. Ran. 851.] dixisset, λίσσομαι non regere dativum, ideoque locum Iliados primæ 283. Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, verti debere, 'Rogo te, ut iram contra Achillem tuam dimittas,' cum hoc igitur dixisset Rollinus, non primus quidem; dudum enim verum prope sensum H. Stephanus in Thesauro dederat; exortus est Bellanger, qui huic sententiæ contradiceret. Is in Supplemento aux Essais de Critique de M. Van der Meulen (h. e. ipsius Bellangeri) Amst. 1741. p. 92=101. primum ait, omnes interpretes aliter sensisse. Ideo scilicet interpretes scripsere, ut errata eorum nos defenderemus et posteritati traderemus! Mox tamen ipse Rollinum plagii in Stephanum commissi accusat.

εἰς οἷον ἥκω· τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;
ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.
ὦ πατρὸς ὅμαιμε θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει, ποτωμένην
ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, καὶ λέγειν ἃ 'γὼ λέγω.
ταῦτ' εἴς τε δάκρυα καὶ γόους καὶ ξυμφορὰς
εἴρηκα, κἀπήτηκα τὴν σωτηρίαν
θηρῶν, ὃ πάντες, κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
Χο. κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως,
τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ.
Με. Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν καταιδοῦμαι κάρα,
καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι.
καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
ξυνεκκομίζειν, δύναμιν ἢν διδῷ θεὸς,
θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους·
τὸ δ' αὖ δύνασθαι παρὰ θεῶν χρῄζω τυχεῖν.

Eadem igitur opera novitatis accusationem revocare debebat. Deinde, ut probet, λίσσομαι dativum regere posse, citat versum ex Phavorino, ubi verbum λίσσομαι sequitur genitivus, subaudito, ait ille, ἐπὶ vel πρός· Λίσσομαι Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος. Vides versum Homericum, sed mutilum. Hinc arguit Bellanger: si λίσσομαι genitivum regit, subaudito ἐπὶ vel πρὸς, dativum etiam regere potest, quoniam ἐπὶ vel πρὸς non minus dativum regunt. Egregia probatio! Denique tam deformem versum eum sine examine admisisse; ne notissima quidem Homeri verba hominem criticum meminisse! Paullum in hac nota scribenda me deflexisse de via fateor; sed hoc feci duabus de causis. Primo quod vera Homerici loci interpretatio vulgo minus nota est, et nuper aliam novam et falsam confinxere Scoti quidam; deinde insigni exemplo ostendere volui, quantos in errores se induant homines docti, quot ineptias effundant, si semel iræ, odii, invidiæ, aut pravi cujusquam affectus impulsu contra ea scribere incipiant, quæ vel nequeant vel nolint intelligere.

[664. Interpunge τί δέ; τ. μ. δ. 'quid vero faciam? quidvis perpetiendum est.' Sic etiam Schol., qui audiendus fuit.—εἰς οἷον ἥκω non seorsum sumendum, multo minus πευστικῶς intelligendum; cohæret enim cum antecedentibus. V. Bos. Ell. p. 252. sq. *G. H. S.*]

667. 8. Statius Theb. v. 173. "matremque recens circumvolat umbra;" ubi Scholiastes: "Et hoc poëtice, ut Euripides. Syrseen opersu. Virgilius: 'Omnibus umbra locis adero; dabis, improbe, pœnas.'" ubi legendum videtur: [ποτωμένην] Ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, ut hunc ipsum locum respexerit.

674. τὸ pro τοι A. H. R. quod nemo præferet. Sed ex his varietatibus aliquando ansa arripi potest leviores hosce errores tollendi. Suppl. 1149. Πάτερ, σὺ μὲν τῶν σῶν κλύεις τέκνων γόους. Aldus τῆς σῶν. Dele literam male repetitam, et lege, Πάτερ, σὺ μέν τοι σ.

679. παρὰ dedi pro πρὸς, quæ voces et alibi permutantur, ut Soph.

ἥκω γὰρ ἀνδρῶν ξυμμάχων κενὸν δόρυ
ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
σμικρᾷ ξὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.
μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν Ἄργος· εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
δυναίμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν.
σμικροῖσι μὲν γὰρ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἄν;
ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν,
ὅμοιον, ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον.
εἰ δ' ἡσύχως αὐτῷ τις ἐντείνοντι μὲν
χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'· ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς,
τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς·
ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
ἐλθὼν δὲ Τυνδάρεών τε σοὶ πειράσομαι,
πόλιν τε πεῖσαι, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
καὶ ναῦς γὰρ, ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,
μισοῦσι δ' ἀστοί· δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,

Œd. T. 935. sed ibi quoque παρὰ præstat, quod habent Aldus et codicum pars. Contra Aristophan. Nub. 325. ex Mss. πρὸς pro παρὰ restitui Supplement. ad Præfat. p. 58. [liv.] [Hic versus in prima et altera Porsoni editione nescio quo errore post v. 675. positus erat. Errorem correxit Porsonus not. ad Med. 139. bisque in exemplari olim Heyniano; primum his verbis: "676. Transpone post 679. ut habent omnes edd. et Mss. Iidem πρὸς θεῶν, quod recte, opinor, mutavi. Eadem varietas in Sophoclis Œd. T. 935. ubi recte Aldus et codicum pars, παρὰ τίνος." deinde his: "676. 677. 678. 679. Lege vulgato ordine, δ' α' β' γ'. Deinde παρὰ dedi pro πρὸς, non male, ut opinor, sed lectorem monitum oportebat." *G. H. S.*]

686. τὰ μ. Ald. et plerique codices. γὰρ omittunt membranæ. Sed rectius expungitur articulus. Post hunc versum sequitur alius in Aldo et plerisque Mss. πόνοισιν· ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τόδε. Sed membr. secutus Brunckius ejecit.

687—690. Citans Stobæus præbet xlvi. p. 177. ὀργῇ δ' εἰς θυμὸν πέσῃ—ὥσπερ πῦρ—χαλῶν ἕποιτο.

688. Sic Ald. plures Mss. et Stobæus. Alii ὅμοιος, ex Mss. credo, sic enim L. sed alterum melius.

689. τις αὐτῷ Ald. et pars Mss. Alii τις αὐτός. Stobæus τις αὐτόν. Transponendo sanavit Brunckius, qui mox dedit θέλῃς pro θέλεις. [Si quid mutandum, malim θέλοις. *G. H. S.*]

σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.
ἀλκῇ δέ σ' οὐκ ἄν, ᾗ σὺ δοξάζεις ἴσως,
σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα.
οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν
προσηγόμεσθα· νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει
δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.

Ορ. ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν
τἄλλ' οὐδέν· ὦ κάκιστε τιμωρεῖν φίλοις,
φεύγεις ἀποστραφείς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος
φροῦδ'· ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς.
οἴμοι, προδέδομαι, κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες,
ὅπῃ τραπόμενος θάνατον Ἀργείων φύγω.
οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας·
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν
Πυλάδην δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
ἡδεῖαν ὄψιν· πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ
κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν.

Πυ. θᾶσσον ἤ μ' ἐχρῆν προβαίνων ἱκόμην δι' ἄστεος,
ξύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ' ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς,
ἐπὶ σὲ σύγγονόν τε τὴν σήν, ὡς κτενοῦντας αὐτίκα.
τί τάδε; πῶς ἔχεις, τί πράσσεις, φίλταθ' ἡλίκων ἐμοί,
καὶ φίλων καὶ ξυγγενείας; πάντα γὰρ τάδ' εἶ σύ μοι.

[706. Malim προσηγόμεσθ' ἄν. 'nunquam Argivis adhiberem blanditias, nisi necessitas, cui sapientes cedunt, me cogeret.' *G. H. S.*]

[714. σωτηρίας. Al. τῆς συμφορᾶς, quomodo si legas, congruit cum καταφυγὰς κακῶν 442. Sed optima est vulgata, quam mutarunt, qui liberrimum genitivorum usum cognitum non haberent. V. quæ illic notavi. *G. H. S.*]

719. πρὸ ἄστεος Ald. contra omnes fere Mss. et Scholiasten Hermogenis inter Aldi Rhetoras t. ii. pag. 404. 34. [Cod. ἄστεως, quam formam, etiam alibi a Codd. oblatam et nonnullis locis metro necessariam, ubique restituendam puto. Conf. Porson. ad 751. et ad Phœn. 856. *G. H. S.*]

721. θανοῦντας Scholiastes Hermogenis, omisso v. 720.

Ορ. οἰχόμεσθ', ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.
Πυ. ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.
Ορ. Μενέλεως κάκιστος ἐς ἐμὲ καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
Πυ. εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν.
Ορ. ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκεν μολών.
Πυ. ἦ γὰρ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα;
Ορ. χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις.
Πυ. καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;
Ορ. οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγε.
Πυ. ποῦ 'στὶν ἣ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;
Ορ. ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τούσδ' ἐμοὺς καλεῖν χρεών.
Πυ. σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πατρός.
Ορ. μή μ' ἰδεῖν θανόνθ' ὑπ' ἀστῶν, καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
Πυ. πρὸς θεῶν, τί πρὸς τάδ' εἶπε; τοῦτό γ' εἰδέναι θέλω.
Ορ. ηὐλαβεῖθ', ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.
Πυ. σκῆψιν εἰς ποίαν προβαίνων; τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών.

725. Posterius hemistichium mutuum sumsit Menander in Adelphis, unde vertit Terentius v. 3. 18. "Communia esse amicorum inter se omnia."

726. εἰς ἐμὲ Ald. et Mss. εἴς με H. J. L. quod metrum integrum præstat. Sed melius servatur emphasis.

727. Forsan distinguendum post εἰκότως, et oratio in fine versus suspendenda, utpote abrupta. [Malim ad εἰκότως subaudire ἔχει. Plene Iphig. T. 881. Seidl. σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει. Sic πῶς usurpatur, de quo v. Porson. ad 73. et Bos. Ell. p. 592. 606. ubi citavi Heynium verbum dure omitti dicentem. Ut rara sit omissio, tamen dura non est. Cum enim εἰκότως ἔχει sit i. q. εἰκός ἐστι, pro hoc autem simpliciter dicatur εἰκός, ecquid absoni est, etiam in illo verbum omitti? Vix vereor, ne quis opponat, aliter se habere ἐστί, aliter ἔχει. *G. H. S.*]

730. φίλος Aug. 2. Cant. N.

737. τόδε γὰρ Ald. Cant. N. τάδε γὰρ M. R. Edidi τοῦτό γ' ex Mss. C. C. C. A. D. H. J. K. L.

738. εὐλαβεῖσθ' Ald. et 739. ταῦτα, sed τοῦτο plerique Mss.

Ορ. οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ.
Πυ. Τυνδάρεων λέγεις· ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος.
Ορ. αἰσθάνει· τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ' ἢ πατρός.
Πυ. κοὐκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών;
Ορ. οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.
Πυ. ἐν κακοῖς ἄρ' εἶ μεγίστοις, καί σ' ἀναγκαῖον θανεῖν.
Ορ. ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών.
Πυ. ἣ κρινεῖ τί χρῆμα; λέξον· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.
Ορ. ἢ θανεῖν ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι.
Πυ. φεῦγέ νυν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.
Ορ. οὐχ ὁρᾷς; φυλασσόμεσθα φρουρίοισι πανταχῇ.

740. *σπείρων* quidam Kingiani, D. L. non male. [Sed significatione a vulgata neque hilum differt. Plura sunt præsentium participia, quæ substantivorum instar verbalium modo vim verborum indicant, omni temporis notione obliterata. Indicavi aliquot ad Poët. Bucol. p. 228. 230. quibus accedat *οἰχόμενος* Hec. 137. Sic infra 877. *μητροκτονοῦντα* est i. q. *μητροκτόνον* s. *μητροκτόνον ὄντα*, ut h. l. *ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρων* nihil aliud foret quam *ὁ τῶν ἀρίστων θυγατέρων σπορεύς*. Add. 1549. *τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι·* ubi *τάδε* significat quæ una fecerunt, ut cædem Agamemnonis ulciscerentur: igitur *ξυνδρῶν* i. q. *συμπράκτωρ*. Pariter *φεύγων* sæpe i. q. *φυγάς*, ideoque a librariis passim confusum cum *φυγών*. Errant, qui in talibus de temporum enallage, omnino referenda illa inter somnia Grammaticorum, cogitant. *G. H. S.*]

743. *ἀντιλάζεσθαι* Cant. L. quæ forma occurrit supra 446.

746. *ἀμφ' ἡμῶν* Ms. C. C. C. et Mosq. D. ut videtur, a prima manu, quomodo olim Canterus conjecerat. *ἀφ' ἧ*. Ald. L. Hic præterea *πολίταις*. *ὕπερθ' ἡμῶν* Lib. P. *ὑπὲρ ἡμῶν* Parisiensium unus. *καθ' ἡμῶν* A. D. ex emendatione, H. J. K. M. N. Cant. quod ex 434. manavit.

747. *πρᾶγμα* Ald. sed *χρῆμα* Mss. prope omnes.

748. Sic Ald. et Mss. sed *δ'* delevit Brunckius. Suavissimam vero lectionem præbet Cant. *ὁ λόγος δὲ μικρὸς μακρῶν πέρι*. *μικρῶν πέρι* M. N.

750. *φρουρίοις φυλασσόμεσθα πανταχοῦ* Ald. *ὡς φρουρίοις φ.* Ed. Barnes. cæsura perdita. In ordine verborum, quem, Kingium secutus, dedi, plerique codices consentiunt; *ἁπανταχῇ* (vel *χοῦ*) duo Brunckiani; sed numerosius alterum. *πανταχῇ* R. *φρουρούμεθα* H.

Πυ. εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας.
Ορ. ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργηρούμεθα.
Πυ. κἀμὲ νῦν ἔρου τί πάσχω· καὶ γὰρ αὐτὸς οἴχομαι.
Ορ. πρὸς τίνος; τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν.
Πυ. Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ.
Ορ. ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;
Πυ. ὅτι συνηράμην φόνον σοι μητρὸς, ἀνόσιον λέγων.
Ορ. ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.
Πυ. οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ'· οἰστέον τάδε.
Ορ. οὐ φοβεῖ, μή σ' Ἄργος, ὥσπερ κἀμ', ἀποκτεῖναι θέλῃ;
Πυ. οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῆ.
Ορ. δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας.
Πυ. ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί.
Ορ. εἶεν· εἰς κοινὸν λέγειν χρή. Πυ. τίνος ἀναγκαίου πέρι;
Ορ. εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθὼν — Πυ. ὡς ἔδρασας ἔνδικα;
Ορ. πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ. Πυ. μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι.

751. Mirare Aldum et plerosque Mss. in *ἄστεος* consentire.

753. *καὐτὸς* Ald. contra metrum et Mss.

757. *σοι φόνον ματρὸς* Ald.

761. *προσήκομαι* Ald. Cant. Sed alterum fere omnes Mss.

763. Pro *βουλεύουσ' ἀεί* Cant. *βουλεύσαιντ' ἄν*, unde facere possis *βουλευσαίατ' ἄν*, et alterum dicere huc retractum ex 899. Sed tutius est nihil novare.

764. *εἰς κοινόν τι* Ald. et quidam Mss. sed pauciores. Mox *τί λέγοιμ'* contra metrum ex Mss. Reg. Soc. edidit Kingius.

766. *μὴ* solum Ald. et Mss. *οὐ* Brunckius ex conjectura addidit. [Recte Ald. et Mss. Quod Brunckius dictum vult, foret *μὴ οὔ σ' ἴδωσιν ἄσμενοι*. — *πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ* syntactice cohæret cum Pyladis interrogatione *ὡς ἔδρασας ἔνδικα*; Sic 785. Possis *πατρί γε τ.* majori vi sententiæ: sed non opus. *G. H. S.*]

Ορ. ἀλλ' ὑποπτήξας σιωπῇ κατθάνω; Πυ. δειλὸν τόδε.
Ορ. πῶς ἂν οὖν δρῴην; Πυ. ἔχεις τιν', ἢν μένῃς, σωτηρίαν;
Ορ. οὐκ ἔχω. Πυ. μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κακῶν;
Ορ. εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν. Πυ. οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσσον ἢ μένειν.
Ορ. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; Πυ. θανὼν γοῦν ὧδε κάλλιον θανεῖ.
Ορ. καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδικόν μοι. Πυ. τῷ δοκεῖν εὔχου μόνον.
Ορ. εὖ λέγεις· φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε. Πυ. μᾶλλον ἢ μένων.
Ορ. καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσειε — Πυ. μέγα γὰρ ηὐγένειά σου.
Ορ. θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον. Πυ. πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν.

767. *δεινὸν* edidere Brunckius et Beckius, et sic J. L. Sed Aldus et plures Mss. *δειλὸν*, quod melius, ut infra 773. ubi tamen *δεινὸν* L. [Omnes Porsonianæ *ἀποπτήξας* errore typothetico, quem nunc demum correxi. *G. H. S.*]

769. *μολόντα* quidam Mss. [*σωθῆναι κακῶν* phrasis non magis mira quam *σωτὴρ κακῶν* Med. 361. et *σωτὴρ βλάβης* Heracl. 635. Matth. Compara Phœn. 609. *σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.* h. e. *αἵ σοι σωτῆρες θανάτου εἰσίν.* *G. H. S.*]

771. Mss. fluctuant inter *θανῇ* et Aldinum *θανεῖν*, quod ex Attica forma *θανεῖ* depravatum est. [*θανὼν* est i. q. *ἢν θάνῃς*· alioqui absurdum est *θανὼν θανεῖ.* Conf. Alcest. 741. Matth. *θανεῖ γε μέντοι δυσκλεὴς, ὅταν θάνῃς.* pro quo eodem sensu dici potest *θανὼν δυσκλεὴς θανεῖ.*—*γοῦν* a Tragicis passim usurpatur. Paulo post 778. *δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν.* Phœniss. 627. *χαρτὰ γοῦν πάσχω.* ibid. 1463. *ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω.* Æschylus Agam. 433. Gl. *πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ.* *G. H. S.*]

772. *γ'* omittit Aldus et plurimi Mss. sed habet J. Deinde *γε* secundum omittunt omnes, quantum sciam, codices cum Aldo; octo habent *τῷ*, quod recepi. Subaudi, *τὸ πρᾶγμ' ἔνδικον εἶναι.* Sed totum versum adscribam, ut exstat in K. *καὶ μὴν τὸ πρᾶγμ' ἔνδικόν μοι. καὶ τὸ δοκεῖν εὔχου μόνον.* Utrumque *γ'* omittunt Cant. M. N.

[773. *τὸ δειλὸν.* V. mea in Jacobsii Annotatt. ad Anthol. Palat. p. 973. *G. H. S.*]

774. *καὶ τίς* Ald. et deinde *ἡ εὐγένεια.* Accuratiorem scripturam præbent Mss. de qua vide Valckenaer. ad Phœn. 407. Et hic et infra 943., ubi articulum omisit Aldus, ceteris Mss. accedunt Leidenses. Incertus Stobæi xvii. p. 95. *Διδάσκαλος γὰρ ἡὐτέλεια τῶν σοφῶν.* Grotius *εὐτέλια*, sed *ἡ* addunt Trincavellus aliique editores.

775. *ἀσχάλων* Cant. M. et forte

Ορ. ἰτέον, ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν. Πυ. αἰνῶ τάδε.
Ορ. ἦ λέγωμεν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ' ἐμῇ; Πυ. μὴ πρὸς θεῶν.
Ορ. δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν. Πυ. οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς μέγας.
Ορ. δηλαδὴ σιγᾷν ἄμεινον. Πυ. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς.
Ορ. κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες — Πυ. τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις;
Ορ. μὴ θεαί μ' οἴστρῳ κατάσχωσ'. Πυ. ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.
Ορ. δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός. Πυ. οὐκ ἔμοιγε σοῦ.
Ορ. εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. Πυ. τόδ' οὖν ἴτω.
Ορ. οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; Πυ. ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.
Ορ. ἕρπε νῦν οἴαξ ποδός μοι. Πυ. φίλα γ' ἔχων κηδεύματα.
Ορ. καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. Πυ. ὡς τί δὴ τόδε;
Ορ. ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. Πυ. τό γε δίκαιον ὧδ' ἔχει.

[Alibi correctum in noviss. Lond. hic aliisque locis fugit oculos aut Porsoni aut amicorum ejus. Non tanti putavi, ut mutarem, ubicunque relictum esset. Omnino qua philologi Latinitate in notis scribendis utimur, non ita comparata est, ut tales labeculas erubescere debeat. Velut hæc ipsa vox, 'nota,' hoc sensu usurpata cadentis est Latinitatis. Miror autem Ruhnkenium, in hujusmodi rebus et acutissimi visus et fastidiosissimi stomachi, illo 'forte,' nunc fere proscripto, adeo non offensum fuisse, ut centies qua non debebat significatione poneret. *G. H. S.*] alii; unde facere possis ἀσχαλῶν, quæ forma occurrit apud Æschyl. Prom. 161. Archiloch. Stobæi p. 107. Eurip. Iph. A. 925.

777. λέγω μὲν Ald. et τοῦτ', sed ταῦτ' plerique Mss. Idem Aldus 781. κατάσχωσιν.

779. γὰρ pro δὲ H. J. L.

780. Super αὖ λέγεις var. lect. in J. ἀγγελεῖς. Vide Med. 703. (710.)

787. τὸ δὲ Ald. Sed τό γε magno consensu Mss.

Ορ. μητέρος δὲ μηδ' ἴδοιμι μνῆμα. Πυ. πολεμία γὰρ ἦν.
ἀλλ' ἔπειγ', ὡς μή σε πρόσθε ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ,
περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ·
ὡς ἐγὼ δι' ἄστεός σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
οὐδὲν αἰσχυνθεὶς, ὀχήσω· ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος,
εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;
Ορ. τοῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον·
ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ, θυραῖος ὢν,
μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.
Χο. ὁ μέγας ὄλβος, ἅ τ' ἀρετὰ στροφή.
μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα καὶ
παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς
πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις
πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,

788. *ματρὸς δὲ μήτ'* Ald. Sed *μηδ'* vel *μὴ δ'* Mss. plerique.

792. *ποῦ γὰρ ἂν* Ald. et pars codicum, quod bis solœcum est. Recte *ὢν* plures Mss. Simillima constructio Iph. A. 407. *δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταυτοῦ γεγώς*; Alexis Stobæi cxiii. p. 467. *εἰ μὴ γὰρ ὢν ἄνθρωπος ἀνθρώπου τύχαις Ὑπηρετήσω, οὐ [illegible]νήσομαι φρονῶν.* Levis res, sed [illegible] scena Attica non ferenda, iste hiatus. Lege igitur ad Euripidis normam, *ποῦ φανήσομαι φρονῶν*; Restituendum quoque Aristophani, opinor, Eccles. 935. *ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ*;

793. *μὴ* sine præpositione Ald. quam ex Canteri conjectura et Ms. C. C. C. addidit Barnesius. Recte; sic enim Brunckii membranæ, A. D. J., L. [*σε — ἐπαρκέσω.* Rarissima constructio, sed quam tuetur congruentia significationis hujus verbi cum significatione aliorum, qua transitiva sunt; quæ omnino causa est mutatæ constructionis multorum verborum. Vere Matthiae: "*ἐπαρκέσω σε* dictum est, ut *ὠφελεῖν τινα.*" E contrario satis frequens est constructio verbi *ὠφελεῖν* cum dativo. Thucydides v. 23. *ὠφελεῖν Ἀθηναίους Λακεδαιμονίους.* Durus binorum concursus accusativorum. Hactenus præstat, quod in al. legitur, *Λακεδαιμονίοις.* Sed hoc nomen plane delendum puto, quippe ortum ex interpretamento glossatoris. Conf. quæ paulo post sequuntur, *ὠφελεῖν Λακεδαιμονίους,* ubi, si illud genuinum est, item subjungendum *Ἀθηναίους* s. *Ἀθηναίοις.* In talibus enim fœderum formulis opposita sibi ad amussim, non quidem ordine et syllabis verborum, at tamen phrasibus, respondere debent. *G. H. S.*]

[794. Post *ἐκεῖνο* interpungendum. *G. H. S.*]

796. *ὁμαιμόνων* Ald. et Mss. quidam. *ὁμαίμων* scripserat N. sed pro peritia sua statim in *ὁμαιμόνων* mutavit.

800. *ἄρ' ἦλθ'* ex Musgravii conjectura edidit Brunckius, sine causa.

ὁπότε χρυσείας ἔρις ἀρνὸς
ἤλυθε Τανταλίδαις,
οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-
για γενναίων τεκέων·
ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξαμείβων
δι' αἵματος οὐ προλείπει
δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.
τὸ καλὸν οὐ καλὸν, τοκέων   ἀντιστροφή.
πυριγενεῖ τεμεῖν παλάμᾳ
χρόα, μελάνδετον δὲ φόνῳ
ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.
τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.
θανάτου δ' ἀμφὶ φόβῳ
Τυνδαρὶς ἰάκχησε τάλαινα·
τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια,
κτείνων γε ματέρα· μὴ, πατρῴαν
τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ
δύσκλειαν ἐς ἀεί.
τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυ', ἢ τίς ἔλεος   ἐπῳδ.
μείζων κατὰ γᾶν,
ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;

802. *χρυσέας* Ald. et Mss. et 810. *τέμνειν*. 812. *εἰς*. 816. *ἰάχησε*.

[804. Similiter Ion. 1496. Matth. *φόνευμα* et *θοίναμα* junguntur, idque ordine naturali, qui h. l. invertitur, ut *ὕστερον πρότερον* fiat, cujus figuræ satis exemplorum, nostri non oblitus, congessi ad Sophocl. Œd. T. 827. *G. H. S.*]

805. *τεκέων* plerique Mss. *τέκνων* Ald. *τοκέων* R.

813. *ποικίλη* K. quod ex metrico Scholiaste ortum. *μελάλη* L. unde nihil extrico. Non dubito tamen, quin vox ea corrupta sit, cum creticus esse debebat. Musgravius conjicit, *τὸ δ' αὖ καταργεῖν ἀσέβειαν ἐκκαλεῖ,—παράνοιαν*, quæ non intelligo.

815. *γὰρ* pro δ' Ald. Variant Mss.

818. *γε* K. *σὰν* Ald. et sic vel *σὴν* multi codices.

821. *δάκρυα καὶ* Ald. et plurimi Mss. Sed ἢ H. K.

[823. Scribendum puto *ματρόκτονον*, et intelligendum *μητρὸς φονευθείσης αἷμα*. Sic Cyclop. 127. Matth. *βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ* (ab *ἀνθρωπόκτονος*), i. e. *βορᾷ ἀνθρώπων φονευθέντων*. Etiam Bacch. 139. Elmsl. scrib. *αἷμα τραγόκτονον*, ubi bene Æm. Portus: "Præstaret *προπαροξυτόνως* scribere *τραγόκτονον*, *ἤγουν αἷμα τῶν τράγων τῶν κτανθέντων, εἴτε φονευθέντων*." Idem placuit Lobeckio ad Sophocl. Aj. 323.

οἷον οἷον ἔργον τελέσας
βεβάκχευται μανίαις,
Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ,
δρομάσι δινεύων βλεφάροις,
Ἀγαμεμνόνειος παῖς;
ὦ μέλεος ματρὸς, ὅτε
χρυσεοπηνήτων φαρέων
μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν
σφάγιον ἔθετο ματέρα, πα-
τρῴων παθέων ἀμοιβάν.

Ηλ. γυναῖκες, ἦπου τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων
τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς;

Χο. ἥκιστα· πρὸς δ' Ἀργεῖον οἴχεται λεὼν,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι

qui similia congessit. Add. *αἷμα χοιρόκτονον* in Æschyli Fragmento 340. Sylloges Schütz. pag. 231. Idem Eumen. 283. Gl. *καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις. καθαρμὸς χοιρόκτονος* i. q. *καθαρμὸς διὰ χοίρου τυθέντος.* Ibid. 281. pariter scribendum puto *μητρόκτονον*, ut *μίασμα μ.* sit i. q. *μίασμα μητρὸς φονευθείσης. G. H. S.*]

824. *οἷον* semel tantum habent quidam. *ὅς τ'* J. unde, si opus esset, fieret *ὅς γ'*. [Hæc non est interrogatio. Igitur 828. post *παῖς* punctum pone. *G. H. S.*]

[829. Immo *ὦ μέλεος, ματρὸς ὅτε*—. *G. H. S.*]

836. *Ἀργείων* Ald. et Mss. non pauci.

837. Suspecta hæc phrasis Brunckio, qui timide conjicit, *τὸν προκείμενον δραμεῖν Θέλων.* Canteri conjecturam in textum intulit Beckius, *δύσων*. Male. *δύσονται ἀγῶνα* dixit Homerus; sed quis unquam dixit *δύσων ἀγῶνα*? Offensus etiam videtur hac locutione Pseudo-Gregorius, qui fabulam longe insulsissimam Christum Patientem inscripsit. Hoc drama, siquando posthac citabo, his literis Χ. Π. distinguam. Ibi igitur exstat 416. *ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἐστι κρίσις.* 441. *ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Τρέχοντος, ᾧ ζῶντ' ἢ θανόντα νῦν ἴδοις.* Enimvero nihil mutandum. Omnis enim *δίκη* est *ἀγὼν*, prope ut alterum verbum pro altero usurpetur. Infra 1242. ambo conjunxit: *τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία.* Itaque *ἀγῶνα δοῦναι* hic dicitur ut alibi *δίκην δοῦναι.* Sed miror, qui factum sit, ut Canterus, Reiskius, Brunckius, Beckius, qui his verbis tantopere offensi sunt, locum Phœniss. 1350. (1369.) *δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον, Ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου*, intactum dimiserint. Quis enim unquam dixit *ἀγῶνα πράσσειν*? Nemo fortasse præter Euripidem. Idem tamen se ipse tuetur, mox scribens 1373. (1392.) *Καὶ πῶς πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος, Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου*; [Verto: 'copiam facturus Argivis judicii.' Est genus loquendi judiciale. Similiter, etsi non de reo, Demosthenes p. 692. 5. dixit *δόντα κρίσιν*. Reiskius in Ind.: "*κρίσιν διδόναι*, copiam dare judicii, permittere vel sic comparare, ut judicium habeatur." Satis notus hic usus verbi *διδόναι*, inprimis in phrasi *διδόναι λόγον*. Sed quod infra 862. s.

δώσων, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.
Ηλ. οἴμοι, τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπεισέ νιν;
Χο. Πυλάδης. ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὅδ' ἄγγελος
λέξειν τὰ κεῖθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι.
Αγ. ὦ τλῆμον, ὦ δύστηνε τοῦ στρατηλάτου
'Αγαμέμνονος παῖ, πότνι' Ἠλέκτρα, λόγους
ἄκουσον, οὕς σοι δυστυχεῖς ἥκω φέρων.
Ηλ. αἶ, αἶ, διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ.
[κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.]
Αγ. ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν,
καὶ σ', ὦ τάλαιν', ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
Ηλ. οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.
ἀτὰρ τίς ἁγὼν, τίνες ἐν 'Αργείοις λόγοι
καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
λέγ', ὦ γεραιέ· πότερα λευσίμῳ χερὶ,
ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ,
κοινὰς ἀδελφῷ ξυμφορὰς κεκτημένην;
Αγ. ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῦ,
τά τ' ἀμφ' 'Ορέστου· σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ
ἀεί ποτ' εἶχον· καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος,
πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις·
ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα καὶ θάσσοντ' ἄκραν·

legitur, οὗ φασὶ πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας διδόντ' ἀθροῖσαι—, multum differt, ubi pluralis attendendus. δίκαι enim hic i. q. ἄποινα. Herc. F. 884. Herm. ἀποινόδικοι δίκαι. *G. H. S.*]

841. τἀκεῖθεν Ald. et 842. δύστανε.

846. Hunc versum ejecit Brunckius, et sane ex alio dramate, forsan Euripidis, huc traductus videtur. Agnoscit tamen X. Π. 150. Loca similis argumenti, in margine adscripta, non raro in textum irrepsere, ut infra post 922.

851. Quidam Mss. habent τίνες 'Αργείων ('Αργεῖοι D.) λόγοι. Eleganter K. 'Ατὰρ τίς ἀγών τε καὶ τίνες 'Αργείων λόγοι. Addidi vero articulum, quem abesse vix patitur sermo, metrum abesse non patitur.

856. 861. Hunc locum imitatur Lucianus Jove Tragœdo t. ii. pag. 681. Macrobius Sat. v. 20. "Alcæus in Comœdotragœdia sic ait: 'Ετύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείστους φέρων— 'Ορῶ δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλῳ."

857. βουλόμενος H.

οὗ φασι πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας
διδόντ' ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας.
ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδὼν,
τί καινὸν Ἄργει; μῶν τι πολεμίων πάρα
ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;
ὁ δ' εἶπ', Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν ξύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ,
τὸν μὲν κατηφῆ καὶ παρειμένον νόσῳ,
τὸν δ', ὥστ' ἀδελφὸν ἴσα φίλῳ λυπούμενον,
νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.
ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ' Ἀργείων ὄχλος,
κῆρυξ ἀναστὰς εἶπε· τίς χρῄζει λέγειν,
πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεὼν,
μητροκτονοῦντα; κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας.
ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ,
διχόμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος,
σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον, καλῶς κακοὺς
λόγους ἑλίσσων, ὅτι καθισταίη νόμους
εἰς τοὺς τεκόντας οὐ καλούς· τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ
φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ

866. *ἀνεπτέρωσε* Ald. sed perfectum tantum non omnes Mss. et X. Π. 383.

881. *καλοῖς* Ald. et Mss. sed *καλῶς* Valckenaer. Diatr. p. 209. cui conjecturæ suffragari videtur X. Π. 392. *λόγους ἑλίσσων ἀλλοτρίους ἀφρόνως*. [Unice probandum *καλοῖς*. Non omnia, quæ T. dicebat, mala erant, sed alia bona, alia mala. *ἑλίσσων*, 'implicans,' 'callide jungens.' *G. H. S.*]

885. *τοιόνδ'* Ald. sed contra plerosque codices. Allusio est ad proverbium, quod plenius extulit Noster in Alcmena apud Schol. ad Aristoph. Ran. 540. Suid. v. *ταῦτα πρὸς ἀ. Οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ Χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν*. [Porsonus cum Euripidem alibi 'plenius' extulisse dicat, videtur, quod h. l. legimus, pro elliptico habuisse, ad quod *τοῖχον* subaudiatur. Idem mihi olim placebat. V. Bos. Ell. p. 480. Nunc *ἀνατίθεμαι. ὁ εὐτυχὴς* est 'homo felix.' *G. H. S.*]

πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες· ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
ὃς ἂν δύνηται πόλεος, ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.
ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ·
οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτε σ', οὔτε σύγγονον
εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν.
ἐπεῤῥόθησαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι,
οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν· κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος, οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος,
θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ
πιθανὸς ἔτ' ἀστοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι.

887. Interpunxi post πόλεος, (pro quo πόλεως Ald. et pars Mss.) non, ut vulgo, post δύνηται. Copula enclitica nunquam apud veteres Græcos, opinor, præpositionem sequitur, nisi ea sententiæ membrum inchoat. Potuit igitur Atheniensis dicere, ἔν τε πόλεος ἀρχαῖς vel ἐν πόλεός τε ἀρχαῖς, non πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖς. Constructio est ὃς ἂν πόλεος, ἐκ subaudito, ut Sophocl. Aj. 1044. Τίς δ' ἐστιν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; [δύνηται i. q. δυνατὸς ᾖ. V. v. 879. Sensus: ὃς ἂν τῶν πολιτῶν (s. ἐν τῇ πόλει) δυνατὸς ᾖ. Xenoph. Ages. vii. 2. δυνατώτατος ὢν ἐν τῇ πόλει. De ellipsi autem præpositionis ἐκ hic non magis cogitandum, quam in aliis, quæ congessi ad Bos. Ell. p. 691. sq., jam tunc parum credulus his interpretandi machinulis, quod satis docent quæ ibid. p. 664. in universum monui, sed adhuc nimis reverens auctoritatem virorum doctissimorum, quibus suffragari quam refragari multo jucundius mihi esset, satisque habens semitam indicasse, quam alii me secuturi iidemque otio beatiores viam facerent. Accedit quod in extrema parte operis illius, rationibus redemtoris ita postulantibus, mihi haud lente festinandum fuit: quod velim cogitent, si qui forte mearum de particula ἄν adnotationum jejunam paucitatem mirantur. Ad hanc quidem particulam tam copiosa mihi erat materies coacervata, ut, cum illuc delatus essem, ipsa ejus copia, nedum digerendi et elaborandi negotio, in summa otii penuria prorsus opprimerer. *G. H. S.*]

888. ἐπὶ τῷδ' ἀγόρευε Ald. δ' etiam Mss. nonnulli omittunt.

891. Magna varietas lectionis in hoc versu. Aldus et Mss. quidam, ut edidi; certe H. J. et, ut videtur, X. Π. 402. Λαοὶ δ' ἐ. οἱ μὲν ὡς καλῶς (omisso λέγοι) K. (fortasse et R.) duo Leidenses apud Valckenaer. ad Phœn. 1244. Λαοὶ δ' ἐ. οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγει (vel λέγοι) A. L. N. Cant. In textu, ut edidi, habet M. sed suprascripto γρ. λαοί. Scripsisse videtur Euripides, Λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν, ὡς καλῶς λέγοι. Similem ellipsin attigi ad Hec. 28. eadem recurrit infra 1497. Iph. T. 1361. ubi Musgravius confert Hel. 1624. Il. X. 157. et quod citabo, Antholog. iv. 12. 33. in Bacchum et Herculem: Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταὶ, Κὴκ Ζηνός· θύρσῳ δεινὸς, ὁ δὲ ῥοπάλῳ. Sed Brunckius edidit t. iii. p. 201. Κὴκ Διός· ὃς θύρσῳ—addita hac nota p. 271. "Vulgo legitur, Κὴκ Ζηνός· θύρσῳ— Manifesta corruptela."

893. Pollux ii. 109. ὑπομόχθηρος ὁ ἀθυρόγλωσσος παρ' Εὐριπίδῃ. Sequentem versum suspectum habet Beckius.

[895. Post παῤῥησίᾳ interpungendum. Docet etiam X. Π. 407. quem locum Matthiae citavit. *G. H. S.*]

896. ἀστοὺς Valckenaer. Diatr. p. 256. cui favere videtur glossa in R.

ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ,
κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι
πόλει· θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
ἰδόνθ'· ὅμοιον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται
τῷ τοὺς λόγους λέγοντι καὶ τιμωμένῳ.
ὃς εἶπ' Ὀρέστην καὶ σ' ἀποκτεῖναι πέτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
τῷ σφὼ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,
ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,

τοὺς πολίτας. [Magis etiam; opinor, favet omnium scripturæ librorum, αὐτοὺς, quam ego quidem sine dubitatione revocem. De quibus autem αὐτοὺς intelligendum sit, tota series orationis ostendit. ἔτι non habeo qua particula Latina sic reddam, ut omnis ejus vis appareat. Compara Hel. 56. sqq. θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος Ἑρμοῦ, τὸ κλεινὸν ἔτι κατοικήσειν πέδον Σπάρτης σὺν ἀνδρί. Sensus: 'tandem aliquando,' 'serius ocius.' Egregie respondet vernaculum 'noch.' *G. H. S.*] ὅτ' pro ἔτ' J. Deinde 897. pro τοῖς, quod habent Ald. Mss. Stobæus p. 173., τις conjicit Musgravius, edidere Brunckius et Beckius.

898. πίθῃ Stobæi editio princeps.

903. καὶ τιμωμένῳ. Codices quidam, sed pauci, καὶ τιμωρουμένῳ. Musgravius conjicit χερί τ' ἰωμένῳ. Brunckius edidit τῷ τ' ἰωμένῳ.

905. Hesychius: Ὑπὸ δ' ἔτεινε. ὑπέβαλλεν. ['subjecit,' 'suggessit,' ut talia diceret, quibus Argivis persuaderet Ὀρέστην καὶ Ἠλέκτραν ἀποκτεῖναι πέτροις βάλλοντας. Non ipse dixit Tyndarus, sed alium subornavit, qui supplicii fratribus irrogandi auctor fieret: quapropter subornatus dicitur ὁ κατακτείνων s. κατακτείνας. v. not. ad v. sq. et conf. Schol. ad h. l. Rarus autem hic verbi ὑποτείνειν usus est, multo frequentior alterius, quo Hesychius illud interpretatur. Xenophon Cyr. iii. 3. 55. ὑποβάλλειν δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται. Hinc ἐξ ὑποβολῆς, 'suggerendo,' Xenophon ibid. 37. Hæc ideo monenda putavi, quia videram viro egregio, primum in Grammat. Gr. §. 386. 2. p. 517., iterum in not. ad h. l. humani quid accidisse. Quæ idem citavit Platonica e Phædone, quomodo intelligenda sint, jam Heindorfius docuit p. 158. *G. H. S.*]

906. κατακτείναντι Ald. et Mss. quidam. Parum refert. [Recte Porsonus. In talibus enim Græci etiam aoristo, nullo ad sensum discrimine, utuntur. V. not. ad Sophocl. Œd. C. 993. et ad Phalar. Epist. pag. 131. Euripides Iph. T. 890. Seidl. οὐκ ἦν τόθ' οὗτος, ὅτε πατὴρ ἔκτεινέ με. quod puto aoristi esse. Virgilius Æn. iii. 256. "nostræque injuria cædis," de cæde intentata, non perfecta. *G. H. S.*]

909. ὀλιγάκις. Hanc vocem bis in hoc dramate, hic et supra 387. adhibet Euripides, quod non memini a Tragicis alibi usurpatum. Pro χραίνων vero, quod habent Ald. et codices omnes, στείνων præfert Musgravius, κραίνων ex conjectura Marklandi ad Suppl. 1142. edidere Brunckius et Beckius. Sed primo obser-

αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν,
ξυνετὸς δὲ χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·

vandum est, id quod Musgravius fere perspexit, nuncium, hoc est ipsum Euripidem, cum tacita quadam indignatione loqui, quasi homines urbani rusticorum commercio se pollui crederent. Deinde omnia hujusmodi verba, cum originem satis honestam habeant, a Tragicis, pristinas formulas sectantibus, et vulgi sententiæ securis, sæpe ad verum et veterem sensum revocantur; quod et in hoc loco factum videtur. *Χραίνειν* enim nihil aliud proprie significat, quam 'rei cujusquam superficiem leviter radere' vel 'attingere.' Confer Ruhnken. ad Timæum p. 75. 104. Euripides ipse, opinor, vix ausus esset verbum *μιαίνειν* bono sensu usurpare. Quid autem Homerus? Il. Δ. 141. *Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ·* quem imitatus Heliodorus Æthiopic. x. 15. p. 479. dixit, nigrum in candido Charicleæ brachio circulum memorans, *καὶ ἦν τις ὥσπερ ἔβενος περίδρομος ἐλέφαντα τὸν βραχίονα μιαίνων.* Sed, ut ad verbum *χραίνειν* redeam, hac ipsa voce in scelere purgando utitur Æschylus apud Eustathium ad Il. T. p. 1183. 17 = 1250. S. *ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου Αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν.* Obiter nota nomen ejusdem plane generis, *παλαγμοῖς*, quod frustra in *σταλαγμοῖς* mutat Pauwius ad Fragm. pag. 1114. a. Æschylum an Euripidem sequi videtur Achæus apud Athenæum vii. p. 277. B. ubi de piscibus ait: *Χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός.* Denique quater hunc ipsum versum citat Eustathius ad Il. Δ. p. 467. 26 = 356. 7. Π. 1063. 34 = 1082. 25. Σ. 1158. 28 = 1215. 20. Ω. 1335. 59 = 1463. 1. et bis quidem propter verbum *χραίνειν*.

910. *οἵπερ.* Eadem constructio Hel. 448. *Ἕλλην πεφυκὼς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί·* ubi male Musgravius *ἀποστροφαί.* Suppl. 870. *Φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος, παροῦσί τε Καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς.* Aristophan. Thesm. sec. fragm. 11. apud Polluc. x. 152. *Σάκιον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται·* cujus loci sententiam non perspexisse videtur Brunckius, quæ est hæc: 'Saccus ex eorum genere, in quibus—.' [V. not. ad Theocrit. xxv. 121. In Ind. ad Homer. Odyss. p. 176. addidi locum e Diodori Sic. xviii. c. 4. Frustra: nam ibi ante *κατὰ* inserendum *τῶν.* Accedant alia nonnulla. Homerus Il. xiv. 410. *Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ—.* Schol. V. (Heyn. t. vi. p. 656.) comparat Odyss. xii. 97. *κῆτος, ἃ μυρία βόσκει.* (Quod ex Pindari Ol. iii. 18. sq. ut *ἐκ τοῦ ἐναντίου* dictum citat, *ἀνθρώπους, ᾧτινι*, ei satis congruit alius Lyrici locus Pyth. iii. 38. sq. *φῦλον, ὅστις.* Euripides Hec. 359. sq. *δεσποτῶν ὠμῶν—, ὅστις—.* quem locum cum multis aliis citavit Porsonus ap. Monk. ad Euripid. Hippol. v. 78.) Idem Scholiastes (Heyn. ibid. p. 643.) nos docet, Il. xiii. 168. alios ad eundem modum legisse: *Οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ἅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.* Demosthenes p. 328. 24. R. *ἀνδρὶ καλῷ τε κἀγαθῷ, ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεγονώς*, quod recte explicat Reiskius, cum olim h. l. turbasset, ut intelligas ex Harlesii editione. Appianus t. ii. p. 588. Schw. *ἐν λάρνακι, ἃς ἀπὸ σιδήρου ἐς χρημάτων ἢ βιβλίων ἔχουσι φυλακήν.* Sic etiam Latini. Virgilius Æn. viii. 427. "Fulmen—quæ plurima—." Recte Hoogeveenus ad Viger. iii. 1. 1. p. 41. b. "i. e. Fulmen erat, ex eorum genere quæ etc." Minus recte Heynius comparat Homericum Odyss. v. 421. sq. *κῆτος—οἷά τε πολλὰ—* nam hoc diversi generis est. *G. H. S.*]

912. *ἀνεπίπληκτον* multi Mss. et X. Π. 394. Sed *ἐπιπλήσσειν* est, 'præsentem graviter increpare,' *ἐπιλαμβάνεσθαι*, 'culpare.' *ἄκέραιον* Cant.

ὃς εἶπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ,
κακὴν γυναῖκα κἄθεον κατακτανὼν,
ἣ κεῖν' ἀφῄρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,
μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.
καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο,
κοὐδεὶς ἔτ' εἶπε· σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
ἔλεξε δ'· ὦ γῆν Ἰνάχου κεκτημένοι,
ὑμῖν ἀμύνων οὐδὲν ἧσσον ἢ πατρὶ,
ἔκτεινα μητέρ'· εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν
θνήσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών.
τοὐναντίον δὲ δράσετ' ἢ δρᾶσαι χρεών.
νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς
τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτ' ἐμὲ,
ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνήσκων τις ἂν,
ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.
ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.
νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
ὃς ἠγόρευε, σύγγονον σέ τε κτανεῖν.
μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν

913. ὅς γ' Ald. Sed γ' omittunt codices aliqui.

917. μήτ' ἐκστρατεύειν H.

[**919.** Scrib. εὔνιδας, si grammaticis credis. V. Etymol. M. c. 97. 51. 393. 38. Arcadius p. 32. 17. *G. H. S.*]

922. Post hunc versum sequebatur alius, Πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δὲ δεύτερον, quem solus K. recte exhibet; δὲ enim omittunt Ald. J. K. L. R. Eustath. ad Il. B. p. 357. 31 = 270. 43. et ad Dionysium Perieg. 347. Δαναοὶ habent D. H. Cant. Sed cum Musgravio spurium puto, Euripideum tamen ex alia fabula in margine adscriptum.

[**926. 927.** Etiam infra **1126. 1127.** bini deinceps versus voce χρεών finiuntur. Qualia pervelim expendant, quorum aures delicatæ respuunt verborum in brevi intervallo repetitiones. *G. H. S.*]

929. κατακτανεῖτέ με ex Mss. edidere Brunckius et Beckius. Sed in talibus rebus analogia codicibus est potior. Semper igitur futurum per ε scribam. Et, ne quis moveatur infra legens **1594.** κτανεῖν, sciat aoristum recte postponi verbo μέλλειν, ut supra 286. Med. 394. (397.) Æschyl. Prom. 629. Eubul. Athenæi i. pag. 34. D.

[**932.** F. ἔπεισ'. *G. H. S.*]

τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ
ὑπέσχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον
ξὺν σοί· πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι
κλάοντες, οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ σοι
πικρὸν θέαμα καὶ πρόσοψις ἀθλία.
ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν' ἢ βρόχον δέρῃ,
ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· ηὑγένεια δὲ
οὐδέν σ' ἐπωφέλησεν, οὐδ' ὁ Πύθιος
τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.
Χο. ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ,
ὡς εἰς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη.
Ηλ. κατάρχομαι στεναγμὸν, ὦ Πελασγία, στροφή.
τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων,
αἱματηρὸν ἄταν,
κτύπον τε κρατὸς, ὃν ἔλαχ' ἁ κατὰ χθονὸς
νερτέρων καλλίπαις θεά.
ἰακχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία,
σίδαρον ἐπὶ κάρᾳ τιθεῖσα κούριμον,
πήματ' οἴκων.
ἔλεος, ἔλεος ὅδ' ἔρχεται
τῶν θανουμένων ὕπερ
στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων.

βέβακε γὰρ βέβακεν, οἴχεται τέκνων ἀντιστρ.
πρόπασα γέννα Πέλοπος, ὅ,τ' ἐπὶ μακαρίοις

942. *φάσγανον* Ald. sed satis magno numero Mss. *φάσγαν' ἢ βρόχον*. Contra mox 1033. jungit *βρόχους* et *ξίφος*, mutatis numeris.

949. *αἶ αἶ* præfigit Ald. sed omittunt membr. D. et alii. Omnes quoque *στεναγμῶν*, sed alterius constructionis exempla dedit Musgravius ex Od. Γ. 445. Lycophrone 209. Athenæo xiv. p. 622. C. Addit Brunckius Androm. 1201.

952. Pro *ἔλαχ' ἁ* non pauci Mss. *ἔλαχε* vel *ἔλαχεν*.

953. Ald. et Mss. post *νερτέρων* addunt *Περσέφασσα*, et 956. *τῶν Ἀτρειδῶν* præponunt, quæ pro glossis recte habet Musgravius.

954. *ἰαχείτω* et *Κυκλωπεία* Ald. *Κυκλωπία* Mss. quidam.

955. *κράτα* Ald. et quidam Mss. sed *κάρᾳ* plures.

ζῆλος ὤν ποτ' οἴκοις·
φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, ἅ,τε δυσμενὴς
φοινία ψῆφος ἐν πόλει.
ἰὼ, ἰὼ πανδάκρυτ' ἐφαμέρων
ἔθνη πολύπονα λεύσσεθ', ὡς παρ' ἐλπίδας
μοῖρα βαίνει.
ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται
πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ·
βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών.

μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ καὶ
μέσον χθονὸς τεταμέναν
αἰωρήμασι πέτραν
ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν
δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσομαι
γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ·
ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας

962. ζηλωτὸς ὤν ποτ' οἶκος Ald. et fere omnes Mss. οἴκους K. Emendatio est Musgravii, ut et mox, ubi Aldus et Mss. φονία—πολίταις. Solus K. φοινία.

966. λεύσεσθ' Ald. sed λεύσσεθ' aut λεύσεθ' Mss. non pauci, ut et ἐλπίδας pro Aldino ἐλπίδα, cum id metro accuratius repondeat.

968. ἕτερος pro ἑτέροις ob metrum reposui.

971. Quod supra 6. vocaverat πέτρον, cum hic vocat οὐρανοῦ καὶ μέσον χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν, satis sibi constat. Sed cum addit, ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου, puros mythologiæ fontes philosophia corrumpere videtur. Scholiastæ enim, cum Nostri ad hunc locum, tum Apollonii Rhodii i. 498. tradunt, Anaxagoram μύδρον sive λίθον διάπυρον dixisse solem, quam sententiam memorat Xenophon Mem. iv. 7. 7. Scholiastes Pindari ad Olymp. i. 97. ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. τὸν γὰρ Τάνταλον, φυσιολόγον γενόμενον, καὶ μύδρον ἀποφήναντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκας ὑποσχεῖν· ὥστε καὶ ἐπῃωρῆσθαι αὐτῷ τὸν ἥλιον, ὑφ' οὗ δειματοῦσθαι καὶ καταπτήσσειν. περὶ δὲ τοῦ ἡλίου οἱ φυσικοί φασιν, ὡς λίθος καλεῖται ὁ ἥλιος. καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον. Deinde citat utrumque ex Oreste locum. Quod ad βῶλον attinet, cum χρυσέαν βῶλον solem vocasse testetur Euripidem Scholiastes Apollonii, idque ex Phaëthonte diserte citet Laërtius ii. 10. maxima cum verisimilitudine legunt viri docti apud Strabonem i. p. 58. C. (33.) Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει. Vide Valckenaer. Diatrib. p. 30. 31. Ceterum καὶ omittit Aldus. Mss. partim καὶ μέσον, partim μέσον καί.

976. ἀναβοάσω Ald. et Mss. plures. ἀναβοάσωμαι H. Quare dedi ἀναβοάσομαι ex Schol. Aristoph. Plut. 639. ἵνα est 'ubi.' Mox 978. Mss. quidam γεννήτορας.

ἐμέθεν δόμων,
οἳ κατεῖδον ἄτας,
ποτανὸν μὲν δίωγμα πώλων
τεθριπποβάμονι στόλῳ
Πέλοψ ὅτε πελάγεσι
διεδίφρευσε Μυρτίλου φόνον
δικὼν ἐς οἶδμα πόντου,
λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις
ποντίων σάλων
ἠόσιν ἁρματεύσας·
ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος,
Μαιάδος τόκου
τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότ'
ἐγένετο τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν
λόχευμα ποιμνίοισιν
Ἀτρέος ἱπποβότα·
ὅθεν ἔρις τό,τε πτερωτὸν
ἁλίου μετέβαλεν ἅρμα
τὰν πρὸς ἑσπέραν κέλευθον
οὐρανοῦ προσαρμόσασα
μονόπωλον ἐς ἀῶ·
ἑπταπόρου τε δρόμημα Πελειάδος

981. *τὸ πτανὸν* Ald. et Mss. Mutavi in *ποτανόν*.

982. Hesychius: *Τεθριπποβάμονι στόλῳ· τῇ ὁρμῇ τοῦ ἅρματος·* quod mirum est, neminem hucusque exstitisse, in editionibus Hesychii certe, qui corrigeret.

983. *ὁπότε* Ald. *ὅτε* tantum non omnes Mss.

986. *λευκοκύμασι πρὸς Γεραστίαις* Ald. contra plures Mss.

991. Ante *Μαιάδος* habent Aldus et omnes, credo, Mss. *λόχευμα ποιμνίοισι*. Sed Musgravium post v. 993. transponentem secutus sum.

993. *ὀλοὸν* semel tantum aliqui.

996. *τὸ* Ald. *τό,τε* plerique Mss.

997. *ἡελίου* Ald. *ἀελίου* Mss. et 995. *Ἀτρέως*.

998. *ἕσπερον* Ald. et plures Mss. Sed *ἑσπέραν* Brunckii membranæ et Philoponus.

999. Sic Scholiastes. Mss. plerique cum Aldo *μεθαρμόσας*. [Matthiae: "Imo Schol. *μεθαρμόσασα*. Ald. cum Mss. *προσαρμόσας*." *G. H. S.*]

1001. *δρομήματα Πλειάδος* Ald. et Mss. major pars. Pro *δρομήματα* tamen H. K. M. N. R. Cant. præbent *δρόμημα*, quod confirmat Philoponus. Legendum scilicet, ut edidi, *δρόμημα Πελειάδος*, quomodo diserte citat Eustathius ad Od. M. p. 1713. 7 =

εἰς ὁδὸν ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει·
τῶνδέ τ' ἀμείβει θανάτους θανάτων,
τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου,
λέκτρα τε Κρήσσας
Ἀερόπας δολίας δολίοισι γάμοις,
τὰ πανύστατα δ' εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν
ἐμὸν ἦλθε δόμων
πολυπόνοις ἀνάγκαις.
Χο. καὶ μὴν ὅδε σὸς ξύγγονος ἕρπει
ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς,
ὅ,τε πιστότατος πάντων Πυλάδης,
ἰσάδελφος ἀνὴρ, ὀρθῶν νοσερὸν
κῶλον Ὀρέστου,
ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος.
Ηλ. οἲ 'γώ· πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω,
ἀδελφὲ, καὶ πάροιθε νερτέρων πυρᾶς·
οἲ 'γὼ μάλ' αὖθις, ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι
πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν.
Ορ. οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους,

475. 49. Cum hunc locum satis corruptum apud Joannem Philoponum ad Aristotelis Meteorolog. i. p. 100. ed. 1551. invenisset Meursius, ad Euripidis Atreum, quæ fabula nunquam exstitit, rettulit in Euripide p. 101. sive in Gronovii Thesaur. x. p. 461.

1002. μεταβάλοι vel μεταβάλλοι Mss. quidam.

1004. Verte, 'Thyesteas dapes, sic nominatas de Thyeste.'

1008. ἤλυθε Ald. Correxit Brunckius.

1009. Sic Ald. et quidam Mss. Alii, σὺν πολυστόνοις, vel πολυστόνοις sine σύν.

1010. σὸς, quod omittit Aldus, habent Mss. plurimi.

1013. ἰθύνων Ald. et omnes Mss. molossum pro spondeo aut anapæsto. Edidi quod Heathius conjecit. Supra 399. ὤρθευεν δέμας.

1017. νερτέρου A. D. Ms. C. C. C. R. Cant. ut ex membr. edidit Brunckius. Male. Dicitur νερτέρων πυρᾶς, ut νερτέρων στέφη Troad. 1255. Vide infra 1080.

1018. ὡς ἰδοῦσ' ὄμμασι Ald. ὡς ἰδοῦσά σ' ὄμμασι Lib. P. A. D. H. J. L. ut jam exstabat in editione Barnesii. ὡς ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι membr. et, teste Kingio, K. R. Sed ille fallitur; ii enim habent ὡς ἰδοῦσά σ' ἐν ὄμμασι, ut et M. N. Cant. nisi quod hic ἀν' pro ἐν. Cum igitur pronomen quidem sit pene necessarium, præpositio vero valde commoda, utrumque conjunxi. Phrasis ab Homero Il. A. 587. et alibi ad alios poëtas transiit, ut ad Theocrit. iv. 7. Noster Hipp. 1279. ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι Τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη.

1020. γόους Ald. H. J. L. alii. Multi λόγους. Eadem permutatio Phœniss. 1329. (1348.)

στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
φέρειν ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας.
Ηλ. καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ
τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα.
Ορ. σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἅλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς
τέθνηχ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.
Ηλ. ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου,
θανάτου τ' ἀώρου, ζῆν ἐχρῆν σ' ὅτ' οὐκέτ' εἶ.
Ορ. μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν,
εἰς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν.
Ηλ. θανούμεθ'· οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά·
πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.
Ορ. τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον· δεῖ δ' ἢ βρόχους
ἅπτειν κρεμαστοὺς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.
Ηλ. σύ νυν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.
Ορ. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω· σὲ δ' οὐ κτενῶ·

1021. *κραθέντ'* Ald. sed alterum Mss. non pauci.

1022. *φέρειν σ'* Ald. sed pronomen delevit Kingius, codicum auctoritate procul dubio; sic enim A. D. J. L.

1027. *ὦ τλῆμον* A. D. L.

1034. *θίγειν* Mss. quidam.

1035. Similis est ellipsis in fragmento Inus apud Stobæum xciv. p. 381. *Μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὲ, Ζητῶν τὰ πλείον', εἶτα πάντ' ἀπώλεσε.* Grotius ex conjectura dedit *ἀπωλέσῃς*, quod barbarum est. Valckenaerius Diatr. p. 177. *πάντα γ' ἀπολέσῃς*, quod languidum. Sed veterem lectionem recte vertit Musgravius. [Theognis 553. sq. *Δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν—ὕβρις, ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσεν.* ut scribendum e codd. Bekk. Sophocles Trach. 304. *Μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.* Supra 636. sq. *χρήματ', ἣν ψυχὴν ἐμὴν Σώσῃς.* ubi ad *χρήματ'* subaudi *σώσεις*. Thucydides i. 82. *ἀνεπίφθονον δὲ, ὅσοι ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ὑπ' Ἀθηναίων ἐπιβουλευόμεθα, μὴ Ἕλληνας μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρους προσλαβόντας διασωθῆναι.* Bene Haackius: "insolentia orationis eo tantum continetur, quod scriptor verbum *ἐπιβουλευόμεθα* ad *ἡμεῖς* accommodavit, non ad *ὅσοι*, quod tamquam potius erat respiciendum." Xenophon Cyr. iv. 1. 3. *τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὅσαπερ, οἶμαι, καὶ πάντες ὑμεῖς, ἐποίει.* Plures libri habent *ἐποιεῖτε*, quod genuinum puto, et recepit nuper Ern. Poppo. Ellipsin hujusmodi constructionem Porsonus dicit: ego malim referre inter genera attractionis, cujus regnum in Græca syntaxi aliquanto latius patet, quam vulgo opinantur. Conf. not. ad Demosthen. p. 43. 16. *G. H. S.*]

1037. *αἷμ'· ἐγὼ δέ σ'* aliqui Mss. quod speciem quidem præ se fert.

ἀλλ' αὐτόχειρι θνῆσχ', ὅτῳ βούλει, τρόπῳ.
Ηλ. ἔσται τάδ'· οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι·
ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.
Ορ. τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας.
Ηλ. ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν ἥδιστόν τ' ἔχων
τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα καὶ ψυχὴν μίαν.
Ορ. ἔκ τοί με τήξεις· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω
φιλότητι χειρῶν· τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι τάλας;
ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμὸν,
τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους
προσφθέγμαθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις πάρα.
Ηλ. φεῦ. πῶς ἂν ξίφος νὼ ταὐτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι,
καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἓν, κέδρου τεχνάσματα;
Ορ. ἥδιστ' ἂν εἴη ταῦθ'· ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων
ὡς ἐσπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν τάφου.
Ηλ. οὐδ' εἶφ' ὑπὲρ σοῦ, μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,
Μενέλαος ὁ κακὸς, ὁ προδότης τοὐμοῦ πατρός;
Ορ. οὐδ' ὄμμ' ἔδειξεν· ἀλλ' ἐπὶ σκήπτροις ἔχων

Sed merum esse errorem inde liquet, quod Ms. C. C. C. L. habent, αἷμ'· ἐγὼ σὲ δ'. Variam tamen lectionem confirmare quodammodo videtur Iph. T. 1014. ubi idem Orestes loquitur, Οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς· Ἅλις τὸ κείνης αἷμα. Sed vulgatam defendit Magister v. ἔχω. Mox αὐτόχειρι cum Aldo servavi, et distinctionem addidi. In Sophoclis quoque Electr. 1019. adjectivum est, non adverbium, αὐτόχειρι. Dicitur αὐτόχειρι τρόπῳ, ut ἑκουσίῳ τρόπῳ Med. 749. (756.) ποιητῷ τρόπῳ Hel. 1567.

1046. χερῶν Ald. contra plerosque Mss. ut χέρας 1620.

1049. προσφθέγματ' ἀμφὶ Ald. et Mss. fere omnes. ἄρτι pro ἀμφὶ Musgravius, quod Brunckius recepit, simul tamen conjiciens προσφθέγμαθ' ἡμῖν, quod ex H. edidi. Idem fere versus supra 1024.

1051. τέχνασμά τε edidit Brunckius ex conjectura, et inter monumentum et thecam distinguit. Sed hoc est paullo argutius. Recte vocatur μνῆμα, quicquid mortuos tegit, vel ornat. Sed suspicor eum, plurali nomine offensum, eo facilius conjecturæ huic locum dedisse. Male enim eadem de causa τεχνήματα a Sophocle Philoct. 36. de uno poculo dictum sollicitavit. Idem Antig. 568. νυμφεῖα de Antigona; noster Hec. 265. προσφάγματα de una victima; Hipp. 11. παιδεύματα de Hippolyto solo; Androm. 1277. συγκοιμήματα de Thetide; Troad. 254. νυμφευτήρια de Cassandra dixere. Ovid. Met. xv. 163. "Cognovi CLYPEUM, lævæ GESTAMINA nostræ."

τὴν ἐλπίδ᾽, ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.
ἀλλ᾽ εἶ᾽, ὅπως γενναῖα κἀγαμέμνονος
δράσαντε κατθανούμεθ᾽ ἀξιώτατα.
κἀγὼ μὲν εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει,
παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ· σὲ δ᾽ αὖ χρεὼν
ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ᾽ ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς,
καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας,
θάψον τε κοινῇ πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων.
καὶ χαῖρ᾽· ἐπ᾽ ἔργον δ᾽, ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.
Πυ. ἐπίσχες· ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῆν με χρῄζειν, σοῦ θανόντος, ἤλπισας.
Ορ. τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ᾽ ἐμοῦ μέτα;
Πυ. ἤρου; τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρείας ἄτερ;
Ορ. οὐκ ἔκτανες σὴν μητέρ᾽, ὡς ἐγὼ τάλας.
Πυ. ξὺν σοί γε· κοινῇ ταῦτα καὶ πάσχειν με δεῖ.
Ορ. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρὶ, μὴ ξύνθνησκέ μοι·
σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ᾽ οὐκ ἔστι δὴ,
καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν.
γάμων δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ᾽ ἐσφάλης,
ἥν σοι κατηγγύησ᾽, ἑταιρείαν σέβων·
σὺ δ᾽ ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβὼν,
κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ᾽ ἐστὶ δή.
ἀλλ᾽ ὦ ποθεινὸν ὄνομ᾽ ὁμιλίας ἐμῆς,

1062. βουλήμασι H. in textu, alterum in marg. pro var. lect.

1064. κατθανόντων. Sic multi Mss. sed non Aldus, ut per errorem ait Musgravius. κατθανόντοιν etiam Cant. M. Singulare est quod habet N. κατθανόντι γ᾽.

1070. Post δὲ addunt δεῖ H. δὴ L. Scripsi autem ἑταιρείας hic et infra 1077. cum diphthongo ex L. quanquam bene scio nihil præsidii Mss. in talibus habere; sed Mss. sibi non constare indicandum putavi. Editur quidem ἑταιρίας in Sophocl. Aj. 683. sed ibi Suidas vv. Ἄημα, Λιμὴν, præbet ἑταιρείας.

1072. χρὴ pro δεῖ M.

1074. οὐκ ἔτ᾽ ἔστι δὴ H. (ἔτι etiam scripturus erat J.) ex 1079. ubi R. οὐκ ἔστ᾽ ἔτι δή.

1076. γάμου Ald. Sed γάμων præbent membr. Aug. 1. A. Cant. D. M. N. R. aliique apud Musgravium.

1080. ὄμμ᾽ Ald. H. unus Leidensis, sed longe plurimi ὄνομ᾽ habent, nominatim Brunckii membranæ, Mss. C. C. C. A. D. J. K. L. M. N. R. cum Scholiaste et duobus Leidd. apud Valckenaer. ad Phœniss. 415. Sic et Cant. sed ὄμμα in marg. pro

χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν·
οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα.
Πυ. ἦ πολὺ λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε,
ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε.
καὶ ξυγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας·
καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ καὶ τῇδ' ὁμοῦ.
ἐμὴν γὰρ αὐτὴν, ἧς γε λέχος ἐπήνεσα,
κρίνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε
γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν,
ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν,
νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει.

v. l. Et cum hæc vocabula facillime permutentur (supra enim 1044. ὄμμ' L.), cum utraque periphrasis sit Tragicis usitata, dissentientibus quidem Mss. quid sit verum, difficile est interdum statuere; consentientibus vero, nihil mutandum. Quocirca Friderici Jacobi conjecturam in Hec. 435. προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄμμ' ἔτ' ἔστι μοι, ut inutilem, prætermisi; sed eam, occasione oblata, nunc paucis examinabo. Ac primum illud quærere subit: Quid mendosum est in vulgari lectione? An vitiosum est προσειπεῖν ὄνομα? Quare? Quia nusquam alibi occurrit. Occurratne alibi, an non, nescio; sed cur non protulisti loca, ubi προσειπεῖν ὄμμα occurrat? Jam si nusquam ea verba conjuncta reperiantur, cujusmodi dialectices est, semel dictum ejicere, ut nunquam dictum substituas? Quanquam, ut verum fatear, προσαυδᾶν ὄμμα exstare videtur apud Æschyl. Choëph. 236. Ibi tamen Valckenaerius legit ὄνομα, de ὄμματος in loco Phœnissarum 415., quæ est viri docti conjectura, non clare loquitur. Mihi quidem omnino in his locis recepta lectio servanda videtur. Jacobus est vir neque ingenii neque doctrinæ expers; quo tamen utroque sæpe abutitur ad sanas lectiones sollicitandas. Ne longe abeam; in hac fabula 1017. pro πυρᾶς conjicit πύλης. Legerat scilicet nescio quid de νερτέρων πύλαις et Ἅιδου πύλαις. Verum priusquam de hoc invento sibi plauderet, demonstrare debebat, νερτέρων πυρᾶς vitiosum esse; demonstrare debebat, πύλη singulari numero Euripidi esse usitatum. Cum librariorum inscitia atque audacia tot ubique solœcismos atque barbarismos, de quibus nemo dubitare possit, invexerit, 'Bella geri placuit nullos habitura triumphos?' Pene oblitus eram monere, pro ὁμιλίας L. habere ἡλικίας, quod leviter depravatum est ex ὁμηλικίας, elegantissima lectione, eoque elegantiori, quod anapæstum in quinto loco præbeat.

[1081. Hec. 427. Χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. *G. H. S.*]

1083. ἦπου Ald. ἦ πολὺ unus Musgravii, A. D. J. L. ed. King.

1090. γε omittunt Ald. et plerique Mss. post λέχος habet K. κατῄνεσα Brunckius; sed illam vocem opinor dici tantum de τῷ κυρίῳ, ut Iph. A. 699. quocum confer 707. et supra 1077. infra 1674. 1688. 1691.

ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', ἐς κοινοὺς λόγους
ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ.
Ορ. ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών.
Πυ. πιθοῦ νυν, ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς.
Ορ. μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι.
Πυ. σίγα νυν, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.
Ορ. μηδὲν τρέσῃς τάσδ', ὡς πάρεισ' ἡμῖν φίλαι.
Πυ. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν.
Ορ. πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴ γ' ἔσται καλῶς.
Πυ. σφάξαντες· ἐν δόμοις δὲ κρύπτεται σέθεν.
Ορ. μάλιστα· καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.
Πυ. ἀλλ' οὐκέθ', Ἅιδην νυμφίον κεκτημένη.
Ορ. καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.
Πυ. τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδέν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ.
Ορ. οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας.
Πυ. τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωϊκάς;
Ορ. ὥσθ' Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.
Πυ. οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.
Ορ. καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι.
Πυ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν, σοί γε τιμωρούμενος.
Ορ. τὸ πρᾶγμα δήλου καὶ πέραιν' ὅπως λέγεις.
Πυ. εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι.
Ορ. ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω.

[1103. Ἑλένην—λύπην. Hæc jungenda. Ἑλένη dicitur λύπη, ut Hec. 891. duo fratres δισσὴ μέριμνα μητρί. De accusativo absoluto noli cogitare. *G. H. S.*]

1105. ἐν δόμοισι δὲ membr. H. unde δὲ expunxit Brunckius.

1106. Menelaus et Helena hæreditatem Orestis spe devorarant. Omnia igitur obsignabant. Quod si quis hæc esse humiliora quam pro tragœdiæ dignitate objiciat, meminerit, ob hoc ipsum male audiisse Euripidem, quod ad res minutas et domesticas Melpomenen detruserit. Confer Aristoph. Ran. 1092—1019.

1109. τρέσαιμ' ἂν M. R. sine ἐγὼ, unde facere posses, τρέσαιμεν ἄν.

1110. Ælian. H. A. vii. 25. ἦσαν δ' ἄρα ὅσοι κατὰ τὸ πατρῷον καὶ μύρων ἐπιστάται φησὶν εἶναι Εὐριπίδης. Lege, ἦσαν δ' ἄρα οἵους κατόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας φησὶν εἶναι Εὐριπίδης. Sed ἐνόπτρων rectius, quanquam et κάτοπτρον occurrit apud Euripidem. [i. e. οἷοί εἰσιν ἐ. κ. μ. ἐπιστάται. Est hæc attractio, schema Græcis usitatissimum adeoque dilectum, ut etiam ibi usurpent, ubi orationis continuitas interrumpitur: in quod h. l. factum est. *G. H. S.*]

Πυ. γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ' ἃ πάσχομεν.
Ορ. ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην.
Πυ. καὶ νῷν παρέσται ταῦθ' ἅπερ κείνῃ τότε.
Ορ. ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;
Πυ. κρύπτ' ἐν πέπλοισι τοῖσιδ' ἕξομεν ξίφη.
Ορ. πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;
Πυ. ἐκκλήσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσε στέγης.
Ορ. καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ' ἀποκτείνειν χρεών.
Πυ. εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον ᾗ τείνειν χρεών.
Ορ. Ἑλένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.
Πυ. ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι.
εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν
ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος.
νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
ὧν πατέρας ἔκτειν', ὧν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων.
ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν.

[1119. Matthiae: "ἃ πάσχομεν dictum accipio pro ὅτι ταῦτα πάσχ. —sic etiam ὅς Eurip. Hel. 924. Τὴν δ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς, Ῥῦσαι, pro ὅτι τούτοις ἔγκ. κ." Vellem certiora exempla relativi ὅς sic positi commemorasset. Nostro quidem in loco accusativus ἃ regi videtur et a πάσχομεν et a γόους θησόμεσθα, i. e. γοησόμεθα. In altero autem loco ad ῥῦσαι subaudiam τούτων. Alcest. 787. κακῶν γὰρ μυρίων ἐῤῥύετο. Quæ viro egregio placuit explicandi ratio, non videtur locum habere nisi ubi qualitas aut quantitas significatur, cujusmodi locutiones congessi in Bos. Ell. p. 252. sqq. *G. H. S.*]

1120. κεχαρμένη Ald. κεχαρμένην plures Mss. Utrumque probum. [κεχαρμένη qui voluit, videtur ἐκδακρῦσαι, non attendens accentum, pro optativo habuisse. Quod autem Porsonus scripsit "Utrumque probum," documentum esto, etiam doctissimos homines principesque harum litterarum gravissime errandi periculo obnoxios esse: cujusmodi erroribus insultare homo natus, qui Nemesin reveretur, diligenter cavebit. *G. H. S.*]

1121. νῷ Ald. et 1117. εἰς.

1124. καὶ πρόσθε δ' Ald. καὶ omittunt plurimi Mss.

1125. ἄλλοσ' ἐν στέγαις. Ald. ἄλλοθεν quidam. [Si quis hic et infra 1448. ἄλλοσ' ἐν στέγαις malit, cum legatur 1479. οἱ κατὰ στέγας Φρύγες, conferat quod sequitur 1482. ἄλλος ἄλλοθεν στέγης. *G. H. S.*]

1127. Sic Ald. οἶ alii. [Nullo ad sensum discrimine. *G. H. S.*]

[1134. Post ξυναόρων plene interpunxi. *G. H. S.*]

ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλεῖ, ταύτην κτανὼν,
ἀλλ' ἀπολιπὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσεῖ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς.
οὐ δεῖ ποτ', οὐ δεῖ, Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
τὸν σὸν δὲ πατέρα καὶ σὲ κἀδελφὴν θανεῖν,
μητέρα τ'· ἐῶ τοῦτ', οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν·
δόμους τ' ἔχειν σοὺς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
λαβόντα νύμφην. μὴ γὰρ οὖν ζώην ἔτι,
εἰ μὴ 'π' ἐκείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν.
ἢν δ' οὖν τὸν Ἑλένης μὴ κατάσχωμεν φόνον,
πρήσαντες οἴκους τούσδε κατθανούμεθα·
ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες ἕξομεν κλέος,
καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι.
Χο. πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ
ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἢ κατήσχυνεν γένος.
Ορ. φεῦ· οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφὴς,
οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιστον δέ τι
τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.
σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακὰ,
καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοὶ,
νῦν τ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
κοὐκ ἐκποδὼν εἶ· παύσομαι δ' αἰνῶν σ', ἐπεὶ
βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν.
ἐγὼ δὲ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
δράσας τι χρῄζω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν,
ἵν' ἀνταναλώσω μὲν, οἵ με προὔδοσαν,
στένωσι δ', οἵπερ κἄμ' ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυχ', ὃς Ἑλλάδος

1139. Quidam βέλτιστον.
1146. 'πὶ κείνῃ Ald.
1150. ἢ κακῶς Ald. contra sensum et Mss. Correxit Barnesius.
1158. δ' Ald. Variant Mss. ut et supra 1144. ubi τ' Ald. Hic utramque particulam omittunt A. D. J. L. forsan recte.
1159. παύσομαί σ' αἰνῶν Ald. et plerique Mss. παύσομ' αἰνῶν J. παύσομαι δέ σ' αἰνῶν R. unde feci quod vides.
1163. ἀνταναλώσω μὲν divisim edidi cum Morello, quod melius connectitur cum δὲ sequente.
[1165. sq. ὃς Ἑλλάδος ἦρξ' ἀξιω-

ἦρξ' ἀξιωθείς· οὐ τύραννος, ἀλλ' ὅμως
ῥώμην θεοῦ τιν' ἔσχ', ὃν οὐ καταισχυνῶ,
δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως
ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων δὲ τίσομαι.
ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν,
εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία,
κτανοῦσι, μὴ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
ὃ βούλομαι γὰρ ἡδὺ καὶ διὰ στόμα
πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένα.
Ηλ. ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ,
σωτηρίαν σοὶ τῷδέ τ', ἐκ τρίτων τ' ἐμοί.
Ορ. θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;
ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
Ηλ. ἄκουε δή νυν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.
Ορ. λέγ', ὡς τὸ μέλλειν ἀγάθ' ἔχει τιν' ἡδονήν.
Ηλ. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην.
Ορ. οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μήτηρ ἐμή.
Ηλ. αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.
Ορ. τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτίθης τίν' ἐλπίδα;

θείς. dictum pro ὃς Ἑλλάδος ἄρχειν ἠξιώθη. Apollonius Rh. ii. 541. sq. οἷά τε πολλὰ Πλαζόμεθ' ἄνθρωποι τετληότες. Scholiastes: *μετάθεσιν ποιητέον, οἷον πλαζόμενοι τέτλαμεν.* Malim sic interpretari: *πλάζεσθαι τέτλαμεν. G. H. S.*]

1167. *ἔσχεν, ὃν οὐ κ.* Ald. *ἔσχεν ὃν κ.* L. quod defendi possit, vertendo, 'quem dedecorabo, si servili morte occumbam.' Sed nihil necesse.

1172. *κτανοῦσιν, οὐ* Ald. Alterum major pars codicum.

1174. Sic multi Mss. Ald. *φρένας.*

1176. *τῷδέ τ' ἐκ τρίτου τ'* Ald. et Mss. quidam, certe L. *τῷδέ τε τρίτον τ'* Cant. in textu, M. R. pro var. lect. ut Brunckius edidit ex membr. quæ tamen copulam secundam omittunt. *τῷδ' ἐκ τρίτου τ'* A. D. In textu habet R. *τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ',* quod accepi. Pluralis enim elegantior est, et cum semel *τρίτων* in *τρίτον* depravatum esset, quod factum est in J. K. scribæ partim *κ* omisere, (ut infra 1256. *τῆνδε φ.* L.) partim *ν* in similem formam *υ* mutavere. Ut edidi, scripserat M. postea e *τρίτων* eradendo fecit *τρίτου.* Sed *τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ'* planissime N. Mox *γ'* omittunt quidam Mss. quæ tamen melius cum Aldo et aliis retinetur.

1180. *τὸ λέγειν* Ald. et pars codicum. *τὸ μέλλειν* multi, quod optime cum accusativo constructum illustrat Musgravius, præsertim ex Iph. A. 1124. *οἶσθα γὰρ πατρὸς Πάντως ἃ μέλλει.* Dat H. *τὸ λέγειν τἀγάθ' ἔχειν.*

1184. *ὑποτιθεὶς τιν'* Ald. *ὑποτιθεὶς τίν'* Augustani duo. Edidit ex membr. Brunckius *ὑποτιθεῖσα,* ut ad Hermionen referatur, quod valde du-

Ηλ. χοὰς κατασπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάφῳ.
Ορ. καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;
Ηλ. ξυλλάβεθ' ὅμηρον τήνδ', ὅταν στείχῃ πάλιν.
Ορ. τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;
Ηλ. Ἑλένης θανούσης, ἤν τι Μενέλεως σὲ δρᾷ,
ἢ τόνδε κἀμέ· πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε·
λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνην· ξίφος δὲ χρὴ
δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένου σπάσαντ' ἔχειν.
κἂν μέν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην,
Μενέλαος, Ἑλένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,
μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας.
ἢν δ', ὀξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος,
κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζε παρθένου δέρην.
καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ,
χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον· οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε· τήνδ' ἡμῖν ἔχω
σωτηρίας ἔπαλξιν· εἴρηται λόγος.
Ορ. ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσει τάλας
γυναικὸς, ἢ ζῶν μακάριον κτήσει λέχος;
Πυ. εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν,
καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.
Ορ. ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;

rum est, ut de anapæsto in quinta sede taceam, quem ille ne ex quarta quidem excluderet. Sed plures Mss. ὑποτίθης τίν', quod rectissimum est. 'Quam spem suggeris?' Hel. 855. Τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;

1185. τάφου Ald. τάφον alii, τάφῳ membr. duo Musgravii cum Cant. et N. quod habebat etiam M. sed scalpello factum est τάφου.

1190. πᾶσι pro πᾶν Mss. non pauci. Pro φίλον membr. φίλοις· sed habebant, opinor, ἐν φίλοις, sic enim N.

1194. Μενέλεως Ald. solenni errore, ut supra 20.

1205. ἁμαρτήσει Ms. Leid. apud Valckenaer. ad Phœn. 576. ἁμαρτήσεις H. N. quod eodem alludit. Pro τάλας H. φίλης. Cant. M. φίλος.

1206. ἢ Ald. et codices nescio an omnes. Brunckius edidit ἦ ex conjectura. Poteris et ἧς legere.

ὡς τἄλλα γ' εἶπας, εἴπερ εὐτυχήσομεν,
κάλλισθ', ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.
Ηλ. καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων εἶναι δοκῶ·
τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.
Ορ. καλῶς· σὺ μέν νυν, ξύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
πάρος μένουσα, παρθένου δέχου πόδα.
φύλασσε δ', ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς
ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνέ τ' εἰς δόμους,
ἢ σανίδα παίσασ', ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω·
ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες, ἐπὶ τὸν ἔσχατον
ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας,
Πυλάδη· σὺ γὰρ δὴ ξυμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν
τοῖς δεομένοισι· διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας
ἀδίκως· προδέδομαι δ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,

1210. εἰ τάδ' Ald. sed εἴπερ Mss. plurimi. Jungenda sunt εὐτυχήσομεν ἑλόντες, ut ηὐτύχει βαλὼν Iph. T. 330.

1213. τοῦ γὰρ Ald. et Mss. sed plurimæ editiones, quarum prima, quantum sciam, est Canteriana, habent καὶ γάρ. Deinde αὐτῷ multi Mss. Harl. adhuc melius, αὐτῷ διδάσκει.

1214. σὺ μὲν δὴ Ald. σὺ μὲν νῦν vel σὺ μέν νυν Schol. Mss. plurimi cum duobus Leidd. apud Valckenaer. ad Hippol. 20.

[1215. παρθένου—πόδα. Fischerus si hujus loci meminisset, nimirum illaturus erat in catalogum uberrimum periphrasium, quo oneravit Animadversiones ceteroqui perutiles ad Grammaticam Welleri. Nam iii. 1. pag. 283. legas: "Πούς. Arist. Thesmophorr. 48. s. Θηρίων (l. Θηρῶν) τ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων Μὴ λυέσθων." Caveant sibi tirones ab ineptissimo hoc priorum temporum commento teneantque, omnia illa nomina, quæ, ut periphrasi inservientia, pro pleonasticis olim habebantur, vi propria nusquam carere, sed ubique loco suo posita esse. Velut in Euripidis loco ποὺς dicitur, quod virgo ab inferiis rediens exspectatur, in Aristophanis, quod bestiis circumcursantibus quies imperatur. Quod sicubi illorum significatio videtur obscurior, tantum tamen abest, ut nulla sit, ut orationem exornet tragica epicave verborum granditate. V. ad v. 107. *G. H. S.*]

1218. ἐλθὼν δ'—γέγωνε δ' Ald. Prius δ' omittunt codices fere omnes, alterum in τ' mutant plures. ἐν δόμοις Cant.

1219. σανίδας Ald. et Mss. quidam, sed metro convenienter major pars σανίδα.

1221. ὁπλιζόμεσθα hic et ἐπειγόμεσθ' infra **1255**. pars codicum cum Aldo, qui mox **1224**. παῖ σὸς errore typorum.

1226. προδέδομαι δ' Ald. et Mss. recte; sed in editis quibusdam δ' in τ' mutatum est.

δίκαια πράξας· οὐ θέλω δάμαρθ' ἑλὼν
κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ.
Ηλ. ὦ πάτερ, ἵκου δῆτ', εἰ κλύεις ἔσω χθονὸς
τέκνων καλούντων, οἳ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ.
Πυ. ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ, κἀμὰς λιτὰς,
Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.
Ορ. ἔκτεινα μητέρ'· Πυ. ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
Ηλ. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα κἀπέλυσ' ὄκνου.
Ορ. σοὶ, πάτερ, ἀρήγων. Ηλ. οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά σε.
Πυ. οὔκουν ὀνείδη τάδε κλύων ῥύσει τέκνα;
Ορ. δακρύοις κατασπένδω σ'. Ηλ. ἐγὼ δ' οἴκτοισί γε.
Πυ. παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα·
εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραὶ,
κλύει· σὺ δ', ὦ Ζεῦ πρόγονε καὶ Δίκης σέβας,
δότ' εὐτυχῆσαι τῷδ' ἐμοί τε τῇδέ τε·
τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία,
ἢ ζῆν ἅπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

1231. *καὶ ἐμᾶς λιτᾶς* Ald.

1234. *ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα* Ms. apud Musgravium. *κἀγὼ δ' ἐπεκέλευσα* Schol. Pro *ἐπεκέλευσα* Musgravii conjecturam *ἐπεγκέλευσα* recepit Brunckius, augmento omisso. *ἐπένευσα* H. et in margine *ἐπεβούλευσα*, quod habent plerique. *ἐβούλευσα* R. Solus eorum, quos contuli, *γ'* addit K. sed recte. Ubi persona secunda prioris sententiam auget aut corrigit, post δὲ, modo interposito, modo non interposito alio verbo, sequitur particula *γε*, ut mox 1237. Utriusque formulæ exemplum occurrit Sophocl. Aj. 1150. Aristoph. Eq. 355. 362. 363. qui ultimus versus ita legitur in plerisque editionibus: 'Εγὼ δὲ τ' ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα. Brunckius tacite *γ'* edidit pro *τ'*, ex membranis *τῆς πυγῆς* pro *τῇ πυγῇ*, quibus concinit Ms. Ravennas. Recte atque ordine. Sed ex isto Ms. Ravennate in textum 'Εγὼ δ' ἐξελέγξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα intulit editorum flos, Philippus Invernizius, nescias metrine an sensus majore commodo. Quantillum erat, si codex ille præstantissimus in viri vel mediocriter docti manus incidisset, ex vitiosa lectione, iisdem literis manentibus, veram elicuisse, ΕΓΩΔΕΓΕΞΕΛΞΩ *σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα*. In gratiam autem tironum erroris originem breviter ostendam. Scripserat prior librarius, ΕΓΩΔΕΞΕΛΞΩ in textu, deinde in margine duas literas ΕΓ reponendas notavit. Postea alter scriba prioris monito morem gesturus erat, sed qua in parte textus eas reponeret, utpote ex eo luti genere fictus, ex quo Invernizius, plane nesciebat.

1236. *οὐκοῦν* et *ῥῦσαι* Ald. et plerique codices. Sed *ῥύσῃ* ex membr. edidit Brunckius.

1241. Fluctuant Mss. inter δότ' et δός. Utrumque habet R. Melius δότ', ut Aldus et plures Mss. δότε pro v. l. Cant. et sic M.

Ηλ. Μυκηνίδες ὦ φίλαι, *στροφή.*
τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων.
Χο. τίνα θροεῖς αὔταν, ὦ πότνια; παραμένει
γὰρ ἔτι σοι τόδ' ἐν Δαναϊδῶν πόλει.
Ηλ. στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον·
αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς φρουρὰν δόμων.
Χο. τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις;
ἔνεπέ μοι, φίλα.
Ηλ. φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι
σταθεὶς ἐπὶ φοίνιον αἷμα
πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.
Ημιχ. χωρεῖτ'· ἐπειγώμεσθ'· ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
τήνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.
Ημιχ. καὶ μὴν ἐγὼ τήνδ', ἣ πρὸς ἑσπέραν φέρει.
Ηλ. δόχμια νῦν κόρας διάφερ' ὀμμάτων
ἐκεῖθεν ἐνθάδ', εἶτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιάν.
Χο. ἔχομεν ὡς θροεῖς.
Ηλ. ἑλίσσετε νῦν βλέφαρα *ἀντιστροφή.*

1245. Hunc versum dedi, ut in Aldina et plerisque codicibus exstat. Ἀργείων ἕδος proponit Musgravius, et in antistrophico κόρας διάδοτε β. πάντῃ διά. Sed lectio Aldi, quam retinui, cum levissima varietate in Mss. habetur. Dactylus λασγὸν ἕ anapæsto διὰ βοσ respondet.

1246. ἀΰτὰν pro αὐδὰν ex conjectura Musgravii adoptavit Brunckius, quod verum videtur. In antistrophico audacter, sed feliciter rescripsit Brunckius φαντάζεται pro προσέρχεται, cujus conjecturam confirmat D. Sed ne sic quidem 'æquantur metra,' quod putat Brunckius; πότνια enim semper ultimam corripit, quare malui addere ὦ ex Parisiensium uno.

1248. Femininum et hic et infra 1256. 1257. dat Aldus cum parte codicum. Masculinum alii. Utrumque agnoscit Eustathius ad Il. A. p. 74. 2=55. 40. ἔτι δὲ καὶ ἡ τρίβος, καὶ ὁ τρίβος, ὡς Εὐριπίδης γράφει.

1250. μοι Ald. et Mss. quidam, deinde ἔννεπέ Ald. et 1253. φόνιον.

1259. Sic plerique Mss. In antistrophico ὡς pro ἐν solus K. idque ex interpolatione, quam et alibi in hac fabula passus est. Debebat igitur hic versus esse iambelegus; quod ut fiat, audaciorem fortasse conjecturam periclitabor. Aldus habet ἀπ' pro ἐπ', A. εἰ τὰ 'π' pro εἶτ' ἐπ', J. ἄλην pro ἄλλην. Lego igitur παλινσκοπιάν, quod compositum, licet ipsius exemplum nusquam invenerim, ejusdem est generis, cujus ἀλαοσκοπιὰ, ἱεροσκοπιὰ, et forsan alia. Neque durior est junctura, quam in παλινστομεῖν, παλίνσκιος, παλινστρόβητος, quæ usurpant Æschylus, Sophocles, Lycophron. Si hanc conjecturam probas, verte, 'Dispicite illinc huc, deinde in contrariam partem.'

1261. βλέφαρα H. K. Cant. N. βλέφαρον Ald. et multi alii.

κόραισι, δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντῃ.
Ημιχ. ὅδε τίς ἐν τρίβῳ φαντάζεται; τίς ὅδ' ἄρ' ἀμ-
φὶ μέλαθρον πολεῖ σὸν ἀγρότας ἀνήρ;
Ηλ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', ὦ φίλαι· κεκρυμμένους
θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθροῖσιν φανεῖ.
Ημιχ. ἄφοβος ἔχε· κενὸς, ὦ φίλα,
στίβος, ὃν οὐ δοκεῖς.
Ηλ. τί δὲ, τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;
δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τιν',
εἰ τάδ' ἔρημα τὰ πρόσθ' αὐλᾶς.
Ημιχ. καλῶς τά γ' ἐνθένδ', ἀλλὰ τἀπὶ σοῦ σκόπει,
ὡς οὔτις ἡμῖν Δαναϊδῶν πελάζεται.
Ημιχ. εἰς ταὐτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ' ὄχλος.
Ηλ. φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω·
τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον, ἐν ἡσυχίᾳ
σφάγια φοινίσσειν;
οὐκ εἰσακούουσ'· ὢ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν·
ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;

1263. *φαντάζεται*, quod feliciter conjecerat Brunckius, dare D. supra monitum 1246. Et sane idem legisse videtur Thomas Magister, ita supplendus: Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· (ὅδε τις ἐν τρίβῳ φαντάζεται. καὶ ἐν Φοινίσσαις·) Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Quanquam enim grammaticus iste neque ab eruditione neque ab antiquitate commendabilis est, fatendum tamen in locis quibusdam, ubi codices dissident, veram lectionem conservasse. Vide Hec. 21. 260. 369. Supra 122. 427. In Sophoclis Philoct. 158. Ἔναυλος ἢ θυραῖος optime suppeditat Thomas, cui eximenda est otiosa vox ἐστὶ, quam neque Moschopulus p. 159. neque Phavorinus, Magistrum exscribentes, agnoscunt.

1266. *ἐχθροῖς ἢν φανῇ* Ald. et Mss. quidam, sed non libenter hujus verbi aoristum secundum activæ vocis admittunt Tragici. Plerique codices *ἐχθροῖς εἰ φανεῖ*. Illud depravatum ex *ἐχθροῖσιν*, hoc ex *ἐχθροῖσι*.

1267. *κενὸς γὰρ* Ald. sed *γὰρ* omittunt membranæ et alii Mss. *φίλαι* pro *φίλα* Mss. quidam. Deinde *ὃν σὺ* Aldus et pars codicum.

1270. *τινά μοι* Ald. et Mss. sed *μοι* viri docti ejecere propter metrum.

1272. *ἔνθεν* Ald. *ἐνθένδ'* D. *ἐνθάδ'* Aug. 1. Deinde Ald. et Mss. quidam *τἀπίσω*. Ex membr. Brunckius dedit *τἀπὶ σοῦ*, quod verum videtur, et sic fere Barnesius. Alii *τοὐπίσω*, quod etiam defendi posset.

1275. *ἀκοὰς* M. N.

1279. Tres alias lectiones memorat Barnesius: *ἐκκεκώφωνται*, *ἐκκεκώφηνται*, *ἐκκεκώφηται*. Ac primam quidem sequitur Aristophanes apud Scholiasten; secundam habent H. Clemens Alex. Strom. ii. p. 485. Terentianus Maurus p. 2404. optime ex hoc loco emendatus a Dawesio p. 15. tertiam A. D. Cant. K. L. M. N. R. In solo J. repperi *ἐκκεκώφωτον*.

τάχα τις Ἀργείων
ἔνοπλος ὁρμήσας
ποδὶ βοηδρόμῳ
μέλαθρα προσμίξει.
σκέψασθε νῦν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών·
ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.
Χο. ἀμείβω κέλευθον
σκοποῦσα πάντα.
Ελ. ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.
Ηλ. ἠκούσαθ'; ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, ὡς ἀπεικάσαι.
Ημιχ. ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀέναον κράτος,
ἔλθ' ἐπίκουρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.
Ελ. Μενέλαε, θνήσκω· σὺ δὲ παρὼν μ' οὐκ ὠφελεῖς.
Ηλ. φονεύετε, καίνετ', ὄλλυτε,
δίπτυχα, δίστομα φάσγαν'
ἐκ χερὸς ἱέμενοι,

Et pro hac vocali, ω scilicet, fortiter pugnat analogia, ut prope de altera in exilium abigenda cogitarem, nisi omnes Mss. et editiones in Aristoph. Eq. 312. haberent *ἐκκεκώφηκας*, cui in forma vocis consentit Suidas v. *ἀνακεκώφηκας*. Sed veterem lectionem optime defendunt Athenæus v. p. 188. C. Τὰ δὲ *μειράκια τὰ ὡς τὸν Μενέλαον παραγενόμενα, ὁ Νέστορος υἱὸς καὶ ὁ Τηλέμαχος, ἐν οἴνῳ ὄντες καὶ ἐν γαμικῷ συμποσίῳ διατρίβοντες, καὶ τῆς Ἑλένης παρακαθημένης, ὡς πρέπον ἐστὶν, ἡσυχίαν ἄγουσι, πρὸς τὸ περιβόητον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος*. Ælianus N. A. i. 38. de elephante: *Γυναικὸς ὡραίας τόδε τὸ ζῶον ἡττᾶται, καὶ παραλύεται δὲ τοῦ θυμοῦ ἐκκωφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος*. Eustathius tamen ad Iliad. Ξ. p. 954. 55 = 948. 22. ex Euripide *ἐκκεκώφηνται* habet, ex Athenaeo *ἐκκεκωφημένα*: ad Od. Ε. p. 1539. 59 = 230. 14. ex Euripide diserte citat per η, *ἐκκεκώφηνται*, idemque iterum habet ad Il. Ω. p. 1374. 63 = 1517. 20. *ἐκκεκώφωκε* Plato Lyside non longe ab initio; quod tamen imitans Aristænetus i. 24. in alteram formam mutavit. Inter *ἐκκεκώφηται* et *ἐκκεκώφωται* fluctuant Luciani codices Bis Accusat. 1. t. ii. pag. 792. Quare judicet lector. Rationem autem metaphoræ sic concipe. Κωφὸς apud antiquos aut 'surdus' aut 'mutus' sonat. Sed hic 'mutus' est, quod ferri acies *στόμα* vel *στόμωμα* vocatur. Hinc etiam explicandum Homericum illud, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος.

1281. *ἐν ὅπλοις* Mss. non pauci.

1286. *ἀμείβομεν* et *σκοποῦσαι πάντη* Aldus et Mss. quidam. Alii aliter.

1289. Vulgo *ἠκούσατ'; ἄνδρες*. Articulum addidi.

1291. *ἀένναον* Ald. sed versus est dactylicus.

1294. *θείνετε* post *καίνετε* addit Aldus, et *πέμπετε* post *φάσγανα*, utrumque consentiente codicum parte. Mox *χειρὸς* Ald. sed contra *ἰδῇ* 1343.

τὰν λειποπάτορα,
λειπόγαμον, ἃ πλείστους
ἔκανεν Ἑλλάνων
δορὶ παρὰ ποταμὸν ὀλομένους,
ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν,
ἔπεσε σιδαρέοισι βέλεσιν
ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.
Χο. σιγᾶτε, σιγᾶτ'· ᾐσθόμην κτύπον τινὸς
κέλευθον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα.
Ηλ. ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον
ἥδ' Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν·
στείχει γὰρ εἰσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.
καλὸν τὸ θήραμ', ἢν ἁλῷ, γενήσεται.
πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
χρόᾳ δ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι.
κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας,
ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.
ὦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς;
Ερ. ἥκω λαβοῦσα πρευμένειαν· ἀλλά με
φόβος τις εἰσελήλυθ', ἥντιν' ἐν δόμοις,
τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοήν.
Ηλ. τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.
Ερ. εὔφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις;

1297. Articulum bis omittunt Mss. quidam; bis habent alii. Priore loco admisi cum Aldo. In Sophoclis Aj. 914. ὁ ante δυσώνυμος recte omittit Ms. delendum etiam ante πολύτλας in eadem fabula 956.

1299. ἔκτανεν Ald. et multi Mss. quod pro var. lect. habet R.

1301. 2. δάκρυσιν ἔπεσε Ald. omisso συνέπεσε. Alii omittunt ἔπεσε.

1304. κτύπου Ald. et plures Mss. sed κτύπον edidi ex M. R. quod accusativus paullo melius rei jungitur.

1311. χρόᾳ ex membr. Brunckius; χροιᾷ Aldus et plerique Mss. Parum refert; sed iambum prætuli, ut et δ' pro τ' ob μὲν præcedens. Deinde Aldus δεδραγμένων, multi codices πεπραγμένων, alii corrupte δεδρωμένων vel πεπρωμένων. Denique ὑπὲρ pro περὶ Mss. quidam et Ald.

1315. νερτέρας Aug. 1. νερτέρων Cant. H. non male. Vide supra 1017. νερτέροις M. νερτέρους N. In proximo versu με Ald. et multi Mss. alii μοι, quod deterius est; ε supra scriptum habet H.

Ηλ. θανεῖν Ὀρέστην κἄμ' ἔδοξε τῇδε γῇ.
Ερ. μὴ δῆτ', ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
Ηλ. ἄραρ'· ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.
Ερ. ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;
Ηλ. ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ —
Ερ. τίς; οὐ γὰρ οἶδα μᾶλλον, ἢν σὺ μὴ λέγῃς.
Ηλ. τλήμων Ὀρέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
Ερ. ἐπ' ἀξίοισί γ' ἆρ' ἀνευφημεῖ δόμος.
Ηλ. περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις;
ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μετάσχες ἱκεσίας φίλοις,
σῇ μητρὶ προσπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
ἀλλ', ὦ τραφεῖσα μητρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀποκούφισον κακῶν.
ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ'· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι·
σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
Ερ. ἰδού, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.
σώθηθ', ὅσον γε τοὐπ' ἔμ'. Ηλ. ὦ κατὰ στέγας,

1323. ἄραρεν Ald. sed omnes fere Mss. ἄραρ' et δ' retinent, quod omittunt membranæ. ἄραρε secundam producit et pertinet ad eam Dorismorum classem, quam tetigi supra 26. Recte igitur hanc lectionem probavit Barnesius, edidit Morellus.

1326. Inter Aldinum οὐ γὰρ et οὐδὲν fluctuant codices, sed plures, opinor, οὐδέν. L. vitiose οὐκ tantum.

1328. ἐπ' ἀξίοισί τ' Ald. et plurimi Mss. ubi τ' non omittendum erat cum editoribus, sed in γ' mutandum.

1330. μέτασχε Ald. et Mss. quidam; quod cum aperte metrum vitiet, fortasse legendum κάτισχε in loco citato ad Hec. 830.

1338. τοὐπ' ἐμοὶ Ald. et plerique Mss. hiatu non ferendo, quem miror a tot editoribus relictum. τοὐπ' ἔμ' K. ut edidit Morellus. In Hec. 512. Alc. 677. Rhes. 398. τοὐπί σ' occurrit, in Iph. A. 1566. si modo locus iste genuinus est, τοὐπ' ἔμ'; in quibus exemplis οι non potest elidi. Hæc phrasis duplicem interpretationem recipit: 'quod in mea potestate est,' et, 'quod ad me attinet.' Sophocles Antig. 889. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Priscianus xviii. p. 1209. 17. Λυσίας κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως· Καὶ τό γε ἐπ' ἐκεῖνον ἐσώθης· quæ corruptissime ibi exstant. Locus est ed. Tayl. pag. 253. Reisk. 481. ubi additur εἶναι post ἐκεῖνον. Frustra conjicit ἐκείνῳ Scaliger, licet ita laudet Budæus Comment. Gr. L. p. 978. τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι habent omnes Mss. Thucydidis iv. 28. τὸ ἐπ' ἐκείνους unus viii. 48. Utroque loco accusativum retinent duo Mss. Bibliothecæ Publicæ Cantabrigiensis. Totus vero Prisciani locus ita legendus est: Ξενοφῶν παιδείας v. (4. 11.) καὶ νῦν τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι· τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι. Λυσίας ad accusativum κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως· καὶ τό γε ἐπ' ἐκεῖνον

φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
Ερ. οἲ 'γώ· τίνας τούσδ' εἰσορῶ; Ορ. σιγᾶν χρεών·
ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοὶ σωτηρία.
Ηλ. ἔχεσθ', ἔχεσθε· φάσγανον δὲ πρὸς δέρῃ
βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς εἰδῇ τόδε
Μενέλαος, οὕνεκ' ἄνδρας, οὐ Φρύγας κακοὺς
εὑρὼν, ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς.
ἰὼ ἰὼ φίλαι, κτύπον ἐγείρετε,
κτύπον καὶ βοὰν,
πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος
μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικοὺς,
πρὶν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον
καθαιμακτὸν ἐν δόμοις κείμενον,
ἢ καὶ λόγον του προσπόλων πυθώμεθα.
τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφορὰς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.
Χο. διὰ δίκας ἔβα
θεῶν νέμεσις εἰς Ἑλέναν·
δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε,
διὰ τὸν ὀλόμενον, ὀλόμενον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.
ἀλλὰ, κτυπεῖ γὰρ κλῇθρα βασιλείων δόμων,
σιγήσατ', ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
οὗ πευσόμεσθα τἀν δόμοις ὅπως ἔχει.
Φρ. Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα
βαρβάροις εὐμαρίσιν,
κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα

ἐσώθης. [Verba "Totus—ἐσώθης" Porsonus etiam exemplari olim Heyniano cum levi in primis verbis discrepantia adscripsit. *G. H. S.*]

1351. πρὶν ἂν Ald. et versu sequente δόμοισι. Variant Mss.

1358. Aldus et Mss. quidam ὀλόμενον semel tantum.

1364. ἐν εὐμαρίσι habent Aldus et Mss. plerique cum Etymologo p. 393. 18. ἐν, natum, ut videtur, e syllabâ sequente, ejecit Brunckius membranarum auctoritate; sed versum ithyphallicum vocat, cum sit trochaicus dimeter catalecticus; εὐμαρίσιν enim secundam producit. Ithyphallici sunt 1368. 1428. 1430.

Δωρικάς τε τριγλύφους,
φροῦδα, φροῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ,
βαρβάροισι δρασμοῖς.
αἶ αἶ, πᾶ φύγω, ξέναι,
πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος,
ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα;
Χο. τί δ' ἔστιν, Ἑλένης πρόσπολ', Ἰδαῖον κάρα;
Φρ. Ἴλιον, Ἴλιον, οἴμοι μοι,
Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλον,
Ἴδας ὄρος ἱερὸν,
ὥς σ' ὀλόμενον στένω,
ἁρμάτειον, ἁρμάτειον μέλος
βαρβάρῳ βοᾷ,
διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθόγονον ὄμμα
κυκνοπτέρου καλλοσύνας
Λήδας σκύμνου δυσελένας
δυσελένας, ξεστῶν
περγάμων Ἀπολλωνίων
ἐρινννὺν, ὀτοτοί·
ἰαλέμων, ἰαλέμων,
Δαρδανία τλάμων, Γανυμήδεος
ἱπποσύνα, Διὸς εὐνέτα.
Χο. σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τὰν δόμοις·
τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω.
Φρ. αἴλινον αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
βάρβαροι λέγουσιν, αἶ, αἶ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων

1366. *τριγλύφας* Aldus et pars codicum.

1367. *ὦ* omittunt Aldus et codices quidam.

1374. *ἔσθ'* Ald. et Mss. quidam.

1381. Quid isti articuli hic agant, nescio; quare delere malim. Mox *κυκνόπτερον* Ald. et Mss. multi. Quidam etiam post paullo *σκύμνον*. *δυσελένας* semel tantum Ald.

1386. *ὀττοτοὶ* Ald. solenni errore, qui et in *ὀτοβεῖν* frequenter occurrit.

ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν ξίφεσιν
σιδαρέοισιν Ἅϊδα.
ἦλθον εἰς δόμους, ἵν᾽ αὔθ᾽ ἕκαστά σοι λέγω,
λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω,
τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο·
ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνὴρ,
οἷος Ὀδυσσεὺς, σιγᾷ δόλιος,
πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκὰν,
ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε δράκων.
ἔρροι τᾶς ἡσύχου προνοίας
κακοῦργος ὤν.
οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες
ἃς ἔγημ᾽ ὁ τοξότας Πάρις
γυναικὸς, ὄμμα δακρύοις
πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
ἕζονθ᾽, ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν,
ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι.
περὶ δὲ γόνυ χέρας ἱκεσίους
ἔβαλον, ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω,
ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον, ἔθορον
ἀμφίπολοι Φρύγες· προσεῖπε δ᾽
ἄλλος ἄλλον πεσὼν ἐν φόβῳ,
μή τις εἴη δόλος.
κᾀδόκει τοῖς μὲν οὔ·
τοῖς δ᾽ ἐς ἀρκυστάταν
μηχανὰν ἐμπλέκειν
παῖδα τὴν Τυνδαρίδ᾽ ὁ
μητροφόντας δράκων.
Χο. σὺ δ᾽ ἦσθα ποῦ τότ᾽, ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;

1400. ἀνὴρ addunt fere omnes Mss. cum Aldo præter membr. et K. Pro κακομήτας igitur edidi κακόμητις, ut hic versus sequentibus similis fiat.

1412. 3. χεῖρας et ἔβαλλον Ald.

et 1419. εἰς. [illegible]8. βαρβάροισι. In 141[illegible]. ἅμα pro ἄμφω ed. King. ex K.

14[illegible] Aldus et quidam Mss. non habent τὴν, se[illegible] versus 1416—14[illegible]. cretici sunt, uno pæone admixto.

Φρ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
παρὰ βόστρυχον αὔραν, αὔραν,
Ἑλένας, Ἑλένας, εὐπαγεῖ κύκλῳ
πτερίνῳ πρὸ παρηΐδος αἴσσων
βαρβάροις νόμοισιν·
ἃ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ
δακτύλοις ἕλισσε
νήματά θ' ἵετο πέδῳ,
σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλ-
ματα συστολίσαι χρῄζουσα λίνῳ,
φάρεα πορφύρεα,
δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
προσεῖπε δ' Ὀρέστας
Λάκαιναν κόραν· ὦ Διὸς παῖ,
θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ'
ἀποστᾶσα κλισμοῦ,
Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος ἕδραν
παλαιᾶς ἑστίας,
ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
ἄγει δ', ἄγει νιν· ἁ δ' ἐφεί-

1427. Voce hac αἴσσειν, activo sensu usurpata, adeo offensi sunt viri præstantissimi, Wesselingius, Ruhnkenius, Piersonus, ut hic et in Bacch. 147. et alibi in αἰθύσσειν mutent, in Soph. Aj. 40. pro ᾖξεν χέρα Ruhnkenius ᾖξεν χερὶ substituat. Sed verba quæ motum significant recte accusativum adsciscunt instrumenti aut membri, quod præcipue adhibetur. [De accusativo idem valet, quod de genitivo supra dixi: usus enim ejus in syntaxi Græca latissime dominatur, sive, quod eodem redit, innumerabilis est multitudo verborum transitivorum, longe illa longeque major, quam vulgo putant. Infra 1477. sq. constructione non minus insolita, sed legitima, dicitur παίειν ξίφος. *G. H. S.*] Sic πᾶ πόδ' ἐπᾴξας Hec. 1054. (1071.) ubi πόδα multo facilius quam ποδί. Ibid. 53. περᾷ πόδα. βαίνω apud Atticos neutrale est verbum; βαίνειν tamen πόδα dixit Euripides Electr. 94. 1182. Imo Aristophanes Eccles. 161. Ἐκκλησιάσουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται. Mox 1475. Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς. Phœniss. 1427. (1450.) Προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν. Sophocles apud Photium Ms. in nota ad Hesych. v. Ὄχος Ἀκεσταῖος. Suid. v. Ὄχανον. Ὄχοις Ἀκεσταίοισιν ἐμβεβὼς πόδα. At enim, dices, rectum forte αἴσσειν χέρα, ideone recta αἴσσειν αὔραν, φλόγα? Respondeo, verbum αἴσσω revera esse activum; quippe cujus passivum αἴσσομαι adhibeat, ut Homerum taceam, Sophocles Œd. C. 1261.

1431. νήματα δ' Ald. alii νῆμα pro νήματα, alii θ' pro δ'.

1433. συστολῆσαι Ald.

πετ', οὐ πρόμαντις ὢν ἔμελλ'·
ὁ δὲ ξύνεργος ἄλλ' ἔπρασσ'
ἰὼν κακὸς Φωκεύς·
οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ Φρύγες;
ἔκλῃσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης·
τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς·
τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ'
ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας.
Χο. τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;
Φρ. Ἰδαία μᾶτερ μᾶτερ,
ὀβρίμα ὀβρίμα, αἶ, αἶ,
φονίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν,
ἅπερ ἔδρακον ἔδρακον
ἐν δόμοις τυράννων.
ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν,
ἄλλος ἄλλοσε
δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.
ὡς κάπροι δ' ὀρέστεροι γυ-
ναικὸς ἀντίοι σταθέντες
ἐννέπουσι· κατθανεῖ,
κατθανεῖ, κακός σ' ἀποκτείνει πόσις,

1444. ἔμελλεν Ald. et sic quidam codices; alii addunt παθεῖν, J. habet ἔμελλον.

1447. Aldus αἰεὶ et 1704.

1448. Sic Ald. J. K. L. alii ἄλλον ἄλλοσ' (vel ἄλλος ἄλλον) ἐν στέγαις. [V. ad v. 1125.—Scrib. ἔκλῃσε. Rhes. 300. Matth. ἔκλῃε. *G. H. S.*]

1450. ἕδραισι Ald. cum aliis quibusdam.

[1452. Rectius ἀποπρό. Etiam supra 142. 3. bis ἀποπρό scribi debuerat. Sed Porsonus, majoribus intentus, talia parum curavit. Et sunt sane levissima, sed tamen, opinor, philologo non contemnenda. 1506. recte διαπρό. *G. H. S.*]

1453. ταῖσδε συμφοραῖς R.

[1459. ἀμφὶ cave referas ad δίνασεν, ut sit 'circumquaque vertit.' Talis tmesis, tot verbis interjectis, inaudita est. Sensus: 'cum gladios evaginassent sub vestitu in tenebris.' ἀμφὶ verti 'sub' coactus: nam aliquanto plus valet, quippe significans, vestitum contexisse et gladium et stringentis manum. Phœn. 1530. sqq. ὄρνις—ἀκροκόμοις Ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα, 'avis in ramis sic sedens, ut ab iis tegatur.' Hoc sensu perinde est ἀμφί genitivo an dativo jungatur. *G. H. S.*]

τοῦ κασιγνήτου προδοὺς
ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.
ἃ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, ὤμοι μοι·
λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις,
κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγὰν,
φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον
ἴχνος ἔφερεν, ἔφερεν· ἐς κόμας δὲ
δακτύλους δικὼν Ὀρέστας
Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβὰς,
ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην,
παίειν λαιμὸν ἔμελλεν
εἴσω μέλαν ξίφος.
Χο. ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;
Φρ. ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς
μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμίμνομεν,
βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης,
ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,
ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων·
ἔναντα δ' ἦλθε Πυλάδης
ἀλίαστος, οἷος, οἷος
Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας,
ὃν εἶδον, εἶδον ἐν πύλαισι Πριαμίσι·
φασγάνων δ' ἀκμὰς ξυνήψαμεν·
τότε δὴ, τότε διαπρεπεῖς
ἐγένοντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκὰν
ἥσσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς·
ὁ μὲν οἰχόμενος φυγὰς, ὁ δὲ νέκυς ὢν,
ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δὲ λισσόμενος

1467. τοῦ omittunt Aldus et multi. τὸν ed. King.

1469. ἃ δ' ἴαχεν, ἴαχεν Ald. Variant codices.

1471. πλαγᾷ edidit Brunckius ex membr. Deinde φυγάδι Facius, non male.

1476. Sic Ald. et pars codicum, numerosius quam ἀριστεροῖς. Sic 1509. pro τέχναις edidi τέχναισιν ex A.

1477. Sic ex membr. et aliis Brunckius. Aldus et non pauci codices, λαιμῶν.

1485. ἐναντία Mss. quidam.

θανάτου προβολάν·
ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν·
νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'·
ἔμολε δ' ἁ τάλαιν' Ἑρμιόνα δόμους
ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ
ματρὸς, ἅ νιν ἔτεκε τλάμων.
ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντε βάκχαι
σκύμνον ἐν χεροῖν ὀρείαν
ξυνήρπασαν· πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν
ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον.
ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο
διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος,
ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νὺξ,
ἤτοι φαρμάκοισιν,
ἢ μάγων τέχναισιν,
ἢ θεῶν κλοπαῖς.
τὰ δ' ὕστερ' οὐκέτ' οἶδα·
δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
πολύπονα δὲ, πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀνασχόμενος,
ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας
ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.

[1495. 'preces adhibens, quæ essent *πρόβλημα θανάτου.*' *λισσόμενος* idem quod *λιτὰς προτείνων*. Sic apparet, unde pendeat *προβολάν·* nam absolute positum non puto. Omnino, syntaxi Græca melius cognita, intelligetur, aptissime vincta esse, quæ nunc dissolute dicta habentur.—Nostrum locum Heathius eodem modo interpretatur; cujus consensu etiam hic lætor. Tirones admonitos, ceteros diligenter rogatos volo, ut de hoc viro, inter nos misere proscisso ac propterea, ut fit, neglecto, honorifice sentiant: passim enim vidit, quæ vidisse vel acutissimi non nolint. Conf. Melet. Crit. p. 118. *G. H. S.*]

1501. *δραμόντες* Ald. sed *δραμόντε*, quod metrum postulat, præbent Mss. nonnulli, certe Cant. M. Supra 1059. *δράσαντες* H.

[1504. *ἐπὶ.* Imo *ἔπι.* Hec. 267. *Εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;* *G. H. S.*]

1506. *διὰ πρὸ δόμων* Ald. *δὴ πρὸ δωμάτων* Mss. quidam.

1511. *ὕστερὸν* Ald. et multi codices. *τὰ δ' ὕστερ' οὐ κάτοιδα* Cant. et pro v. l. M.

1512. Hic versus est ejusdem generis, cujus 1397. 1399.

1516. Vereor, ne plerisque lectoribus hodiernis hæc scena multis partibus justo longior videatur, et tragicæ gravitati non ubique conveniens. Musgravius existimat, sub Phrygis

Χο. καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε·
ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
βαίνοντ' Ὀρέστην ἐπτοημένῳ ποδί.
Ορ. ποῦ 'στιν οὗτος, ὃς πέφευγε τοὐμὸν ἐκ δόμων ξίφος;
Φρ. προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπιτνῶν.
Ορ. οὐκ ἐν Ἰλίῳ τάδ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.
Φρ. πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.
Ορ. οὔ τί που κραυγὴν ἔθηκας, Μενέλεῳ βοηδρομεῖν;
Φρ. σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ' ἀμύνειν· ἀξιώτερος γὰρ εἶ.
Ορ. ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;
Φρ. ἐνδικώτατ', εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.
Ορ. δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζει, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν.
Φρ. οὐ γὰρ, ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;
Ορ. ὄμοσον, εἰ δὲ μὴ, κτενῶ σε, μὴ λέγειν ἐμὴν χάριν.
Φρ. τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.

persona Persarum mollitiem atque timiditatem auditorum Atheniensium risui et contemptui exponere voluisse Euripidem.

1520. *π. ἐκ δόμων τοὐμὸν ξ.* Ald. et plurimi Mss. sed numerosius est quod dedit ex K. R. Kingius. *τοὐμὸν ἐκ δόμων* M. Verba ordine vulgato posita sunt in N. sed literis suprascriptis transponenda monuit librarius.

1521. *προσπεσὼν* Ald. sed *προσπίτνων* vel *προσπιτνῶν* plerique Mss. quod in *προσπίπτων* corrupere alii. [V. not. ad Hecub. 274. *G. H. S.*]

[1522. Non Trojæ sumus, sed in Argiva terra: abstine igitur ritu barbaro me venerari. *G. H. S.*]

1524. *κραυγὴν ἔστηκας* (debebat *ἔστησας*) Leopardus vii. 22. contra metrum. Non male autem legeretur, *βοηδρομῶν* et *ἀμύνων*, nec tamen necesse. [Male legeretur. A Phrygis, vilissimi capitis, auxilio nec Menelao quicquam sperandum, neque Oresti metuendum erat. *βοηδρομεῖν*, ut sequens *ἀμύνειν*, de Argivis intellige, quos clamor excitaturus videbatur. Conf. supra 1350., sed inprimis quæ mox sequuntur 1543. sq. Qui autem uxori filiæque Menelai auxilium ferunt, ferunt etiam Menelao. Interpunctionem post *ἔθηκας* si deles, nihil impedio, (neque Euripides interpunxit,) modo ne *Μενέλεῳ* cum antecedentibus syntactice jungas. *G. H. S.*] Infra 1537. multi Mss. *ὁρᾷν*, ubi alii recte *ὁρῶν* cum Aldo.

1526. *Τυνδαρὶς* D. H. Sed eleganter A. *διοίχεται*, si paullo plus auctoritatis haberet.

1528. *χαρίζει* D.

1531. Forma loquendi fluxit ab Homero Il. O. 39. 'Testis sit *Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ*

Ορ. ὧδε κἀν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ἦν φόβος;
Φρ. ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον.
Ορ. μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών;
Φρ. μὴ μὲν οὖν νεκρός· τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα.
Ορ. δοῦλος ὢν φοβεῖ τὸν Ἅιδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
Φρ. πᾶς ἀνὴρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.
Ορ. εὖ λέγεις· σώζει σε σύνεσις· ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δόμων.
Φρ. οὐκ ἄρα κτενεῖς μ'; Ορ. ἀφεῖσαι. Φρ. καλὸν ἔπος λέγεις τόδε.
Ορ. ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα. Φρ. τοῦτο δ' οὐ καλῶς λέγεις.
Ορ. μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην.
οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, οὔτ' ἐν ἀνδράσιν σύ γ' εἶ.
τοῦ δὲ μὴ στῆσαί σε κραυγὴν οὕνεκ' ἐξῆλθον δόμων·
ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται.
Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους·
ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος·
εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβὼν,
τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει,
ξύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι,

ποτε μὰ ψ ὀμόσαιμι.' Plato Alcib. i. p. 295. 25. ed. Ald. 217. 27. Bas. 27. F. Læmar. Μὰ τὸν Φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι.

[1535. μὲν οὖν. Lepide ridetur Phryx, cui terribilior videtur mors, quam ἀπολίθωσις. *G. H. S.*]

1541. μῶρος εἶ, δοκῶν H. Sed vulgata recte se habet.

[1545. εἴσω ξίφους. Rarum hoc et poëticum. Vulgaris sermo frequentat εἴσω βέλους, quod cum nostro comparavi Ind. ad Bos. Ell. p. 867. Simul apparet, nil causæ fuisse, cur ad illud pedestre similiaque, quæ ibid. p. 64. congessi, subaudiretur βολή. *G. H. S.*]

1548. Præfert Brunckius θέλοι, quod post ἐπάξει vereor ut sit Græcum. Sic tamen D.

παρθένον τε καὶ δάμαρτα δύο νεκρὼ κατόψεται.
Χο. ἰὼ ἰὼ τύχα,
ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ δόμος
φοβερὸν ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας πιτνεῖ.
Ημ. τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
ἢ σῖγ' ἔχωμεν; Ημ. ἀσφαλέστερον, φίλαι.
Ημ. ἴδε πρὸ δωμάτων, ἴδε προκηρύσσει
θοάζων ὅδ' αἰθέρος ἄνω καπνός.
Ημ. ἅπτουσι πεύκας, ὡς πυρώσοντες δόμους
τοὺς Ταντάλειους, οὐδ' ἀφίστανται φόνου.
Ημ. τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι,
τέλος, ὅπα θέλει·
μεγάλα δέ τις δύναμις δι' ἀλαστόρων
ἔπαισ' ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων,
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.
Χο. ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων πέλας
ὀξύπουν, ᾐσθημένον που τὴν τύχην, ἣ νῦν πάρα.
οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς,
ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεῖδαι; δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ὀρέστα, δυστυχεῖς.
Με. ἥκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια
δισσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ.
ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται,
κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλεὶς
ἤγγειλέ μοι τις· ἀλλὰ τοῦ μητροκτόνου

1550. δύω Ald. ut et supra 1398. Sed δύο semper Attici.

1555. HM. inserendum monuit Valckenaerius ad Hipp. 782. In personis distribuendis valde discrepant codices.

1559. πόνου pro var. lect. M. R. in textu Cant. et suprascriptum φόνου.

1562. ἁ δύναμις Ald. Articulum omittunt Mss. quidam. In proximo versu ἔπαισεν ἔπαισε Ald.

1574. καινὴν R. sed ε supra αι· καὶ νὴν L.

τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα καὶ πολὺς γέλως.
ἀνοιγέτω τις δῶμα, προσπόλοις λέγω
ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων,
καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμὴν
λάβωμεν, ᾗ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
τοὺς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάορον.
Ορ. οὗτος σὺ, κλῄθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χεροῖν·
Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει·
ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν,
ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον.
μοχλοῖς δ' ἄραρε κλῇθρα, σῆς βοηδρόμου
σπουδῆς ἅ σ' εἴρξει, μὴ δόμων εἴσω περᾷν.
Με. ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους,
ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ.
Ορ. πότερον ἐρωτᾷν, ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;
Με. οὐδέτερ'· ἀνάγκη δ', ὡς ἔοικε, σοῦ κλύειν.
Ορ. μέλλω κτανεῖν σου θυγατέρ', εἰ βούλει μαθεῖν.
Με. Ἑλένην φονεύσας ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον;

[1578. Ante ἀλλὰ subaudi *εἰ μὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον*. Recte Schol. Diversi generis est Iph. A. 1226. sq. Matth. *Ἵν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν Μνημεῖον·* nam continuo additur *ἣν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις*. *G. H. S.*]

1580. Tautologiam hanc defendit Brunckius, sed mihi quidem non satisfacit. Pro *τάλαιναν* Musgravius conjicit *Λάκαιναν*, quod recte rejicit Brunckius. Puto tamen nomen proprium omissum, *Τυνδαρίδα* scilicet, in ejusque locum vocem *ἀθλίαν* invasisse. Similiter Clytæmnestra in hac fabula 816., jamjam se ab Oreste occisum iri exspectans, *Τυνδαρὶς τάλαινα* vocatur. Electr. 811. *καὶ τὴν κατ' οἴκους Τανδαρίδα δάμαρτ' ἐμήν*. [Vulgatam defendit Æschyli locus apud Athenæum p. 394. A. *Σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα, Μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην*. *Erfurdt.*]

1585. *θριγγῷ* Cant. L. quæ forma et alibi occurrit.

[1590. *πυργηρουμένους*. Simpliciter *ἐντὸς ὄντας τῶν πύργων*, ut Hesychius interpretatur. Supra 752. et Phœn. 1103. sensu magis solito de obsessis dicitur: quanquam proprie *πυργήρης* nihil est aliud quam *ἐν πύργῳ ὢν*, quemadmodum *τειχήρης*, *ἐν τείχει ὢν*, *κλινήρης*, *ἐν κλίνῃ ὤν*. Quod si hæc sensu magis adstricto intelligimus, duo priora de obsessis, ultimum de ægroto, fit ideo, quia *τὴν περίστασιν* simul cogitamus. *G. H. S.*]

1593. *οὐδέτερον* Ald. et multi codices. Emendavit Kingius. Mox *σὴν* pro *σοῦ* Cant. et fortasse aliï, quod nescio an melius.

Ορ. εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.
Με. ἀρνεῖ κατακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε.
Ορ. λυπράν γε τὴν ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον—
Με. τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον.
Ορ. τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς Ἅιδου βαλεῖν.
Με. ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.
Ορ. θεοὺς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κτενῶ σέθεν.
Με. ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.
Ορ. ὁ πατρὸς ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.
Με. οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ πάρος αἷμα μητέρος;
Ορ. οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.
Με. ἦ καὶ σὺ, Πυλάδη, τοῦδε κοινωνεῖς φόνου;
Ορ. φησὶν σιωπῶν· ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.
Με. ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.
Ορ. οὐ φευξόμεσθα· πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους.
Με. ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;
Ορ. ὡς μή γ' ἔχῃς σὺ, τήνδ' ἐπισφάξας πυρί.
Με. κτεῖν', ὡς κτανών γε τῶνδέ μοι δώσεις δίκην.
Ορ. ἔσται τάδ'. Με. ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσῃς τάδε.
Ορ. σίγα νυν· ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς.
Με. ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σέ; Ορ. καὶ κρατεῖν γε γῆς.

[1598. λυπράν γε τὴν ἄρνησιν. Repete ex antecedente versu ἀρνούμενος. Pro λυπράν Matthiae in Gramm. Gr. §. 426. 1. p. 585. citavit λυγράν· errore, opinor, calami. *G. H. S.*]

1599. φόνον H. L. Sed 1602. recte κτενῶ H. J. L. pro κτανῶ, quod nunc ultimum monebo.

1603. πράσσεις Cant. M. N. R. quod prima specie elegantius videtur. Sed orationem fortasse variare voluit poëta, et hoc natum ex 1595., cum πράσσει citet Polyænus viii. 52. [πράσσεις sine dubitatione recipiendum et post φόνον ponendum signum interrogandi. Hoc multo magis decet animum Menelai commotum. Supra dixit Ἑλένην φονεύσας, hic convicio aliquanto acerbiori ὁ μητροφόντης. In talibus variatio orationis vim adeo frangit. *G. H. S.*]

1605. ἤρκησέ σοι Ald. et παρὸν, hoc quidem cum omnibus Mss. Sed Marklandi emendationem ad Iph. A. 456. admisit Brunckius.

1610. Nimis Attice Ald. H. J. L. φευξούμεθα. Eodem modo supra 1362. πευσούμεθα H.

1612. μήτ' Ald. sed plerique Mss. recte μή γ', et Schol.

1614. δράσεις Ald. et codices quidam. [τάδ'. Notissimum est in diverbio prius loquentis ultimam vocem elisionem vocalis pati, si excipiens sermonem a vocali ordiatur: ut ineptus sit, qui tale quid notatu dignum habeat. Jam vide mihi quæ novissimus editor Gothanus ad Alcest. 401. adscripsit. Sat scio, quan-

Με. ποίας; Ορ. ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.
Με. εὖ γ' οὖν θίγοις ἂν χερνίβων — Ορ. τί δὴ γὰρ οὔ;
Με. καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις. Ορ. σὺ δ' ἂν καλῶς;
Με. ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. Ορ. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας.
Με. τίς δ' ἂν προσείποι σ'; Ορ. ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ.
Με. ὅστις δὲ τιμᾷ μητέρ'; Ορ. εὐδαίμων ἔφυ.
Με. οὔκουν σύ γ'. Ορ. οὐ γὰρ ἁνδάνουσιν αἱ κακαί.
Με. ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. Ορ. ψευδὴς ἔφυς.
Με. ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ'; Ορ. οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶ.
Με. οἴμοι, τί δράσω; Ορ. πεῖθ' ἐς Ἀργείους μολὼν —
Με. πειθὼ τίν'; Ορ. ἡμᾶς μὴ θανεῖν αἰτοῦ πόλιν.
Με. ἢ παῖδά μου φονεύσεθ'; Ορ. ὧδ' ἔχει τάδε.
Με. ὦ τλῆμον Ἑλένη — Ορ. τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα;
Με. σὲ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν — Ορ. εἰ γὰρ τόδ' ἦν.

tumvis tetricus sis, te frontem exporrecturum esse. *G. H. S.*]

1616. Aug. 1. et A. τε pro γε, unde Brunckius, ναὶ, κρατεῖν τε γῆς, frustra.

1618. δὴ omittunt Aldus et pars codicum. Mox 1620. χέρας Ald. [Non scribam γοῦν· est enim inter utrumque aliquid discriminis. H. l. γ' arctissime cohæret cum εὖ, οὖν ad antegressa spectat. *G. H. S.*]

1619. σὺ δ' αὖ κ. M. sed alterum pro v. l.

1621. τίς δ' ἂν Ald. et multi Mss. Alii δ' omittunt, quos secutus est Brunckius.

1623. Pronomen, quod post γὰρ addidit Kingius, habent K. M. R. Aug. 1. sed exemplum desidero, ubi ἁνδάνω accusativum regit. In loco enim Theognidis perspicue legendum, Οὐθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων, ut modo dixerat πᾶσιν ἁδεῖν.

1625. ἀψευδὴς H. L. Mox πειθὼ nomen esse, non verbum, ideoque accentum mutandum, monuere viri docti.

1627. κτανεῖν Ald. et Mss. plurimi, sed membranæ et H. pro var. lect. θανεῖν.

1630. σὲ σφ. emendatio est Morelli. Ald. et Mss. σοί. [Librorum scriptura cur displicuerit, non intelligo. σοὶ graviter dictum est, scil. ἐναγεστάτῳ ὄντι, et aliquanto melius respondet sequentibus, εἰ γὰρ τόδ' ἦν. cf. 1596. 1598. Quod si revocas, 1629. post Ἑλένη plene interpunge.

Με. πόνους πονήσας μυρίους. Ορ. πλήν γ' εἰς ἐμέ.
Με. πέπονθα δεινά. Ορ. τότε γὰρ ἦσθ' ἀνωφελής.
Με. ἔχεις με. Ορ. σαυτὸν σύ γ' ἔλαβες κακὸς
γεγώς.
ἀλλ' εἶ', ὕφαπτε δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε,
σύ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε,
Πυλάδη, κάταιθε γεῖσα τειχέων τάδε.
Με. ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται,
οὐκ εἶ', ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;
πᾶσαν γὰρ ὑμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν
ζῆν, αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.
Απ. Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον·
Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ,
σύ θ', ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ,
Ὀρέσθ', ἵν' εἰδῇς οὓς φέρων ἥκω λόγους.
Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν
ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος,

G. H. S.] Versu præcedente *τλήμων* Ald.

1636. Sic plerique Mss. *τείχεος* Ald.

1638. *οὔκουν* Ald. Sed multi codices *οὐχὶ*, unde sagaciter Musgravius, *οὐκ εἶ'*, id est, *οὐκ εἶα*.

1639. *ἡμῶν* Ald. et 1641. *παῦσε*.

1645. *Ἑλένα μὲν ἣν* Ald. *Ἑλένην* et *ἣν* Mss. magno consensu, sed Brunckius edidit *Ἑλένη* et *ἧς*, in quo bis peccavit. Melius enim articulus a *διολέσαι*, quam ab *ἥμαρτες*, regitur. Ab altero sollicitando eum deterrere debebat vel illud Virgilianum, "Urbem quam statuo, vestra est." [Vulgatam eadem, qua Porsonus, ratione defendit Vauvillerius ad Soph. Trach. 65. quem virum asperioribus verbis a Brunckio perstringi dolemus. *Erfurdt.*] Duo hujus structuræ exempla dedit Kusterus ad Aristoph. Plut. 55. ejus fabulæ nempe v. 200. et Lysistr. 409. unum atque alterum ipse addam. Sophocl. Œd. C. 1150. *Λόγον δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ Στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην.* Sed ibi Juntina secunda, Turnebus pro varia lectione et Suidas in v. *στείχειν* recte præbent *λόγος.* Aristoph. Eccles. 836. *Κρατῆρα συγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες Ἑστῶσ' ἐφεξῆς.* Ibi Dawesius emendavit, *Κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν—Ἑστῶτας ἐ.* Brunckius in prioribus Dawesio accedit, pro *Ἑστῶσ'* ex Ms. lectione *ἱστᾶσι* edidit *ἱστᾶσί τ'.* Et *κρατῆρα ἐγκεραννύω* quidem occurrit apud Pindarum Nem. ix. 118. Eubulum Athenæi ii. p. 36. B. sed simplex verbum usitatius. Deinde cum Ms. Ravennas habeat *Κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν* et *Ἑστᾶσ'*, quis dubitet legere, *Κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες, Ἑστᾶσ' ἐφεξῆς?* Sophocl. Trach. 283. *τάσδε δ' ἅσπερ εἰσορᾷς, Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον, Ἥκουσι πρός σε·* quem locum bene adhibet Wesselingius ad Herodot. ii. 106. cui eandem loquendi formam restituit. [Homerus Il. x. 416. sq. *φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι, ἥρως, Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.* Solon in Brunckii Gnom. Poët. v. 9. sq. *πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγ-*

ἥδ᾽ ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ᾽ ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
σεσωσμένη τε κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
ἐγώ νιν ἐξέσωσα, κἀπὸ φασγάνου
τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ᾽ ἐκ Διὸς πατρός.
Ζηνὸς γὰρ οὖσαν ζῆν νιν ἄφθιτον χρεὼν,
Κάστορί τε Πολυδεύκει τ᾽ ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος.
ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβὼν,
ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι
Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον,
θανάτους τ᾽ ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.
τὰ μὲν καθ᾽ Ἑλένην ὧδ᾽ ἔχει· σὲ δ᾽ αὖ χρεὼν,
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ᾽ ὑπερβαλόνθ᾽ ὅρους,
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον ἐνιαυτοῦ κύκλον.

νεται ἀνδρὶ ἔμπεδος. Xenophon de Venat. i. 10. Μελέαγρος δὲ τὰς μὲν τιμὰς ἃς ἔλαβε, φανεραί. Pausanias iii. 10. extr. ὥστε καὶ τὸν χρυσὸν ὃν Κροῖσος ὁ Λυδὸς τῷ Ἀπόλλωνι ἔπεμψε τῷ Πυθαεῖ τούτῳ, ἐς κόσμον τοῦ ἐν Ἀμύκλαις κατεχρήσαντο ἀγάλματος. Muta interpunctionem :— ἔπεμψε τῷ Πυθαεῖ, τούτῳ ἐς κόσμον κ. τ. λ. Compara c. 13. τὰς δὲ ἄλλας ἕνδεκα ἃς καὶ αὐτὰς Διονυσιάδας ὀνομάζουσι, ταύταις δρόμου προτιθέασιν ἀγῶνα. Add. Bos. Ell. p. 726. Nominativi sic positi exemplum, nisi multum fallor, habent Homerica Il. vi. 396. Sed totum locum juvat adponere, ut mihi videtur interpungendus: Ἔνθ᾽ ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα, Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος — Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ, Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ᾽ ἄνδρεσσιν ἀνάσσων, Τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ᾽ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ — ἥ οἱ ἔπειτ᾽ ἤντησ᾽ κ. τ. λ. ut Ἠετίων — καλκοκορυστῇ posita παρενθέτως intelligantur. τοῦ περ δὴ θυγάτηρ non, 'cujus filia,' sed, 'hujus filia:' ut xi. 126. τοῦ περ δὴ δύο παῖδε, 'hujus duos filios.' Sic in simili loco xi. 221. sqq. Κισσῆς — εἰληλούθει iisdem signis sepienda. Obiter moneo, etiam Odyss. i. 18. οὐδ᾽ ἔνθα — φίλοισι mihi videri παρενθέτως posita esse, atque apodosin demum a verbis θεοὶ δ᾽ incipere. οὐδ᾽ ἔνθα, 'neque hic,' in Ithaca, vel inter amicos suos. Conf v. 113. sqq. *G. H. S.*] Idem prope licentiæ genus est, cum nomen sequitur articulum, non præcedit, ut Bacch. 246. Ταῦτ᾽ οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ᾽ ἄξια, Ὕβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος ; Hel. 314. Ἑλένη, τὸν ἐλθόνθ᾽, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος, Μὴ πάντ᾽ ἀληθῆ δοξάσῃς εἰρηκέναι. Aristoph. Ran. 429. Κἄκλαε κἀκεκράγει Σεβῖνον ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος. Brunckius edidit ἔστ᾽, et pro senario lectoribus suis quinarium venditavit. Sed legendum, Ἀ᾽ναφλύστιος, et loca ita capienda, ac si scriptum esset τὸν ξένον, τὸν Ἀναφλύστιον.

1647. ὡς ὁρᾶτ᾽, H. K. et pro v. l. Cant. sed alterum plures cum Tzetze ad Lycophr. 510.

1649. ἐγὼ γὰρ edidit Brunckius, sed errorem correxit in addendis.

1661. ἐνιαυτὸν ὅλον M. male, vel si metrum permitteret, ut liquet e Phœniss. 487. (491.)

κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον καλεῖν·
ἐνθένδε τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν
δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσι τρισσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς
πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ,
γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην· ὃς δ' οἴεται
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτέ.
θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ἅς ποτ' ᾔνεσας,

1662. 3. Sic Aldus et omnes, opinor, Mss. Sed ut tautologia, quæ sane vix tolerabilis est, vitetur, legit Musgravius *κεκτήσεται* et *κλύειν*, sed non optimis exemplis defendit; id enim, quod propius ad rem accedit, ipse emendavit, Hel. nempe 1467. *Κεκλῆσθέ μοι θεοὶ, πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν.* Utrumque *κεκτήσεται* et *κλύειν* admisit Brunckius; *κλύειν* tantum Beckius, locum ex Helena citatum sanum, ut videtur, putans. Paullo audacior, licet elegans, est conjectura Valckenaerii ad Herodot. ix. 11. *πέδον* pro *καλεῖν* rescribentis. Sin me quoque vis conjecturam perdere, lego, *Τεθήσεται—καλεῖν*. Similis exempla constructionis Troad. 1063. *Κακὴ θανεῖται, καὶ γυναιξὶ σωφρονεῖν Πάσαισι θήσει.* Ion. 74. *Ἴωνα δ' αὐτὸν, κτίστορ' Ἀσιάδος χθονὸς, Ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα.* [Sic Plato Cratyl. p. 385. in. HSt. 8. Heind. *Ὃ ἄν τις θῇ καλεῖν ἕκαστον, τοῦτ' ἔστιν ἑκάστῳ ὄνομα*; ubi neutra Heusdii medicina (Specim. Crit. p. 79.) egemus: quippe locus sanissimus est. Pausanias iv. 23. f. p. 337. m. *ὄνομα δὲ τῇ πόλει μετέθεσαν Μεσσήνην ἀντὶ Ζάγκλης καλεῖσθαι.* *G. H. S.*] Futurum *τεθήσεται* exstat Electr. 1277. [Miror, Porsonum non comparasse Electr. 1272. Seidl. ubi de eodem Orestis exsilio: *ἐπώνυμος δέ σου πόλις κεκλήσεται.* Hinc apparet, 1662. nihil mutandum esse. Sed etiam 1663. videtur bene habere. Verto: 'Locus autem nomen a fuga tua ductum habebit apud Azanes et Arcades, sic ut Oresteum nominent.' Ut hic non sit tautologia, quæ proprie dicitur, sed idem verbum bis deinceps positum; quales repetitiones tam frequentes sunt, ut, qui omnes tollere velit, satis materiæ, in qua nullo cum fructu fatigetur, habiturus sit. *G. H. S.*]

1664. *ἐνθένδέ τ'* Aldus, *ἐνθένδε τ'* plures Mss. recte. *ἔνθεν δέ γ'* ex membr. et paucis aliis (certe sic H.) edidere Brunckius et Beckius. Debebant aliter distinguere, *ἐνθένδε γ'*. In versu sequente *ὑφέξεις* codices quidam, et 1669. *ἐφ' ἧ δ'*. [*ὑφέξεις*, opinor, præferendum. Cum enim de re olim futura sermo sit, vix puto imperativum recte poni. *G. H. S.*]

1671. *γαμεῖ νιν* Ald. D. Mox *αὐτὸν* L. sed in proximo versu *ἐξαιτοῦντί με*. Contra ibi *ἐξαιτοῦντά με* H. J. R. *μοι* pro *με* K. *ἐξαιτουμένῳ*, sine *με*, M. ex correctione.

1674. *ἅς* membr. A. N. Cant. pro

θός· ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μένει.
Ἄργους δ' Ὀρέστην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν,
ἐλθὼν δ' ἄνασσε Σπαρτιάτιδος χθονὸς,
φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις
πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε.
τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ' ἐγὼ θήσω καλῶς,
ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα.
Ορ. ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων
οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.
καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα, μή τινος κλύων
ἀλαστόρων δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα.
ἀλλ' εὖ τελεῖται, πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
ἰδοὺ μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,
καὶ λέκτρ' ἐπῄνεσ', ἡνίκ' ἂν διδῷ πατήρ.
Με. ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ· ζηλῶ δέ σε
θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,

var. lect. M. R. quod paullo concinnius. Ald. et plures ᾧ. Deinde μενεῖ Ald. L. male.

1679. δεῦρ' ἀεὶ. Hanc etiam phrasin post alios, Canterum, Kusterum, Albertum, Valckenaerium, breviter illustremus. [Ad amussim congruit cum Latino 'hucusque.' *G. H. S.*] Hæc vox δεῦρο scilicet, quæ plerumque locum significat, hic de tempore ponitur. Mixta quodammodo notione sumitur in Heraclid. 850. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων Λέγοιμ' ἂν ἄλλου, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών. Æschylus Eumen. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Scholiastes: τὸ ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον· quem locum diversum puto ab eo quem citat Harpocration v. ἀεὶ, unumque ita legendum, Καὶ δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον, alterum, Οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Aristoph. Lysistr. 1137. Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Noster Phœniss. 1224. (1243.) (1215. Valck.) Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Med. 668. (675.) Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Suppl. 788. Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ Χρόνος παλαιὸς πατὴρ Ὤφελ' ἁμερᾶν κτίσαι. Hel. 770. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. Ion. 56. ἐν δ' ἀνακτόροις Θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. In Helen. 1670. venusta circuitione usus est: Εἰς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον, ubi male Musgravius corrigere hyperbaton vult. Suidas: δεῦρο ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος. et paullo ante: Δεῦρ' ἀεί. ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'. Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. Locus Platonis exstat ed. Ald. p. 285, 35. Bas. 577. fin. HSt. 811. C. Laemar. 637. init. sed ibi mendose δεῦρο δὴ editur.

1681. ὅστις pro ὅς νιν Cant. non omnino male. [ὅστις simpliciter dici pro ὃς non puto. *G. H. S.*]

1689. Menelai personam omittit Aldus, et 1693. habet καὶ ὁ.

Φοίβου λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενοῦς
γήμας ὄναιο καὶ σὺ, χὡ διδοὺς ἐγώ.
Απ. χωρεῖτε νῦν ἕκαστος, οἷ προστάσσομεν,
νείκους τε διαλύεσθε. Με. πείθεσθαι χρεών.
Ορ. κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς,
Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.
Απ. ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν, τὴν καλλίστην
θεὸν Εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ δ'
Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ, πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ,
ξὺν Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.
Χο. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1694. ᾗ pro οἷ L. deinde *νεῖκος* Cant. et suprascript. *ἔριδος*.

[1696. sq. 'in gratiam redeo cum fortuna nostra, Menelae, tuoque, Phœbe, vaticinio,' antea utrumque exosus. *G. H. S.*]

1699. *θεῶν* Ald. et plerique codices, sed *θεὸν* membranæ, N. et pro v. l. Cant. M. [*θεῶν* prætulerim. Phœniss. 516. *τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.* Ibid. 541. s. *τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι φιλοτιμίας;* *G. H. S.*]

1700. *Διὸς* Mss. non pauci cum Tzetze ad Lycophr. 510. Sæpe confunduntur hæc verba. In Soph. Electr. 1097. *Ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ* hæc notat Brunckius: 'Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia *Ζηνὸς* substituit, pessum dato metro.' Imo *Ζηνὸς* est veteris Scholiastæ Romani; *Διὸς* metrum pessundat.

1705. *Τυνδαρείδαις* Ald.

[1706. *ναύταις* ad *ἔντιμος* refero. *G. H. S.*]

INDEX AUCTORUM.

INDEX GRÆCUS.

A.

Π.

INDEX LATINUS.

FINIS ORESTIS.

EURIPIDIS PHŒNISSÆ.

EURIPIDIS

PHŒNISSÆ.

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM EMENDATA

ET BREVIBUS NOTIS
EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES REDDENTIBUS
INSTRUCTA.

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDIDIT

RICARDUS PORSON, A.M.

ACCEDUNT
INDICES LOCUPLETISSIMI ET NOTÆ CRITICÆ
G. H. SCHAEFERI.

EX EDITIONE LIPSIENSI,
AN. 1824.

LONDINI:
EXCUDEBAT A. J. VALPY, A.M.
SUMTIBUS RICARDI PRIESTLEY.
1825.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐτεοκλῆς, παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην· φυγὰς δ' ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος, ἔγημε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου· κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, συνήθροισεν ἀξιόχρεων στρατὸν ἐπὶ Θήβας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἐποίησεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς· δεινοπροσωπήσαντος [1] δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκνα εἰς φιλίαν οὐκ ἐδύνατο· Πολυνείκης δὲ ὡς πρὸς πολέμιον παραταξάμενος,[2] ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεανίσκος ἐβούλετο, καὶ, τοῦ πατρὸς αὐτῷ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔκτειναν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἀνεῖλον ἀλλήλους. ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν· ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν βασιλείαν. οἱ δὲ Ἀργεῖοι νικηθέντες τῇ μάχῃ ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν· Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔῤῥιψεν· Οἰδίπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν, ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας,[3] οὐδὲ παρὰ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας.

Χρησμὸς δοθεὶς Λαΐῳ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτάρ σε πεπρωμένον ἐστὶ
παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

Τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπον,[4] οὗ μία φωνὴ,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον,[5] ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

[1] [Adde Lexicis. *G. H. S.*]
[2] [Leg. παραταξόμενος. *G. H. S.*]
[3] [Hunc verbi λογοποιεῖν usum Lexicographi neglexerunt. *G. H. S.*]
[4] [Rectius τετράπον, ut editum in Arato 214. et Athenæo t. iv. p. 173. Schw. Eodem modo scribendum πουλύπος. *G. H. S.*]
[5] [Subaudi τῶν. V. not. ad Cleanth. Hymn. v. 5. in Brunckii Poët. Gnom. p. 203. *G. H. S.*]

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΕΤΕΟΚΛΗΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

Ιο. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν,
καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις,
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα,
ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν

1. *ἐν ἄστροις.* Recte Musgravius cum Scholiaste interpretatur, 'per signa zodiaci.' Eustath. ad Il. Δ. p. 446. ult. (339. 51.) *Εὐριπίδης τὸν ἥλιον τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνειν ἔφη ὁδὸν, τὴν διὰ τῶν ζωδίων οὕτω κίνησιν φράζων.* Hunc locum imitatur ipse Euripides in epigrammate apud Athenæum ii. p. 61. B. *Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος Ἥλιε τέμνων, Ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος*; Theodectes Bellerophonte apud Stobæum x. p. 126. (67. Grot.) *Ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς Ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας, Εἶδές τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν Ἐλθόντ' ἀγῶνα καὶ δυσέκφευκτον κρίσιν*; Vertit Accius apud Appuleium Florid. p. 348. ed. Elmenhorst. Priscian. de Vers. Com. p. 1325. "Sol, qui micantem candido curru atque equis Flammam citatis fervido ardore explicas, Quianam tam adverso augurio et inimico omine Thebis radiatum lumen ostendis tuum?" Quin et Miltonus nostras, cum nondum epos, sed drama meditabatur, fabulam suam a Satana Solem alloquente ordiri instituerat.

3. *ἑλίσσων* Ald. contra metrum, quod plures servant Mss. Utrumque pro libitu usurpant tragici, sed *εἰναλίαν* pro *ἐναλίαν* nunquam extra choros, licet illud mox dent Mss. quidam, ab Aldo in hac parte dissentientes. Infra 241. ubi Mss. variant, Aldi lectionem retinui. Contra 1202. ubi Aldus *ἑλίσσ*[illegible] [illegible]bi membr. M. R. *εἱλίσσετ'*, ut [illegible] vidit Musgravius.

5. In fine hujus versus Aldus addit *θεῶν*, quæ vox unde irrepserit, nescio. Alibi tamen eam abundare vidi. In fragmento Pirithoi, ubi vulgo legitur, *Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ'*, habet *σὲ τὸν αὐτοφυῆ, πάντων θεῶν αἰθέρα ῥόμβῳ* Scholiastes Apollonii Rhodii iv. 144. Ex Hippolyto 1139. (1143. Musgr.) *θεᾶς* recte ejecit Brunckius; quanquam ne sic quidem iste locus perpurgatus videtur. Sed sæpius deest hæc vox, [V. Melet. Crit. p. 52. 153. b. et varr. lectt. ad Sophocl. Œd. t. 95. 655. Erf. *G. H. S.*] quam redundat. Androm. 270. *ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα, βροτοῖσιν* tantum habet editio princeps. Sophocl. Philoct. 992. *θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης*, secundum *θεοὺς* omittit Aldus. Aristoph. Pac. 938. *ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ, χἠ τύχη κατορθοῖ*, Aldus et utraque Juntina omittunt *θεὸς*, sed præbent Scholiastes et Suidas v. *πάνθ' ὅσ' ἄν.* t. iii. p. 18. In Sopho-

τήνδ᾽, ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·
ὃς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ,
Πολύδωρον ἐξέφυσε· τοῦ δὲ Λάβδακον
φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον.
ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλῄζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ᾽ ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ·
καλοῦσι δ᾽ Ἰοκάστην με, τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο, γαμεῖ δὲ Λάϊός μ᾽· ἐπεὶ δ᾽ ἄπαις
ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ᾽ ἔχων ἐν δώμασιν,
ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ᾽ ἅμα
παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
ὁ δ᾽ εἶπεν, ὦ Θήβαισιν εὐΐπποις ἄναξ,
μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ·
εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ᾽, ἀποκτενεῖ σ᾽ ὁ φὺς,
καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι᾽ αἵματος.
ὁ δ᾽ ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,

clis Œd. [illegible] ubi nunc legitur, φθέγμα δ᾽ ἐξαίφνης τινὸς Θώϋξεν αὐτὸν, legendum est φθέγμα δ᾽ ἐξαίφνης τινὸς Θεῶν ἐθώϋξ᾽. Contra in nostri Herc. Fur. 310. ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ θεῶν θήσει ποτέ· quæ nemo, opinor, intelligit. Lege, ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ χρεὼν θήσει ποτέ. Tragicus apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 103. B. τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν. In proximo versu Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα 'Tyrum insulam' interpretatur Scholiastes.

11. ἐκ μιᾶς γαστρὸς J. quæ lectio, modo verba alio ordine ponas, probabilis videri possit, vel propter Homericum, Il. Ω. 496. ἰῆς ἐκ νηδύος. Si hæc est vera lectio, vulgata fluxit ex versu 157.

12. ὄνομα recte supplet Bos. [Simplicius, opinor, repetas καλεῖν. V. not. ad Orest. v. 1662. *G. H. S.*]

16. κοινωνίαν, consuetudinem, ὁμιλίαν, ait Musgravius, male. Sensus est, 'ut ipse et ego communes liberos haberemus; ut ipse ex me liberos procrearet.' Bacch. 1277. Πενθεὺς, ἐμῇ τε καὶ πατρὸς κοινωνίᾳ. Herc. Fur. 1365. Πρὸς στέρν᾽ ἐρείσας μητρὶ, δούς τ᾽ ἐς ἀγκάλας Κοινωνίαν δύστηνον. Dionysius junior apud Plutarch. t. ii. p. 338. B. Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστῶν. Paullo εὐθυῤῥημονέστερον Euripides Ion. 418. Παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται. Versus initio τέκνων habent Cant. D. J. K. M. R. Contra mox 18. παίδων habent Scholiastes, Origenes contra Cels. ii. p. 73. ed. Spencer. et in Ms. Scholiastes Pindari Ol. ii. 65. Parum aut nihil refert. Sed si quis hæc verba transponet, me non invito faciet.

18. 19. δαιμόνων ἄτερ· εἰ γὰρ φυτεύσεις Maximus Tyrius xix. 5. (aliter iii.) in edd. vulg. βίᾳ ex vestigiis Ms. et ἢν γὰρ φυτεύσῃς ex Mss. edidit Davisius.

20. αἱμάτων Origen. ed. et Ms. in Museo Helvetico Part. xix. p. 341. Hujus vocis pluralem aliquando usurpant tragici.

21. 'νδοὺς Marklandus, sine causa, ut censet etiam Valckenaerius Diatr. p. 233.

ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος,
γνοὺς τἀμπλάκημα, τοῦ θεοῦ τε τὴν φάτιν,
λειμῶν' ἐς Ἥρας, καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον,
ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι
φέρουσ' ἐς οἴκους· εἴς τε δεσποίνης χέρας
ἔθηκαν· ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος,
παῖς οὑμὸς, ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα,
ἔστειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
πρὸς δῶμα Φοίβου· Λάϊός θ' οὑμὸς πόσις,

22. Idem pleonasmus Ion. 16. *τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπήνεγκεν βρέφος,* similis Iph. T. 239. *Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος·* ubi cum prius *τε* pro *παῖ* conjecisset Marklandus ad Suppl. 932. postea vulgatum defendit. Sed insolentior etiam pleonasmus occurrit mox 47. 49.

26. *μέσων* Cant. Sequentem versum spurium pronunciavit Valckenaerius, omisere Brunckius et Beckius. Sane non nimis elegans est neque accuratus. Sed cum reputem, vix fieri posse, ut de nominis Œdipodei etymo taceret Euripides, quod memoratu dignum censuit et Sophocles Œd. T. 1036. *ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ,* non adduci possum, ut hunc versum expungam. Mire hallucinatur Eustathius ad Il. Z. p. 650. 48. (513. 43.) cum huc trahit Phœn. 818. *χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον·* sed ibi eadem res spectatur, quæ v. 60. Hinc autem arguit Valckenaerius, hunc versum Eustathio ignotum fuisse. Porro *ὠνόμασεν* K. et a manu prima M.

28. Grammaticus Sangermanensis apud Valckenaerium: Βουκολεῖσθαι αἶγας. Εὔπολις Αἰξίν. Ἱπποβουκόλοι Εὐριπίδης Φοινίσσαις. Ἵπποι ἐβουκολέοντο dixit Homerus Il. T. 220. ubi Eustathius p. 1205. 51. (1281. 13.) et Scholiastes Villoisoni nostrum citant. In Polluce vii. 185. Σοφοκλῆς ἱπποβουκόλοι recte Εὐριπίδης Valckenaerium legere arbitror, cum hæc nomina perpetuo confundantur. [V. not. ad Gregor. Cor. pag. 66. et ad Sophocl. Trachin. 1127. *G. H. S.*] Priscian. xvii. p. 1105. 36. Εὐριπίδης· ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγενεῖς τε ἀλλὰ νῦν. Lege, Σοφοκλῆς· ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Locus est Electr. 411.

30. *τῶν ἐμῶν* Ald. et codices non pauci. Quidam *τὸν ἐμῶν*. Schol. ed. prima *τῶν ἐμὸν*. Sed *τὸν ἐμὸν* Leid. unus, Flor. (ut videtur) Cant. C. K. L. alii.

34. *τοὺς φύσαντας* omnes edd. et Mss. Sed cum hunc titulum cum matre communicatum noluisse Euripidem existimet Valckenaerius, lectionem præfert a Strabone conservatam xvi. p. 1105. C. *τοὺς τεκόντας*. Me quidem, ne hoc reciperem, deterruit locus Med. 1059. ubi Medea de se sola verbum *ἐξεφύσαμεν* adhibet. Noster Inone apud Stobæum xxxviii. p. 149. *Τίς ἆρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα Βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;*

τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν,
εἰ μηκέτ' εἴη· καὶ ξυνάπτετον πόδα
εἰς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ.
καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο·
ὁ δ' εἷρπ' ἄναυδος, μέγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.
ὅθεν, τί τἀκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;
παῖς πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα,
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν· ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' οὐκ ἦν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη,
ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνει δέ πως
αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθὼν,
καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.
γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν, οὐκ εἰδὼς τάλας,
οὐδ' ἡ τεκοῦσα, παιδὶ συγκοιμωμένη.

36. *ἰδεῖν* pro *μαθεῖν* C. D. Cant. L. M. quatuor alii apud Burtonum, et J. pro v. l. *μαθέῖν* pro v. l. C.

38. *ἀμφὶ* conjicit Musgravius, frustra.

40. *ὦ ξεῖνε* multi Mss. *τυράννων* J. quæ constructio etiam proba est. Sed *ὦ ξένε, τυράννοις* Diog. Laërtius vi. 55. Gregorius Nazianz. t. ii. p. 208. D.

45. Antimachus Lyde apud Schol. *Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάσδε Ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας·* unde *τροφεῖα* conjicit Valckenaerius, contra metrum, si vera est nostra regula, quamvis hoc vitium tolli posset legendo *τροφεῖ' ἔδωκεν*. Sed nihil mutandum. Idem fere est, ac si dixisset, *Πολύβῳ, ὅτι αὐτὸν ἔθρεψε*. Hesychius: *Πολυβοτραφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι Πόλυβον νάματι*. Sic edidit Musurus. At Ms. teste Schowio, *Πόλυβοονάμα*. Lege igitur, *Πολύβῳ τροφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι, Πολύβῳ ὄνομα.*

45. *ἐπεζάρει* occurrit etiam Rhes. 442. Arcadum est, teste Eustathio, qui cum *ζέρεθρον*, *βάραθρον* comparat ad Il. Γ. p. 381. 20. M. p. 909. 27. (288. 39. 871. 16.) *Ζέλλω* dixere iidem (ut videtur) pro *βάλλω*, apud Hesych. et Etymolog. p. 408. 42. Hesych. *Καζέλη, κατέβαλε*. Sic Ms. Lege *καταβάλη*. Idem: *Ζέβυται*, (sic Ms.) *σέσακται*, quod pro *βέβυται* vel *βέβυσται* positum est.

46. *ἐμὸς δ'* quidam Mss. *δὲ* pro *τε* 56. Cant.

47. *Κρέων τ'* Ald. et pars codicum. Sed copulam inutilem abjecit Grotius, et post eum Kingius, Mss. secuti.

50. Post hunc versum sequebatur, *ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται*, post 58. *ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα*. Utrumque e Valckenaerii sententia delevit Brunckius, priorem tantum Beckius.

τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ, δύο μὲν ἄρσενας,
Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,
κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.
μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα μητρῴων γάμων,
εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας.
ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται,
κλείθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχη
γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
ζῶν δ' ἔστ' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν,
ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
τὼ δ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους
εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκούντων ὁμοῦ,
ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα,
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
ἐνιαυτὸν, ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ δὲ ἐπὶ ζυγοῖς

54. ἄῤῥενας plerique scripti et editi, sed ἄρσενας Leidensis alter et unus Baroccianorum.

[55. Hæc periphrasis propensiorem, opinor, in Polynicen matris animum prodit. *G. H. S.*]

59. ὄμματ' αὐτοῦ Ald. et Mss. quidam. Mox πόρπησιν Valckenaer. Brunck. et Beck. ex Leid. A.

61. Statius Theb. iv. 336. 'Dum roseis venit umbra genis.'

68. εὐχὰς restituit Valckenaerius ex Moschopulo ad Hesiod. Op. et D. 540. p. 120. ed. Heins. et Mss. suis, quibus accedunt, credo, ceteri omnes. Hanc lectionem ad ἀρὰς v. 65. rettulit Joannes Burtonus, errore in conferendis codicibus solenni. Deinde κραίνοιεν pro κραίνωσιν edidit Brunckius ex Dawesii præcepto Misc. Crit. p. 82. Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse tragici. [Nec potuerunt servare, ubi aoristi vim habent perfectorum: cujusmodi et noster locus est et Æschyleus Prom. 465. Br. Talibus locis abutuntur et qui, ut Canoni satis faciant, optativos in conjunctivorum locum sufficiunt, et qui, ut Canonem convellant, conjunctivos testantur. Hac in quæstione, quæ nondum ad liquidum explorata est, (ipse Dawesius modo commovit, non absolvit,) vim illam aoristorum tam parum attendi, hoc magis mirum videtur, quo sæpius aoristos sic usurpari constat. Quis, ut hoc utar, ignorat Homericum ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον? quod non ἀορίστως, sed παρακειμένως dictum est. *G. H. S.*] Confer Hec. 1128—1133. κραίνωσιν etiam Moschopulus.

καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων,
φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός.
ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν,
πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,
πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
ἐγὼ δ' ἔριν λύουσ', ὑπόσπονδον μολεῖν
ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός.
ἥξειν δ' ὁ πεμφθεὶς φησὶν αὐτὸν ἄγγελος.
ἀλλ', ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοις·
χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾷν βροτῶν
τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

Παι. ὦ κλεινὸν οἴκοις, Ἀντιγόνη, θάλος πατρὶ,
ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
μεθῆκε, μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον,
στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς,

73. *ἄρχων* pro v. l. habent M. B.

77. *ἐs* vel *εἰs* in textu multi Mss. pro v. l. quidam. Sed *ἐπ'* servandum videtur.

79. Conatum significat *λύουσ'*, ut recte Heathius et Brunckius, ut nihil opus sit Valckenaerii conjectura, *λύσουσ'*. [Verissimum *λύουσ'*. Iocaste colloquium parans filiorum *ἔλυε τὴν ἔριν*, componendi belli initium faciebat: non item *ἔλυσε*, quod illi matrem non audirent. Falluntur qui talia de sola voluntate agendi intelligunt: vere enim incipit actus, sed ob impedimenta caret eventu. Atque hæc causa est, cur omnium harum locutionum proprium sit tempus aut præsens aut imperfectum. V. not. ad Demosthen. p. 44. 5. *G. H. S.*]

82. *φαεινὰs* Ald. *φαεννὰs* Leid. Cant. *φαενὰs* M. Deinde *πύλαs* plures codices et J. pro v. l.

83. *ξύμβασιν* miro consensu edd. et Mss. Metrum primus restituit Brunckius.

84. Quæ ex Euripide citat Athenagoras Legat. p. 22. *ὤφειλε δ', εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ Ζεὺs, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῆ καθεστάναι*, hinc sumta putat Valckenaerius. Pro *βροτὸν* idem *βροτῶν* conjicit, quod recepi; sed sine causa, opinor, *χρῆν* mavult. [V. not. ad Hecub. 1236. *G. H. S.*]

85. *ἀεὶ* membr. Cant. J. quod et infra 550. habent Cant. M. R. Clemens, Aristoteles, 1091. membr. Cant. M. R.

86. *πέρα* pro *πατρὶ* Marklandus, scilicet ut figuram Colophoniam vitaret. Supra 17. *ὦ Θήβαισιν εὐΐπποιs ἄναξ*.

88. *μελάθρων* δ' Ald. sed δ' omittunt plerique Mss. et Etymolog. pag. 274. 26. ubi Ms. apud Valck. addit *μεθῆκε*.

89. *ἱκεσίαιs* Ald. In proximo versu *ὡs ἂν* pro *ἕωs ἂν* a tragicis usurpari negat Brunckius, ideoque mutat in *ἔs τ' ἄν*. Male. *ὡs ἂν* est 'ut.' Qui jubet alium manere, 'ut' ipse aliquid faciat, simul jubet manere, 'do-

ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον,
μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλῳ, ψόγος,
σοὶ δ', ὡς ἀνάσσῃ· πάντα δ' ἐξειδὼς φράσω,
ἅ,τ' εἶδον εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
ἐνθένδ' ἐκεῖσε, δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα.
ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις·
κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδὶ,
σκόπει δὲ πεδία, καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰς,
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στράτευμ' ὅσον.
Αντ. ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιὰν
νέᾳ χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων,
ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.
Παι. ἰδοὺ ξύναψον, παρθέν'· εἰς καιρὸν δ' ἔβης·
κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.
Αν. ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς

nec' id fecerit. In eodem errore versatur Brunckius, cum in Homerico hymno 160. Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δώματα πατρὸς Ἔλθωμεν, pro ἵνα legit ἕως. [Sic intelligam Homeri Odyss. I. 309. ss. ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, — ὄφρα — δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς. Diodorus Sic. xix. c. 2. καὶ τοὺς τηρήσοντας ἵνα τελευτήσῃ παρακατέστησε. 'ut' post 'tamdiu' positum Forcellinus in Lex. e Palladio citavit. *G. H. S.*]

91. 92. Diversos modos jungit Euripides, quoniam ad tempora diversa spectant. Poterat, si metrum pateretur, dicere, ἵξεται, sed ἔλθῃ prætulit, quod recte ex Mss. Kingius pro ἔλθοι reposuit. Similiter modos variavit Aristophanes Plut. 329. Δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα Ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ, Αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν· ubi alterum (τὸ ὠστίζεσθαι) revera quotidie fiebat; alterum vero (τὸ παριέναι τὸν Πλοῦτον) ex futuri temporis eventu pendebat. [Conf. Melet. Crit. p. 111. *G. H. S.*] Alibi tamen diversos verborum modos de eodem tempore conjunxit, ut Vesp. 282. λέγων, ὡς φιλαθήναιος ἦν καὶ τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι. Pro μή τις unus Par. εἴ τις, quod maluit Valckenaerius, habet, teste Musgravio. ἔλθῃ, præter codices Kingianos, dant C. Cant. J. L.

97. ἐγχρίμπτεται vel ἐγχρίπτεται Mss. quidam.

101. Sic Ald. et pars codicum. Alii γηραιὰν, ut Brunckius edidit. ὄρεγέ μοι γραῖαν mavult Kingius, probante Valckenaerio.

103. Plures Mss. ἐπανατέλλων, nonnulli ἐξανατέλλων, sed Hesychius ἐπαντέλλων, ex Tragico Lexico, ut credibile est. Inde enim sumsit πυρσαῖς γένυσιν supra 32. inde Πολύβῳ τροφεῖ 45. δάκω φρένα 394. et alia.

106. δ' omittere vult Valckenaeri-

Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν
πεδίον ἀστράπτει.
Παι. οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.
Αν. ἆρα πύλαι κλείθροις,
χαλκόδετά τ' ἔμβολα
λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις
τείχεος ἥρμοσται;
Παι. θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.
ἀλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.
Αν. τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,
πρόπαρ ὃς ἁγεῖται στρατοῦ,
πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ
βραχίονα κουφίζων;
Παι. λοχαγὸς, ὦ δέσποινα. Αν. τίς, πόθεν γεγώς;
αὔδασον, ὦ γεραιὲ, τίς ὀνομάζεται;
Παι. οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,
Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἱππομέδων ἄναξ.
Αν. ἒ, ἒ, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς
εἰσιδεῖν, γίγαντι
γηγενέτᾳ προσόμοιος,
ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν,
οὐχὶ πρόσφορος ἁμερίῳ γέννᾳ.

us unius Leid. auctoritate. Sed habent ceteri et Eustathius ab ipso citatus in Il. B. p. 239. 23. (181. 22.)

108. Huc respexit, monente Valckenaerio, Eustathius ad Il. E. p. 512. 40. (388. 9.) et Il. Δ. p. 471. 41. (359. 29.) corruptissime citat, κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει. Imitatus est Miltonus Par. Recuperat. iii. 326. "The field, all iron, cast a gleaming brown."

116. Ridet Lucianus Jove Tragœdo ii. p. 646. Θάρσει· τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς· ubi legisse videri posset πόλει.

119. ἄγει Ald. ἡγεῖται Grot. Julian. Caes. p. 313. C. Mss. plerique. ἁγεῖται, quod edidit Barnesius, habent Schol. C. Flor. L. membr. et quinque alii, si fides Burtono; sed quosdam ex iis ἡγεῖται exhibere suspicor.

121. βραχίονα edidit Valckenaerius. βραχίονι Ald. Variant Mss. ἔχων Cant. R. sed κουφίζων uterque pro v. l.

129. ἀστεροπὸς mendose Aldus cum paucis Mss.

130. οὐχὶ Ald. et libri plerique. Ex K. οὐ dedit Kingius; qui mox

Παι. τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ
λοχαγόν; Αν. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.
τίς δ' ἐστὶν οὗτος; Παι. παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.
Αν. οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,
αὐτοκασιγνήτας νύμφας
ὁμόγαμος κυρεῖ;
ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.
Παι. σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι.
Αν. σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνει σαφῶς τάδε;
Παι. σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
ἃ προσδεδορκὼς, οἶδα τοὺς ὡπλισμένους.
Αν. τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθου περᾷ,
καταβόστρυχος, ὄμμασι γοργὸς
εἰσιδεῖν, νεανίας;
Παι. λοχαγός. Αν. ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ
πάνοπλος ἀμφέπει.
Παι. ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.

ἀμερίων, sed ἀμερίῳ, quod Aldus et pars codicum tuentur, melius videtur.

132. λοχαγὸν delevit Kingius auctoritate codicum, et ex K. edidit, ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδε. Sed et is λοχαγὸν addit a manu secunda, quod retinent Cant. Leidenses et fortasse alii.

134. Ἄρην Ald. et fere omnes codices, quod in Ἄρη male mutavit Valckenaerius. In Æschyl. Theb. 45. metrum flagitat Ἄρην. [In Platone ii. 2. p. 46. Bekk. libri fluctuant inter Ἄρη et Ἄρην. V. Porson. ad v. 950. 1020. *G. H. S.*]

138. ἀλλόχροος Mss. quidam, quæ forma exstat in anapæsto Hippol. 176. Mox 142. ἐπεγνώρισα M. R.

145. τοῦ omittit Cant. cui τὸ substituunt C. K. L. M. R. et ex emendatione J. Sic etiam edidit Valckenaerius ex Leidensibus Mss. Recte. Articulum raro propriis nominibus præfigunt tragici, nisi propter emphasin quandam, aut initio sententiæ, ubi particula inseritur, ut infra 522. Suppl. 129. In Sophoclis Phil. 1357. πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τοῦ Λαερτίου; Aldus et Mss. recte τῷ. Ibid. 677. Τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διός. Omittunt τοῦ Ald. et Mss. Lege τῶν. Raro, dicebam, non enim nunquam, ut statuere videtur Valckenaerius ad hunc locum.

146. γοργός τ' codices nonnulli.

148. ὅσος ὄχλος conjecit Valckenaerius, edidit Brunckius. Non video, quare Antigone minus bene dicere potuerit, 'Ut turba eum sequitur!' quam, 'Quanta turba eum sequitur!'

Αν. ἀλλά νιν ἁ κατ᾽ ὄρη μετὰ ματέρος
Ἄρτεμις ἱεμένα,
τόξοις δαμάσασ᾽ ὀλέσειεν,
ὃς ἐπ᾽ ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.
Παι. εἴη τάδ᾽, ὦ παῖ, ξὺν δίκῃ δ᾽ ἥκουσι γῆν·
ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ᾽ ὀρθῶς θεοί.
Αν. ποῦ ποῦ δ᾽ ὃς ἐμοὶ
μιᾶς ἐγένετ᾽ ἐκ ματέρος
πολυπόνῳ μοίρᾳ,
ὦ φίλτατ᾽, εἰπὲ ποῦ ᾽στὶ Πολυνείκης, γέρον;
Παι. ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.
ὁρᾷς; Αν. ὁρῶ δῆτ᾽ οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως
μορφῆς τύπωμα, στέρνα τ᾽ ἐξῃκασμένα.
ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
ποσὶν ἐξανύσαιμι δι᾽ αἰθέρος
πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα·
περὶ δ᾽ ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ
βάλοιμι χρόνῳ φυγάδα μέλεον.
ὡς ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπὴς, γέρον,
ἑῴοις ὅμοια φλεγέθων
βολαῖσιν ἀελίου.

153. *τόξοισιν* Kingius ex *optimo* suo codice. Si quis ex 152. 153. unum hexametrum faciet, me non habebit repugnantem. Deinde γ᾽ delevi cum Brunckio, quod Kingius ex conjectura addiderat. *δαμάσσασα* Ald.

156. *ᾧ καὶ* Ald. sed alterum fere omnes Mss.

157. *ποῦ* semel tantum codices quidam, ut edidere Kingius et Valckenaerius. *ποῖ ποῖ δ᾽* ex membranis suis Brunckius. [*ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ᾽ ἐκ ματέρος.* Homerus Il. xix. 293. *τούς μοι μία γείνατο μήτηρ.* G. *H. S.*]

164. *ἐξῃκασμένα,* Atticam formam, ex monitu Valckenaerii pro *ἐξεικασμένα* reposuit Brunckius. Julian. Orat. viii. p. 247. D. *οὐχὶ σαρκία καὶ νεῦρα καὶ μορφῆς τύπωμα στέρνων τε ἐξείκασμα πρὸς ἀρχέτυπον σώματος·* ubi nostri locum contulit Wyttenbachius Epist. Crit. pag. 23.

169. *βάλλοιμι* Ald. *βάλοιμι* Leid. A. C. Cant. D. M.

170. Hunc versum facili negotio senarium efficias: *ὡς χρυσέοις ὅπλοισιν.* Sed nihil necesse. Vide ad Orest. 1512. *ἐκπρεπὴς* habet Ms. Flor. *εὐπρεπὴς* Ald. et plures Mss. *εὐτρεπὴς* M. R. Mox *ἑῴοισιν* Kingius ex K.

Παι. ἥξει δόμους τούσδ᾽, ὥστε σ᾽ ἐμπλῆσαι χαρᾶς,
ἔνσπονδος. Αν. οὗτος δ᾽, ὦ γεραιὲ, τίς κυρεῖ,
ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
Παι. ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν᾽, ὅδε·
σφάγια δ᾽ ἅμ᾽ αὐτῷ, γῆς φιλαιμάτου ῥοαί.
Αν. ὦ λιπαροζώνου θύγατερ
Ἀελίου Σελαναία,
χρυσεόκυκλον φέγγος,
ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
καὶ σώφρονα πώλοις
μεταφέρων ἰθύνει.
ποῦ δ᾽ ὃς τὰ δεινὰ τῇδ᾽ ἐφυβρίζει πόλει,
Καπανεύς; Παι. ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται
πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.
Αν. ἰὼ Νέμεσι καὶ Διὸς
βαρύβρομοι βρονταὶ,
κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν,
σύ τοι μεγαληγορίαν
ὑπεράνορα κοιμίζοις.
ὅδ᾽ ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας
ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι

173. ἐκπλῆσαι Ald. ἐμπλῆσαι codices plerique.

174. τίς; πόθεν κυρεῖ; Ald. Cant. J. L. Flor. Leid. B. πόθεν omittunt Grot. K. τίς M. R. κυρεῖ C. Leid. A. et alii. Ultima lectio per se bona, sed responsum non congruit. Natum ex v. 122. recte censet Valckenaerius.

177. φιλαίματοι Ald. et multi Mss. Cum aliis Grot. φιλαιμάτου. Pro ῥοαὶ codices quidam ῥοαῖς. χοαὶ est emendatio Musgravii, a Brunckio recepta.

178. λιπαρόζωνε ex conjectura Brunckius.

180. χρυσόκυκλον Mss. nonnulli.

181. ἀτρεμέα Ald. ἀτρεμαῖα Cant. Flor. J. K. L. M.

183. μετάφρενον vitiose Eustathius ad Il. E. p. 557. 36. (423. 22.)

185. ἑπτὰ post ἐκεῖνος addunt Mss. et omnes edd. ante Brunckium, qui ex Valckenaerii conjectura ejecit. Καπανεὺς omittit Flor. ut volebat Barnesius; sed hoc nomen necessarium est. Pro τεκμαίρεται K. habet σκοπεῖ, quod male adoptavit Kingius.

187. Νέμεσις edd. Mss. et Suid. vv. Νέμεσις, ὑψηλοτέρας. Sed idem in v. ἰώ habet Νέμεσι, probante Toupio in v. Νέμεσις. In Sophocl. Electr. 792. Νέμεσι recte Aldus et Mss. veteres. Dawesii emendationem in Aristoph. Ran. 920. ξύνεσι pro ξύνεσις, quam neglexit Brunckius, recepit Invernizius ex Ms. Ravennate. Sic infra 199. codices quidam dant Ἄρτεμις.

189. πῦρ. Multi codices φῶς.

190. μεγαλανορίαν Ald. Mss. Eustathius μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν ad

Λερναία τε δώσει τριαίνα,
Ποσειδανίοις Ἀμυμωνίοις
ὕδασι δουλείαν περιβαλών.
μήποτε, μήποτε τάνδ', ὦ πότνια,
χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος,
Ἄρτεμι, δουλοσύναν τλαίην.

Παι. ὦ τέκνον, εἴσβα δῶμα, καὶ κατὰ στέγας
ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
εἰς τέρψιν ἦλθες, ὧν ἔχρῃζες εἰσιδεῖν.
ὄχλος γὰρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,
χωρεῖ γυναικῶν εἰς δόμους τυραννικούς.
φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.

Χο. Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν, στροφή.

Il. Δ. p. 462. 4. (351. 38.) *μεγαληγορίαν*, quod legisse videtur Scholiastes, probavere Valckenaerius et Toupius, edidere Brunckius et Beckius. *κοιμίζεις* Ald. et plures codices. *κοιμίζοις* edd. Grot. King. K. pro v. l. Cant. M. R. Utramque lectionem commemorat scholion marginale.

194. *δώσειν* Ald. et Mss. *δώσει* Canterus. *δώσων* K.

195. *Ποσειδωνείοις Ἀμυμωνείοις* Ald. *Ποσειδανείοις* Grot. Simplicem vocalem pro diphthongo dedi ex Mss. quibusdam.

[196. Post *περιβαλών* ponam signum interrogationis. *G. H. S.*]

198. *χρυσεοβόστρυχε* edidere Kingius, Valckenaerius, Brunckius, alii. Sed Aldinum *χρυσεοβόστρυχον* præbent K. L. Cant. a prima manu, M. pro v. l. Nimirum distinctio ponenda post *πότνια*, omittenda post *χρυσεοβόστρυχον* cum Grotio.

203. Nihil vitii in his video. Valckenaerius vero infelici conjectura legit, *ὄχλος γὰρ, ὅσπερ ἔναγχος εἰσῆλθεν πόλιν*. Sed solum locum, ubi *ἔναγχος* occurrit in tragœdia, mendosum ostendit et ex Mss. emendavit.

205. *γὰρ* Aldus et Mss. *δὲ* Stobæus lxxi. p. 433. 15. ed. Gesner. lxxiii. p. 310. Grot. Deinde *θηλειῶν γένος ἔφυ* edidit Aldus, duabus lectionibus, utraque proba, permixtis, *θηλειῶν ἔφυ*, et *θηλειῶν γένος*. Illam retinent omnes fere Mss. nisi quod J. supra *χρῆμα* habet *γένος*; hanc, pro v. l. a Gesnero in margine notatam, prætulit Brunckius.

206. *σμικράς τ'* Kingius e K. *τῶν ψόγων* Stobæus in edd. Gesn. Grot. sed *τῶν λόγων* Trincavellus.

208. *ἀλλήλαις* Ald. plures Mss. et Etymologus pag. 420. 19. *ἀλλήλας* recte edidit Musgravius ex duobus Mss. et sic habent Cant. a pr. m. M. pro v. l. Stobæus in Ms. Paris. et editione prima. *ἀλλήλαις λέγουσιν* est, 'dicunt inter se;' *ἀλλήλας λέγουσι*, 'dicunt altera de altera.' *ἀλλήλας* etiam notarat Scaliger apud Burtonum, ex Ms. ut equidem arbitror.

213. *δειρᾶσι νιφοβόλοιο* Ald. contra codices tantum non omnes. Error ortus ex simili figura ο et ϛ vel σ.

ἀκροθίνια Λοξίᾳ,
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,
Φοίβῳ δούλα μελάθρων,
ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις
Παρνασοῦ κατενάσθην,
Ἰόνιον κατὰ πόντον, ἐλάτᾳ
πλεύσασα, περιῤῥύτων
ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων
Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς
ἱππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ
κάλλιστον κελάδημα.
πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς, ἀντιστροφή.
καλλιστεύματα Λοξίᾳ,
Καδμείων ἔμολον γᾶν,
κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν,
ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.
ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις
Φοίβῳ λάτρις ἐγενόμαν.
ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
ἐπιμένει με, κόμας ἐμᾶς
δεῦσαι παρθένιον χλιδὰν,
Φοιβείαισι λατρείαις.
ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς ἐπῳδός.

216. *περιῤῥύτων Σικελίας* recte Musgravius interpretatur, ἃ *Σικελίαν περιῤῥεῖ*, cujus constructionis exempla adducit *δίκας ἀφόβητος* et *ἄψαυστος ἔγχους* ex Sophocle Œd. T. 885. 969. Eodem modo intellexit Horatius Carm. iv. 4. 43. "Ceu flamma per tædas, vel EURUS PER SICULAS EQUITAVIT UNDAS." Eustathius quoque *ἀκάρπιστα πεδία* interpretatur *τὴν θάλασσαν* ad Il. O. pag. 1003. 60. (1001. 51.) Frustra igitur *εὐκαρπίστων* conjecit Kingius, edidit Beckius, licet ita habeant D. K. Mox *οὐ'ν οὐρανῷ*, quæ est Valckenaerii conjectura, metrum corrumpit. Sed is versus omnes 209—245. pro monostrophicis cum Kingio accipit.

221. *πόλεος* pro *πόλεως* Musgravius.

227. Sic Aldus. *χρυσεοτεύκτοις* Mss. unde Musgravius *χρυσεοτύποις*, ut Electr. 473.

228. Sic Aldus, quidam *γενόμαν*. Sed Cretico satis bene respondet Pæon quartus, ut in *νιφοβόλοις*, *Λαΐου* 213. 225.

δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων Διονύσου,
οἴνα θ' ἃ καθαμέριον
στάζεις τὸν πολύκαρπον οἰ-
νάνθας ἱεῖσα βότρυν·
ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος, οὔ-
ρειαί τι σκοπιαὶ θεῶν,
νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν, εἰ-
λίσσων ἀθανάτου θεοῦ
χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοί-
βου, Δίρκαν προλιποῦσα.
νῦν δ' ἐμοὶ πρὸ τειχέων — στροφή.
θούριος μολὼν Ἄρης
αἷμα δάϊον φλέγει
τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·
κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη,
κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται
ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ,
Φοινίσσᾳ χώρᾳ, φεῦ, φεῦ,
κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα
τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς·
ὧν μέτεστί μοι πόνων.
ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος — ἀντιστροφή.
ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει,

233. *ἰὼ* Ald. *ὦ* Cant. pro v. l. M. R. Paullo ante *κόμας ἐμᾶς* pro *ἐμὰς* cum Brunckio ex membr.

236. Si hunc locum ob oculos habuit Aristophanes Phœnissis apud Polluc. x. 119. *στίλβη θ', ἣ κατὰ νύκτα μοι φλογάνας ἠράζεις ἐπὶ τῷ λυχνίῳ*, pro *ἠράζεις* legendum est *στάζεις*.

242. *ἀθανάτας*. Disputant viri docti, quæ sit ista immortalis dea. Ego interim *ἀθανάτου θεοῦ* ex Cant. K. M. R. reposui.

249. *ποτὲ πόλει* Cant. *πόλει* M. R. et *ποτέ* pro v. l.

251. *πείσεθ'* Ald. et Mss. In versu sequenti *γαῖα* Ald. et codices nonnulli, sed plures *γᾶ* vel *γῆ*.

254. *τέκεα* Mss. plerique, et sic voluit Aldus, *τέκαε*. Edd. et Mss. quidam *τέκνα*.

257. *πτόλιν* pro *πόλιν* Heathius ob metrum.

σχῆμα φοινίου μάχης,
ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται
παισὶν Οἰδίπου φέρων
πημονὰν Ἐριννύων.
Ἄργος ὦ Πελασγικὸν,
δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν,
καὶ τὸ θεόθεν, οὐ γὰρ ἄδικον
εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὁρμᾷ,
ὃς μετέρχεται δόμους.
Πολ. τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο
δι' εὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν·
ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω
λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα.
ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῆ διοιστέον,
κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ.
ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.
ὠὴ, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
ὅταν δι' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός.
πέποιθα μέντοι μητρὶ, κοὐ πέποιθ' ἅμα,
ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα.
φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.

260. *οἴσεται* Ald. edd. pleræque et codices multi; sed *εἴσεται*, quod Scaliger et Barnesius notarunt, memorat Scholiastes, habent Cant. K. M. membr. et pro v. l. R. *οἴσεται* M. pro v. l. J. ex emend. Ex Scholiastæ interpretatione *πορευθήσεται* Valckenaerius *ἴξεται* elicit, quod in textum intulit Musgravius. Verum ille *εἴσεται* pro futuro verbi *εἶμι* cepisse videtur. Iph. A. 975. *τάχ' εἴσεται σίδηρος*, ubi hunc locum laudat Marklandus.

265. *ἄδικος* M. R. ed. King.

266. *ὁρμᾶται* codices quidam; sed *παῖς* addunt fere omnes cum Aldo, quod omittunt Kingius K. secutus et Grotius.

270. *ᾧ καὶ* mavult Valckenaerius, sed nihil opus videtur.

272. Aliter *πανταχοῦ*.

277. *καὶ* pro *γὰρ* est Valckenaerii conjectura.

284. *τὰς ἐφεστώσας δόμους* Scali-

ξέναι γυναῖκες, εἴπατ', ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;
Χο. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς, ἡ θρέψασά με·
Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας
ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.
Πο. πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.
Χο. ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο,
γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ',
ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
ἔβας, ἔβας, ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
ἰὼ πότνια, μόλε πρόδρομος,
ἀναπέτασον πύλας·
κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε
μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;
Ιο. Φοίνισσαν, ὦ νεάνιδες,
βοὰν ἔσω δόμων κλύουσα τῶνδε,

ger; quod ex Ms. ductum ostendit K. qui τὰς ἐφεστώσας habet. J. τὰς ἐφεστῶσαι. Mss. nonnulli etiam δόμους.

292. πόλει Eustathius ad Il. B. p. 236. 36. (179. 16.) indicante Valckenaerio, qui utramque constructionem probam esse ostendit. Cant. πόλις. Sed πόλιν Scholiastes ineditus ad Od. M. 181.

300. γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ, conjecturam Valckenaerii, male recepit Brunckius. Si enim προσπιτνεῖν σε et προσπιτνεῖν ἕδραν separatim recte dicantur, cur non etiam conjunctim? Sophocl. Trach. 49. πολλὰ μέν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην· ubi constructio usitatior esset, πανδακρύτοις ὀδύρμασι.

303. ἰὼ bis Ald. et πρόδομος, utrumque contra plures codices.

γήρᾳ τρομερὰν
ἕλκω ποδὸς βάσιν.
ἰὼ τέκνον,
χρόνῳ σὸν ὄμμα, μυρίαις ἐν ἁμέραις
προσεῖδον· ἀμφίβαλλε μα-
στὸν ὠλέναισι ματέρος,
παρηΐδων τ᾽ ὄρεγμα,
βοστρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
πλόκαμον, σκιάζων δέραν ἐμάν.
ἰὼ, ἰὼ μόλις φανεὶς
ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις.
τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα
καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι
πολυέλικτον ἁδονὰν
ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο
περιχορεύουσα, τέρψιν
παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν;
ἰὼ τέκος,
ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον,
φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ.
ἦ ποθεινὸς φίλοις,
ἦ ποθεινὸς Θήβαις.
[illegible] ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι,

310. 311. Sic Aldus. *γηραιῷ τρομερὰν ἕλκω ποδὶ* Grot. C. L. *γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς* multi Mss. Pro *ποδὸς* in hac lectione *πάρος* mavult Valckenaerius; sed recte monet Musgravius, *πάρος* absolute positum sensui non convenire.

313. *μυρίαις τ᾽* Ald. Copulam primus ejecit Grotius, cui consentiunt Mss. non pauci.

314. *ἀμφίβαλλε* Ald. et Mss. quidam; alii *ἀμφίβαλε*. Mox *ματέρος* plures codices. *ματρὸς* Ald.

319. *μόγις* K. R. quod magis Atticum. Sed in his nihil certi.

322. *λόγοισι* Ald. Schol. membr. Cant. J. M. R. et, puto, alii. Ex aliis Mss. *κόμαισι* dedere Grotius, Piersius, Kingius, Burtonus, et ita habent C. K. L. et J. pro v. l. Ingeniose Musgravius conjicit *κόραισι*, laudans Lucretium iv. 1072. jam a Valckenaerio citatum: "Nec constat, quid primum oculis manibusque fruantur." Sed paullo minus ardoris matrem decet; nec dubito, quin hæc lectio ab Hecub. 831. huc migrarit.

326. *παλαιᾶς χαρμονᾶς* Ald. sed *παλαιᾶν χαρμονᾶν*, aut *παλαιὰν χαρμονὰν* plerique codices.

332. *τε* omittit Brunckius. Locus videtur corruptus.

δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν,
ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον,
δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη
τάδε σκότι' ἀμείβομαι.
ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερὴς,
ἀπήνας ὁμοπτέρου,
τᾶς ἀποζυγείσας δόμων,
πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων
ἀνῆξε μὲν ξίφους
ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,
στενάζων ἀρὰς τέκνοις·
σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων
αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
ζυγέντα παιδοποιὸν ἁδονὰν
ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν·
ἄλαστα ματρὶ τᾷδε Λα-
ΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ,
γάμων ἐπακτὸν ἄταν.

335. ἀμφιτρύχη una voce Ald.

337. δώμασι Ald. δόμοισι plerique codices.

340. ἀεὶ pro αἰεὶ J. M. R. et fortasse plures.

345. Sic Aldus. Mss. variant. ἀλαλαῖσι, ἀλαλαγαῖσι, ἀλλαγαῖσι. Eustathius ad Il. Δ. p. 494. 15. (377. 1.) ἀλαλαῖς. Quod omittit Aldus, αἰὲν, ante αἰαγμάτων inserunt multi Mss.

347. τὲ ante καὶ ex K. addidit Kingius. Multo melius Piersonus καινοῖς γάμοισι, quod firmat Valckenaerius ex Sophocle et Statio; sed neque particula καὶ est otiosa, neque hoc versus genus tragicis ignotum.

351. τάδε vulgo et 353. ἐπακτὰν. Hoc in ἐπακτὸν mutato, et τᾷδε ex K. R. assumto, tres dimetros iambicos feci. Λαΐῳ improbat Valckenaerius, duabus rationibus fretus; prima, quod vocatur παλαιγενὴς, secunda, quod Polynicem totamque domum Laïus detestabatur. Verum παλαιγενὴς nihilo plus valet, quam παλαιὸς, quomodo Strepsiades etiam vivus vocatur παλαιογενὴς ab Aristophane Nub. 357. Deinde non video, quare nondum redire cum familia sua in gratiam potuerit Laïus. οὐκ ἄρ' ἔμελλες Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου; Ipse Œdipus, qui filios suos diris devoverat, 65. 344. 484. 777. 890. 1068. tandem exclamat 1715. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλ[illegible] πατρός. Κάδμῳ recepere Brunck[illegible] Beckius. Deinde σῷ A[illegible]t jamdudum Grotius. γα[illegible]ν Flor. apud Burtonum.

ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
νόμιμον ἐν γάμοις,
ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ·
ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη
λουτροφόρου χλιδᾶς·
ἀνὰ δὲ Θηβαίαν πόλιν
ἐσιγάθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.
ὄλοιτο τάδ', εἴτε σίδαρος,
εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
δώμασιν Οἰδιπόδα·
πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.
Χο. δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ,
καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
Πο. μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν ἀφικόμην
ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
πατρίδος ἐρᾷν ἅπαντας· ὃς δ' ἄλλως λέγει,
λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.
οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,
μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος
κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· ἓν δέ μ' ὠφελεῖ,
σπονδαί τε καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγες
τείχη πατρῷα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην

354. *οὔτι* sex minimum Mss. quod fortasse verum.

355. *γόνιμον* Plutarch. de Exilio p. 606. F. Citat Valckenaerius Iph. A. 738. *ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.* Οὐχ *ὁ νόμος οὗτος.*

361. *ὄλοιθ' ὁ τάδ'* Valckenaerius, ut *δράσας*, aut aliquid simile subaudiatur; et ita edidit Brunckius.

364. *Οἰδιπόδαο* Ald. *Οἰδιπόδα* Cant. Flor.

372. *τάρβος* Grot. K. *οὕτω τάρβους* pro *εἰς τοῦτο τάρβους* mihi satis insolens videtur. In Heraclid. 214. *γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν, ἥκεις* est *προσήκεις.* Malim, *οὕτω δ' ἐτάρβουν.* [Fuit cum suspicarer poëtam dedisse: *οὕτω δὲ τάρβος εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,* præpositione *εἰς* etiam ad *τάρβος* relata. V. not. ad Gregor. Cor. p. 498. coll. Porsoni Miscellan. p. 385. s. Nunc nihil mutandum puto. Conf. Electr. 746. Seidl. *πῶς ἀγῶνος ἥκομεν*; *G. H. S.*]

376. *εἰσήγαγε* vulgo. *εἰσήγαγεν* K. *εἰσήγαγες* Flor. quod recte probat Valckenaerius. [In Luciano t. ii. p. 173. 74. corr. *τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὃς—.* *G. H. S.*]

χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμοὺς θεῶν,
γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ,
ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν
ναίω, δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν.
ἀλλ', ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ, σὲ δέρκομαι
κάρα ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους
ἔχουσαν· οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.
ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων,
καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;
ἦπου στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς;
Ιο. κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος·
οὕτω γὰρ ἦρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ,
κακῶς τε γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ.
ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
δέδοιχ', ἃ χρῄζω· διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.

379. ἀνετράφην D. J. Cant. ἐτράφην K. Scal. [In exemplari Phœnissarum olim ad Heynium misso, quod Gottingæ emtum Car. Reisigius Hermanno possidendum tradidit, ad h. l. manu Porsoni hæc notata leguntur: "sed ἐνετράφην Plutarch. t. ii. p. 526. F." *G. H. S.*]

381. δι' ὄσσων ὄμμ' Ald. Mss. universi cum Eustathio ad Il. Γ. p. 432. 12. (328. 21.) qui citat ἔχω. Sed νᾶμ' pro ὄμμ' Musgravius, aptissima loca conferens Herc. Fur. 98. ἀλλ' ἡσύχαζε καὶ δακρυῤῥόους τέκνων Πηγὰς ἀφαίρει. 626. καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε. Sophocles dixit πηγὰς δακρύων Antig. 803. παγὰ δακρύων Trach. 852. Ibid. 919. καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα. Noster Herc. Fur. 448. δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν Γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς. Adde Alcest. 1088.

384. Valde jejuna est ista repetitio pronominis. Vitium ortum esse suspicor e lectionis varietate, οἶ ἐγὼ et οἴμοι. Cum utraque, ut fit, in textum admissa esset, genuinam vocem expulere. Lego igitur, οἴμοι τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Adde quod τλήμων excidere potuit propter similitudinem literarum τεμῶν. Hel. 1243. ἄθαπτον· οἶ 'γὼ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Vel si quis malit ex Helena, οἶ 'γὼ, non repugnem. [Pronomen ἐγὼ sollicitari nolim. Sophocles Trach. 971. Ὤι μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ᾧ μοι ἐγὼ μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσωμαι; Sic locum restituendum arbitror. *Erfurdt.*]

389. τλήμονες Ald. Mss. τλήμονος conjicit Marklandus; sed melius Brunckius τλήμονας, laudans Hippol. 1191. (ubi membranæ τλήμονος) Phœn. 1724. Bacch. 1350. Adde Electr. 233. ποῦ γῆς ὁ τλήμων, τλήμονας φυγὰς ἔχων;

394. μὴ τὴν σὴν Cant. μή τε σὴν Leid. pr. sed μή τι Eustathius ad Iliad. E. p. 575. 7. (437. 2.)

395. ἐλήλυθα Ald. Grot. et om-

Πο. ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς.
ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ, μῆτερ, φίλα.
Ιο. καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρῄζω τυχεῖν.
τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος, ἦ κακὸν μέγα;
Πο. μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ.
Ιο. τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;
Πο. ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν.
Ιο. δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.
Πο. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
Ιο. καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.
Πο. ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.
Ιο. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Πο. καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.
Ιο. οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς;
Πο. ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν.
Ιο. πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον;
Πο. ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.

nes, credo, Mss. Ex Hervagiana in quasdam editiones propagatum est ἐλήλυθας.

401. τίς δ' ὁ edere volebat Valckenaerius ex Stobæo xxxvii. p. 226. 50. si typothetæ obtemperassent. Sed cum omnes Mss. Aldus, Plutarchus de Exil. pag. 605. E. et Stobæi editio prima δ' omittant, omisi. Deinde fluctuant Mss. inter δυστυχὲς et δυσχερές. Illud Leid. sec. C. K. et pro v. l. Cant. R. hoc Ald. et plures Mss. quod et melius. Consentiunt Plutarchus, Teles et Stobæus.

402. ἔχει habent edd. Mss. Plutarchus, Stobæus ubi supra, Teles Stobæi xxxviii. p. 236. 17. Arnaldi emendationem ἔχειν probavere Valckenaerius, Brunckius, alii. Et sic habet L. ex correctione quidem, sed ejusdem manus, et eodem tempore.

404. τὴν τῶν κρατούντων ἀμαθίαν Plutarch. τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας variam lectionem memorat Scholiastes.

405. Cum hoc compositum analogiæ contrarium videatur, corrigere voluere Valckenaerius ξυμψοφεῖν, Piersonus ξυννοσεῖν. Equidem συννοσεῖν præferrem, si quid mutare auderem. Sed nescio an propter fortiorem antithesin regulas violarit Euripides. [V. Lobeckius ad Phrynich. p. 630. Talia notanda, non solicitanda, si libri, ut h. l., consentiunt. Quod analogiæ regulis repugnat, non ideo barbarum est: parumque scimus, quantum hoc in genere veteres, inprimis poëtæ, licere sibi putaverint. G. H. S.]

406. ὅπου τὸ κέρδος Lucian. t. i. p. 710. Plutarch. Demetr. p. 895. A. quod recepta lectione non deterius.

410. θεὸν Ald. sed κακῶν plerique codices. νόσον conjicit Musgravius, quod non adeo lo[illegible]e abit, si N semel tantum [illegible]onis: ΗΔΕΙΑΝΘΕΟΝ.

412. αὖ ex [illegible]skii et Valckenaerii conjectura [illegible] sensus est: 'A[illegible] bere solebam, [illegible] bere.' Nam quo[illegible]

Ιο. φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
Πο. εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.
Ιο. οὐδ' ἡὐγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
Πο. κακὸν τὸ μὴ 'χειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.
Ιο. ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
Πο. οὐδ' ὀνομάσαι δύναι' ἂν, ὡς ἐστὶν φίλον.
Ιο. πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες;
Πο. ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.
Ιο. ποῖόν τι τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
Πο. κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους.
Ιο. καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;
Πο. οὐκ οἶδ'. ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.

Sophocl. Philoct. 290. ea potestate rarius adhiberi ἂν in negativa propositione, refellitur eo ipso loco: ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας Ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν. Simili errore peccavit in Hec. 736. contrario in Aristoph. Nub. 394. ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται; ubi, licet tres primariæ editiones plurimique Mss. αὖ habuerint, ipse ἂν ex uno edidit. Sed, ut ad versum nostrum redeam, duo proferam loca ex Aristophanis Avibus, quæ hujus constructionis ignorantia leviter corrupit. 505. χὤπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες Τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον. Sic Kusterus pro τόθ' οἱ Φ. Verum codex Brunckii, τότ' αὖ οἱ Φ. i. e. τότ' ἂν οἱ Φ. 520. ὤμνυ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεὸν, ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες. Λάμπων ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι. Brunckius vocibus transpositis miserabilem anapæsticum effecit, ἀνθρώπων τότε, cum tam facile posset τότ' ἂν ἀνθρώπων. In Pac. 626. legebatur, Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε τὰς κράδας [illegible] ιτήσθιον, sed ex Rav. dedit In[illegible]ernizi[illegible]us, Οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνορῶν.

414. εὖ πρᾶσσε [illegible] [illegible]rpretatur μη- [illegible] et comparat [illegible]60. εὐτυχοίης, [illegible], quod notavit [illegible] δ', quam ideo abesse iste mallet; sed eam retinent omnes edd. Mss. Plutarchus p. 606. E. Sextus Empiricus adv. Math. i. 279. Anonymus inter Rhetoras Aldi ii. p. 371. 24. Sensus idem est, qui in pervulgato versu, 'Donec eris felix, multos numerabis amicos.'

416. μὴ ἔχειν minus accurate Ald. τὸ γένος δ' Plutarch. et Mss. quidam, non Galenus in Protreptico.

418. δύναιμ' ἂν, quod utcunque barbarum retinent Mss. et Stobæus, recte emendat Marklandus. Simile mendum ex Æschyli Prom. 757. sustulit Dawesius Misc. Crit. p. 251.

419. ἔσχες Ald. cum Mss. non paucis. Sed ἔσχεθες quinque, teste Burtono; et ita Grot. C. K. L. Leid. sec.

421. Editiones omnes distinguunt, ποῖον; τί τοῦτ', ut ποῖον ad χρησμὸν referatur. Sed alteram viam prætuli.

422. παίδοιν L. quod præferendum esset, nisi unus codex casu in speciem recti depravari posset.

423. θηρὸς edidit Kingius ex K. et sic C. Leid. Sed, ne memorem ὁμοιοτέλευτον, alterum per se melius. Cum enim Iocasta nesciret, utri ferarum Polynicem assimilarit Adrastus, recte plurali utitur, ut ipsa dicitur infra ensem arripere ἐκ νεκρῶν et νεκρῶν πάρα, 1470. 1593. Deinde 425. ἔχεις C.

Ιο. σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;
Πο. νὺξ ἦν· Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας.
Ιο. κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;
Πο. ἦν ταῦτα, κᾆτά γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
Ιο. τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
Πο. Τυδεὺς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.
Ιο. τί θηρσὶν ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε;
Πο. στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι.
Ιο. ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς ξυνῆκε θέσφατα;
Πο. κᾄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεάνιδας.
Ιο. ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;
Πο. οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.
Ιο. πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι σπέσθαι στρατόν;
Πο. δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε,
ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ.
πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ
διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
πόλιν· θεοὺς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως
τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ.
ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,

427. ἢ, quod male conjecit Canterus, habet L. Aldus et plerique codices μαστεύων, ut et alibi sæpe; sed ματεύων Leid. melior, teste Valckenaerio, L. et Ms. ab Holstenio collatus apud Markland. ad Suppl. 984. In Hec. 773. ματεύουσ' C. a prima manu.

428. κᾆτα δ' edidere Valckenaerius et Brunckius, ut sane plurimi Mss. Sed J. cum Aldo κᾆτά γ'.

431. θηρσὶ δ' Ald. sed δ' omittunt membranæ. εἴκασε Ald. ᾔκασεν L. ᾔκασε Brunck.

[434. F. κᾄδωκέ γ' ἡμῖν. G. H. S.]

437. δεῦρό σοι ἑσπέσθαι Ald. δεῦρ' ἕπεσθαί σοι quidam Mss.

438. Post hunc Aldus, plerique editi et omnes Mss. addunt versum: Τυδεῖ τε κἀμοὶ, σύγγαμβρος γάρ ἐστ' ἐμός. Major codicum pars σύγγαμος, quod metro melius, sensui non æque convenit. σύγγαμβρος, secunda correpta, defendit Musgravius, cujus rationes examinari possunt ad Med. 284. Hunc autem versum recte ineptum et spurium judicat Jortinus. [Ad h. v. Porsonus in exemplari olim Heyniano hæc notavit: "Sic Aldus. Ex Mss. τάδε Valckenaerius. Ipse e solo J. notavi. Sed in pluribus fuisse credibile est." G. H. S.]

[441. δ' ἐμοὶ. Malim δέ μοι. G. H. S.]

444. Ex varia lectione Scholiastæ γ' ἑκοῦσιν mavult Valckenaerius.

μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους,
παῦσαι πόνων με, καὶ σὲ, καὶ πᾶσαν πόλιν.
πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.
ἁγὼ μεθήκω, δεῦρο μυρίαν ἄγων
λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.
Χο. καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς εἰς διαλλαγὰς ὅδε
χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν
τοιούσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα.
Ετ. μῆτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δὲ σοὶ διδοὺς,
ἦλθον· τί χρὴ δρᾷν; ἀρχέτω δέ τις λόγου.
ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
τάσσων ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων, πείσασά με.
Ιο. ἐπίσχες· οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει·
βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύτουσιν σοφόν.

[447. Nota usum enclitici με, ubi exspectes ἐμέ. *G. H. S.*]

451. μεθήκω—ἄγω membr. unde Brunckius, μεθήκων—ἄγω.

454. ἥκει J. pro χωρεῖ et pro v. l. Cant.

457. δή pro δέ ex membr. Brunckius. Longe melior, meo judicio, vulgata.

459. τάσσων ἐπέσχον idem est quod τάσσων ἐπαυόμην, ut Ion, sive quis alius apud Stobæum xx. p. 103. ἐπίσχες ὀργιζόμενος.

462. οὔτι Ald. οὔτοι plerique codices. Confer infra 565.

463. Atticam formam ἀνύτουσιν reposui, quæ sæpe relicta est, licet aliquando obliterata. Exstat in Sophoclis Antig. 231. 805. Trach. 319. Nostri Bacch. 1100. ἐξανύτω Hipp. 405. Bacch. 1105. Ion. 1085. Nonnunquam dissentiunt codices, ut in Aristoph. Plut. 607. ubi alii Mss. dant ἀνύειν, alii cum duabus primariis editionibus ἀνύτειν. Euripides in editionibus quidem habet ἐξανυέτω Iphig. Taur. 1472. ἐξανύετε Herc. Fur. 626. quod si servas, in metrum peccas, si duplex ττ addis, in linguam. Optime Musgravius, ἐξανιέτω, ἐξανίετε. In Suida, quem Marklandus citat, ἀνύτειν recte præbet Ms. C. C. C. Oxon. in Etymologo p. 821. 18. ἀνύτειν, et p. 270. 3. διαρύτειν Ms. Leidensis apud Gisb. Koenium ad Gregor. p. 28. Eadem enim est ratio verbi ἀρύτειν. In Cratini trochaico apud Suidam v. ἀναρύτειν (ἀναρρύτειν) ex metri lege correxit Toupius ἀναρύτουσ'. Aristophani Nub. 271. ἀρύτεσθε ex Suida reddidit Brunckius. Eadem forma occurrit apud Pherecratem Athenæi vi. p. 269. D. Locus Platonis a Suida laudatus exstat in primo Legum t. ii. p. 200. 9. Ald. 515. 20. Bas. 569. G. 10. Laemar. 776. F. 3. Francf. Obiter noto, ed. Med. Mss. L. Bat. C. C. C. legere, ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπόθεν, in Suida igitur reponen-

σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς·
οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργοῦς, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.
σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε,
Πολύνεικες· εἰς γὰρ ταυτὸν ὄμμασι βλέπων,
λέξεις τ' ἄμεινον, τοῦδέ τ' ἐνδέξει λόγους.
παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν.
ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,
εἰς ἓν ξυνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ,
ἐφ' οἷσιν ἥκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,
κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.
λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολύνεικες τέκνον·
σὺ γὰρ στράτευμα Δαναϊδῶν ἥκεις ἄγων,
ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φής· κριτὴς δέ τις
θεῶν γένοιτο καὶ διαλλακτὴς κακῶν.
Πο. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,

dum *δπόσον*, in Platone *ἀρυτόμενος.* Photius Lex. Ms. Ἤρυγεν. *ἠρεύξατο. ἤντλει.* Confudit Grammaticus, simili literarum forma deceptus, dissimillima verba, ΗΡΥΓΕΝ. ΗΡΥΤΕΝ. Porro *ἁνύτουσιν* cum spiritu aspero edidi, Moeridi, Herodiano et aliis obsecutus. Hesychius, ab Alberto restitutus, Καθανύσαι. *συντελέσαι.* et sic Ms. a Schowio, magno literarum bono, collatus.

466. *Γοργόνος* vulgo. Valckenaerius *Γοργοῦς*, et cum similibus formis comparat. In eleganti Andromedes fragmento, quod servavit Maximus in Dionysium Areopagitam, *παρθένου τ' εἰκόνα τινὰ* Ἐξ *αὐτομόρφων λαΐνων τειχισμάτων Σοφῆς ἄγαλμα χειρός·* ubi *εἰκὼ* recte legit Musgravius, sed frustra putat locum interprete indigere. Verba enim sunt Persei, Andromeden e longinquo spectantis, quam imaginem esse ex ipso saxo, cui alligata est, sculptam sibi fingit. In nostro versu δ' omittunt membranæ.

469. *λέξεις τἄμεινον* Ald. *λέξεις τ' ἄμεινον* plures Mss. copulam omittunt alii. *ἐνδέξῃ* quoque plerique, et sic edidere ex Mss. Piersius, Kingius, Burtonus, ex membr. Brunckius. Vulgo *ἐκδέξῃ*.

470. Hunc locum ridet Strattis Phœnissis apud Athenæum iv. p. 160. B. *παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφὸν,* Ὅταν *φακῆν ἕψητε, μὴ 'πιχεῖν μύρον.*

472. *συνελθόντ'* Flor. quod ita defendi possit, ut sit pendens nominativus pro genitivo, quomodo supra 290.

473. *ἐφ' οἷσιν ἥκει* Ald. et multi Mss. Ex C. et paucis aliįs *ἐφ' οἷς συνήκει* male edidit Kingius, neque enim credo hoc compositum a tragicis usurpari. Deinde *σκοπεῖν μόνον* ex Leid. B. edidit Brunckius.

474. *μηδαμῶς* Ald. *μηδενὸς* Bodleiani omnes, Leidenses ambo, C. Flor. L. membranæ.

479. Cyrillus de Sancta Trinitate Dialog. ii. Tom. v. pag. 417. B. *ἆρ' οὐκ ἀληθὲς εἰπεῖν, ὦ* Ἑρμεία, *ὡς ἁπλοῦς ἔφυ τῆς ἀληθείας ὁ μῦθος.* [V. Meinekii Menandrea p. 32. Ammianus Marcell. xiv. 10. "Veri-

κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων·
ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
νοσῶν ἐν αὑτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν.
ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην,
τοὐμόν τε καὶ τοῦδ', ἐκφυγεῖν χρήζων ἀράς,
ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς ποτε,
ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς,
δοὺς τῷδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,
ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,
καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν,
κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν ἃ γίγνεται.
ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ', ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς,
ἔδρασεν οὐδὲν ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος.
καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι, τἀμαυτοῦ λαβὼν,
στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς,
οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,
καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,

tatis enim absolutus sermo ac semper est simplex." Idem xvii. 5. "Quia igitur veritatis oratio soluta esse debet et libera." Ad eandem normam Augustus Saporque *ῥητορεύουσι*. V. Lindenbrog. ad locum priorem. *G. H. S.*]

480. Levi vitio Ald. et quædam Stobæi editiones, *δεῖτ' ἄνδιχ'*. De hoc Euripidis idiomate, quantum satis est, dixi ad Orest. 659. Leviter corrige *οὐ ποικίλων δεῖ τὸ αὐτόθεν μέγα ἑρμηνευμάτων* in Eustathio ad Il. B. p. 342. 36. (259. 20.) quem vide etiam ad Od. B. p. 1436. 28. (83. 5.)

483. Sic omnes fere Mss. et Grot. Minus numerose Ald. *δωμάτων πατρός*. Initio versus *ἔγωγε* conjicit Valckenaerius, quod recepit Brunckius.

488. Usitatior constructio est *λαβόντα*, sed hæc tragicis non infrequens. Mss. tantum secutus edidi *κεχαρμένην* Orest. 1120. nam et alterum non minus probum. [Hic etiam vir eximius erravit, quanquam multo levius quam in altero loco. Utraque constructio recte habet, sed usitatior est ea, quam usurpavit Euripides. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 750. s. *G. H. S.*]

489. *φθόνου* Leid. A. probante Valckenaerio.

490. *γίνεται* Ald. Sed codicum certe pars *γίγνεται*. [Interpunge: *κακόν τι δρᾶσαι καὶ παθεῖν· ἃ γίγνεται*. *G. H. S.*]

491. Numerosius *τάδ'*, quod habet J.

493. *ἐμὸν* dedit Grotius, ex Mss. an conjectura nescio. Sed illud puto; sic enim R. sed non C. ut falso ait Burtonus.

497. *αὖ* omittit Aldus, quod ex conjectura Canterus restituit; ad hunc enim versum Canteri nota refertur in ipsius editione. Sic etiam

καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε προσφέρειν
πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις.
ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι
δρᾷν· μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
ὡς πάντα πράσσων ξὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.
ταῦτ' αὖθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς,
καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
Χο. ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.
Ετ. εἰ πᾶσι ταυτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ' ἅμα,
οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.
νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν, οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
πλὴν ὀνόμασιν· τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μῆτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ·
ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς,

edidit Grotius, et sic habet K. ex correctione ejusdem manus.

498. πέρθειν Flor. deinde μήτε τι vel μήτ' ἔτι Mss. multi.

499. πρὸς ἀμβάσεις Ald.

504. οὐχὶ Ald. et Mss. prope omnes. Ex Ms. Laud. οὐ reposuit Kingius.

508. δοκεῖ Ald. contra plerosque codices.

509. ταὐτὸν Mss. quidam. Mox ἂν non omittit Aldus, ut affirmare videtur Valekenaerius; in quibusdam duæ voces coaluere, ἀναμφίλεκτος.

512. ὀνομάσαι omnes edd. et Mss. Edidi ὀνόμασιν, quod cum sine ν, ut passim fit, scriberetur, facile mutari potuit: λόγος et ἔργον quoties opponantur, præsertim a tragicis, nemo ignorat. Neque raro ὄνομα et ἔργον, ut Orest. 448. ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι. Iph. A. 1121. τοῖς ὀνόμασιν μὲν εὖ λέγεις, τὰ δ' ἔργα σου Οὐκ οἶδ' ὅπως χρή μ' ὀνομάσασαν εὖ λέγειν. Sed hoc vitiosum in hac oppositione alicui fortasse videatur, quod in altero membro nomen est plurale, in altero singulare; in altero additur articulus, in altero omittitur. Verum tales minutias non curiose sectantur tragici. Sophocl. Electr. 59. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν Ἔργοισι σωθῶ. Ibi quidem λόγοισι citat Eustathius ad Od. Λ. p. 1701. 63. (459. 24.) sed λόγῳ retinent Eumathius ix. p. 363. Suidas v. τί γάρ με. Œd. C. 1187. τά τοι καλῶς Εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται. Utrumque negligit Œd. C. 782. λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοισι δ' ἔργοισιν κακά. Euripides Androm. 264. τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ· ἀλλὰ γὰρ λόγους Κρύψω, τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. Troad. 1241. τλήμω νἰατρὸς, ὄνομ' ἔχουσα, τἄργα δ' οὔ. Ovid. Amor. i. 12. 27. "Ergo ego vos REBUS duplices pro NOMINE sensi."

514. Ald. et omnes Mss. ἡλίου πρὸς ἀντολὰς (vel ἀνατολὰς), sed αἰθέρος ex Stobæo xlv. p. 322. probavere viri docti, quod etiam Plutarchus habuisse videtur de Frat. Amore

καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.
τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι
ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας,
τοὔλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι,
ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν,
τυχεῖν ἃ χρῄζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορὸς
φόβῳ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν.
χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,
ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
ἔξεστ'· ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.
ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ;
πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,

pag. 481. A. nam in Ms. D. ἡλίου repositum erat, veteri lectione erasa, ut testatur Wyttenbachius. ἀνέλθοιμ' conjuncte veteres editi.

519. τὸ πλεῖον Ald. et pars codicum. Alii cum Grotio τὸ πλέον. [Notanda constructio paullo insolentior, ἀνανδρία, ὅστις—. Vid. Matthiae Miscell. Philol. ii. 2. p. 101. et ad Eurip. Iphig. Taur. 592. Erravi igitur, cum in Iphig. Taur. 609. Musgr. τὰ τῶν φίλων Αἴσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς, Αὐτὸς σέσωσται, aut αἴσχιστος ὅστις, aut αἴσχιστον εἴ τις scribendum suspicarer Melet. Crit. pag. 97. Conf. Erechth. fragm. i. in. Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται, Ἥδιστον ἐν βροτοῖσιν· ubi cave corrigas ἥδιστος. *G. H. S.*]

525. χρῆν γὰρ Cant. M. R. sed δ' pro v. l. M. R.

526. ἐξανύει conjicit Valckenaerius ex Apollon. Rhod. iii. 188. Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὃ κεν μόλις ἐξανύσειεν Ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε, et supra 463. Sed omnes Mss. ἐξαίρει (vel ἐξαιρεῖ) cum Plutarcho Pyrrh. p. 391. B. Themistio ii. p. 37. B. xvi. p. 207. D. eamque lectionem firmari a Juliano Orat. ii. p. 73. B. monuit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 10.

528. τήνδ' οἰκεῖν χθόνα θέλει M. θέλεις J.

529. Edidi ἐκείνου pro ἐκεῖνο ex Dawesii et Valckenaerii sententia, de qua vide ad Med. 734.

530. δουλεύσω Ald. δουλεῦσαι plerique Mss.

531. ἴτω μοι πῦρ Ald. μὲν pro μοι plus decem Mss. Eundem versum in Syleo cum dederit Euripides, integrum locum transcribam, ut lectoris animum variis lectionibus et grammaticis minutiis fatigatum suavitate poëtica paullisper exhilarem. Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα, Πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου Πίνων κελαινὸν αἷμα, πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆ-

ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων,
ὡς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι
κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.
Χο. οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς·
οὐ γὰρ καλὸν τόδ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
Ιο. ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν, ἀλλ' ἡμπειρία
ἔχει τι δεῖξαι τῶν νέων σοφώτερον.
τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύγ'· ἄδικος ἡ θεός.
πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
εἰσῆλθε κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.

σαι λόγον. Æschyli locum Prom. 991. indicavit Abreschius; utrumque respexisse videtur Philostratus V. A. vii. 14. p. 291. *ὑπὲρ τούτων, εἰ καταλύοι τις αὐτὰ, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ πέλεκυς, ὡς νικήσει αὐτὸν οὐδὲν τούτων, οὐδὲ ἐς ὁτιοῦν περιελᾷ ψεῦδος.*

532. *πέπλασθ'* Ald. *πίμπλασθ'* alii, vel *πίπλασθ'*. Sed recte *πίμπλαθ'* duo Barocc. K. L. idque notarat Scaliger. Alludit J. in quo *πίμπλαδ'*.

534. Vertit Cicero de Off. iii. 21. "Nam si violandum est jus, regnandi gratia Violandum est; aliis rebus pietatem cole." Deinde pergit: "Capitalis Eteocles, vel potius Euripides, qui id unum, quod sceleratissimum fuerit, exceperit;" ubi ineptum additamentum esse ea verba, 'vel potius Euripides,' recte monuit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. iii. pag. 30. Confer Tusc. i. 44. "Magna culpa Pelopis."

537. *τόδ'* pro *τοῦτ'* ex membr. dedit Brunckius.

538. Ovid. Met. vi. 28. "non omnia grandior ætas, Quæ fugiamus, habet; seris venit usus ab annis." Ad Sophoclis Scyrias, *πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακὰ,* respexisse Euripidem putat Valckenaerius; ad Euripidem respexit, opinor, Aristophanes Vesp. 439. *εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά;*

539. 540. *ἐμπειρίᾳ* pro v. l. memorat Scholiastes. Mox *λέξαι* edd. Mss. Sextus Empiricus, Lucianus, Schol. in Dionysium Thracem; sed *δεῖξαι* Stobæus cxvi. p. 475. ed. Grot. quod citat Muretus Opp. t. iii. p. 441. 531. probant Heringa et Ruhnkenius. Vide hunc ad Hymn. in Cer. 479. ubi pro *εἶπε* Pausanias legit *δεῖξε*. Euripides Stobæi lxxi. p. 431. *οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν,* in margine Gesnerus deteriorem lectionem, *λέξειεν,* notavit. In Sophocl. Philoct. 426. *οἴμοι· δύ' αὕτως δείν' ἔλεξας,* veram lectionem conservavit Scholiastes, *οἴμοι· δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας.* Pro *τῷ γήρᾳ* male *τῷ βίῳ* Schol. in Dionysium.

542. *πλεονεξίας* citat Dion Chrysostomus Or. xvii. p. 249. B. vel memoriæ vitio vel librarii. Simile quid accidit Hec. 611. *φιλοτιμίας,* præter codices, defendunt Plutarchus in Sylla p. 453. B. Gregorius Nazianz. Epist. xliii. Ælianus apud Suidam v. *παράφορος. Συνενθουσιῶντες αὐτοῖς, καὶ τῇ παραφόρῳ τῇδε φιλοτιμίᾳ τῇ κακίστῃ δαιμόνων ἐκριπισθέντες ἀπολώλασιν·* ubi Portus rem melius gessit, quam Kusterus.

ἐφ' ᾗ σὺ μαίνει· κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
ἰσότητα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις
ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ·
τῷ πλέονι δ' ἀεὶ πολέμιον καθίσταται
τοὔλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.
νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς
ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.
εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον,
καὶ τῷδ' ἀπονεμεῖς; κᾆτα ποῦ 'στιν ἡ δίκη;
τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,

545. *σημαίνει* J. *τοῦτο κάλλιστον βροτοῖς* Dion. Et *κάλλιστον* quidem habent C. D. L. R. Leid. B. Mox 547. *σ* pro *ξ* reposui, idque ex auctoritate codicum Cant. J. K. M. R. Clementis Alex. Strom. v. p. 663. Plutarchi de Frat. Am. p. 481. A. Sympos. ii. 10. 2. p. 643. F. Dionis. Leve hoc, nec monendum duxissem, nisi ut notent tirones, nos, hac lectione admissa, bis iambum pro spondeo lucrari.

548. Speciosam, sed falsam lectionem, *μόνιμον*, præbet Plutarchus p. 481. A. *δόκιμον* male conjicit Musgravius.

549. *πλείονι* multi codices, sed *πλέονι* Ald. L. Clemens, Dion, Plutarchus p. 643. F. Aristoteles Eth. Eudem. viii. non longe ab initio.

550. *ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας* Ald. et pars codicum. Sed *θ'*, non *δ'*, Cant. C. et Clemens, pro v. l. M. R. *ἔχθρας θ' ἡμέρα* Aristot. *ἔχθρας θ', ἧς ἐρᾷς*, conjicit Valckenaerius, contra quem recte laudat Musgravius Sophoclem Trach. 654. *ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν*.

554. *βαδίζειν* Ald. et quidam codices. Paullo ante 552. *ἰσότητ'* male Priscianus i. p. 542. 7. 572. 33.

556. Ridet Strattis Phœnissis apud Polluc. ix. 124. *εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.*

557. *ἔχειν* Eusebius Præp. Evang. vi. p. 259. C. Theodoretus Therap. iv. p. 62. 49. Recte, opinor, observat Valckenaerius, Euripidem in hac formula participio semper uti; quapropter in versu sequenti, sive *ἀπονεῖμαι* cum Aldo et Mss. quibusdam leges, sive *ἀπονέμειν* cum Bodleianis, Leidensibus, C. J. L. errabis. In temporum rationem peccant *νείμας* et *ἀπονείμας*. Ac poteris quidem *ἀπονέμων*, sed leviori mutatione *ἀπονεμεῖς* dedi, ut quasi de novo initium faciat, sicut Hec. 848. *εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς, Στρατῷ τε μὴ δόξαιμι·* ubi poterat ab *ὥστε* verbum suspendere, non ab *εἴ πως*, et scribere *μὴ δόξαι 'μέ*.

559. Versum, quem Euripidis esse putat Valckenaerius, in Append. Vat. Prov. ii. 6. *Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ*, inter fragmenta incerta 45. collocavit Musgravius, Stobæi Gesneriani margine xlvii. (xlix.) p. 343. 49. fretus. Sed Dionysium

τιμᾶς ὑπέρφευ, καὶ μέγ' ἥγησαι; τὸ δὲ
περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι,
βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον·
ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖσι σώφροσιν.
οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ,
τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.
ὅταν δὲ χρῄζωσ', αὔτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.
ἄγ', ἤν σ' ἔρωμαι, δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,
πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
ἐρεῖς τυραννεῖν; ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,
ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε,
ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας,
βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
γενήσεται Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.

solum habet Grotii editio; et Dionysio seniori diserte tribuit Plutarchus de Fortuna Alexandri p. 338. C.

560. Vulgo editum erat, *καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε*; Secutus sum Valckenaerium recte distinguentem, sed non recte emendantem *τί δὲ π.* Ælianus V. H. ii. 12. *ὅστις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Εὐριπίδου, περιβλέπεσθαι σπεύδει, ὅτι δὲ τοῦτό ἐστι κενὸν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί.* Sic, dudum ante quam Casaubonus ex conjectura aut editores ex Mss. emendassent, locum laudavit Lambinus ad Horat. Serm. ii. 3. 13.

[562. Conf. Menandreum Fragm. in. *Τί πολλὰ τηρεῖν πολλὰ δεῖ δεδοικότα*; *G. H. S.*]

564. *τοῖς γε* Ald. et codicum pars cum Clemente Alex. Strom. vi. p. 751. *τοῖς δὲ* J. *τοῖς* sine *γε* Stobæus xciii. (xcv.) p. 514. 41. in editt. Trincavelli et Gesneri. *τοῖσι* C. K. L. M. R. L. duo Leidenses.

566. *ἑλόντες* Flor.

567. Post hunc sequebatur versus quidem Euripideus, sed ex alia tragœdia adscriptus, et merito a Valckenaerio damnatus, *Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.* Citatur, notante viro summo, a Plutarcho Consol. ad Apollon. p. 104. A. et Inonis fragmento præponitur, unde et hunc eodem pertinere conjicit. Eadem fere verba Sextus Empiricus A. M. xi. 54. Electræ versui 949. præponit, cum debuisset scribere, *ὁ δ' ὄλβος ἄδικος καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνών.* Errores vero innumeri ex permiscendis similis sententiæ excerptis provenere. Idem Sextus vi. 15. laudat, ut ex Aristoph. Nub. 958. *Λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς, ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον.* Verum is Teleclidæ est versus apud Athen. vi. p. 268. B.

568. *προσθεῖσ'* pars codicum, sed *λόγω* pro *λόγους* tantum non omnes.

576. Et hunc versum spurium judicat Valckenaerius, dissentiente Brunckio. Equidem non inficior, languidulum esse; sed, eo resecto,

σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω·
ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἰς σ' ἀνήψατο·
ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἄρα στήσεις δορός;
πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων ἑλὼν πάτραν,
κεἰς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς,
ΘΗΒΑΣ ΠΥΡΩΣΑΣ ΤΑΣΔΕ ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ ΘΕΟΙΣ
ΑΣΠΙΔΑΣ ΕΘΗΚΕ; μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος
τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,
πῶς Ἄργος ἥξεις μυρίους λιπὼν νεκρούς;
ἐρεῖ δὲ δή τις, ὦ κακὰ μνηστεύματα,
Ἄδραστε, προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
ἀπωλόμεσθα· δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,
κείνων στέρεσθαι, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.
μέθετον τὸ λίαν, μέθετον· ἀμαθίαι δυοῖν,
εἰς ταὔθ' ὅταν μόλητον, αἴσχιστον κακόν.

nimis abrupta erit sententia. Vide igitur an legendum sit, Κεκλήσεται Θήβαισι. In Suppl. 915. pro γενέσθαι veram lectionem servavit Stobæus p. 3. κεκλῆσθαι.

578. ἠμείψατο Mss. nonnulli, mendose. Corruptelæ fontem ostendit J. qui habet ἀμείψατο.

579. πάτραν pro πόλιν Œnomaus Eusebii Præp. Evang. vi. p. 259. C. unde voces permutare hic et 582. malit Valckenaerius.

581. πῶς ἀναστήσεις Ald. Mss. Sed ἀναστῆσαι Euripidis ætate erat, 'dejectum erigere;' literam igitur restitui, e Mss. infra 1672. restituendam. In Aristoph. Plut. 453. τρόπαιον ἂν στήσαιτο postulat syntaxis.

582. κατάρξῃ Ald. κατάρξεις plerique Mss. κατάρξῃς alii; sed Cant. recte κατάρξει.

583. κεἰς edidit Valckenaerius pro καὶ, quem, quanquam paullum dubitans, secutus sum. Sed facillime, σ semel omisso, κεὶ potuit in καὶ mutari. [καὶ non mutandum. Iphig. Aul. 35. sq. Matth. δέλτον τε γράφεις τήνδ', ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις. pro quo infra 98. sq. κἀν δέλτου πτυχαῖς γράψας—. *G. H. S.*]

586. γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων edd. usque ad Kingium, qui Barnesii ex conjectura ἂν delevit, quod neque legisse videtur Scholiastes. Certe sensui nocet; deinde rationes grammaticæ postulabant, ut præcederet οὔποτε, si ἂν retineretur; postremo omittunt K. M. R.

587. Sic pro ὑπεκδράμῃ Grotius, vel ex Ms. vel e Canteri conjectura; et sic legisse Scholiasten patet ex interpretatione ejus, ὑπέρτερα γένηται.

593. ἀμαθίαι multi codices et Schol.; alii ἀμαθία cum Aldo, quod non est duale, ut Valckenaerius, sed singulare; nominativus enim, qui regit μόλητον, est οἱ δύο. Sed plurale prætuli, ut supra 404.

Χο. ὦ θεοὶ, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν,
καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.
Ετ. μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ', ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος
οὑν μέσῳ μάτην· περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία·
οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημένοις,
ὥστ' ἐμὲ, σκήπτρων κρατοῦντα, τῆσδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός.
τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ' ἔα·
καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανεῖ.
Πο. πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος
φόνιον ἐμβαλὼν τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;
Ετ. ἐγγὺς, οὐ πρόσω βεβηκώς· εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς;
Πο. εἰσορῶ. δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν.
Ετ. κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;
Πο. ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης.
Ετ. κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.

594. *αἴσχιστον* M. altero pro v. l. suprascripto. *ἄσχηστον* J. Pro *ἔχθιστον* igitur recte edidit Brunckius *αἴσχιστον* ex membr. rectius facturus, si Piersono obsecutus in Sophoclis Philoct. 1284. edidisset, *ἐλθὼν ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς*.

597. *ἔστ' ἀγὼν* Ald. et nescio an omnes Mss. *ἀγὼν ἔστ'* edidit Grotius.

600. *σκήπτρων* Ald. Cant. R. (*κήπτρων* J.) *σκῆπτρον* K. unde fluxit, quod habent plerique codices, *σκῆπτρα*. Hoc ex membr. edidit Brunckius. Sed recte *σκήπτρων*, quod infra 1268. omnes Mss. quanquam *σκῆπτρον* dedit Aldus.

603. *τίς δ' ὧδ'* Ald. et codices quidam. Res est non magni quidem momenti, sed in qua editor sibi ipse non satisfaciat. Eadem varietas infra 614. sed ibi retinui particulam propter Med. 1383. *ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων, φονία τε Δίκη*. MH. *Τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων*; Ante *ἡμᾶς εἰς* omittit Aldus, et mox habet *οὗ πρόσω βέβηκας· εἰς χεῖρας λεύσεις*. Primus edidit *οὐ* Valckenaerius ex Mss. *βεβηκὼς* sumsi ex Musgravii conjectura; *βέβηκεν*, quod maluit Brunckius, longe deterius est.

606. *δεινὸν* Flor. et semel Stobæus xci. pag. 507. Gesner. sed in eadem pagina *δειλόν θ'*, et *τυφλόν θ'* in marg. *δειλὸν* ceteri codices, Scholiastes Aristophanis in Plut. 203. Eustathius ad Iliad. E. p. 515. 24. (390. 8.)

607. *πολλοῖς* Ald. 611. *ἀπαιτούμεθ'*.

609. *κόμπος*, accentu mutato, Aug. Etymol. M. p. 527. 47.

Πο. καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός.

Ετ. οὐκ ἀπαιτούμεσθ', ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.

Πο. τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον; Ετ. φήμ'· ἀπαλλάσσου δὲ γῆς.

Πο. ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῴων, Ετ. οὓς σὺ πορθήσων πάρει;

Πο. κλύετέ μου; Ετ. τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου;

Πο. καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'· Ετ. οἳ στυγοῦσί σε.

Πο. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος. Ετ. καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.

Πο. ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοί. Ετ. Μυκήναις, μὴ 'νθάδ', ἀνακάλει θεούς.

Πο. ἀνόσιος πέφυκας, Ετ. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

Πο. ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις. Ετ. καὶ κατακτενῶ γε πρός.

Πο. ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; Ετ. καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει.

612. τὸ πλεῖστον Ald. Alterum Grotius et plerique codices.

613. Ald. et plures Mss. πατρῷοι, quod mutavit Kingius. [Post πάρει punctum pone. Non est hæc interrogatio. Eodem modo interpungendum v. sq. post μου. *G. H. S.*]

616. ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρίδος Ald. Quod ejecit Grotius, omnes fere Mss. omittunt ἀπό. Edidit πάτρης Barnesius, nescio unde; non enim ex C. ut ait Burtonus.

617. ἀδικίᾳ γε σῇ, ὦ θεοὶ Ald. ὦ θεοὶ omisit Grotius, melius σῇ Kingius, cui plures codices suffragantur. ἀδικία σή γ' ὦ θεοὶ J. Necessaria hæc, ὦ θεοὶ, reddit responsio.

619. καὶ κτανῶ γε πρός Mss. quidam. κατακτενεῖ J. Pro γε ex membranis σε dedit Brunckius, ut opinor; sic enim D. sed commodius abest pronomen, utpote ex μ' repetitum; neque otiosa est particula. Æschyl. Prom. 73. ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. Euripid. Heraclid. 642. μάλιστα· καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε. [Infra 1695. καὶ ξυνθανοῦμαί γ', ὡς μάθῃς περαιτέρω. Xenophon de Vectig. iii. 4. καὶ ἐπὶ ξενίᾳ γ' ἔστιν ὅτε καλεῖσθαι· ubi cur Heindorfius γε ut inutile sublatum voluerit, non intelligo: nam majus quid est ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖσθαι quam, quod antecessit, προεδρίαις τιμᾶσθαι. *G. H. S.*]

Πο. καὶ σὺ, μῆτερ; Ετ. οὐ θέμις σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα.

Πο. ὦ πόλις. Ετ. μολὼν ἐς Ἄργος, ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ.

Πο. εἶμι, μὴ πόνει· σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ. Ετ. ἔξιθι χθονός.

Πο. ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. Ετ. οὐκ ἂν τύχοις.

Πο. ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. Ετ. οὐδὲ τάσδ' ὄψει ποτέ.

Πο. ὦ κασίγνηται. Ετ. τί ταύτας ἀνακαλεῖς, ἔχθιστος ὤν;

Πο. μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. Ιο. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον;

Πο. οὐκέτ' εἰμὶ παῖς σός. Ιο. εἰς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ.

Πο. ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. Ετ. καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι.

Πο. ποῦ ποτε στήσει πρὸ πύργων; Ετ. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;

Πο. ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. Ετ. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.

Ιο. ὦ τάλαιν' ἐγὼ, τί δράσετ', ὦ τέκν'; Πο. αὐτὸ σημανεῖ.

621. *οὐ θεμιτόν σοι* Ald. cum plerisque Mss. *σε* pro *σοι* Laud. unde *οὔ σε θεμιτὸν* elicit Musgravius, quo etiam alludere videtur Leid. unus, *σοι* omisso. Sed Grotium secutus sum, quem *θέμις σοι* e Ms. hausisse credibile est.

624. *εἶμι· τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰσιδεῖν.* Sic post Grotium editores. Aldus cum plurimis Mss. *ἔξειμι· πατέρα δέ* (vel *δέ γε*) *μοι δὸς εἰσιδεῖν·* (Ald. et pauci *ἰδεῖν·*) unde facili, sed verissima conjectura Musgravius, *ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν.* Simili modo locum Hec. 1246. sanavi. In hac ipsa scena 616. *ἐξελαύνομαι* habent Cant. D. J. In Medea 653. *ἔχω* pro *ἔχομεν* dedit Lascaris.

626. *γ'*, quod addit Aldus post *ἀνακαλεῖς*, nesciunt Mss. Idem mendum 629. in *εἰς πολλά γ'*. (*εἰς πόλλ' ἀθλία γε* Grot.)

627. Ald. *ἀλλὰ σύ μοι.*

632. *αὐτὸ σημανεῖ* Eteocli tribuit Aldus, et 634. *ἐῤῥέτω π. δ.* deinde versui 635. Eteoclis, 636. Polynicis personas præponit. Turbatur in Mss. Musgravium cum Brunckio sequor.

Ιο. πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐριννῦς; Ετ. ἐῤῥέτω πρόπας δόμος.
Πο. ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.
τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν, καὶ θεοὺς μαρτύρομαι,
ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονὸς,
δοῦλος ὣς, ἀλλ' οὐχὶ ταὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.
κἄν τι σοὶ, πόλις, γένηται, μὴ 'μὲ, τόνδε δ' αἰτιῶ·
οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.
καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε,
ἥλικές θ' οἱ 'μοὶ, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα·
οὐ γὰρ οἶδ' εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτέ.
ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς,
τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας χθονός.
Ετ. ἔξιθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ
ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον.

Χο. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν στροφή.
Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς
μόσχος ἀδάμαστον πέσημα

634. Heliodor. Æthiop. iv. p. 170. *οὐχ οὕτως ἥδε ἡ χεὶρ καὶ ξίφος τοὐμὸν ἀργήσει.*

636. *ἀτιμὰ* Ald. Primus mutavit Grotius.

637. *πρὸς* pro *πατρὸς* Ald. errore fortasse operarum. Pro *γεγὼς* notabilem lectionem *μολὼν* præbet Flor.

638. *μή με, τόνδ' αἰτιῶ* Ald. *μή με σύ γε τόνδ' αἰτιῶ* Grot. *τῶνδ' αἰ.* alii, *τῶνδε δ'* alii, *τῶνδέ γ'* alii. Hinc Valckenaerius mavult *μή με τῶνδ' ἐπαιτιῶ.* Sed recte Kingius ex K. et Schol. Barocc. Brunckius ex membr. *τόνδ'* Cant. et *δὲ* suprascript. *τῶν δ'* M. et *ὃν* pro v. l. Error ortus ex duabus litteris concurrentibus, ut Orest. 888. infra 1255. 1601. Versum sequentem spurium censet Valckenaerius.

641. *δὐμοὶ* Ald. Vide ad Hec. 338.

644. *Θηβαίων* sex Mss.

645. *ἔξελθ'* Ald. contra metrum et Mss. Mutavit Grotius.

δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα
χρησμὸν, οὗ κατοικίσαι
πεδία μιν τὸ θέσφατον
χρῆσε πυροφόρ' Ἀόνων,
καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα γε
νοτὶς ἐπέρχεται γύας
Δίρκας χλοηφόρους
καὶ βαθυσπόρους.
Βρόμιον ἔνθα τέκετο
μάτηρ, Διὸς γάμοις,
κισσὸς ὃν περιστεφὴς
ἑλικτὸς εὐθὺς ἔτι βρέφος
χλοηφόροισιν ἔρνεσιν
κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε,
Βάκχιον χόρευμα
παρθένοισι Θηβαίαισι
καὶ γυναιξὶν Εὐΐαις.
ἔνθα φόνιος ἦν δράκων ἀντιστροφή.
Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα

651. Sic Schol. Aldus et plerique Mss. κατῴκησε vel κατῴκισε.

652. μιν pro μὲν est emendatio Musgravii; χρῆσε πυροφόρ' Ἀόνων pro πυροφόρα δόμων ἔχρησε Valckenaerii.

654. ἵνα τε Ald. et Mss. quod leviter mutavit Valckenaerius.

655. νοτὶς ἐπέρχεται γαίας Δίρκας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους γυίας Ald. et plurimi codices. Pro γαίας Flor. γυίας, aliqui γᾶς; pro γυίας, quod omittit K. Flor. χώρας. Singularis est Grotii lectio: ν. ἐ. γαίας Δίρκας χλοηφόρου καὶ βαθυῤῥόου. Nimirum γυίας (vel γύας, ut semper scribi debet) margini adscriptum pro correctione, in locum non suum migravit. Infra 679. γαίας pro γυίας J.

658. 659. Sic plures Mss. τέκε Ald. τέκε ποθ' ἁ μάτηρ Grot. δὴ τέκεν ποθ' ἁ μ. Kingius ex K. κισσὸς bis Grot.

663. ἐνώτισεν. Hanc vocem frustra suspectam habet Valckenaerius. Hesychius, ipso fatente, hinc sumsit, Ἐνώτισε. τὰ νῶτα περιεσκέπασεν. Bene advocat Musgravius Herc. F. 361. ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας Δεινῷ χάσματι θηρός. Sensu cognato idem verbum adhibet Æschylus Agam. 296. ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι, de lampade maris superficiem illuminante. De Sphingis ala νώτισμα θηρὸς dixit Tragicus apud Plutarchum Stobæi lxii. p. 403. 1.

664. Βακχεῖον Ald. et Mss. plerique.

666. Εὐβοίοις Ald. Εὐΐοις multi codices cum Scholiaste. Εὐΐαις Cant. M. R.

669. εὔυδρα Grot. et pars codicum. Sed plures cum Aldo ἔνυδρα.

χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν·
ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ,
κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος
ὠλένας δικὼν βολαῖς,
Δίας ἀμάτορος
Παλλάδος φραδαῖς
γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας
εἰς βαθυσπόρους γύας.
ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
ὅρων χθονός· φόνος δέ νιν
σιδαρόφρων ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ πάλιν·
αἵματος δ' ἔδευσε
γαῖαν, ἅ νιν εὐείλοισι
δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.
καὶ σὲ, τὸν προμάτορος ἐπῳδός.
Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον
Ἔπαφον, ὦ Διὸς γένεθλον,
ἐκάλεσ' ἐκάλεσα βαρβάρῳ βοᾷ,
ἰὼ βαρβάροις λιταῖς,
βᾶθι, βᾶθι τάνδε γᾶν,
σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,
ἃ διώνυμοι θεαὶ
Περσέφασσα καὶ φίλα
Δαμάτηρ θεὰ,

675. *ὠλέναις* Ald. et multi Mss. *ὠλένης* Grot. Cant. ut conjecerat Canterus; *ὠλέναιν* Barnesius; recte *ὠλένας* Valckenaerius, quomodo habent K. M. R.

678. 679. Metra non congruunt. Dedit Brunckius, *δίκ' ὀδόντας βαθυσπόροις γύαις*, et paullo ante *Δίας δ' ἀ.*

682. 683. Aldus: *σιδαρόφρων δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε φίλᾳ γᾷ·* et sic plerique Mss. nisi quod quidam *ξυνῆκε*. Grotius eumque secuti alii *γᾷ φίλᾳ*. Transponendo versus numerosiores effeci.

685. *εὐείλοισι* Musgravii emendatio est pro *εὐηλίοισι*.

693. *σῷ νιν ἐκγόνῳ* Schol. quem si sequimur, *αἱ διώνυμοι* legendum est, ut habent Mss. quidam et editi.

πάντων ἄνασσα,
πάντων δὲ γᾶ τροφὸς,
κτήσαντο· πέμπε πυρφόρους
θεὰς ἀμῦναι τᾷδε γᾷ·
πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

Ετ. χώρει σὺ, καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
θέλω πρὸς αὐτὸν ξυμβαλεῖν βουλεύματα,
πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
καί τοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών·
ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς.
Κρ. ἦ πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ
Ἐτεόκλεες, πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
φύλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.
Ετ. καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον·
πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς,
ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών.
Κρ. ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.
ἀλλ' εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν.
ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
Ετ. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
Κρ. ἥκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
Ετ. λέγει δὲ δή τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον;

697. 698. ἀπάντων Ald.

699. Edd. pleræque ἐκτίσαντο, sed ἐκτήσαντο Mss. quidam, unde augmentum abjeci. Mox πυροφόρους male codices nonnulli.

714. Constructionem minus percepit Valckenaerius. Subauditur ἐμαυτόν. Aristoph. Lysistr. 469. τί τοῖσδε σαυτὸν εἰς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις.

716. πεποιθέναι Ald. sed πεποιθότα prope omnes Mss. Qui mutavit, τε priorem ad præcedentia referebat, cum ad sequentia referre oporteret. Neque figura Oropismus hic fingenda est, qualis in χαίρω σ' ἐληλυθότα.

[718. Hunc versum ex Æschyli S. ad Theb. citat Thomas M. in ἐμποδών. *Erfurdt.*]

719. Idem fere versus Sophoclis Trach. 78. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

Κρ. μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι Καδμείων πόλιν
ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
Ετ. ἐξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
Κρ. ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾷν;
Ετ. ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.
Κρ. σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἱ δ' ἄφθονοι.
Ετ. ἐγῷδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
Κρ. ἔχει τιν' ὄγκον τἄργος Ἑλλήνων πάρα.
Ετ. θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
Κρ. θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.
Ετ. ὡς οὐ καθέξω τειχέων ἔσω στρατόν.
Κρ. καὶ μὴν τὸ νικᾷν ἐστὶ πᾶν εὐβουλία.
Ετ. βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
Κρ. πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
Ετ. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
Κρ. εἴπερ σφαλείς γε δεῦρο σωθήσει πάλιν.
Ετ. ἴσον φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσιν πλέον.
Κρ. ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
Ετ. ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλω δόρυ;
Κρ. ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
Ετ. βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.

722. *μέλλων* Grot. contra Ald. et Mss. *πυκνοῖσι* pro *πύργοισι* Reiskii emendatio est.

724. *τ' ἄρ'* Ald. et Mss. plerique. *γ' ἄρ'* Grot. *γὰρ ἆρ'* K.

726. *μαχομένους* Ald. et codices quidam, contra metrum et temporis rationem. *μαχομένοις* J. Non male legeretur *μαχουμένοις*, ad *πόλει* relatum. *μαχούμενος* L. et duo alii.

729. *τἄργος* Grot. Cant. J. M. Brunckii membranæ. *Ἄργος* Ald.

733. *κἂν εὐβουλίᾳ* Piersonus male. Vetus dictum: *Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία.* Mox Mss. quidam et edd. *προσβάλοιμ' ἂν*, solœce.

737. *σφαλεῖς γε* Ald. Pro *σωθήσῃ* Valckenaerius *σῶς ἥξεις*, sine causa.

738. Hic versus emendate nunc legitur in Polybii editione Schweighaeuseriana xxxi. 21. 12. Olim *εἰς ὃ φ. ν. τοῖς δὲ τολμῶσι τι πλέον.*

740. *προσβάλλω* Ald. *προσβαλῶ* Flor. Grot. *προσβάλω* alii. Omnia recte; sed, ceteris paribus, præferendus est aoristus, ut mox 746. Aristoph. Ran. 631. *Καὶ πῶς βασανίζω;* recte Ms. apud Brunckium *βασανίσω*. Thesm. 946. *Τί σοι χαρίσομαι;* frustra edidit Brunckius e Piersoni sententia ad Mœrin pag. 106. *χαριοῦμαι.* Debebat tantum, producta vocali, *χαρίσωμαι.* [V. not. ad Demosthen. p. 34. 23. *G. H. S.*]

742. *δέ τοι* Ald. sed *γέ τοι* fere omnes Mss. *γένοιτο* L. Nimirum primo scripserat librarius *γένοι*, deinde *το* pro correctione imposuit, *γένοι* with *το* written above.

Κρ. ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.
Ετ. τί δ', εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
Κρ. κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἅρμασιν πέριξ.
Ετ. τί δῆτα δράσω; πολεμίοισι δῶ πόλιν;
Κρ. μὴ δῆτα· βουλεύου δ', ἐπείπερ εἶ σοφός.
Ετ. τίς οὖν πρόνοια γίγνεται σοφωτέρα;
Κρ. ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ—
Ετ. τί προστετάχθαι δρᾷν; τὸ γὰρ σθένος βραχύ.
Κρ. λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.
Ετ. τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ.
Κρ. ἕπτ' ἄνδρας αὐτὸς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.
Ετ. λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
Κρ. λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.
Ετ. ξυνῆκ'· ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.
Κρ. καὶ ξυστρατήγους· εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.
Ετ. θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
Κρ. ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.
Ετ. ἔσται τάδ'· ἑπτάπυργον ἐς κύκλον μολὼν,
 τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
 ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.
 ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
 ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
 ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.
 καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,
 καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ,

744. *στρατῶν* Ald. casu fortasse.

746. *πολεμίοισι δώσω* Ald. *πολεμίοις δώσω* edd. et Mss. plerique; sed elegantius et numerosius est, quod præbent D. J.

748. *γίγνεται* notaverat Scaliger ex Ms. ut opinor.

750. *προστέτακται* in quibusdam codicibus pro v. l.

753. *αὐτὸς* pro *αὐτοῖς* Grot.

760. *ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν* Ald. *ἐλθὼν δ'* (vel sine *δ'*) *ἑπτάπυργον ἐς πόλιν* Mss. quidam. Alii, *ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολών*. *κύκλον* pro *πόλιν* emendatio est Musgravii.

763. Oblique hic tangi Æschylum recte notat Brumœus.

767. *ξυσταθέντι* Abresch. et *ἐλθεῖν* pro *ἑλεῖν*. Male etiam Piersonus *θένειν*. *ἐλθεῖν* tamen habent Cant. Flor. M. R. sed *ἑλεῖν* pro v. l. M. R. Versum sequentem et hic et infra 1391. spurium censet Valckenaerius; hinc ejecit Brunckius, ibi retinet. *κτανεῖν δ'* J. et infra 771. *δόσιν δ'* plures pro *δόσιν τ'*, quod dederat Aldus.

κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης παιδός τε σοῦ
Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον
τὴν πρόσθε ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.
μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
τρέφ' ἀξίως νιν σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν.
πατὴρ δ' ἐς αὑτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει,
ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄγαν σφ' ἐπῄνεσα·
ἡμᾶς τ' ἀραῖσιν, ἢν τύχῃ, κατακτενεῖ.
ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν, εἴ τι θέσφατον
οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'· ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον.
σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται·
ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην
ἤδη πρὸς αὐτόν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.
πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον·

777. ἡμᾶς τ' Brunck. ex membr. Aug. Flor. et ita Ald. ἡμᾶς δ' alii cum Grotio.

778. ἓν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν Ald. ἡμὶν Brunck. (δ' omittunt quidam Mss.) Sed cum syllabam istam in ἡμιν et ὑμιν nusquam alibi corripiat Euripides, nisi unico in fragmento, eoque fortasse corrupto, ordinem vocum immutavi cum Schol. Grotio, Leidd. codicibus et quinque, quos ipse inspexi.

781. αὐτεπώνυμον Ald. et pars codicum.

782. ἄξοντα pro λαβόντα (hoc enim Græcum quidem est, sed sensui repugnat) emendatio est Valckenaerii. [Vereor ut Porsonus jure secutus sit Brunckium, qui prior Valckenarii conjecturam in ordinem receperat. Ego quidem in vulgata olim lectione quod displiceat non reperio. Compara Hecub. v. 527. Quid quod illa conjectura, si quid video, sensui repugnat: etenim ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, opinor, vertendum, 'mittam huc, ut Tiresiam,' qui hic versatur, alio 'ducat.' Vide mihi exempla ab ipso Valckenario excitata. λαβόντα Τειρεσίαν i. q. ἅμα Τειρεσίᾳ, qui usus participii non infrequens est. Sic composito παραλαβὼν utitur Plutarchus V. Alex. c. 10. qui locus sic scribendus: ὁ δὲ Φίλιππος αἰσθόμενος ('re cognita'), ἰὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου δωμάτιον παραλαβὼν τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ συνήθων ἕνα κ. τ. λ. 'cum uno amicorum ejus et familiarium.' ubi cave audias Solanum post παραλαβὼν inserentem τε· quo inserto divellerentur quæ arctissime cohærent. Eodem modo ἔχων ponitur. V. not. ad Sophocl. Œd. T. 741. *G. H. S.*]

784. ἐψευσάμην M. R.

ἥνπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν
μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί·
θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,
ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
ὁρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
τῇ δ' εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,
προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν.
Χο. ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι   στροφή.
καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;
οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας,
βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει
μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί.
ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας
αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις,
οὐ πόδα θυρσομανῆ νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ'
ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον·
Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων,
ἱππείαισι θοάζεις,
Ἀργείους ἐπιπνεύσας

790. αὐδῶ Ald. quod ex loco superiore 577. huc irrepsit; εἶπον Mss. tantum non universi. Mox 795. διασῶσαι pro διασώζειν Mss. plerique.

797. κατέχει recte habet D.

798. ὥραις Ald. et Mss. plerique. ὥρας ex Scholiaste sumsit Kingius.

799. λοτοῦ quosdam hic mendose legere notat Eustathius ad Il. B. p. 344. 36. (260. 50.) bene vero Atticam formam μέλπει servavit.

800. χαροποιοὶ Ald. et codicum major pars; sed Flor. Aug. χοροποιοί. Sic in Hec. 911. recte χοροποιῶν C. in textu; in Æschyl. Suppl. 689. ἄχαριν pro ἄχορος Plutarch. Erot. p. 758. F.

803. οὐ πόδα θυρσομανῆ emendatio est Musgravii pro οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ. In fine ἀλλ' omittunt Ald. et Mss. quidam; sed habent alii cum Grotio.

804. Sic habent aliqui codices. ψαλίων et πώλων Ald. alii etiam mendosius μωνύχων. Mox τε recte addunt plerique.

807. Ἀργείους recte Ald. et pars codicum, sed γένναν Ald. γέννα Mss. Ne sit hiatus, transposui. Pro ἐπιπνεύσας conjicit Musgravius ἐπιλάμψας, et inde natas pro interpretamento voces χαλκῷ κοσμήσας, quas, ab

γέννα Σπαρτῶν,
ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον,
ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα.
ἦ δεινά τις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι,
Λαβδακίδαισιν πολυμόχθοις.
ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότα- ἀντιστροφή.
τον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονότροφον ὄμμα Κι-
θαιρὼν,
μήποτε τὸν θανάτῳ προτεθέντα, λόχευμ' Ἰοκά-
στας,
ὤφελες Οἰδιπόδαν θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων,
χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.
μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν οὔρειον τέρας ἐλθεῖν,
πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς·
ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι
τείχεσι χριμπτομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον
φῶς
γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας
Καδμείοις ἐπιπέμπει·
δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα
θάλλει παίδων
Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ πόλιν.
οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλὸν,

omnibus fere Mss. post *τείχεα* 810. additas, Kingius resecuit, unum vel alterum secutus.

809. *θίασσον εὔοπλον* Ald. *εἴνοπλον* Grot. *εὔοπλον* K. et puto L. quod etiam Hec. 1080. restituendum ex Eustathio ad Il. B. p. 358. 32. (271. 33.)

813. *Λαβδακίδαις πολυμόχθοις* Ald. et codices plurimi. *Λαβδακίδαισι* Cant.

816. *Ἰοκάστης* Ald. Deinde *Οἰδιπόδαν* Brunckius ex membr. Infra 827. *Οἰδιπόδα* pro *Οἰδίποδος* illæ et plures Mss. Contra 1361. *Οἰδίποδος* R. pro *Οἰδίπου*.

821. *ἐν*, quod addidere Grotius, et ex K. Kingius, omittunt Aldus et plerique codices. Aldus præterea *χηλαῖς*.

823. *τὰν* Kingius ex K. pro *ἂν*. Mox *καταχθόνιος* Ald.

828. Pro secundo *καλὸν*, *φίλον* conjicit Valckenaerius ex Theognidis dicto: *Ὅ,ττι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί*, quod ille narrat deos Harmoniæ nuptiis cantasse; quas quidem nuptias statim 836. commemorat Euripides.

οὐδ' οἱ μὴ νόμιμόν τοι παῖδες
ματρὶ λόχευμα, μίασμά τε πατρός.
ἣ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν.
ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε, ἐπῳδός.
βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην, ἐδάην ποτ' ἐν οἴκοις,
τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος
γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος.
Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
ἤλυθον Οὐρανίδαι, φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας,
τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα
διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον
πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει.
Ἰώ θ', ἁ κερόεσσα προμάτωρ,
Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.
μυριάδας δ' ἀγαθῶν
ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα,
πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις
ἕστακ' Ἄρεος στεφάνοισιν.
Τει. ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
ὀφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυτίλοισιν ἄστρον ὥς·
δεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν,

829. Post *νόμιμοι* addidere *ποτε* ex suo Ms. Grotius, *τοι* ex K. Kingius, plurimi neutrum. *νόμιμόν* est vel Marklandi vel Musgravii conjectura.

830. *τε* omittit Aldus.

831. *ἣ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν* Ald. et plurimi codices. Grotius ex K. *ἣ δὲ σύναιμόν γ' ἦλθε λέχος.* Recte *εἰς* delevit Brunckius. Sophocl. Aj. 491. *τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον.*

837. *ἦλθον* Ald. qui mox 847. *ἕστακ' ἀρηΐοις* cum Mss. plerisque. *ἕστ' ἀκαρίοις* J. Leviter mutavi in *Ἄρεος*, ut parœmiacum efficerem.

838. *πύργοι ἀνέσταν* Brunckius e membr. Sed melius vulgatum. *ἀνέσταν* Flor.

848. *προπάροιθε* Ald. sed *πάροιθε* Schol. Bodleiani omnes, teste Burtono, et septem, quos ipse inspexi. Primus mutavit Barnesius. Neque alterum occurrit, nisi in monostrophicis infra 1525. ubi cum Kingio *πάροιθεν* edidi, quod agnoscunt Mss. quidam. Deinde prius *ὡς* est 'quoniam,' 'etenim,' secundum 'ut.'

849. Sic edidi e K. M. R. et sic notarat Scaliger, ex Mss. proculdubio. *ναυβάταισιν* C. L. *ναυάταισιν* C. *ναύταισιν* Cant. J. *ναυτίλοι* pro *ναῦται* restituendum videtur Apollonio Rhodio iii. 745.

850. *πεδίον* Ald. et plurimi Mss. sed *πέδον* Bodleiani, teste Burtono. *τιθὲς* Grot. quod non est Græcum.

πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ·
κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε παρθένῳ χερὶ,
οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν,
θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι,
πόση τις ἡ 'πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
πρὸς πατέρα τὸν σόν; ὡς ἐμὸν κάμνει γόνυ,
πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
Κρ. θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον.
ὡς πᾶσ' ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ
χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.
Τει. εἶεν· πάρεσμεν· τί μ' ἐκάλεις σπουδῇ, Κρέον;
Κρ. οὔπω λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,
καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, ἆπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.
Τει. κόπῳ παρεῖμαι γοῦν, 'Ερεχθειδῶν ἄπο

Versum, sed minus numerosum, expleret, *πεδίον ἴχνος ἐμὸν τίθει.*

852. *τέ μοι* Ald. contra plures Mss. [*τέ μοι* probum. In talibus autem nulla est librorum auctoritas. *G. H. S.*]

856. *πρόσω τις* Scal. *πόση τίς γ'— ἄστεός γ'* M. R. *ἄστεος* Ald. et quidam Mss. ut Orest. 751. Sed omnes Bodleiani, teste Burtono, *ἄστεως* cum C. L.

857. *ὡς τοὐμὸν* Ald. contra metrum; sed *ὡς ἐμὸν* plerique codices cum Grotio; *ὡς ἐμοὶ* Cant. *ὥς τ' ἐμὸν* Flor. unde Valckenaerius edidit *ὥς γ' ἐμόν.* Nihil opus. Infra 1092. *παῖς δὑμὸς* Cant. M.

860. Sic Aldus et Mss. quidam. Alii cum Grotio et Scholiaste, *ἐξόρμισαι.*

861. Locum, qui plerisque viris doctis corruptus visus est, intactum reliquit Brunckius. Conjicit Piersonus, *ὡς παῖς τιθήνης* (paullo lenius esset *τιθήνην*); longe deterius Valckenaerius, *ἐκβᾶσ' ἀπήνης*, ut scilicet *γυνὴ* subaudiatur. Fr. Jacobi conjecturam in textum recepit Beckius, *ὡς παῖς ἄνηβος.* Musgravius præfert, *ὡς πᾶσ' ἄκανθα*, conferens Electr. 492—495. Elegantes sane sunt Piersoni, Jacobi, Musgravii emendationes, nulla tamen adeo certa, ut omnem dubitationem præcidat. Musgravii sententiam quodammodo confirmat Electræ locus: *ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει, Ῥυσῷ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί. Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον Διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίῤῥοπον γόνυ.* Eligat lector quod optimum est, aut ipse melius aliquid excogitet. [Vulgata videtur sana. Sic vertam: 'semper (s. omnis) enim senex, sive curru vehatur, sive pedibus incedat, libenter exspectat alienæ manus levationem.' *G. H. S.*] Mox 863. *τί μ' ἐκάλεις* Valckenaerii est emendatio pro *τί με καλεῖς.* [Hoc revocandum: imperfecto enim locus non est. *G. H. S.*]

865. *κᾆπος* Aldus et plures Mss. sive *κάπος.* Sed *ἆπος* Schol. Eustath. ad Il. Γ. p. 381. 19. (288. 39.) ut recte, quod ad literas attinet, habent *ἀπὸ σ'* Flor. *ἄπος* J.

866. *πάρειμι* Ald. et pars codicum. Sed *πάρειμαι* Grot. *παρεῖμαι* Schol.

δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.
κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,
οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγὼ,
καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
Κρ. *οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη·*
ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σὺ,
δορὸς Δαναϊδῶν, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.
βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.
ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,
τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
Τει. *Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλῄσας στόμα*
χρησμοὺς ἐπέσχον· σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,

et decem minimum Mss. Ἐρεχθειδῶν, quod recte dederat Aldus, editiones quædam in Ἐρεχθειδᾶν et Ἐρεχθιδᾶν corrupere. Pro γοῦν, quod habent Aldus et major pars codicum, γῆς præbent Cant. et alius Kingii, (non enim optimus, ut ipse vocat) γᾶς M. R. γὰρ Grot. κόπῳ παρεῖμαι bene illustrat Valckenaerius e Bacch. 634. κόπου δ' ὕπο, Διαμεθεὶς ξίφος, παρεῖται, pro γοῦν conjicit γυῖ'. Habuit ante oculos, quod quærebat. Codicum enim lectio sana est, modo elisionis notam apponas: γοῦν', 'genua.' Neque ratio fingi potest, cur tragici hac forma abstinuerint, cum libenter γούνατα adhibeant. Si Medeam olim edidero, editionis primæ lectionem 325., μὴ πρὸς σὲ γούνων, restituam. Porro γοῦνα occurrit in choliambo Phœnicis Colophonii apud Athenæum viii. p. 359. F. καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη. Occurrit etiam γοῦν' elisum in illustri Empedoclis loco de divina natura apud Ammonium in quarto de interpretatione G. vii. 1. 19. ed. Ald. 1503. fol. 199. vers. ed. 1545. Locum integrum inde correctius adscribam, quam prout ex Tzetze Chil. xiii. 81. H. Stephanus dedit in Poësi Philosophica p. 30. Οὔτε γὰρ ἀνδρομέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα κέκασται, Οὐ μὲν ἀπαὶ νώτων γε δύο κλάδοι ἀΐσσουσιν, Οὐ πόδες, οὐ θοὰ γοῦν', οὐ μήδεα λαχνήεντα, Ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ καὶ ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον, Φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσι.

871. ἀπαρχὴν Flor. ut et σφαγὴν infra 959.

875. πέφυκε D.

878. μάλλιστα Aug. κάλλιστα ex membr. edidit Brunckius. Male; neque μάλλιστα huc alludit, sed solennis est error librariorum. Infra 926. pro σώσαιτε Καδμείων ex hoc versu habet μάλλιστα σώσαιμεν J. In Med. 940. μάλλιστα Lascaris. Neque facilius mutatur κάλλιστα in μάλιστα, quam hoc in illud. In fragmento e Sophoclis Tereo apud Stobæum p. 157. Grot. ipse Brunckius correxit μάλιστα.

879. κλείσας Ald. κλῄσας vel κληΐσας Mss.

882. Male τέκνωσε Barnesius, ut ostendit Valckenaerius ex Hesychio et Schol. ad v. 4.

πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν.
αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,
θεῶν σόφισμα, κἀπίδειξις Ἑλλάδι.
ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
χρήζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
ἥμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ,
οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυστυχῆ
ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
δεινὰς, νοσῶν τε καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;
ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.

884. *διαφοραὶ* Ald. *διαφθοραὶ* multi Mss. quod verum est, licet ex Ms. protulisse videatur Scaliger *διαστροφαί*. Notabile est in simillimo Sophoclis loco Œd. C. 552. *τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς*, bis edidisse Brunckium per errorem *διαστροφὰς*, quem in tertia editione correxit.

885. Schol. et Mss. quidam *κἀπόδειξις*; quidam etiam *Ἑλλάδος*, quod recepit Kingius.

888. *γέρα* notavit Scaliger, quod ex membr. edidit Brunckius, et sic habent Cant. K. M. R. *γέρα* secundam producit apud Atticos.

892. *ἅ'γὼ τί οὐ δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη* Ald. Prius *οὐ* plerique Mss. omittunt. *οὐ ποῖα* pro *ὁποῖα* J. Kingius conjicit *κἀγὼ τί μὴ δρῶν*, Valckenaerius *κἀγὼ παρών*. Et *ἅ'γὼ* quidem utcunque defendi potest, *κἀγὼ* tamen multo facilius videtur. Sed neque hiatum tragici admittunt post *τί* (nam pauca, quæ adversantur, exempla mendosa sunt) neque simpliciter interrogant per *ὁποῖος*. [Non soli Tragici, sed omnes, ut puto, scriptores Græci: nam ut relativum sit simpliciter interrogantis, per relativorum naturam fieri nequit. Quod autem Fischerus, ut *ὁποῖος* vindicaret rectæ interrogationi, ad Aristoph. Plut. (v. Commentar. in Aristoph. t. i. p. 206.) citavit Homer. Od. i. 171. xiv. 188., viro optimo imposuit abusus signorum interrogandi, quibus non dubito antiquissima Homericorum exemplaria hic caruisse. His quoque signis, ut omnino notis interpunctionum, dici vix potest, quoties editores simplicem veterum rationem interpungendi aut ignorantes aut aspernati abutantur. Conf. Reiz. præfat. ad Herodot. p. xii. sq. *G. H. S.*] Divise enim scribendum est infra 1718. *ὁ ποῖος*, ut et in Aristoph. Acharn. 962. *ὁ ποῖος*, cui recte respondet *ὁ δεινός*. In Plut. 392. *ποῖον* dant Ravennas cum tribus aliis. In Rhes. 705. Bacch. 663. nulla difficultas restat. Lego igitur, *κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη*, ut *τίνα* non minus quam *ποῖα* referatur ad *ἔπη*.

893. *εἰς ὄχλον ἦλθον* pro varia lectione memorat Scholiastes.

895. *παρὰ* Ald. *περὶ* ex Mss. Kingius et alii. *περὶ νεκροὺς* Flor. J.

σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις,
εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται.
ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
μηδένα πολίτην, μηδ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς,
ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.
ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τἀγαθοῦ,
μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
ἀλλ'· οὐ γὰρ εἰπεῖν οὐδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,
πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις
πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας·
ἄπειμι, χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν πολλῶν μέτα
τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;
Κρ. ἐπίσχες αὐτοῦ, πρέσβυ. Τει. μὴ 'πιλαμβάνου.
Κρ. μεῖνον· τί φεύγεις μ'; Τει. ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.
Κρ. φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
Τει. βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσει τάχα.
Κρ. καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω;
Τει. θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα, καὶ σπουδὴν ἔχεις;
Κρ. εἰς γὰρ τί μᾶλλον δεῖ προθυμίαν ἔχειν;
Τει. κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.
πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
ποῦ 'στὶν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν;

898. πόλι Ald. πόλις Mss. prope omnes. Mox λόγοισι τοῖς ἐμοῖς (ἐμοῖσι Cant.) τις Ald. unde propter numeros τις transposui.

902. δαιμονοῦντας κἀνατρέψαντας Ald. hoc contra temporum, illud contra linguæ rationem. Mss. quidam κἀναστρέψοντας. Male aoristum retinuit Brunckius.

903. Male Grotius et Kingius τοῦ 'γαθοῦ ex pravis codicibus. Articulus cum ᾰ brevi semper in ᾱ longam coalescit.

909. ἦ χρὴ ex conjectura Valckenaerii edidit Brunckius, cui aliquatenus favet Cant. ἢ χρή. Schol. in R. Αἰσχύλος· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον, scilicet Theb. 269. Paullo ante πικρὸν δὲ Mss. quidam, et 905. οὔτ' Grot. Brunck. D. fortasse alii.

911. μ' addunt Leid. sec. K. M. R.

914. θέλων ex membr. Brunckius, et sic M. R.

916. τί μ' ἄλλο Ald. et codices nonnulli, sed plures τί μᾶλλον. Grotius τί μ' ἄλλοι.

Κρ. ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.
Τει. ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
Κρ. ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.
Τει. βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;
Κρ. κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.
Τει. ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδὸν,
  ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
  σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
  σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
Κρ. τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
Τει. ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾷν.
Κρ. ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
Τει. σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.
Κρ. οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.
Τει. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὑτός· ἐκνεύει πάλιν.
Κρ. χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
Τει. ἀπόλωλεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;
Κρ. ὦ πρὸς σὲ γονάτων καὶ γερασμίου τριχός.
Τει. τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά.
Κρ. σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους.
Τει. ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.
Κρ. τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς;
Τει. ἄλλοις μελήσει ταῦτ'· ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.

920. *δέ που* Flor.

921. *δὴ* pro *νῦν* M. Mox 923. *τοῦτο* Ald. Grot. et pars codicum, sed satis multi recte *τούτου*.

929. *τί φῄς; ἐμὸν παῖδ' ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις;* varia lectio apud Scholiasten.

934. *οὐκ ἔτ' αὐτὸς* Ald. et Mss. Articulum addi jussit Valckenaerius.

935. Ald. et Mss. quidam *θεσπισμάτων* ex 917.

936. *ἢ ἀλήθει'* Ald. *ἢ 'λήθει'* alii. Mox *τριχὸς γερασμίου* e Flor. Brunckius.

938. *αἰτῇ* edd. et Mss. fere omnes. *ἐστὶν* pro *αἰτῇ* ex conjectura Heathii edidit Brunckius. *γῇ* Valckenaerius. *δυσμάλακτ'* Musgravius pro *δυσφύλακτ'*. Pro *αἰτῇ* Cant. *αἰτεῖς*. Quid si legamus *ἀρκεῖς*, eodem sensu quo Latinum 'arces, repellis?' Electr. 1309. *οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις*; Tragici fragmentum apud Wetsten. prol. in N. T. ii. p. 6. *σφαγὰς οἰκτρὰς ἀρκέσαι*. [Vulgatam, quæ optime habet, sic verto: 'petis rem urbi perniciosam (filii salutem), quam tenere (s. servare) non poteris.' *G. H. S.*]

939. *πολίταις* Ald. *πόλει δὲ* Mss. *λέξεις* etiam e paucis Brunckius.

940. *σιωπήσαιμ' ἂν* Ald. *σιωπήσαιμεν ἂν* Grot. et plerique codices; quidam mendose *σιωπήσωμεν ἄν*.

Κρ. ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν;
Τει. ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων.
δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
σφαγέντα, φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοὰς,
Κάδμῳ παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,
ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
καὶ ταῦτα δρῶντες ξύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρην.
χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν, ἀντί θ' αἵματος
αἷμ' ἢν λάβῃ βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ
γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν
τοῦδ', ὃς δράκοντος γέννυος ἐκπέφυκε παῖς.
σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ Σπαρτῶν γένους,
ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς, ἀρσένων τ' ἄπο,
οἵ σοί τε παῖδες· Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
σφαγὰς ἀπείργουσ', οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος·
κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος.

945. *θαλάμοις* Ald. *θαλάμαις* Grot. Flor. Leidd. C. J. K. L. quatuor Bodleiani. Mox 947. *φοίνιον* multi Mss.

948. *Κάδμῳ* pro *Κάδμου* est Valckenaerii conjectura, qui citat Sophocl. Trach. 668. *οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων.* Adde nostri Iph. T. 388. *τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα.* Odyss. Λ. 553. citavi supra ad 351. [Hymn. in Cerer. v. 349. *ὄφρα ἑ μήτηρ Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς Ἀθανάτοις παύσειεν.* coll. v. 410. Arrianus Anab. i. c. 11. extr. *θῦσαι δὲ αὐτὸν* (*Ἀλέξανδρον*) *καὶ Πριάμῳ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου λόγος κατέχει, μῆνιν Πριάμου παραιτούμενον τῷ Νεοπτολέμου γένει, ὃ δὴ ἐς αὐτὸν καθῆκεν.* Bene interpres:.' Priami iram adversus Neoptolemi progeniem.' Arrianeum hoc compares cum Homereo illo, de quo Porsonus ad Orest. v. 663. Nostrum cum Sophocleo *θυμὸς* (s. *θυμοὶ*) *Ἀτρείδαις* comparavit Lobeckius ad Ajac. p. 330. *G. H. S.*]

950. *κτήσασθ'* Ald. *κτήσεσθ'* Grot. cum multis Mss. In *Ἄρη* et *Ἄρην* fluctuant codices, ut solent. Posthac, non monito lectore, *Ἄρην* semper servabo.

953. *ἡμῖν* dedit Brunckius e membr. et Aug.

960. Et hunc versum ut spurium ostendat, multa molitur Valckenaerius. *ἔχειν λέχος* pro 'desponsatum esse' improbat. Deinde *εὐνῆς ἥψατ'* parum Atticum censet, quamvis exempla ipse attulerit, in quibus *ψαύειν γάμων, εὐνῆς θιγεῖν* occurrant; nihil enim prorsus, ait, differunt hoc usu *γάμος, εὐνὴ, λέχος, λέκτρον.* Sed audiamus virum summum iterum ad Hippol. 885. "In versum 953. Phœn. notata mihi satis accurate videbantur disputata; viro clariss. (Heathio) 'levissima sane' videntur: suus cuique gustus est." Non meminerat scilicet ejusdem fabulæ ver-

οὗτος δὲ πῶλος τῇδ᾽ ἀνειμένος πόλει,
θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
πικρὸν δ᾽ Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε
θήσει, μέλαιναν κῆρ᾽ ἐπ᾽ ὄμμασιν βαλὼν,
κλεινάς τε Θήβας· τοῖνδ᾽ ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον, ἢ πόλιν.
τὰ μὲν παρ᾽ ἡμῶν πάντ᾽ ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,
πρὸς οἶκον· ὅστις δ᾽ ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
μάταιος· ἢν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
πικρὸς καθέστηχ᾽, οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ·
ψευδῆ δ᾽ ὑπ᾽ οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,
ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν· Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.
Χο. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧσσον ἔκπληξις πάρα.
Κρ. τί δ᾽ ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵγ᾽ ἐμοὶ λόγοι.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ᾽ εἰς τόδ᾽ εἶμι συμφορᾶς,
ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.
πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος,
οὐδ᾽ ἂν τὸν αὑτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
μή μ᾽ εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.
αὐτὸς δ᾽, ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,
θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
ἀλλ᾽ εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,

sum. 1026. ὄμνυμι τῶν σῶν μήποθ᾽ ἅψασθαι γάμων.

964. μέλεαν Ald. μέλαιναν Grot. cum plurimis codicibus.

966. γὰρ omittit M. unde posses, si tanti esset, legere ἤτοι.

968. χρᾶται Ald. χρεῖται Cant. χρῇ J. Sed χρῆται Schol. Bodleiani omnes, teste Burtono, C. D. K. L. M. R. duo Leidenses, Eustathius ad Il. A. p. 48. 42. (36. 46.) Idem tamen ex Oreste 696. citat χρᾶσθαι ad Od. A. p. 1396. 42. (27. 36.)

969. ἢν μὲν γὰρ Ald. sed γὰρ omittunt multi Mss.

970. ἐχθρὸς Mss. quidam, unde transponere malit Valckenaerius, πικρὰ—ἐχθρὸς κ. Deinde e Flor. probat οἰωνοσκοποῖ.

975. μὲν pro γὰρ Schol. Leid. pr. μὲν γὰρ Cant.

978. τόνδε pro παῖδα J. et Paraphrastes, non male.

983. εἰμι addit Aldus, sed nesciunt codices. Attici quidem sæpe omittunt, nonnunquam tamen addunt, ut supra 494. Hec. 306.

ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.
λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών.
κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία·
ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανεῖ.
Με. ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν, τίνα ξένων;
Κρ. ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσει.
Με. οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
Κρ. Δελφοὺς περάσας— Με. ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;
Κρ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. Με. ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περῶ;
Κρ. Θεσπρωτὸν οὖδας. Με. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;
Κρ. ἔγνως. Με. τί δῆτα ῥῦμά μοι γενήσεται;
Κρ. πόμπιμος ὁ δαίμων. Με. χρημάτων δὲ τίς πόρος;

985. Plerique codices μάντεως, sed ex meliori Aldus μάντεων, quod ex Statio Theb. x. 717. confirmat Valckenaerius: 'Non me ulli monitus, nec vatum exorsa furentum Sollicitant, manesque movent; sibi callidus ista Tiresias natæque canat.'

986. ἀπαλλαγεὶς Ald. Asperas et antiquas formas adamarunt tragici, ideoque aoristos priores prætulere. Sic habet ἐθρέφθην noster Hec. 355. θρεφθῆναι ex eadem fabula 600. et κρυφθεὶς ex Orest. 42. citat Eustathius ad Il. E. p. 519. 41. 44. (393. 27. 29.) θαφθεῖσι, quod ex Herodoto ibidem memorat, invenies vii. 228. ἐθάφθη Simonidi restituendum pro ἐκάμφθη apud Athen. iii. pag. 125. D. In loco supra ex Hecuba laudato τραφῆναι habent J. N. et in textu R. sed hic θρεφθῆναι pro v. l. Duo Mss. Herodoti ii. 81. ταφῆναι pro θαφθῆναι. Recte igitur ἀπαλλαχθεὶς ex pluribus Mss. reposuit Valckenaerius; sed, successu paullo confidentior factus, e tragicorum reliquiis infelicem illum aoristum exstirpare conatur. Et hoc quidem per metrum fieri potest in Æschyli Agam. 344. et Sophoclis Antig. 428. (422.) Quid autem faciet Æschyli Prom. 749. ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν. Male etiam affirmat, ne semel quidem ἀπαλλαγεὶς aut ἀπαλλαγῆναι apud nostrum inveniri, cum ἀπηλλάγης exstet in Androm. 593. quanquam et illud sine metri jactura mutari poterat. Sed quomodo factum est, ut duo loca hujus ipsius fabulæ 601. 1424. prætervideriit?

991. ποῦ J. ξένον Cant. M. R.

994. Post περάσας addunt φεῦγε plerique Mss. cum Aldo. Omittunt πάτερ Grot. C. K. L. Leid. sec. Sed melior videtur Canteri conjectura, ut φεῦγε omittatur; Cant. enim ex recensione tantum addit. ποῖ pro Aldino πῆ plures Mss.

997. τί δῆτ' ἔρυμα Ald. et Mss. quod, cum secunda in ἔρυμα corripiatur, in τί δὴ τόδ' ἔρυμα mutatum vult Musgravius. Sed lenius est, quod ex Valckenaerii conjectura cum Brunckio recepi. Deinde totum sermonem a 999. ad 1032. Menœceo dandum vidit Musgravius. In Aldi-

Κρ. ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. Με. εὖ λέγεις, πάτερ.
χώρει νυν, ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστην λέγω,
μητρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀποζυγεὶς,
προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον.
ἀλλ' εἶα, χώρει, μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον,
κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν·
ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποστερῶν τύχης,
καὶ δειλίᾳ δίδωσι. καὶ ξυγγνωστὰ μὲν
γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο.
ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι, καὶ σώσω πόλιν,
ψυχὴν δὲ δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
αἰσχρὸν γὰρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,
στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν,
πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
ἐγὼ δὲ, πατέρα καὶ κασίγνητον προδοὺς,
πόλιν τ' ἐμαυτοῦ, δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς
ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν', Ἄρην τε φοίνιον,
ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ
Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο.
ἀλλ' εἶμι, καὶ στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων

na Creonti tribuitur *χώρει νυν* 1000. et totus 1004.

1001. *Ἰοκάστης* Ald. quod defendi fortasse posset, sed nihil opus, cum plerique codices alterum habeant.

1003. *πόλιν σώσων* Ald. *σώσων πόλιν* Grot. quod agnoscit Scholiastes. *βίον* omnes fere Mss. sed quidam *σώσω*, quidam *σώσων*. *σώζων* membr. *σῶσαι* Cant. *σῶσον* J. *πόλιν* natum ex 1011.

1007. *πόλεως* Ald. *πόλιν* Mss. plerique et Grotius.

1012. *ψυχήν τε* Mss. quidam.

1013. *οἱ μὲν* Ald. et major pars codicum. *εἰ μὲν* Grot. cum aliis.

1016. *πατρίδος* Mss. duo.

1020. *οὐ μὰ τὸν* Ald. et codices nonnulli. Kingius ex K. *οὐ τὸν*, sed *μὰ τὸν* plures cum Plutarcho T. ii. p. 23. B. Deinde *Ἄρην τε φόνιον* Ald. illud recte.

1023. *ἐξ ἄκρων ἐπάλξεων* Brunckius ex conjectura, et supra 1008. *δί-*

σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
ἐλευθερώσω γαῖαν· εἴρηται λόγος.
στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ, τι δύναιτό τις
χρηστὸν, διέλθοι τοῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
πειρώμεναι, τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

Χο. ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα, στροφή.
νερτέρου τ' ἐχίδνας,
Καδμείων ἁρπαγὰ,
πολύφθορος, πολύστονος,
μιξοπάρθενος, δάϊον τέρας,
φοιτάσι πτεροῖς·
χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις·
Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ
τόπων νέους πεδαίρουσ'
ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν,
ὀλομέναν τ' Ἐριννὺν,
ἔφερες, ἔφερες ἄχεα πατρίδι
φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν,

δωσιν' ἢ ξ. utrumque male. [στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων σφάξας—breviter dictum pro στὰς ἐπ' ἐπάλξεων ἄκρων ἐκεῖθεν σφάξας—. Conf. 1107. Sic intelligendum 'Ετεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς πύργου 1238. ubi ἐπ', quod alii habent, deberi videtur interpreti. V. not. ad Demosthen. p. 13. 17. *G. H. S.*]

1024. Sic Aldus et codicum pars. Alii μελεμβαθῆ, μελαμβαφῆ, μελεμβαφῆ.

1027. Sic e Bodleianis Kingius, et sic Leidenses, C. D. L. Aldus θανάτου.

1028. ἀπαλλάξων Mss. nonnulli.

1033. Hic et 1057. πτεροῦσα Ald. et Mss. nisi quod hic πτερόεσσα habet J.

1035. ἁρπαγᾷ Ald. et Mss. Cum Musgravio ἁρπαγὰ prætuli.

1036. πολύστονος, πολύφθορος Ald. πολυφθόρος, πολύστονος codices non pauci; πολύστονος, πολύμοχθος ex aliis contra metrum edidit Valckenaerius, et postea ex uno Ms. μιξόπάρθενον, male.

1038. φοιτᾶσι Ald. et edd. pleræque. Recte φοιτάσι Brunckius, quod habent C. J. L. φοιτῶσι M. et ά pro v. l. suprascriptum. Vide ad Orest. 264. et adde Herc. F. 177. γίγασι πλευροῖς.

ὃς τάδ' ἦν ὁ πράξας.
ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
ἰάλεμοι δὲ παρθένων
ἐστέναζον οἴκοις·
ἰήϊον βοὰν, βοὰν,
ἰήϊον μέλος, μέλος,
ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε
διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
βροντᾷ δὲ στεναγμὸς,
ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος,
ὁπότε πόλεος ἀφανίσει'
ἁ πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.
χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν ἀντιστρ.
Οἰδίπους ὁ τλάμων
Θηβαίαν τάνδε γᾶν,
τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχη.
ματρὶ γὰρ γάμους δυσγάμους τάλας,
καλλίνικος ὢν
αἰνιγμάτων, ξυνάπτει,
μιαίνει δὲ πτόλιν.
δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
καταβαλὼν ἀραῖσι

1050, 1. ἠϊον βοὰν, ἠϊον μέλος, nihil præterea, Ald. Veram lectionem restituit Grotius. Semel tantum βοὰν et μέλος plerique Mss. et fortasse Eustathius ad Il. Δ. p. 500. 43. (382. 14.) ubi male editur βέλος. Porro versus hos transponunt Eustathius et Cant.

1052. ἄλλ' est conjectura Valckenaerii pro ἄλλον. Cum membr. cum aliis habeant ἐπετότυζε, Brunckius edidit ἄλλον ἐποτότυζε. Male τ duplicant Mss. et editi quidam. Semper ὀτοτοὶ et ὀτοτύζω scribendum.

1056. ὅτε Grotius et Kingius; ὁπότε Aldus et plurimi codices. πόλεως ἀφανίσειεν Ald. et Mss. Posterius servare poteris legendo γαῖαν in Antistrophe. Sed dedi quod Musgravius voluit.

1061. ἀσμένοις, quod dant Aldus et septem minimum Mss. recte defendit Musgravius ex Aristophanis Pace 582. ἀσμένοισιν ἦλθες ἡμῖν, et Sophoclis Trach. 18. ἀσμένῃ δέ μοι Ὁ κλεινὸς ἦλθε. Æschyl. Prom. 23. ἀσμένῳ δέ σοι Ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος.

1062. ὁ τάλας contra metrum Aldus, et plerique certe Mss.

1065. πόλιν Aldus et Mss. sed πτόλιν Kingius ex K.

τέκεα μέλεος. ἀγάμεθ᾽, ἀγάμεθ᾽,
ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται
γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
τὰ δ᾽ ἑπτάπυργα κλεῖθρα γᾶς
καλλίνικα θήσων.
γενοίμεθ᾽ ὧδε ματέρες,
γενοίμεθ᾽ εὔτεκνοι, φίλα
Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμα
λιθόβολον κατειργάσω,
Καδμείαν μέριμναν
ὁρμήσασ᾽ ἐπ᾽ ἔργον,
ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γᾶν
ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

Αγ. ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
ἀνοίγετ᾽, ἐκπορεύετ᾽ Ἰοκάστην δόμων.
ὠὴ μάλ᾽ αὖθις· διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως
ἔξελθ᾽, ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
λήξασ᾽ ὀδυρμῶν πενθίμων τε δακρύων.
Ιο. ὦ φίλτατ᾽, ἦ που ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ᾽ ἀσπίδα
βέβηκας ἀεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη.
τί μοί ποθ᾽ ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;
τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
Αγ. ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ᾽, ὥς σ᾽ ἀπαλλάξω φόβου.

1073. ἑπτάπυλα quidam contra metrum. Hæ voces sæpissime permutantur, ut supra 252. 760. infra 1094.

1075. γενοίμεθα δ᾽ Ald. sed δ᾽ omittunt Schol. Grot. et Mss. plerique.

1076. φίλαι Ald. φίλα codices fere omnes. Mox versu 1078. ex Mss. edidit Valckenaerius κατείργασαι. Sed mihi, ut Brunckio, magis proprium videtur alterum, quod agnoscit Villoisoni Scholiastes ad Il. Γ. 354. (κατὰ Ἡρωδιανὸν) τὸ (λιθόβολος) προπαροξυνόμενον (σημαίνει) τὸν ὑπὸ λίθου βεβλημένον, ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις· λιθόβολον αἷμα κατειργάσω. Editur Φοίνικι et εἷμα.

1081. ἐπέσυτο pro ἐπέσσυτο Cant.

1091. ἧκες—ἀγγέλλων Ald. Sed ἥκεις Mss. magno numero; pauci ἀγγέλλων, quidam ἀγγελῶν, alii ἀγγέλων vel ἀγγελών.

1093. σ᾽, quod addidit Barnesius,

Ιο. τί δ'; ἑπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβολαί;
Αγ. ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις.
Ιο. ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;
Αγ. ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης
κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.
Ιο. ἓν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
οἶσθ', ὡς μέλον μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσσει φάος.
Αγ. ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
Ιο. εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;
λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
Αγ. ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανὼν,
πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς, μελάνδετον ξίφος
λαιμῶν διῆκε, τῇδε γῇ σωτήριον,
λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας
πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείου δορὸς,
σὸς παῖς, ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις
ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι,
ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
ἀλκὴ δι' ὀλίγου· περγάμων δ' ἀπ' ὀρθίων
λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν

præbent C. L. Leid. unus, et fortasse alii. φόβον D. sine pronomine. Suspicabar aliquando, legendum esse τοῦδ', ut ad φόβου referretur, et μὴ τρέσῃς absolute ponendum, quod sæpe fit apud Euripidem, Alc. 335. Heracl. 655. 716. fragm. apud Plutarch. de Sera Numinis Vind. p. 549. A. Sed et μὴ τρέσῃς sæpe casum regit, et paullo durius videtur ὡς hoc sensu post aliud verbum ponere. Cum tamen τοῦδ' habebat J. si huic objectioni satisfieri posset, non repudiarem, motus præcipue Sophoclis loco apud Athenæum iii. p. 99. D. θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός. Confer Hec. 863.

1100. τοῦδ' contra metrum multi codices. Optime membranæ, μέλον μοι καὶ τόδ', quo alludit L. μέλοιμι καὶ τόδ'.

1102. πῶς δ' ἄρ' non sine specie conjicit Brunckius.

1108. λαιμὸν — τῆσδε γῆς Ald. contra plures codices. Ex membranarum lectione πλοιῶν edidit πλευρῶν Brunckius.

[1110: φύλακας. h. e. φυλαττομένους, non φυλάττοντας. Rarior significatio. *G. H. S.*]

1111. θ' omittunt Ald. et Mss. δ' Grot. quod in θ' mutavit Valckenaerius.

1114. Male distinguunt aliqui post ἀλκή. Deinde τ' Aldus et pars codicum. δ' Grotius cum aliis.

Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας
δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.
παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκέλαδουν ὁμοῦ
ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα.
καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηΐταις πύλαις
λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα
ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,
ἐπίσημ᾽ ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
ἑκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον
χειρουμένην Αἰτωλόν· εἰς δὲ Προιτίδας
πύλας ἐχώρει, σφάγι᾽ ἔχων ἐφ᾽ ἅρμασιν
ὁ μάντις Ἀμφιάραος, οὐ σημεῖ᾽ ἔχων
ὑβρισμέν᾽, ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ᾽ ὅπλα.
Ὠγύγια δ᾽ εἰς πυλώμαθ᾽ Ἱππομέδων ἄναξ
ἔστειχ᾽, ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα,
τὰ μὲν ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα
βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν πάρην.
Ὁμολωΐσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ᾽ ἀσπίδι
χαίτῃ πεφρικός· δεξιᾷ δὲ λαμπάδα
Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὣς, πρήσων πόλιν.
ὁ σὸς δὲ Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις

1116. Inter Τευμησὸν et Τελμησὸν (ut minores varietates taceam) fluctuant codices et scriptores. Antiquior forma videtur ea, quam cum Valckenaerio prætuli.

1122. ἔγγονος Ald. contra plures Mss.

1126. ἅρματι Ald. ἅρμασιν membr. C. L. Leid. pr.

1130. ἕστηκ᾽ Ald. ἔστειχ᾽ membr. et decem alii codices.

1134. Duo priores versus pene suspectos habet Valckenaerius, licet ab Eustathio agnitos ad Il. B. p. 182. 29. (138. 25.) sed hunc spurium esse statuit, alterumque infra 1149. Mihi uterque omnino servandus videtur.

1136. δέρας R. et ex emendatione M. nescio an et Cant. sed δέρος Eustathius ad Il. Δ. p. 473. 5. 485. 5. (360. 22. 369. 43.) Vide Med. 5. Deinde ἀσπίδι membr. J. ut edidit Brunckius, qui infra 1140. ἀσπίδος ex conjectura.

1138. Sic recte distinxit Musgravius pro ἔφερεν, ὡς.

Ἄρην προσῆγε· Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι
πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν,
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις.
σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν
γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
φέρων, μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βίᾳ,
ὑπόνοιαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλις.
ταῖς δ' ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,
ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφὴν
ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν,
Ἀργεῖον αὔχημ'· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
παρῆν δ' ἑκάστου τῶνδ' ἐμοὶ θεάματα,

1142. *στρόφιγξί γ'* Ald. et pars codicum.

1148. Vix mihi temperaoam, quin pro *βίᾳ* lectionem J. *βάθρων* amplecterer: eandem habuit codex Augustanus, ut liquet e scholio, quod huc retrahi debet, Valckenaerius vero ad 1186. (1195.) rettulit: *Βάθρων. τῶν θεμελίων καὶ τῶν βάσεων.*

1150. *ταῖς δ' ἑβδόμαις.* De septem Thebarum portis quinque præcipui auctores, Æschylus, Euripides, Apollodorus, Pausanias, Statius, (Hygini enim nullam rationem habemus) non omnino eadem tradunt. Maxima est in Apollodoro difficultas, qui inter Ogygias portas et Oncaïdas diserte distinguit. Oncaïdas et Ogygias easdem portas vocari auctor est Hesychius: *Ὄγκας Ἀθήνας. τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει.* Oncaïdas memorat Æschylus, non Ogygias; Ogygias, non Oncaïdas Euripides, Pausanias, Statius. Quas omittit Apollodorus, Neïtas, ceteri omnes habent. Quid si ponamus, Apollodorum scripsisse primo *τὰς Ὠγυγίας ἢ Ὀγκαΐδας,* deinde *τὰς Νηΐτας* suo loco, sed *Ὀγκαΐδας* omissum, postea in margine repositum, sede sua alterum illud expulisse? Porro Hebdomæ non sunt proprium portarum nomen, sed Æschylus et Euripides, sex portis jam nomine designatis, ultimas commemorare supersederunt. Scholii, quod supra citavi ad 1148., reliqua sunt hæc: *τινὲς δὲ φασὶ τὰς εὐδόμους πύλας τῆς Βοιωτίας καλεῖσθαι ἀπὸ Βοιωτοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς σοφῆς Μελανίππης, ἀφ' οὗ πᾶσα ἡ Βοιωτία ἐκλήθη.* Lege *τὰς ἑβδόμας πύλας Βοιωτίας καλεῖσθαι.* His positis, portarum nomina sic distribuo: 1. **Προιτίδες.** 2. **Ἠλέκτραι.** 3. **Νηΐται.** 4. **Ὀγκαΐδες ἢ Ὠγύγιαι.** 5. **Βόῤῥαιαι ἢ Ὕψισται ἢ Βοιώτιαι.** 6. **Ὁμολωΐδες.** 7. **Κρηναῖαι ἢ Διρκαῖαι.**

1151. *γραφὴν* pro *γραφῇ* est Valckenaerii emendatio. Et sic habet J. *ῇ* suprascripto.

ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.
καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις,
πέτρων τ' ἀραγμοῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
ἔκλαγξε Τυδεὺς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος·
ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται;
ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, οὔτις ἀργὸς ἦν,
πολλοὶ δ' ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι·
ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων
πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας·
ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
ὁ δ' Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ
πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν.
ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρα
ἁμαξοπληθῆ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·
ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε, καὶ ῥαφὰς
ἔῤῥηξεν ὀστέων, ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν
καθημάτωσεν· οὐδ' ἀποίσεται βίον
τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαινάλου κόρῃ.
ἐπεὶ δὲ τάσδ' ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἱπόμην δ' ἐγώ.
ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνοὺς

1156. παρφέροντι Aldus et pauci codices. πρὸς φέροντι K.

1158. ἑκαβόλοις Aldus, nimis Dorice.

1163. Copulam, quam omissam voluit Valckenaerius, omittit J.

1164. ἀργὸς οὔτις ἦν Ald. contra Mss. plerosque.

1166. ἡμῶν δ' Ald. alterum plures Mss. Mox ἐκνενευκότας, pro ἐκπεπνευκότας, conjectura est Marklandi ad Suppl. 692. probata a Valckenaerio ad Hipp. 822. et a Brunckio.

1171. δικέλλας Grot. Leidenses et, opinor, alii pro δίκελλαν. Kingius etiam κατασκάψω ex Mss. sed alterum melius.

1172. Ἐνυαλίου L. Mox 1178. Μαινάλου χθόνα pro v. l. Schol. August.

Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα
πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλξεων
λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,
κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται,
πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις· εἰς δ' ἄλλας πύλας
ἠπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν.
Καπανεὺς δὲ, πῶς εἴποιμ' ἂν, ὡς ἐμαίνετο;
μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος
ἀνεῖρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἰλίξας δέμας,
κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα.
ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων
βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
χθὼν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον, αἷμα δ' εἰς χθόνα,
χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος,
εἱλίσσετ'· εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.
ὡς δ' εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ,
ἔξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων στρατόν.
οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας
ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
ἱππεῖς, ὁπλῖται, κεὶς μέσ' Ἀργείων ὅπλα
ξυνῆψαν ἔγχη· πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά·
ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο·
τροχοί τ' ἐπήδων, ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι

1182. Αἰτωλοῖσι Ald. Αἰτωλίσιν (vel sine ν) Grot. et multi Mss.

1202. εἰς τήνδ' Ald. et Chori personam omittit 1215.

1204. Quia στρατῷ modo præcesserat, Ἀργείων ὅπλα, quod tamen mox recurrit 1207., mavult Brunckius.

1206. Musgravii conjecturam ὄχοι secutus est Brunckius.

1207. ὁπλῖταί τ' εἰς Scal.

1210. τροχοὶ δ' M.

νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ᾽ ὁμοῦ.
πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς
εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ᾽ εὐτυχὴς
ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.
Χο. καλὸν τὸ νικᾷν· εἰ δ᾽ ἀμείνον᾽ οἱ θεοὶ
γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ.
Ιο. καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει·
παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ·
Κρέων δ᾽ ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων,
τῶν τ᾽ Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,
παιδὸς στερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς· ἀλλ᾽ ἄνελθέ μοι πάλιν,
τί τἀπὶ τούτοις παῖδ᾽ ἐμὼ δρασείετον;
Αγ. ἔα τὰ λοιπὰ, δεῦρ᾽ ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.
Ιο. τοῦτ᾽ εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον.
Αγ. μεῖζόν τι χρῄζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένους;
Ιο. καὶ τἀπίλοιπά γ᾽ εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν.
Αγ. μέθες μ᾽· ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν.
Ιο. κακόν τι κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
Αγ. οὐκ ἄν γε λέξαιμ᾽ ἐπ᾽ ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
Ιο. ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.

1214. Post hunc versum addit Scaliger, ex Ms. procul dubio: *καὶ νῦν γὰρ αὐτὸν* (l. *αὐτὴν*) *δαιμόνων ἔσωσέ τις.*

1217. *ἔχοιεν* sine sensu Ald. *ἔχουσιν* Mss. fere omnes.

1218. *κἀπέφευγε* Ald. M. R. *καὶ πέφευγε* King. ex Mss. certe; sic enim C. D. L. Leid. pr. *κἀκπέφευγε* Grot. Cant. J. K. Flor. Leid. sec.

1219. *μνηστευμάτων* Cant.

1224. Locis ad Orest. 1679. citatis adde Platonem Politico p. 177. 1. Ald. 130. 21. Bas. 292. C. HSt. 551. B. Frft. 184. E. Laemar. Aristidem iii. pag. 723. ed. Canter. ii. p. 420. Jebb.

1226. *ἢ παῖδας* Ald. Grotius cum Mss. plurimis *παῖδας ἤ*.

1230. *κοὐκ ἄν γε* Ald. Copulam, Mss. auctoribus, ejecit Kingius. *οὐκ ἄν σε* L. M. R. quod defendi posset, accipiendo *σε* pro *σοι*, quod factum videtur Iphig. Aul. 814. (neque enim diphthongus ante brevem vocalem elidi potest.) *οὐκ ἂν* sine *γε* D. Posses etiam legere, nisi paullo longius a vulgata abiret, *οὐκ ἄν τι — κακόν*.

1231. *εἰ* Ald. *ἢν* cum codicibus plerisque Valckenaerius. Edidi etiam *με* pro *γε* cum Musgravio e Cant. M. R. Scal. Brunckii membr. lib. P. Aristoph. Acharn. 178. *Δεῖ γάρ με φεύγοντ᾽ ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.* Nub. 167. *Ἦ ῥαδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην.* Herod. iv. 23. *ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους, ὑπ᾽ οὐδενὸς ἀδικέεται.* Sic Arch. merito probante

Αγ. αἲ αἴ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου
φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;
τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα
αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
εἰς κοινὸν, οἷον μήποτ' ὤφελον, λόγον.
Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς
πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ.
ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δαναῶν τ' ἀριστεῖς, οἵπερ ἤλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,
μόνος ξυνάψω ξυγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην·
κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος,
ἡσσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω μόνῳ.
ὑμεῖς δ' ἀγῶν' ἀφέντες, Ἀργεῖοι, χθόνα

Valckenaerio. Commodum advocat Wesselingius v. 95. Homer. Il. Ξ. 81. Xenoph. Anab. ii. pag. 169. 19. τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι. In his locis simplici verbo conatus, composito effectus indicatur. [Malim: "simplici verbo actus initium, composito finis indicatur." G. H. S.]

[1235. αἴσχιστα. F. ἔχθιστα. G. H. S.]

1238. Ἐτεοκλῆς προὐπῆρξ' edd. Ald. Grot. Musgr. sed Ἐτεοκλέης, quod metrum postulat, habent C. Cant. K. M. R. et procul dubio alii. Deinde προὐπῆρξ' non admittit crasin, ut putasse videtur Aldus, sed anapæstum facit; neque hoc compositum credo ista ætate exstitisse; certe apud Atticos poëtas nunquam exstat. Legendum igitur cum plerisque Mss. δ' ὑπῆρξ', quod primus restituit Valckenaerius. Pro ἀπ' quidam codices ἐπ', sed vulgatum melius.

1241. ἀριστῆς hic et infra 1260. ex membr. edidit Brunckius. Copulam addunt plerique codices et Scaliger.

1242. μή ποτε Ald.

1245. μόνῳ, quod conjecit Valckenaerius, recepit Brunckius. Mihi magis placet altera conjectura a Valckenaerio memorata, μόνῳ pro τῷ 'μῷ· licet enim αὐτὸς sæpe pro μόνος ponatur, αὐτὸς μόνος non est tautologia. Præterea hanc vocem data opera repetiit Euripides; mox enim 1247. pro πόλιν, sive, ut habent Cant. Flor. πάλιν, recte e membr. Brunckius μόνῳ, quod etiam præbuit Scaligeri codex. Eodem modo ludit noster in voce ἀδικῶ et cognatis Orest. 638. in κακὸς Alcest. 713. Participium μεθεὶς optime per ῥίψας explicat Valckenaerius.

1248. Ἀργείαν Ald. et plerique codices. Ἀργείων quidam. Ἀργεῖον R. Ἀργεῖοι Brunckius e membr. et sic Scaliger.

νείσεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε,
Σπαρτῶν τε λαὸς ἄλις, ὅσος κεῖται θανών.
τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
ἐκ τάξεων ὤρουσε, κἀπήνει λόγους.
πάντες δ' ἐπεῤῥόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε,
Κάδμου τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.
ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις
ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται.
ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.
φίλοι δ' ἐκόσμουν, τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς
Σπαρτῶν ἀριστεῖς, τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκροι.
ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον.
Ἐτεοκλέα δ' αὖ, νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,

1249. Variant Mss. *νίσεσθε*, ut Ald. *νίσσεσθε*, *νείσσεσθε*, *νείσεσθε*. Sed ultimum analogiæ melius convenit.

1250. Hunc versum suspectum habet Valckenaerius. *δὲ* pro *τε* Ald. et Mss. quidam. Multi *ὃς* pro *ὅσος*, Leid. sec. *λαῶν* pro *λαός*. In fine *νεκρὸς* nonnulli. *θανὼν* omittit D.

1251. *ἔλεξ' ὁσὸς δὲ* Ald. sed articulum nesciunt codices plerique.

1252. *ὄρουσε* Ald. sine augmento, contra Mss.

1255. *ἐπὶ τοῖσι δ'* Ald. Grot. *ἐπὶ τοῖσδ'* non pauci Mss. Sed recte *ἐπὶ τοῖσδε δ'* Valckenaerius ex Leid. sec. cui consentiunt M. et, ut videtur, Cant. a m. pr. Similis error Orest. 888. supra 638.

1256. *στρατηλάτας* Ald. et plures Mss. *στρατηλάταις* Grot. sed *στρατηλάται* Leid. uterque et Scaligeri codex.

1259. *πρόμαχον χθονὸς* J. *χθονὸς πρόμον* Flor. qui pro *δισσοὶ* versu præcedente habuit *οἱ τοῦ* ex 1379. Ibi contra *δισσοὶ* notavit Scaliger.

1261. *χρώματ'* Ald. emendavit Grotius.

1263. *παρεξιόντε δ'* quidam mendose. *ἄλλοι* Ald. Grot. *ἄλλος* Barnesius edidit, et sic Mss. plerique. *ἄλλοις* J. utraque scilicet lectione confusa. In Aristoph. Plut. 785. *ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα* adhuc relictum est, licet codicum pars et Suidas v. *φλᾶν*, *ἐνδεικνύμενος* præbeant.

1264. Sic Aldus recte. *λόγοισι θαρσύνοντες* (— *τε* C. D.) *προσηύδων* C. D. L. Leid. pr. Ex membr. edidit Brunckius, *λόγοις ἐθάρσυνόν τε κἀξηύδων τάδε*.

νῦν καλλίνικος γενόμενος, σκήπτρων κρατεῖς.
τάδ᾽ ἠγόρευον, παρακαλοῦντες εἰς μάχην.
μάντεις δὲ μῆλ᾽ ἔσφαζον, ἐμπύρους τ᾽ ἀκμὰς
ῥήξεις τ᾽ ἐνώμων, ὑγρότητ᾽ ἐναντίαν,
ἄκραν τε λαμπάδ᾽, ἣ δυοῖν ὅρους ἔχει,
νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων.
ἀλλ᾽ εἴ τιν᾽ ἀλκὴν, ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους,
ἢ φίλτρ᾽ ἐπῳδῶν, στεῖχ᾽, ἐρήτυσον τέκνα
δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
κἄπαθλα δεινὰ, δάκρυά σοι γενήσεται
δισσοῖν στερείσῃ τῇδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.
Ιο. ὦ τέκνον ἔξελθ᾽ Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι
νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις·
ἀλλ᾽ ἄνδρ᾽ ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν,
εἰς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλῦσαί σε δεῖ,
ξὺν μητρὶ τῇ σῇ, μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.
Αν. τίν᾽, ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν
φίλοις ἀϋτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;
Ιο. ὦ θύγατερ, ἔρρει σῶν κασιγνήτων βίος.

1268. σκῆπτρον Ald. σκήπτρων codices fere omnes.

1270. μάντεις τε et ἐμπύρους δ᾽ Ald. sed δὲ pro τε Mss. non pauci, τ᾽ pro δ᾽ plurimi.

1271. ἐναντίων Schol. et pars magna codicum.

1272. δυεῖν Cant. mox καὶ τὰ C. κατὰ D.

1277. 8. Et hos duo versus pro spuriis habet Valckenaerius, vereor ut rationibus satis validis impulsus. Non nimis quidem apte cohærent, ut nunc leguntur; et recte observat vir egregius, τἆθλα scribi non potuisse a tragico. Articulus enim cum α brevi tantum crasin facit, ἆθλον vero primam habet per se longam, utpote ex ἄεθλον contractum. Sed alterum vulnus dextre sanavit Reiskius, alterum ego sanare conabor. Pro στερήσῃ optime legit στερείσῃ: lege igitur ΚΑΠΑΘΛΑ, et sententia bene procedet. Nullum erroris genus frequentius, quam ubi eædem vel valdè similes lineæ diversas literas constituunt. Hinc perpetuo confunduntur aut a se invicem perduntur, IT, Π, TI. Philemon apud Stobæum xcvii. pag. 394. Grot. Καὶ εἶτα μετὰ ταῦτ᾽ εὐθὺς εὑρέθη θανών. Sed illud καὶ neque priores Stobæi editiones neque Rutgersius Var. Lect. iv. pag. 358. agnoscunt. Recte igitur Bentleius in Philem. pag. 126. 148. ΕΠΕΙΤΑ. Aristoph. Pac. 744. εἶτ᾽ ἀνέροιτο pro ἐπανέροιτο ex Dawesii monito reposuit Brunckius, nolente Invernizio, qui edidit εἶτ᾽ ἐπανέροιτο.

1280. οὐδ᾽ ἐν Ald. οὐδὲ Grot. et codices satis multi.

1284. ἀλλήλοις Ald. ἀλλήλοιν Mss. plerique.

Αν. πῶς εἶπας; Ιο. αἰχμὴν εἰς μίαν καθέστατον.
Αν. οἲ ἐγὼ, τί λέξεις, μῆτερ; Ιο. οὐ φίλ', ἀλλ' ἕπου.
Αν. ποῖ παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; Ιο. ἀνὰ στρατόν.
Αν. αἰδούμεθ' ὄχλον. Ιο. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
Αν. δράσω δὲ δὴ τί; Ιο. συγγόνων λύσεις ἔριν.
Αν. τί δρῶσα, μῆτερ; Ιο. προσπιτνοῦσ' ἐμοῦ μέτα.
Αν. ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'· οὐ μελλητέον.
Ιο. ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ, ὡς, ἢν μὲν φθάσω
παῖδας πρὸ λόγχης, οὑμὸς ἐν φάει βίος·
θανοῦσι δ' αὐτοῖς ξυνθανοῦσα κείσομαι.

Χο. αἲ αἲ αἲ αἲ, στροφή.
τρομερὰν φρίκᾳ, τρομερὰν φρέν' ἔχω·
διὰ σάρκα δ' ἐμὰν
ἔλεος, ἔλεος ἔμολε
ματέρος δειλαίας,
δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα
πότερον αἱμάξει,
ἰώ μοι πόνων,
ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ Γᾶ,
ὁμογενῆ δέραν,
ὁμογενῆ ψυχὰν,
δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα,
πότερον ἄρα νέκυν

1291. τάδε ut variam lectionem pro τὰ σὰ habent C. Leid. unus et alii.

1296. Post hunc sequebatur versus in Ald. male repetitus ex 990. ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ. Omisit Grotius, neque habent Cant. Flor. K. Leid. sec. Unus Parisiensium apud Musgravium in margine addit: ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται.

1298. αἲ quater Ald. ter Cant. bis C. L. Leid. pr. contra αἲ ἓ præponit Ald. 1300. Ibi αἲ quater Cant. ἓ ἓ quidam, sed omittunt K. Flor. et fortasse alii.

1299. φρίκαν Ald. Sed φρίκᾳ Mss. pene omnes. φρίκῃ τρέμουσαν e Troad. 1033. comparat Valckenaerius.

1302. ματρὸς Ald. et 1303. τέκνα. Variant codices.

1307. 8. ὁμογενᾶ Ald. Sed hic Dorismus non obtinet, nisi ubi terminatio vocalem sequitur, ut supra 1266. εὐκλεᾶ. Recte igitur Mss. alii ὁμογενῆ, alii levi errore ὁμογενὴ.

ὀλόμενον ἰαχήσω;
φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ, ἀντιστροφή.
δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,
δορὶ παλλόμεναι,
πέσεα πέσεα δάϊ᾽
αὐτίχ᾽ αἱμάξετον.
τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον
ἐπὶ φρέν᾽ ἠλυθέτην.
βοᾷ βαρβάρῳ
στενακτὰν ἰακχὰν
μελομέναν νεκροῖς
δάκρυσι θρηνήσω.
σχεδὸν τύχα, πέλας φόνος·
κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.
ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
φόνος, ἕνεκεν Ἐριννύων.
ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.
Κρ. οἴμοι, τί δράσω; πότερ᾽ ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν
στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
τοσοῦτον, ὥστε δι᾽ Ἀχέροντος ἱέναι;

1318. *τί* pro *ὅτι* Mss. plerique.

1319. *ἐπηλυθέτην* Ald. *ἠλυθέτην* quidam Mss. cum Grotio, alii *ἠλθέτην*, alii *ἐπηλθέτην*. Nimis curiose Musgravius in strophico legit *αἱματιεῖ*. Frustra quoque 1317. mavult *αἱμάξεσθον*. *δειλαίας* enim 1302. secundam corripit, ut aliquando apud Aristophanem etiam in senariis.

1321. *ἰακχὰν* pro *ἰαχὰν* Musgravius. Voces transponunt multi Mss.

1322. *μελλομέναν* Ald. mutavit ex Mss. Grotius. *νεκρῶν* major pars codicum, probante Valckenaerio.

1324. *φόνου* Ald. et Mss. nisi quod *φόνος*, ut correxit vir doctus apud Barnesium, habet Flor. apud Burtonum, is nempe Ms. quem vocat Voss. 2. Contractam vocem scribit J. ut pro utrovis sumi possit.

1325. *κρίνει* Ald. Non metrum, sed sensus futurum postulat, quod ex Mss. dedit Grotius.

1327. *ἕνεκ᾽* codices plurimi, sed alterum metro convenientius. *Ἐριννύων* est trisyllabon, ut Iph. T. 938.

1329. *λόγους* Ald. sed plerique omnes Mss. *γόους*. Eadem variatio Orest. 1020.

1332. *τοιοῦτον* Ald. *τοιῶῦτο* quædam edd. et Grot. *τοσοῦτον* reposuit Valckenaerius ex Leid. sec. ut habent quoque Cant. M. Scal. lib. P. In fine versus *ἰέναι* tamdiu incorrectum mansisse miror. *ἱέναι* e lib. P. primus, et vereor ne solus, restituit

ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν,
τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί.
ὃν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν
αὐτοσφαγῆ δύστηνος ἐκόμισ' ἐν χεροῖν·
βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἥκω μέτα
γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
λούσῃ προθῆταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.
Χο. βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῷ ποδί.
Κρ. ποῖ, κἀπὶ ποίαν ξυμφοράν; σήμαινέ μοι.
Χο. ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.
Κρ. πῶς φής; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ,

Musgravius. Idem notavit Scaliger ex Ms. ut videtur; sic enim C. J. L. Eodem errore ediderat Aldus *ἰέναι* supra 1262.

1334. Nomen *ἀνία* vel *ἀνίη* plerumque penultimam producit, aliquando corripit, ut in quatuor exemplis a Ruhnkenio Epist. Crit. ii. p. 276. adductis; quibus addere potuerat Hermesianact. apud Athenæum xiii. pag. 599. B. ab ipso citatum p. 298. Theognid. 344. 870. Sappho apud Brunck. Analect. i. p. 54. Pindar. N. i. 81. Verbum *ἀνιάω* vel *ἀνιάζω* apud epicos poëtas secundam plerumque producit, ut et in Sophocl. Antig. 319. Verbum *ἀνιῶ* apud Aristophanem penultimam ter corripit, semel producit Eq. 348. Corripitur etiam ab Antiphane apud Stobæum cxiv. p. 585. 36. cxx. p. 609. 21. (475. 501. Grot.) Semper, nisi fallor, secunda in *ἀνιαρὸς* ab Euripide et Aristophane corripitur, producitur a Sophocle Antig. 316. Sed ubique tertia syllaba longa est, quod tamen ignorasse videtur Grotius, dum in Stobæo suo C. p. 419. Orest. 224. citante *ἀνιαρὸν* pro diiambo reliquit.

1336. *δύστηνον* Ald. *δύστηνος* magno consensu Mss. et sic edidit Kingius.

1337. 8. Mendosissime Ald. *ἥκω μεταστέλλων ἀδελφὴν Ἰοκάστην.* *γραῖαν* primus addidit Victorius locum citans V. L. X. 20. deinde Grotius, uterque ex Mss. ut liquet ex aliorum collatione. *Γέρων* quoque codices multi. Post *βοᾷ* mavult *τε* pro *δὲ* Valckenaerius.

1340. Sic Ald. et Mss. Sic etiam Grotius in Phœnissis; sed in Stobæo p. 515. *τοῖς γὰρ τεθνῶσι*, quod sumsisse videtur ex Mss.; prima enim Stobæi editio habet *τεθνηκόσιν.* Sed temporum ratio etiam in vulgata satis bene constat. Mox pro *εὐσεβεῖν* scripsi cum Valckenaerio *εὖ σέβειν.* Res quidem ad liquidum perduci non potest; videntur tamen tragici dixisse *εὖ σέβειν θεοὺς*, et *εὐσεβεῖν εἰς θεούς.*

1342. *Κρέων* Leid. pr. *χρεών* L. In quibusdam *σὴ Κρέον ἔξω δόμων*, quod adoptavit Brunckius, *Κρέον* in *Κρέων* mutato.

οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε καὶ τάδ' εἰδέναι.
Χο. ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι·
δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,
ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
Κρ. οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,
σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ πρόσοψιν ἀγγέλου
στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.
Αγ. ὦ τάλας ἐγὼ, τίν' εἴπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους;
οἰχόμεσθ'· Κρ. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.
Αγ. ὦ τάλας, δισσῶς ἀϋτῶ, μεγάλα γὰρ φέρω κακά.
Κρ. πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλα πήμασιν λέγεις ἔτι;
Αγ. οὐκέτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.
Κρ. ἒ αἴ· μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα καὶ πόλει.
Αγ. ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε,

1348. τόδ' Ald. Sed τάδ' codices plerique cum Grotio.

1353. Vulgo πρόσωπον. Sed, ut similes terminationes evitarem, prætuli πρόσοψιν cum D. Barocc. 3. quo alludit etiam R. πρόσωψιν. Simile est, quod Orest. 250. ita citat Sextus Empiricus viii. 57. τὰς αἱματώδεις καὶ δρακοντώδεις κόρας, contra Mss. et Eustath. ad Il. I. p. 770. 55. = 678. 26.

1354. ὃς ἡμῖν Ald. ὃς πᾶν Grotius cum Mss. omnibus. Quam ferociter hostibus suis insultassent anapæstorum patroni, si Mss. cum Aldina consensissent, aut Phœnissæ in Aldina sola superfuissent!

1355. τίνα λόγον Ald. R. τίνας λόγους Grot. et plures Mss. Facetam lectionem præbet J. τίν' εἴπω λόγον τίνας γόους. Quid tamen, si scripsit Euripides, μῦθον ἢ τίνας γόους, deinde λόγον inter lineas supra μῦθον positum Aldinæ lectioni originem dedit? Vide supra 1329.

1356. ἀρχὴ Ald. ἄρχῃ e Barnesii conjectura recepit Valckenaerius, et insuper οἰχόμεσθ', quod Creonti dant codices, nuncio tribuendum judicat. Perperam φυμένοις J. sed recte ἄρχῃ, ut et unus Musgravii.

1358. πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πήμασι, λέγεις δὲ τί; Sic Ald. πεπραγμένοισιν Mss. quidam cum Grotio. Pro ἄλλοις quidam ἄλλοισι, pro λέγεις Flor. λέγειν. Edidit Brunckius, partim e Valckenaerii, partim e Musgravii conjectura, ἄλλο — λέγεις ἔτι; Paullo propius, ut puto, ad literas accessi, edendo ἄλλα, quod cum solenni errore distraheretur in ἄλλοι, inde ἄλλοις effecere librarii, ut constructionem qualemcunque extunderent. Præterea hanc lectionem in exemplari suo invenisse videtur Cant. dum pro πήμασι scribebat πήματα. Mox τῆς ἀδελφῆς Ald. sed σῆς Grot. et Mss.

1360. Sic Ald. αἶ αἶ vel αἶ αἶ alii. πάθεα καὶ πόλει θροεῖς Grot. sed melior alter ordo. Deinde εἰσακούσατ' Ald. sed contra Mss. fere omnes. Ante παίδων intellige περὶ, ut Sophocl. Antigon. 1182. ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ περᾷ· quod frustra sollicitant nonnulli.

παίδων ὁμοίαις ξυμφοραῖς ὀλωλότων;
Χο. ὥστ᾽ ἐκδακρῦσαί γ᾽, εἰ φρονοῦντ᾽ ἐτύγχανεν.
Κρ. οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμωτάτας·
οἴμοι κακῶν δύστηνος· ὦ τάλας ἐγώ.
Αγ. εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ᾽ εἰδείης κακά.
Κρ. καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;
Αγ. τέθνηκ᾽ ἀδελφὴ σὴ δυοῖν παίδοιν μέτα.
Χο. ἀνάγετ᾽, ἀνάγετε κωκυτὸν,
ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.
Κρ. ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον᾽, Ἰοκάστη, βίου,
γάμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης.

1363. ἐτύγχανον Ald. et omnes, nisi fallor, editiones. Sed ἐτύγχανεν Cant. K. M. Vide ad Orest. 596.

1365. Hunc versum a Mss. abesse notat Scaliger; et poterat sane abesse sine damno.

1366. τούτοισιν Ald. τούτοισί γ᾽ codices plerique, recte, ut infra 1578. εἰ τὰ τέθριππά γ᾽ ἐς ἅρματα λεύσσων· ubi τέθριππά δ᾽ ἐς (sic) J. τέθριππά τ᾽ ἐς Bodl. unus. τέθριππά γ᾽ εἰς C. Cant. M. Philemon Corinthia apud Stobæum cvi. p. 567. 52. (cviii. p. 449. Grot.) Εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισιν εἰδοίης κακὰ, Ἄσμενος ἔχοις ἂν, Νικοφῶν, ἃ νῦν ἔχεις· ubi legendum fortasse, εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισί γ᾽ εἰδείης κακά. Barbarum est εἰδοίης, quod et in nostro habet D. Attici enim non habent εἴδω indicativum, sed optativum et subjunctivum quasi ab εἴδημι formant. Ceterum recte observat Hermannus ad Aristoph. Nub. 399. (401.) librarios sæpe male addere hanc particulam, sæpe omittere. Ibi enim duo Mss. probæ notæ dant, οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ᾽ ἐπιορκεῖ. In Sophocl. Aj. 1378. σὸν ἆρα τοὖργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται, utraque Juntina et Ms. Trin. σὸν γὰρ ἄρα habent; lege igitur, σόν γ᾽ ἆρα τοὖργον. [Verissime Porsonus, mireque abutitur hoc Sophoclis loco Heindorfius ad Platon. Protag. p. 484. *G. H. S.*] Supra γὰρ ἆρ᾽ pro γ᾽ ἄρ᾽ L.

1367. δυσποτμώτερα et supra βαρυποτμωτάτας dant Mss. quidam. δυσποτμότατα M. ο in utroque Aldus, pro ω, male. Cum enim πότμος, τέκνον et similia secundum Atticas rationes priorem syllabam corripiant, consequitur, ut comparativa βαρυποτμώτατος, δυσποτμώτερος, εὐτεκνώτατος (Hec. 585. 624.) antepenultimam producant. Menander Misumeno apud Plutarchum de Divit. Amore p. 525. A. Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν᾽ ἀθλιώτερον Ἑόρακας; ἆρ᾽ ἐρῶντα δυσποτμώτερον; ubi Wyttenbachii conjectura, κἀρῶντα, metrum pessundaret.

1370. ἐπὶ κάρα τε J., membr. Scal.

1371. τέρμα sine elisione Ald. C. D. L. membr. τέρμον᾽, quod reposuit Barnesius ex viri docti conjectura, e Voss. 1. protulit Burtonus; sed scripsit, opinor, Voss. 2. Florentinus enim, teste Valckenaerio, habet τερμονίαις ὀκάστη. τέρμὰ (sic) R. τέρμ᾽ Ἰοκάστη τοῦ βίου Grot. e Ms. sic enim Leid. sec. et fere K. Quod si quis erit qui præferat, nihil ei pejus imprecabor, quam ut in Orest. 490. legat, (Mss. enim nonnulli ἐξέπνευσ᾽) Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσ᾽ Ἀγαμέμνων τὸν βίον.

1372. Sic Ald. Grot. membr. R. et, puto, J. L. Σφιγγός τ᾽ αἰνιγμοὺς C. D. Leid. pr. Σφιγγός τ᾽ αἰνιγμῶν M. Σφιγγὸς αἰνιγμούς τ᾽ Flor. K. Leid. sec. unde fecit Valckenaerius

πῶς καὶ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος,
ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου; σήμαινέ μοι.
Αγ. τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς
οἶσθ'· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαὶ,
ὥστ' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα.
ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις
οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,
ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον,
ὡς εἰς ἀγῶνα, μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός·

αἰνιγμοῦ τ', sine causa. Sensus est: 'Sphingis ænigma Iocastæ attulit infelicem cum vitæ tum nuptiarum finem.' Sic in Il. Δ. 155. exclamat Agamemnon, *θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον.* 'Fœdus, quod pepigi, tibi mortis causa est.'

1373. *καὶ πῶς* edd. omnes ante Valckenaerium, et sic K. R. fortasse et Leid. sec. *πῶς δὲ* Flor. unde edidit Valckenaerius, *πῶς δή.* Sed glossa est istud *δὲ*, ut liquet e C. ubi superscriptum est. Ceteri codices magno numero, *πῶς καὶ*, Bodleiani, C. Cant. D. J. L. M. De membranis silet Brunckius, qui tacite edidit *πῶς δή.* Eo nomine *καὶ πῶς* vitiosa est lectio, quod objicientis fere est vel contradicentis, ut modo 1367. Sensus est, 'Dic præterea, quomodo.' Ita solet copula interrogativis *τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος* postponi. Hec. 519. *πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι;* 1055. *ποῖ καί με φυγᾷ πτώσσουσι μυχῶν;* Alc. 846. *ποῦ καί σφε θάπτει;* Aristoph. Pac. 1288. *τοῦ καί ποτ' εἶ;* Sophocl. Aj. 1290. *ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;* Trach. 339. *τί δ' ἐστὶ, τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;* Vertit Brunckius: 'Quid est vero? cur meum sistis gradum?' Quem sensum vereor ut verba admittant. Prima Scholiorum editio, *τοῦ κε τήνδ' ἐφίστασαι* (non *ἐφίστασθαι*, ut Brunckius) *βάσιν.* Lege igitur et distingue, *τί δ' ἐστί; τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;* Nonnunquam inter primam vocem et *καὶ* interponunt *δὲ*, ut Hec. 1191. *τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν Πρόθυμος ἦσθα;* Androm. 396. *τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν;* Iph. A. 1202. *τίς δὲ καὶ προσβλέψεται Παίδων σ' ὅτων ἂν προθέμενος κτάνῃς τινά;* Sophocl. Antig. 772. *μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;* 1314. *ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;* Atque hæc sufficient ad vindicandum Hippol. 92. *Οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι;* quem imperite sollicitavit Brunckius.

1378. *χαλκείοις* Ald. *χαλκοῖς* non pauci Mss. *χαλκέοις* Grot. J. K. Leid. sec. Scal. *ἐκόσμησαν* Ald. sed alterum Grot. et Mss.

1380. Ineptum versum, qui sequebatur, Valckenaerio monente, expunxi: *Δισσὼ στρατηγὼ καὶ διπλὼ στρατηλάτα,* quem frustra defendit Heathius, frustra emendant Kingius et Musgravius.

1381. *μονομαχοῦντ'* Ald. quæ lectio ex duabus conflata est, *μονομάχον τ'* (quam habent Bodleiani, C. D. L. ed. King.) et *μονομάχου τ'*, quam veram esse vidit Piersonus, et e Ms. notavit Scaliger. Valckenaerius confert supra 1345. Heracl. 822. *μονομάχου δι' ἀσπίδος Διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας.* Locum ex Aristophanis Phœnissis apud Athen. iv. p. 154. E. paullo emendatiorem apponam, quam quomodo Heringa correxit: *Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω, Ἄρης κατέσκηψ', ἕς τε μονομάχου πάλης Ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσι.* (*στῆναι εἰς ἀγῶνα,* ut *ἐς δίκην ἔστην* Iphig. T. 968. *στάντα ἐς ἀρχὴν* Herodot. iii. 80. *εἰς ἔριν ἔστης* Archias Anthol. iii. 8. 3. *ἐς κρίσιν ἵστασθε* Julian. Cæs. p. 319. B.)

βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἧκε Πολυνείκης ἀράς·
ὦ πότνι' Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, καὶ ναίω χθόνα,
δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον.
Ἐτεοκλέης δὲ, Παλλάδος χρυσάσπιδος
βλέψας πρὸς οἶκον, ηὔξατ'· ὦ Διὸς κόρη,
δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσὸς ὣς, Τυρσηνικῆς
σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης,
ἦξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.
κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν,
ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας·
ἦσσον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην.

1386. Tres versus, quos post hunc addunt Aldus et Mss. delevi, Valckenaerii judicium secutus: *αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν. πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση· κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.* In primo *αἰτῶν*, quod conjecit Canterus, habet K. ex emendatione ejusdem manus. In secundo *ὅσα* Cant. K. M. Leid. sec. *ὀὰ* Flor. ex Æschyli Pers. 116. ut notat Valckenaerius. In tertio *διδόντες* Mss. non pauci, *διαδιδόντες* Leid. pr. *ἐνδόντες* K. Leid. sec. Agnoscit tamen hos versus Scholiastes, cujus verba fortasse vix digna, quæ corrigantur, judicabit lector. *λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν τῆς τύχης ἡ δίκη ἦν.* Lege: *λείπει γὰρ το ἕνεκεν. ἕνεκεν τῆς τύχης, ἡλίκη ἦν.*

1388. *ηὔχετ'* Ald. *ηὔξατ'* Mss. plerique.

1392. Sic cum Musgravio dixtinxi. Vulgo *ἀφείθη πυρσὸς, ὡς.* Sed Tyrrhenicam tubam heroicis temporibus usitatam fingunt tragici, Æschylus Eumen. 570. Sophocl. Aj. 17. Rhes. 991.

1394. *ἀλλήλους* Cant. M. non male.

1396. *ἔγχη*, quod addit Aldus post *ξυνῆψαν*, omittunt Mss. Gregorius Nazianzen. t. ii. p. 28. D. *Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν, Ὡς ἂν μιμήσωμαί τι τῆς τραγῳδίας,* (nota metricam boni episcopi peritiam) *Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασι, Συνῆπτον·* unde conjicit Valckenaerius, hic lectum fuisse a Gregorio senarium, *Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασι*, et comparat Stat. Theb. xi. 530.

1398. *ἐξολισθαίνοι* omnes edd. et Mss. Formam, quæ sola antiquis in usu fuisse videtur, reposui. Sophocles apud Suidam v. *ὡς· Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει.* Comicus ignotus apud Plutarch. Erot. pag. 769. B. *Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον.* Priorem locum attulit Dawesius. Quin etiam in oratione soluta et apud scriptores non adeo ve-

εἰ δ᾽ ὄμμ᾽ ὑπερσχὸν ἴτυος ἅτερος μάθοι,
λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων.
ἀλλ᾽ εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
πλέων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ᾽ ἱδρὼς,
ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον
ἴχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
τίθησι· Πολυνείκης δ᾽ ἀπήντησεν δορὶ,
πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,
κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
στρατὸς δ᾽ ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
κἀν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
ὁ πρόσθε τρωθεὶς, στέρνα Πολυνείκους βίᾳ
διῆκε λόγχῃ, κἀπέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις, ἀπὸ δ᾽ ἔθραυσ᾽ ἄκρον δόρυ.
εἰς δ᾽ ἄπορον ἥκων δορὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν
χωρεῖ· λαβὼν δ᾽ ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
μέσον τ᾽ ἄκοντ᾽ ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ᾽ Ἄρης
ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ᾽ ἀπεστερημένοιν.

tustos hæc forma non raro occurrit, ut apud Plutarch. t. ii. p. 405. F. *ὠλίσθανεν*. Eandem ex Mss. restituit Perizonius Æliano xii. 46. In Pausania vi. 14. p. 487. ut et in Suida v. *Μίλων*, editur *ὀλισθαίνουσι*, sed *ὀλισθάνουσι* Scholiastes ad Aristoph. Ran. 55. Mirum igitur, *ἀπολισθάνοι* displicuisse Hemsterhusio in Luciano Dial. Mar. xv. 2. p. 326. In Aristophanis Pac. 1165. metrum postulat *οἰδάνοντα* pro *οἰδαίνοντα*.

1401. *κερχνώμασιν* Hesychius, probante Valckenaerio; et sic edidit Brunckius; sed alteram quoque formam agnoscit Hesychius.

1402. *γίγνεσθαι* C. D. Flor. Bodleiani.

1403. *πλέων* pro *πλείων* edidi. Pro *ἐστάλαξ᾽* multi codices *ἐστάλασσ.᾽*

1405. *μεταψαύων* Grot.

1409. *κνήμης τε* Cant. M. Barocc. 1. Scal. lib. P. *κνήμην δὲ* Ald.

1410. *ἐπηλάλαξε* Schol. male.

1413. *λόγχην* vulgo, quod defendi potest, et ad vulgatam lectionem 1099. (1108.) defendendam attulit Valckenaerius. Sed facillime poterat iota adscriptum in *ν* n utari.

1415. *ὡς δ᾽* Aldus et codices quidam, sed pauci. Non usurpatur *ὡς* pro *εἰς* vel *πρὸς*, nisi de personis. Primum hujus Atticismi exemplum apud Homerum exstat Od. P. 218. *ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.*

1417. *μέσον δ᾽* Ald. et multi Mss. sed quod conjecit Valckenaerius, *μέσον τ᾽* habet D.

1418. *χεῖρ᾽ ἀποστερημένοις* Ald. et quidam codices. *χεῖρεστερημένοις*

ἐνθένδε κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων,
εἰς ταὐτὸν ἧκον, ξυμβαλόντε δ' ἀσπίδας,
πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν
εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.
ἀπαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου,
λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,
πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος.
προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλοῦ
καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.
ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας,
ξὺν αἱματηραῖς σταγόσι Πολυνείκης πιτνεῖ.
ὁ δ' ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,
ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
τὸν νοῦν πρὸς αὑτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.

Cant. *ἀποστερημένοιν* D. *ἀποστερημένων* Flor. *ἀπεστερημένοιν* edidit Barnesius ex C. idemque habent L. Leidenses et Scholiastes.

1419. *ἐνθένδε* Valckenaerius pro *ἔνθεν δὲ*. Mox *ἁρπάσαντες* Ald. cum plurimis Mss. etiam *συμβαλόντες* Cant. R. Præterquam vero quod dualis plurali præstat, alia ratio est, quam indicavi ad Hec. 347. Sophocl. Philoct. 533. *ἴωμεν ἤδη, προσκύσαντες τὴν ἔσω Ἄοικον εἰσοίκησιν.* Eurip. Ion. 22. *φρουρὼ παραζεύξασα φύλακας σώματος.* Lege *προσκύσαντε* et *φύλακε*.

1422. *κεὖ πως* Valckenaerius, sed *καὶ* nunquam crasin facit cum *εὖ*, nisi in compositis. Eodem errore lapsus est Hemsterhusius ad Lucian. t. i. p. 486. ubi in Sophoclis loco, *στέργειν δὲ τἀμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην·* ubi corruptum verbum intactum reliquit, sanum *καὶ* in *κεὖ* corrupit. Utrumque errorem secutus est Brunckius fragm. inc. 28. Legendum *τἀκπεσόντα* ex Trincavello. Sed optime locum Hesychii mutilum in v. *κυβευτὴν* restituit Hemsterhusius, ubi misere se torquet Schowius, Auctarium consulere oblitus. Dum de crasibus loquimur, non abs re fortasse erit monere, *καὶ* nunquam cum *ἀεὶ* crasin facere, quod cum ignorabat Piersonus, ad Moerin pag. 105. in Pherecratis versu apud Harpocrat. v. *βωμολόχος· Ἐπειθ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα*, dupliciter peccavit, legendo Κἀεὶ, primo ob causam, quam dixi; deinde, quia hujusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, ut *πανταχοῦ ἀεὶ* Hec. 839. Aristophan. Eq. 565. *διαπαντὸς ἀεὶ* Pac. 397. *ἐνδελεχῶς ἀεὶ* Menand. apud Ammon. v. *ἧς*.

1424. *ἀπαλλαγεὶς* dedi ex J. pro *ἐξαλλαγεὶς*.

1425. *εἰς τοὔμπροσθεν* Leid. pr. *μεταφέρει* M. R. Leid. sec. *ἀναφέρει*, ut Valckenaerius edidit, multi codices. Sed cum Aldus, C. et L. *ἀμφέρει* retineant, non equidem obniterer, si quis id revocaret, et supra 304. legeret *ἀμπέτασον πύλας*.

1428. *σπονδύλοις* Grot. et codices quidam, minus Attice.

1429. *πλευρὰν* codices non pauci.

ὃ καί νιν ἔσφηλ᾽· ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ᾽ εἰς ἧπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
γαῖαν δ᾽ ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλοιν πέλας
πίπτουσιν ἄμφω, κοὐ διώρισαν κράτος.
Χο. φεῦ, φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, ὅσον στένω·
τὰς σὰς δ᾽ ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.
Αγ. ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ᾽ ἐλειπέτην βίον,
ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπιτνεῖ.
τετρωμένους δ᾽ ἰδοῦσα καιρίας σφαγὰς,
ᾤμωξεν· ὦ τέκν᾽, ὑστέρα βοηδρόμος
πάρειμι· προσπιτνοῦσα δ᾽ ἐν μέρει τέκνα,
ἔκλα᾽, ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον
στένουσ᾽, ἀδελφή θ᾽ ἡ παρασπίζουσ᾽ ὁμοῦ·
ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
προδόντ᾽ ἀδελφὼ φιλτάτω. στέρνων δ᾽ ἄπο
φύσημ᾽ ἀνεὶς δύστλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ
ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα,
φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ᾽ ἄπο
προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
ὃς δ᾽ ἦν ἔτ᾽ ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην ἰδὼν,
γραῖάν τε μητέρ᾽, εἶπε Πολυνείκης τάδε·

1438. λαβόντες M. ἀλλήλων Ald. sed ἀλλήλοιν Cant. Leid. pr. Barocc. unus.

1440. Hunc versum Choro, sequentem Creonti tribuit Aldus, sed utrumque Choro Mss. nonnulli. Οἰδίπου σὸς ὢν Ald. Οἰδίπου ὅσον Grot. et sic Mss. quidam. Alii Οἰδίπου γ᾽ ὅσον, sed recte Οἰδίπους ὅσον K. Leid. sec.

1441. ἐκπλήσειν Ald. Grot. et Mss. pauci.

1443. ἐπεὶ τέκνω πεσόντ᾽ ἐλιπέτην βίον Ald. ὡς γὰρ pro ἐπεὶ Flor. J. Leid. pr. πεσόντε τέκν᾽ Flor. πεσόντε παῖδ᾽ J. Laud. Leid. pr. ἐλειπέτην multi.

1445. καιρίους Ald. καιρίας Cant. pro v. l. Leid. pr. M. R. Scal. quod cum Valckenaerio prætuli. Ejusdem ex sententia versum, qui præcedebat, σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδὸς, ejeci.

1453. λυγρὰν Ald. Sed ὑγρὰν Schol. Grot. C. K. L. Leidenses, M. P. R.

1456. ὅδ᾽ ἦν — πρὸς κασιγνήτην δ᾽ Ald. Emendatio est Valckenaerii.

ἀπωλόμεσθα, μῆτερ, οἰκτείρω δὲ σὲ,
καὶ τήνδ᾽ ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρόν·
φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως φίλος.
θάψον δέ μ᾽, ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ, σύγγονε,
ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.
ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
μῆτερ· τίθησι δ᾽ αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι·
καὶ χαίρετ᾽, ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
ἄμφω δ᾽ ἅμ᾽ ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
μήτηρ δ᾽ ὅπως εἰσεῖδε τήνδε συμφορὰν,
ὑπερπαθήσασ᾽, ἥρπασ᾽ ἐκ νεκρῶν ξίφος,
κἄπραξε δεινὰ, διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
ὠθεῖ σίδηρον· ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ᾽ ἀμφοῖν χέρας.
ἀνῆξε δ᾽ ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
οἱ δ᾽, ὡς ἐκεῖνον· ἦν δ᾽ ἔρις στρατηλάταις,
οἱ μὲν, πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
οἱ δ᾽, ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
κἂν τῷδ᾽ ὑπεξῆλθ᾽ Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα,

[1459. s. Versus mollissimi sensus, ut ferreus sit, quem non afficiant suavissime. *G. H. S.*]

1463. γοῦν pro δὴ Aldino omnes Mss. et Teles Stobæi xxxviii. p. 233. 47.

1464. Aut errore aut fraude versum addit Teles, ut Euripidem arguat: καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ. Præterea nullus apud tragicos senarius reperitur, qui ita spondeum in quinto loco dividat, ut καὶ sit pars secunda, præter Æschyl. Suppl. 274. χρανθεῖσ᾽ ἀνῆκε γαῖα μήνη καὶ δάκη, quem corruptum esse nemo non videt. Edd. Ald. Rob. μηνεῖται ἄκη. Comparat Valckenaerius versum e Grotii Excerptis p. 465. ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλὸν, et recte legit φίλης, ut legerat Casaubonus ad Laërtium iv. 25. ubi locus occurrit.

1469. ἐσεῖδε ex Mss. quibusdam edidit Valckenaerius.

1470. ἐκ νεκροῦ Ald. ἥρπασεν νεκροῦ Grot. ἐκ νεκρῶν codices plurimi. [Infra 1593. de eadem re νεκρῶν πάρα. V. not. ad v. 423. *G. H. S.*]

1472. ἐν δὲ τοῖσι. Variam lectionem memorat Scholiastes, σὺν τέκνοις δὲ.

[1477. οἱ μὲν—. Conf. Herodot. viii. 74. extr. *G. H. S.*]

1478. πέλει Cant. M.

1479. Hunc versum spurium esse judicat Valckenaerius et in locum alius jam perditi invasisse.

οἱ δ' εἰς ὅπλ' ᾖσσον· εὖ δέ πως προμηθίᾳ
καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.
κἄφθημεν οὔπω τεύχεσιν πεφραγμένον
Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
κοὐδεὶς ὑπέστη· πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν
φεύγοντες· ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν,
λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας,
οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλοις.
πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

Χο. οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία
δώματος ἥκει· πάρα καὶ λεύσσειν
πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
τάδε πρὸς μελάθροις, κοινῷ θανάτῳ
σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.
Αν. οὐ προκαλυπτομένα
βοστρυχώδεος ἁβρὰ παρηΐδος,

1485. *μυρίων* Ald. *μυρίον* Kingius ex Mss. sic enim Cant. ex emend. C. L. Leidenses. Verbum prorsus omittit J.

1487. *ἔστησαν* J. et Bodl. unus, minus recte.

1491. *φίλους* Ald. et plerique codices. Sed ex membranis Brunckius *φίλοις*, quod citarat Scaliger ad Varronem p. 131. (140. ed. pr.) et legisse videtur in Ms. apud Burtonum.

1495. *δωμάτων* Ald. et codicum pars. *δώματος* Grot. C. L. Leid. sec. quatuor Bodleiani, fortasse et K. R. Deinde *καὶ* pro *γὰρ* ex Flor. vestigiis dedi, *παρακελεύσειν*.

1496. *σώματα* J. et mox *ἤδη τρισσῶν* M.

1499. *οὐ προσκαλυπτομένα* Ald. et infra cum multis Mss. *προσκλαίω*. Utrumque correxit Grotius. *προκαλυπτομένα* Athenæus i. p. 4. B.

1500. *βοστρυχώδεα* Athen. *βοτρυχώδεος* R. unde non deerunt fortasse qui duo versus in unum hexametrum conjungant et legant *βοτρυώδεος*. Πλοχμοὶ *βοτρυόεντες* dixit Apollonius Rhodius ii. 679. Legitur quoque *βότρυς* pro *βόστρυχος* in epigrammate Anthol. HSt. V. p. 394. et alio loco, qui mihi non est hodie in promtu. [In exemplari olim Heyniano Porsonus ad "alio loco" hoc notavit: "vii. p. 464." *G. H. S.*] Sed hic usus Euripide recentior videtur.

οὐδ᾽ ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
Φοίνικ᾽, ἐρύθημα προσώπου,
αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ᾽ ἐμᾶς,
στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς,
ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον.
αἶ αἶ, ἰώ μοι.
ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ᾽ ἐπώνυμος.
ὤ μοι μοι, Θῆβαι·
σὰ δ᾽ ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος
Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρανθεὶς
αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.
τίνα δὲ προσῳδὸν,
ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ
δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος,
ἀνακαλέσομαι,
τρισσὰ φέρουσα τάδ᾽ αἵματα σύγγονα,
ματέρα καὶ τέκνα, χάρματ᾽ Ἐριννύος;
ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
τᾶς ἀγρίας ὅτε
δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω,

Totum locum, ut editur, (præter *προκαλυπτομένη*) citat Eustathius ad Od. A. p. 1420. 64. (61. 22.)

1503. *αἰδουμένα* Ald. sed *αἰδομένα* ex K. dedit Kingius, et sic J. M. In Burtoni nota legendum videtur *αἰδουμένα*. Mox 1505. malim *στολίδος—τρυφάν*.

1507. *αἶ* quater aliqui Mss. *μοι* bis Ald. et Mss. quidam. Deinde *ἰὼ* 1508. et *ἰώ μοι* 1509. codices nonnulli, sed non Aldus.

1511. *Οἰδιπόδαο* Ald. cum Mss. quibusdam hic et infra 1519. sed recte alii. Inter *κρανθεὶς* Aldinum et *κραθεὶς* variant Mss. Quidam utramque lectionem memorant.

1513. *δὲ* addidit Grotius, et habet C.

1515. *ὦ* secundum omittunt Aldus et Grotius.

1517. Certissima Musgravii est emendatio pro *αἱμακτὰ*, quod habent Aldus et in textu Augustanus. In plerisque, *τ. φ. τάδε σώματα*, in K. Leid. sec. ut edidit Kingius, *τ. φ. γε σώματα*, alii etiam corruptius.

1521. *δυσξυνέτου ξυνετὸν μέλος ἔγνω* Ald. Sed *δυσξύνετον* Schol. Augustani. *ξυνετὸς* Mss. plures. *ἔγνως* Grot. et Mss. plurimi; male; nondum enim patrem alloquitur. Nempe *σ* ex proximo adhæsit. Hesychius: *Ὑποῤῥάπτεις λόγους. συντίθῃς.* ubi ne quis variam lectionem Alcest. 548. sibi fingat, deleat *σ* male repetitam et *υ* in similem literam *ν* mutet.

Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας.
ἰώ μοι πάτερ·
τίς Ἑλλὰς, ἢ τίς βάρβαρος,
ἢ τῶν πάροιθεν εὐγενετᾶν ἕτερος
ἔτλα κακῶν τοσῶνδ'
αἵματος ἀμερίου
τοιάδ' ἄχεα φανερά;
τάλαιν', ὡς ἐλελίζω·
τίς ἄρ' ὄρνις ἢ δρυὸς ἢ
ἐλάτας ἀκροκόμοις
ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα
μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς
ἀχήσει ξυνῳδός;
αἴλινον αἰάγμασιν ἃ
τοῖσδε προκλάω,
μονάδ' αἰῶνα διάξουσα, τὸν ἀεὶ
χρόνον ἐν λειβομένοις δακρύοις·
τίν' ἰαχήσω;
τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας
σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βαλῶ;

1523. *μοι* semel Ald. bis K. R. Deinde *πάτερ* recte. Male *μάτερ* (debebat *μᾶτερ*) e Mss. quibusdam Kingius. *μᾶτερ* ed. Valck.

1524. *ἢ* Ald. et codices plerique sine *τίς*, *τίς* sine *ἢ* membr. unde *ἢ τίς* edidit Brunckius.

1525. *προπάροιθεν* Ald. et Mss. complures, sed ex nonnullis *πάροιθεν* edidit Kingius; recte, opinor. Versus, ut ego distribui, est iambelegus.

1526. *τόσων δι'* Ald. sed *τόσωνδ'* vel *τοσῶνδ'* plerique Mss.

1529. *ἐλελίζει* Ald. multi Mss. et Eustathius ad Il. A. p. 125. 28. (94. 37.) *ἐλελίζω* Leidd. C. et alii. *οἷ' ἐλελίζω* partim ex conjectura dedit Brunckius.

1530. *τίς τ' ἄρ'* ex C. (cui pauci alii consentiunt) edidit Barnesius. Quod plerique codices habent, *ἢ* ante *δρυὸς* addidit Grotius.

1533. *μονομάτερος* Ald. et magna pars codicum; *μονομάτωρ* Grot. *μονομάτορος* Flor. M. et, credo, alii. *ὀδυρμῶν ἐμῶν* Brunckius, ut scilicet certam Musgravii in sequente versu, *ἀχήσει* pro *ἄχεσι*, vitaret emendationem. *ἄχαισι* duo Mss. apud Burtonum.

1537. *μόνα δ'* prave distinguunt Aldus et multæ edd.

1538. *δακρύοις· τίν'* est emendatio Musgravii. Codices habent aut *δάκρυσιν* aut cum Aldo *δακρύοισιν*.

1540. *πρᾶτον* Grot. casu, ut opinor; nemo enim alius editorum id videtur invenisse in Mss.

[1541. *βαλῶ*. Al. *βάλω*. Nostrum antegressis futuris melius respondet. *G. H. S.*]

ματρὸς ἐμᾶς διδύμοις
γάλακτος παρὰ μαστοῖς,
ἢ πρὸς ἀδελφῶν
οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν;
ὀτοτοὶ, ὀτοτοί. λεῖπε σοὺς δόμους,
ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ
γεραιὲ, δεῖξον, Οἰδιπόδα,
σὸν αἰῶνα μέλεον· ὃς ἐπὶ δώμασιν
ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν,
ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν.
κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων,
γηραιὸν πόδα δεμνίοις
δύστανος ἰαύων;

Οι. τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι
τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς
λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων,
οἰκτροτάτοις δακρύοις,
πολιὸν, αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον,
ἢ νέκυν ἔνερθεν,
ἢ πτανὸν ὄνειρον;
Αν. δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσει,
πάτερ. οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει
φάος, οὐδ' ἄλοχος, παραβάκτροις

1542. *ματέρος* Ald. et *ἐν διδύμοις*, pro quo Kingii conjecturam, *ἢ διδύμοις*, recepit Brunckius. Sed *ἐν* recte omittit J.

1545. *νεκρῶν* Ald. sed *δισσῶν* plerique Mss.

1546. *ὀττοτοὶ* semel Ald. altero omisso. **λεῖπε** Ald. **λίπε** quidam Mss. et omnes infra 1696. cum Aldo; sed recte **λεῖπε** Valckenaerius ad Hippol. 34.

1548. **Οἰδίπου** Ald.

1551. *μακρόπουν* edd. Barnes. King. ex Mss. nonnullis.

[1552. s. Interpung. *ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων γηραιὸν πόδα, δεμνίοις*—. *G. H. S.*]

1554. *δύστανος* pro *δύστανον* e Ms. notavit Scaliger, idque conjecit Valckenaerius. Idem mendum sustulere Mss. supra 1336.

1555. *τί δ'* quidam codices, et 1556. *ἐξάγεις* D. R.

1563. *ὦ* ante *πάτερ* addidit Kingius, et in sequentibus multos errores commisere viri docti, ut systema anapæsticum efficerent.

1564. *ἃ παρὰ βάκτροις* Ald. sed *παραβάκτροις* Cant. J. *ἃ* transponunt C. Cant. J. K. L. M. *τυφλὸν* pleri-

ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν
αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὤ μοι.
Οι. ὤ μοι ἐμῶν παθέων,
πάρα γὰρ στενάχειν, καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.
τρισσαὶ ψυχαὶ ποίᾳ μοίρᾳ,
πῶς ἔλιπον φῶς, τέκνον, αὔδα.
Αν. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν,
ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς ἀλάστωρ,
ξίφεσιν βρίθων,
καὶ πυρὶ, καὶ σχετλίαισι μάχαις,
ἐπὶ παῖδας ἔβα τοὺς σοὺς, ὦ πάτερ.
Οι. ὤ μοι αἲ αἴ. Αν. τί τάδε στενάχεις;
Οι. ὤ μοι τέκνα. Αν. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας,
εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
ἀελίου, τάδε σώματα νεκρῶν
ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας.
Οι. τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων φανερὸν κακόν·
ἁ δὲ τάλαιν' ἄλοχος τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;
Αν. δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τιθεμένα,
τέκεσι μαστὸν ἔφερεν, ἔφερεν,

que codices, sed τυφλόπουν cum Aldo J. K.

1567. ᾦ μοι μοι Ald. ἐμῶν omittunt quidam.

1568. στενάζειν multi Mss. alii cum Aldo omittunt καὶ, quod restituit Grotius.

1570. Sic dedi pro φάος, ὦ τέκνον.

1572. ὁ σὸς Ald. Mox ante σχετλίαισι M. addit φονίαις, quod in textu habet J. pro σχετλίαισι, suprascriptum Cant. Deinde τοὺς ante σοὺς omittunt Ald. et plures Mss.

1576. ἰώ μοι. αἴ. αἴ. Ald. deinde καταστένεις Ald. et plures Mss. sed στενάχεις Grot. K. Leid. sec.

1577. ὤμοι omittunt Ald. et Mss. quidam. ὦ μοι μοι addidit Grotius. Omittunt etiam ἂν Ald. et codices plerique; addunt Grot. K. ut credo, Leid. sec. habet et Cant. sed suprascriptum.

1579. In hoc versu desinit R.

1580. αὐγαῖς σαῖς Ald. et Mss. plerique; sed σαῖς ejecit Valckenaerius, Leid. sec. auctore.

1581. 2. Sic recte divisit Aldus in duo dactylicos, tetrametrum et hexametrum. Ex Marklandi præscripto ad Suppl. 649. (δὲ cum K. omisit Kingius, tanquam α Doricum pro η corripi posset) edidit Brunckius ἁ δὲ τάλαιν' ἄλο- | χος τίνι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ; Suavissimi versus!

1583. τεθειμένα Ald. τιθεμένα edd. Grot. King. K. Leidd. et alii. γοερὰ φανερὰ vel φανερὰ γοερὰ et πᾶσι habent Mss. fere omnes; sed φανερὰ omittunt K. Leid. sec. παῖσι dant Grot. K. Leid. sec.

ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα.
εὗρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα,
λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, λόγχαις
κοινὸν ἐνυάλιον
μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους,
μαρναμένους, ἐπὶ τραύμασιν αἵματος
ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν, φονίαν,
ἂν ἔλαχ' Ἅιδας, ὤπασε δ' Ἄρης.
χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἴσω
σαρκὸς ἔβαψεν, ἄχει δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισι.
πάντα δ' ἐν ἄματι τῷδε συνάγαγεν
ἁμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς,
ὦ πάτερ, ὃς ταῦτα τελευτᾷ.
Χο. πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου δόμοις

1585. *ἱκέταν* Ald. cum Mss. plerisque. *ἱκέτιν* Grot. D. K. Pro *αἰρομένα* Cant. *αἰωρομένα*, Schol. *ὀρομένα.*

1589. *δμαύλους* conjicit Musgravius. Si quid mutandum, quod non puto, melius esset, *λέοντε συναύλω.*

1594. *ἔβαψεν*, quod primus pro *ἔπεμψεν* restituit Valckenaerius, habent Mss. Bodleiani apud Burtonum, C. D. J. L. Leid. pr. M. Hujus verbi exempla ex Æschyl. Prom. 862. Agam. 1011. Sophocl. Aj. 94. Lycophr. 1121. et aliunde jam attulere alii. Eustath. ad Od. Z. pag. 1554. 7. (250. 36.) *τὸ δὲ εἶσι κατ' οὔρεος ἀττικὴν ἔχει σύνταξιν. ὡς καὶ τὸ, κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε ξίφος.* Deinde *ἄγχι*, quod pleræque editiones habent, primus edidit Canterus ex conjectura, ex Mss. fortasse Grotius, sic enim D. K. L. *ἄγχη* C. *ἄγχει* M. *ἄχι* Cant. pro v. l. *ἄχη* August. Laud. *ἔχει* membr. unde fecit Brunckius *ἔγχει·* sed transposuit *τέκνων δ' ἔγχει*, ob metrum scilicet, quod nihilo melius hac medicina fit. Metro quoque consulens Musgravius conjecit *λόγχῃ.* Nimirum integros anapæstos efficere volebant; ideo multum, sed frustra, et hic et alibi laborarunt. Cum *ἄχει* habeant Ald. Barocc. unus, Cant. J. et mox *τέκνοισι* (vel *τέκνοισιν*) Ald. cum Mss. fere omnibus, sic edidi, et verba in duo hexametros distribui. Sin *ἔγχει* cum Brunckio præfers, lege *ἔβαψ'.*

1595. *ἤματι* Ald. et *μήτηρ* supra 1589. Utroque loco Dorismum præbent codices quidam. *αἵματι* pro v. l. Cant. Ad finem hujus versus *ὦ πάτερ* rejiciunt Ald. et plerique codices; infra ponunt Grot. K. Leid. sec.

1596. *δώμασιν* Mss. non pauci.

1597. *ὃς τάδε* Ald. et fere omnes Mss. *ὅστε* Grot. *ὅς γε* K. Leid. sec. *ὃς τάδ' ἐπιτελευτᾷ* Barocc. unus. Edidi *ταῦτα* pro *τάδε*, quæ verba sæpissime confunduntur. Supra 393. *ἀτὰρ τί τάδε* Cant. J. et pro v. l. M. infra 1775. *ἀτὰρ τί τάδε* Cant.

1598. *κατῆρξεν* Ald. et membr. *ὑπῆρξεν* fere omnes Mss. E Leid. pr. edidit Valckenaerius, *πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις*, sed alter

τόδ' ἦμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.
Κρ. οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὡς ὥρα τάφου
μνήμην τίθεσθαι· τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων
ἄκουσον· ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης παῖς σὸς, γάμων φερνὰς διδοὺς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι.
σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, οὐ μή ποτε,
σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν πόλιν.
ἀλλ' ἐκκομίζου· καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω,
οὐδ' ἐχθρὸς ὤν σοι, διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας
τοὺς σοὺς, δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.
Οι. ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον
καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·
ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,
ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
φονέα γενέσθαι πατρὸς, ὦ τάλας ἐγώ.
ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ

ordo melior, ut liquet ex Electr. 213. ipso citante: *πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει.* Sed mendi origo patet ex J. *πολλῶν ὑπῆρξε κακῶν Οἰδίπου.* Porro *δόμος* Scal. *τέκνοις* Barocc. unus, J.

1601. *τῶνδ'* sine *δ'* Ald. et Mss. quidam. *τόνδε δ', Οἰδίπου, λόγον* Scal. e Ms. ut opinor.

1603. *παῖς σὸς* pro *σὸς παῖς* omnes Mss. etiam Flor. apud Burtonum, licet a Valckenaerio omissus.

1606. Accii locum e Phœnissis apud Nonium v. 'vastescant' citat Valckenaerius: 'Jussit proficisci exilium quovis gentium, Ne scelere tuo Thebani vastescant agri.'

1609. *σὸς* Ald. *σοι* plerique Mss.

1612. *τλῆμον* D. quod confirmare videatur Valckenaerii conjecturam, *ὦ τλῆμον.*

1613. Suspectum istud *ὃν* propter *μ'* in versu sequenti. Occurrit quidem *ἣν—τήνδε* bis Androm. 651. 710. sed uterque locus mendosus videtur. [Conf. not. ad Demosthen. p. 86. 6. *G. H. S.*] Legerim cum interrogatione, *οὔ, καὶ πρὶν εἰς φῶς.* Mox *μητρὸς* omittunt Cant. J. M. *ἔτι* in fine addunt Cant. M. quod si admiseris, distingues post *γονῆς*, et junges *ἔτι ἄγονον.* Sed *ἔτι* aliquando a librariorum liberalitate provenit, ut infra 1634. *οὐκ ἔτ' ἐστί μοι* D. Hoc Valckenaerius recte interpretatur 'nondum natum' ex Aristophanis imitatione Ran. 1214. *ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, Ἀπόλλων ἔφη Ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.* Zenodotus Epigrammate apud D. Laërtium vii. 30. *εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος.* Pro *ἦν* Suidas v. *Κάδμος* habet *ὅν.* Lege: *εἰ δὲ πάτρᾳ Φοίνιξ σὺ, τίς ὁ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κάδμος Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα;*

κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με
μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βοράν·
οὗ σωζόμεσθα· Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν
ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τέ μοι
δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην·
κτανὼν δ' ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ,
εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος,
παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον, οὓς ἀπώλεσα,
ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου καὶ παισὶ δούς.
οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ,
ὥστ' εἰς ἔμ' ὄμματ' εἴς τ' ἐμῶν παίδων βίον
ἄνευ θεῶν του ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ;
ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν, σάφ' οἶδ' ὅτι.
ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι.

1617. *δυσδαίμονα* Ald. *πεφυκέναι* Grot. et codices, puto, omnes.

1619. *ἀθλίαν* C. D. K. L. Leidd.

1622. 3. In loco corrupto Aldinam retinui lectionem. *δουλευσεταί μοι* K. acuto supra *ευ* deleto. *δουλεύσεταί μοι* J. *ε* supra *αι* addito. *δουλεῦσαί τε με* membr. *δουλεύσοντά τοι* conjicit Valckenaerius; *δουλεῦσαί μέ τοι* Musgravius, quod edidit Brunckius. Mox *δαίμων Πόλυβον ἐξέδωκεν* Leid. pr. *Πόλυβον ἐξέδωκεν* sine *δαίμων* C. D. L. quatuor Bodleiani. *Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν* K. Leid. sec. *δέδωκε* membr. pro *ἔδωκε*. Lego, *ἀλλὰ δουλεύσοντά με Μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.* *Μοῖρ'* initio versus elisum occurrit [*Μοῖρ'* initio versus elisium occurrit etiam in Sophocl. Œd. Col. 1546. *Erfurdt.*] in Moschionis Telepho apud Stobæum Ecl. Phys. p. 127. Grot. *ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη Μοῖρ', ὦ λιταῖς ἄτρωτε δυστήνων βροτῶν, Πάντολμ' ἀνάγκη, στυγνὸν ἣ κατ' αὐχένων Ἡμῶν ἐρείδεις τῆσδε λατρείας ζυγόν·* ubi Grotius recte addiderat *ὦ*, sed pro sua metri peritia expulit Schowius p. 152. Deinde erat *πᾶν τὸ λῆμ' ἀνάγκης*, unde *πᾶν τλῆμ'* effecit Grotius, verbo novo conficto. *τῆσδε* pro *τῆς τε* recte citat Ruhnkenius ad H. in Cer. 217. Occurrit *πάντολμος ἀνάγκη* in epigrammate Antholog. i. 47. 4. p. 69. HSt. iii. p. 239. Brunck. *ἀσχήμων ἔνδεια καὶ ἁ πάντολμος ἀνάγκη.* Ibi verbum non Græcum *αἰσχήμων* in aliud non melius *αἰσχρήμων* mutavit Brunckius.

1630. Hunc et quinque sequentes propter vocem *βίον*, qua finiuntur 1629. 1635., omittunt Flor. (apud Burtonum hic, apud Valckenaer. supra ad 360.) L.

1633. *ζῶσα γὰρ* Ald. membr. et alii. Sed *ζῶσά γ' ἂν* non pauci, quomodo dedere Grotius et Kingius. *ζῶσα γὰρ ἂν* Barocc. unus.

ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον;
πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
ἀποκτενεῖς γὰρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ
κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς
οὐκ ἂν προδοίην, οὐδέ περ πράσσων κακῶς.
Κρ. σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ,
ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
νεκρῶν δὲ τῶνδε τὸν μὲν εἰς δόμους χρεὼν
ἤδη κομίζειν· τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν
ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.

1638. Sic Aldus et codices plerique. *οὐ μὴν γ' ἑλίξας* edidit Valckenaerius, *γ'* auctoritate membranarum et trium aliorum omisit Brunckius; male uterque. Sæpe additur *γε* in eadem sententia cum *ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μὴν*, sed nunquam, nisi interposito alio verbo, ut breviter monui ad Hec. 403. [Causa hujus rei non obscura est. Enclitica enim subjici debet voci, ad quam refertur: non refertur autem ad *μήν*. *G. H. S.*] Euripides Alope apud Etymol. M. p. 420. 16. *οὐ μὴν σύγ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ἠδέσω.* Male editur *οὐ μή.* Sophocl. Œd. T. 987. *καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.* Ita postulat metrum (secundam enim corripit *μέγας*) idemque conjecit nescio quis in editione Londinensi a. 1746. sed neglexit Brunckius. Aristoph. Av. 639. *καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι Ὥρα 'στὶν ἡμῖν*, citat Plutarchus Nicia p. 528. A. *νυστάζειν* ΓΕΠΩΩΡΑ *'στὶν ἡμῖν.* Dele *ω* male repetitum, et Π verte in ΤΙ, habebis, *νυστάζειν γ' ἔτι Ὥρα 'στὶν ἡμῖν.* Chionides apud Suidam v. *ἄγνος· καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ.* Vulgo *τε* pro *γε*. Cycl. 541. *καὶ μὴν λαχνῶδές γ' οὖδας ἀνθηρᾶς χλόης*, non *λαχνῶδες τοὖδας*, crasi prorsus ignota. Legitur quidem in nostri Electr. 982. *καὶ μήν γ' ἀμύνων πατρὶ δυσσεβὴς ἔσει.* Sed optime *καὶ μή γ' ἀμύνων* Reiskius. Quæ sequuntur, sic corrige: *Ορ. ἐγὼ δὲ μητρὶ τοῦ φόνου δώσω δίκας. Ηλ. τῷ δ' αὖ, πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν.*

[1640. *οὐδέ περ πράσσων κακῶς.* V. not. ad Demosthen. p. 100. 10. *G. H. S.*]

1641. Sic recte Valckenaerius pro *σοί τ'*.

1644. Ald. et Mss. *τόνδε δ' ὃς* (*τόνδ' ὃς* Ald.) *πέρσων πόλιν Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε Πολυνείκους νέκυν·* ubi *σὺν ἄλλοις* cum sit valde frigidum, *σὺν ὅπλοις* conjicit Kingius, recepit Brunckius. Vulgatum defendit Valckenaerius ex Herc. Fur. 1166. *ἥκω σὺν ἄλλοις, οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς Μένουσιν ἔνοπλοι.* Sed ibi *σὺν ἄλλοις* non absolute ponitur. *σὺν ὅπλοις* igitur recipiendum esset, nisi tota clausula spuria esset. Quis enim dixit *πόλιν πατρίδα*? Deinde summa cum brevitate mandata sua dat Creon, neque rationibus reddendis immoratur. Præterea si rationem reddidisset, quare Polynicen sepultura privarit, rationem quoque reddidisset, quare Eteoclem honorarit, ut facit apud Æschyl. Theb. 1015—1032. Sophocl. Antig. 194—206. Nec mirum hunc locum interpolari, cum integer Sophoclis versus ex Antig. 29. in omnes Mss. post 1648. mox irrepserit: *ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.* Pro *ἤδη* J. habet *δμῶας.*

1645. *ἐκβάλλετ' ἄταφον* Barnes. ex conjectura pro *ἐ. ἄθαπτον* Aldino. Et *ἄθαπτον* quidem omnes Mss. *ἐκ-*

κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ,
ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.
σὺ δ', ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν,
κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω.
καὶ παρθενεύου, τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν
μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.
Αν. ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς·
ὥς σε στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον.
οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρύ·
ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ.
ἀτάρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;
τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
Κρ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε.
Αν. ἄφρονά γε, καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπίθου τάδε.
Κρ. πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;

βάλετ', ut edidit Valckenaerius, Bodleiani, Cant. J. L. Deinde *κηρύξατε* Ald. Cant. J. M. unde conjici posset *κηρυξάτω*, ut *κήρυξ* subaudiatur; sed melius *κηρύξεται*, quod dant alii codices, et interpretatur Scholiastes *κηρυχθήσεται*.

1649. *τριπτύχων* Ald. *τριπτύχους* Grot. et Mss. plerique. *νεκρῶν γόους* Ald. *θρήνους νεκρῶν* codices multi.

1651. *εἰσιοῦσαν* Ald. membr. *ἐπιοῦσαν* Grot. et codices plerique; quod intactum reliquisse Valckenaerium miror, Brunckium non miror. Neque prodest Marklandi et Heathii sententia, pronunciandam scilicet hanc vocem quasi trisyllabam. Nunquam enim hoc fit, nisi in vocali ε, neque id in omnibus; e. g. *ἡδέως* et *πρακτέον* nunquam in disyllabon contrahuntur. Edidi igitur e lib. P. *ἰοῦσαν*, nec puto *ἐπιοῦσαν ἡμέραν*, utpote sermoni proprius, dicturos tragicos; librarios autem facillime scripturos. Sic pro *τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος* Aristoph. Thesm. 877. citat Scholiastes ad Hec. 225. *τῆς ἐπιούσης ἡμέρας*. Sed, ubi verbum *ἐπιοῦσαν* adhibent tragici, *ἡμέραν* circumlocutione exprimunt, ut Med. 356. *εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ*. Rhes. 331. *πέποιθα· δείξει τοὐπιὸν σέλας θεοῦ*. Noster apud Stobæum cxxii. p. 499. Grot. *οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν Ποθοῦσ'*. In Rheso 995. et verbum et nomen variatur: *ἡμέραν ἐλευθέραν Ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν*. Sic *ἡλίου τέλλοντος* pro *ἀνατέλλοντος* dixit Sophocles Electr. 699.

1653. Sic e Barnesii conjectura edidit Valckenaerius pro *ἀθλίοις*. [Conf. not. ad Orest. 352. *G. H. S.*] Mox 1655. *κακὸν* Flor.

1661. *ἐπίθου* notarat Scaliger, et e C. edidit Valckenaerius pro *ἐπείθου*.

1662. *ἐκτελεῖν* Mss. plerique cum Grotio; sed *ἐκτελεῖν*, nisi fallor, non est verbum Euripideum. Aldinum *ἐκπονεῖν* retinent J. M. membr.

Αν. οὐκ, ἢν πονηρά γ' ᾖ κακῶς τ' εἰρημένα.
Κρ. τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;
Αν. οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.
Κρ. εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν.
Αν. οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.
Κρ. καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω.
Αν. τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς;
Κρ. ἄταφος ὅδ' ἁνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται.
Αν. ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
Κρ. σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.
Αν. ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.
Κρ. λάζυσθε τήνδε, κεἰς δόμους κομίζετε.
Αν. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.
Κρ. ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.
Αν. κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.
Κρ. ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
Αν. ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
Κρ. μάταια μοχθεῖς, οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
Αν. σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.
Κρ. ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀποῤῥήτων πόλει.
Αν. ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.
Κρ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.
Αν. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.
Κρ. οὐκ εἰς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κτήσει γόοις.
Αν. ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτέ;

1663. *πονηρά τ'* Ald. quod per se probum est. Sed melius est, quod dant codices.

1668. *γε* pro *νῦν* M. [*τῷ τάφῳ.* i. e. *τῇ ἀταφίᾳ.* V. not. ad Med. 963. *G. H. S.*]

1670. *ὅδ' ἀνὴρ* edidit Aldus, et sic plures Mss. K. et Leid. sec. *ἀνὴρ ὅδ'*. Sed altera lectio retinenda erat, articulo tantum addito. Nusquam *ἀνὴρ* priorem producit, nisi ubi *ἀνέρος* in genitivo facit. Cum vero *ἀνέρος* Attici nusquam in senariis, trochaicis vel anapæsticis usurpent, priorem vocis *ἀνὴρ* semper corripiant necesse est.

1672. *ἂν* pro *ἄρ'* Ald. contra Mss. fere omnes.

1678. *σῶμ'* pro *τῷδ'* Grot. K. Leid. sec.

1686. Si Heathii conjecturam *οὐδ'* cum Brunckio probas, distinctionem minimam pone post *νέκυν* 1684. Pro *κτήσῃ* J. dat *κτήσεις*, quod ad Atticam formam *κτήσει* alludit. *γόου* Ald. *γόοις* Grot. et Mss.

Κρ. πολλή σ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;
Αν. νὺξ ἆρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν.
Κρ. εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν;
Αν. ἴστω σίδηρος, ὅρκιόν τ' ἐμοὶ ξίφος.
Κρ. τί δ' ἐκπροθυμεῖ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων;
Αν. ξυμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.
Κρ. γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις.
Αν. καὶ ξυνθανοῦμαί γ', ὡς μάθῃς περαιτέρω.
Κρ. ἴθ'· οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν· λεῖπε χθόνα.
Οι. ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.
Αν. ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;
Οι. μέν' εὐτυχοῦσα· τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά.
Αν. καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ;
Οι. πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ.
Αν. ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα;
Οι. ὄλωλ'· ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν.
Αν. οὔκουν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν;
Οι. αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρί.
Αν. οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναίᾳ, πάτερ.
Οι. προσάγαγέ νῦν με, μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
Αν. ἰδοὺ, γεραιᾶς φιλτάτῃ ψαῦσον χερί.

1688. *πολλή γ'* multi Mss. Utrumque probum. Mox *Δαναϊδῶν* multæ editiones. Correxit Valckenaerius.

1691. *ὅρκιον δέ μοι* C. probante Valckenaerio. Sic quidem habet Eustathius, miro errore hunc versum ita citans ad Il. K. p. 809. 15. (730. 23.) *ἴστω Ζεὺς, ὅρκιόν δέ μοι ξίφος.* Sed totum versum, ut editur, laudat ad Il. A. p. 92. 12. (69. 21.)

1692. Aldus et Mss. quidam *ἀπαλλάχθαι*, augmento omisso.

1696. Ald. *λίπε.* Edidit *λεῖπε* Brunckius, auctore Valckenaerio ad Hipp. 34.

1699. *τἀμὰ δ' ἐγὼ* Mss. non pauci, *τἀμὰ δὲ* sine *ἐγὼ* Laud. apud Burtonum.

1701. *θανὼν* pro *πέδῳ* D. Flor. Laud. membr.

1703. *μ'* omittunt Mss. quos secuti sunt Valckenaerius et Brunckius; sed melius retinent alii cum Aldo. Pro *ἓν δ'* C. *ἕν θ'*, Scholiastes *ἦδ'*, quod male, ut parum tragicum, rejicit Valckenaerius. Vide ad Hec. 327. In Æschyli Pers. 492. *ἦδὲ* pro *ἔς τε* præbet Robortellus. *ὤλβισεν* Ald.

1704. *δὴ κᾀμὲ* Ald. et Mss. quidam; *δεῖ κἀμὲ* alii; alii recte cum Grotio *κἀμὲ δεῖ.*

1705. 6. *αἰσχρὸν* et *γενναῖον* conjecit Valckenaerius, edidit Brunckius; sine causa, ut opinor. Male *γενναίᾳ* Ald.

1708. *γεραιᾶς φιλτάτης* Ald. *φιλτάτῃ* vel *φιλτάτη* Bodleiani, C. D. L. Leid. pr. et sic edidi. Valckenaerius mavult *γεραιᾷ φιλτάτης.*

Οι. ὦ μῆτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.
Αν. οἰκτρὰ πρόκειται, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
Οι. Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ;
Αν. τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
Οι. πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.
Αν. ἰδοὺ, θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί.
Οι. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.
Αν. ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
Οι. νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται—
Αν. ὁ ποῖος; ἀλλ' ἢ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;
Οι. ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον.
Αν. ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται;
Οι. ἱερὸς Κολωνὸς, δῶμά θ' ἱππίου θεοῦ.
ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρὶ,
ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.

Αν. ἴθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν·
ὄρεγε χεῖρα φίλαν,
πάτερ γεραιὲ, πομπίμαν
ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
Οι. ἰδοὺ, πορεύομαι, τέκνον·
σύ μοι ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
Αν. γενόμεθα, γενόμεθ' ἄθλιοι

1718. ὁ, ποῖος C. (sic).

1721. δώμαθ' ἱππείου Ald. melius distinxit Valckenaerius. ἱππίου multi Mss. quod hoc solo nomine rectius est, quod iambum pro spondeo præbeat.

1722. Quod in exemplum daturus eram conjecturæ plausibilis, sed non admittendæ, τυφλῷ ποδὶ, ecce id ipsum, ex Ms. ut videtur, notatum a Scaligero. Sane si unus et alter e ceteris accederent, recipiendum esset; perdite enim hanc phrasin amat Euripides. In Hec. 1041. τυφλῷ ποδὶ dixit, et supra 848. τυφλοῦ ποδὸς 1556. 1632. τυφλὴν χέρα 1713. imo etiam audacius πόδα τυφλόπουν 1565.

1724. Vide supra 389. ubi oblitus sum monere, τλήμονος φυγᾶς ἐμᾶς esse in D. Electr. 508. ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις; Mox 1726. γηραιὲ Ald. Grot. sed γεραιὲ satis multi codices; quidam γεραιάν.

1728. πορεύσομαι Laud. Deinde μοι pro μου multi codices, ἀθλίῳ pro ἀθλία non pauci; ἀθλίου Scal. falli enim puto Burtonum, qui ad σύ μου refert. Pro ποδαγὸς Mss. quidam παιδαγωγὸς et ποδαγωγός.

1730. γενόμεθα Ald. γενόμεσθα King. ex Mss. Dedi quoque ἄθλιοι

δῆτα Θηβαιᾶν μάλιστα παρθένων.
Οι. πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.
Αν. τᾷδε, τᾷδε βᾶθί μοι,
τᾷδε, τᾷδε πόδα τίθει,
ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.
Οι. ἰὼ ἰὼ δυστυχεστάτας
φυγᾶς· ἐλαύνειν τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας·
ἰὼ ἰὼ δεινὰ δείν' ἐγὼ τλάς.
Αν. τί τλὰς, τί τλάς; οὐχ ὁρᾷ δίκα κακοὺς,
οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.
Οι. ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλ-
λίνικον οὐράνιον ἔβαν,
παρθένου κόρας

pro ἄθλιαι, quia de se sola Antigone loquitur, et γε delevi cum K. Neque magis reprohendendum ἄθλιοι παρθένων, quam ἄνθρωπος πάντων θηρίων θεαιδέστατος Antiphontis apud Suidam v. θεαιδέστατον, vel νόσων χαλεπώτατος φθόνος Menandri, frustra a Bentleio sollicitatum. 'Dulcissime rerum' et similia apud Latinos abundant. [Scazon in Suida t. i. p. 372. Ὅθ' οὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων. Pausanias x. c. 13. in. Οὗτοι οἱ βίσωνες χαλεπώτατοι θηρίων εἰσὶν ἁλίσκεσθαι ζῶντες. Ælianus V. H. iv. 17. πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμός. ubi al. σοφώτατον, quod non erat cur Perizonius præferret. Galenus t. v. p. 667. s. ed. Lips. ἑδραιοτάτη δὲ καὶ βαρυτάτη τῶν στοιχείων ἐστὶν ἡ γῆ. Catullus iv. in. 'Phaselus ille, quem videtis, hospites, Ait fuisse navium celerrimus.' Florus iii. 10. 2. 'Restabant autem immanissimi gentium Galli atque Germani.' Appuleius Metam. p. 761. Oudend. 'summa numinum.' Alia e Latinis collegit Spaldingius præfat. ad Quintil. t. i. p. lxxxi. cujus interpretationem talium locutionum, vix egentium explicatione, modo ne syntaxi offendaris, vereor ut satis intelligam. Neque solorum superlativorum hæc constructio propria est. Tiberius Illustr. I. ἡ φονίη δακέτων — ἔχις. Adde Callimachi scazontem p. 462. coll. Append. ad Toup. p. 487. Ἐγὼ δὲ πάντων εἰμὶ δενδρέων φαύλη. Alia dedi in Ind. ad Gregor. Cor. p. 1064. sq. G. *H. S.*]

1731. δὴ, ex δῆτα natum, non habet J.

1735. τίθ' Grot. τίθει, πάτερ Mss. plerique, non Ald.

1738. ἐλαύνει Grot. et edd. quædam. Aldus et Mss. fere omnes ἐλαύνων, unde bene Valckenaerius ἐλαύνειν.

1739. δεινὰ prius omittunt codices aliqui. ὁ ante τλὰς addidit Kingius.

1740. τλᾶς, quod bis in vulgatis habetur, barbarum est. Neque τλῆμι, neque τλάω exstat. E membranis τλὰς dedit Brunckius, quibus concinunt alii. Œdipodis verbum repetit Antigone.

1742. ὅς γ' ἐπὶ Grot. et sic pauci Mss.

1743. τ' bis addunt Ald. Grot. sed omittit bona pars codicum.

1744. inchoat αἴνιγμα in ed. Brunck.

αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.
Αν. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.
τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα,
φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,
ὦ πάτερ, θανεῖν που.
ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι παρθένοις
λιποῦσ' ἄπειμι πατρίδος ἀπόπρο γαίας,
ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα.
Οι. φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.
Αν. εἰς πατρός γε συμφορὰς
εὐκλεᾶ με θήσει.
τάλαιν' ἐγώ σου ξυγγόνου θ' ὑβρισμάτων,
ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς,
μέλεος, ὃν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεὼν,
σκοτίᾳ γᾷ καλύψω.
Οι. πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
Αν. ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν.
Οι. σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς—
Αν. κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.
Οι. ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς
ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων.
Αν. Καδμείαν ᾧ
νεβρίδα στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ

1756. μεθήσοι Ald. Mutavit Grotius.

1757. ἐγὼ sine σου Ald. ἐγώ γε Grot. ἐγὼ δὲ Barnes. et King. nescio unde; K. enim ἔγωγε. Secutus sum Musgravium. ἐμῶν τε edidit Brunckius.

1758. νέκυς ἄθαπτος οἴχεται Ald. et plures codices. Sed altero ordine Grot. K. L.

1759. κατθανεῖν multi Mss. Sed καὶ θανεῖν Ald. C. J. alii, ut dedit Grotius.

1762. ἅλις ἔχουσα Ald. male pro ἔχουσι, idque e glossa, quod rejiciunt omnes Mss. ἐμῶν Ald. et longe plures codices; ἐμοὶ quidam et C. pro v. l. ὀδυρμῶν ἐμῶν Eustath. ad Il. E. p. 554. 33. (421. 4.)

1764. κόρους et mox Μαινάδος Ald. Grot. contra Mss. plerosque.

1765. ἵνα τε Ald. Grot. et plures codices; sed ἵνα γε C. Leid. pr.

1767. ὠὴ Ald. ᾧ e C. edidit Barnesius, et sic habent Schol. J. Leid. unus. στολισαμένα L. Scal. Mox θίασσον Ald. ὄρεσ' Grot.

θίασον Σεμέλας
ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα;
Οι. ὦ πάτρας κλεινῆς πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη,
νῦν ἄτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός.
ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι;
τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.
Χο. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1771. ἀχάριστον Ald. et plerique certe Mss. Grotius dedit ἄχαριν, quod habent K. Leid. sec. δοῦσα K.

1772. Hunc versum et sequentem, ut ex Sophoclis Œd. T. 1524. 5. interpolatos, Valckenaerii judicium secutus ejecit Brunckius. Sed mihi, fateor, nimis abrupta videtur sententia, si hos duo demas, et ita incipias, Σφιγγὸς ὃς μόνος κ. sic enim Barnesius pro, Ὃς μόνος Σφιγγὸς κ. Malim igitur alterum retinere, et statuere, ex simili Sophoclis loco alterum in margine primo adscriptum postea in textum irrepsisse: ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω (l. ἔγνων) καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ. In priori versu dedi κλεινῆς pro κλεινοὶ e Paraphraste, D. et Leid. sec. λεύσετ' Ald. λεύσατ' codices quidam.

1774. ναῦ δ' (sic) Ald. δ' omittunt plures Mss. οἰκτρὸς bis Aldus, omisso αὐτὸς, contra Mss. quorum nonnulli οἰκτρῶς. In Grotii ed. οἰκτρὸς, αὐτῆς. Scaliger notavit οἰκτρὸς, αὐτὸς.

1775. ἀτὰρ sine ἀλλὰ Ald. et Mss. nonnulli; sed Grotius et alii Mss. ἀλλὰ γὰρ, et sic J. sed omittit τί. Recte confert Barnesius supra 393.

INDEX AUCTORUM.

INDEX GRÆCUS.

B.

Γ.

Λ.

M.

P.

Σ.

T.

INDEX LATINUS.

FINIS PHŒNISSARUM.

THE FOLLOWING PLAYS OF

EURIPIDES, SOPHOCLES, AND ARISTOPHANES,

are Published separately from their Works, by

RICHARD PRIESTLEY, 143, High Holborn, London.

EURIPIDIS HECUBA, Græce, emendata et brevibus notis instructa. In usum studiosæ juventutis. Edidit Ricardus Porson. Accedunt Indices locupletissimi et Notæ Criticæ G. H. Schaeferi. crown 8vo. *sewed*, 3s. 6d.

EURIPIDIS ORESTES, Græce, emendata et brevibus notis instructa. Edidit Porson. Indices et Notas Criticas adjecit G. H. Schaefer. cr. 8vo. 3s. 6d.

EURIPIDIS PHŒNISSÆ, Græce, emendata et brevibus notis instructa. Edidit Porson; cum Indice et Notis Criticis G. H. Schaeferi. cr. 8vo. 3s. 6d.

EURIPIDIS MEDEA, Græce. Edidit Porson; cum Notis et Indicibus G. H. Schaeferi. cr. 8vo. 3s. 6d.

EURIPIDIS IPHIGENIA IN AULIDE, Gr. et Lat. ex recens. Marklandi, cum ejusdem et Musgravii, Porsoni, Burneii, aliorumque Notis. 8vo. 9s.

EURIPIDIS IPHIGENIA IN TAURIS, Gr. et Lat. ex recens. Marklandi, cum ejusdem et Porsoni, Burneii, Musgraviique Notis. 8vo. 9s.

EURIPIDIS ANDROMACHE, Gr. et Lat. cum Scholiis et Notis Beckii, Burneii, Monkii, Porsoni, etc. 8vo. 8s.

EURIPIDIS CYCLOPS, Gr. et Lat. ex recens. Matthiae, cum Notis Variorum. 8vo. 8s.

EURIPIDIS ELECTRA, Gr. et Lat. cum notis Beckii, Burneii, Porsoni, Seidleri, etc. 8vo. 8s.

EURIPIDIS HERCULES FURENS, Gr. et Lat. ex recens. Hermanni, cum ejusdem, et Beckii, Burneii, Elmsleii, aliorumque Annotationibus. 8vo. 8s.

EURIPIDIS ION, Gr. et Lat. ex recens. Matthiaei, cum Notis Beckii, Burneii, Porsoni, aliorumque. 8vo. 8s.

EURIPIDIS RHESUS, Gr. et Lat. ex recens. Matthiaei, cum Scholiis Græcis et Notis Beckii, Burneii, Musgravii, etc. 8vo. 8s.

EURIPIDIS TROADES, Gr. et Lat. ex recens. Matthiaei, cum Scholiis Græcis et Notis Barnesii, Burneii, Porsoni, Seidleri, etc. 8vo. 8s.

The Scholia to the two last Plays are, for the first time, printed from a Ms. in the Vatican.

SOPHOCLIS PHILOCTETES, Græce, ex recensione et cum Notis Brunckii. Accedunt Scholia Græca, textui nunc primum subjecta. 8vo. 3s. 6d.

SOPHOCLIS ELECTRA, Græce, ex recensione et cum Notis Brunckii. Accedunt Scholia Græca, textui nunc primum subjecta. 8vo. 3s. 6d.

SOPHOCLIS ŒDIPUS TYRANNUS, Græce, ex recensione et cum Notis Brunckii. Accedunt Scholia Græca, textui nunc primum subjecta, et Schæferi Annotatio Integra. 8vo. 3s. 6d.

SOPHOCLIS ŒDIPUS COLONEUS, Græce, ex recensione et cum Notis Brunckii. Accedunt Scholia Græca, textui nunc primum subjecta, et Schæferi Annotatio Integra. 8vo. 3s. 6d.

SOPHOCLIS ANTIGONE, Græce, ex recensione et cum Notis Brunckii. Accedunt Scholia Græca, textui nunc primum subjecta, Schæferi Annotatio Integra, et Index Græco-Latinus. 8vo. 3s. 6d.

ARISTOPHANIS PLUTUS, ex recensione et cum Varietate Lectionis Scholiisque Imm. Bekkeri. Annexæ sunt Virorum Doctorum Annotationes. 8vo. *In the Press.*

ARISTOPHANIS NUBES. *In the Press.* Uniform, and upon the same plan as the last Play.

ARISTOPHANIS AVES. *In the Press.* On the same plan with the two last plays.

ARISTOPHANIS RANÆ. *In the Press.* On the same plan.

*** The Plutus, Nubes, Aves, and Ranæ are the four Plays of Aristophanes that are usually read first, as being the most unexceptionable, and the fittest to put into the school-boy's hands. The last-mentioned of the four Plays is so intimately connected with the subject of the Grecian Drama, that it is already considered a *sine qua non* at the University Examinations, into most of which is introduced something from Greek Tragedy or Comedy.

EURIPIDIS MEDEA.

EURIPIDIS

MEDEA.

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM EMENDATA

ET BREVIBUS NOTIS

EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES REDDENTIBUS

INSTRUCTA.

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDIDIT

RICARDUS PORSON, A.M.

ACCEDUNT

INDICES LOCUPLETISSIMI ET NOTÆ CRITICÆ

G. H. SCHAEFERI.

EX EDITIONE LIPSIENSI,

AN. 1824.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A.M.

SUMTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

1825.

MONITUM.

Ne miremini, Juvenes studiosi, quod hæc fabula sine præfatione exierit. Brevi enim, ut spero, Deo favente, iterum prodibit Hecuba, præfatione et notis aliquanto auctioribus instructa. Interim hoc unum libet monere. Janus Lascaris quatuor Euripidis dramata, Medeam, Hippolytum, Alcestin et Andromachen, Florentiæ literis majusculis impressit, anno circiter 1496. Hanc editionem, cum et rarissima sit, et impenso pretio veneat, summa cum religione, ne dicam, superstitione, contuli; idem in reliquis tribus fabulis facturus, si telam, quam orsus sum, pertexere potero. [A. D. MDCCCI.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.*

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἑψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς [T. II. p. 639. ed. Pauw.] *ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δέ φησι, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀρ-*

* Ed. Lasc. *Ὑπόθεσις Μηδείας Εὐριπίδου.*

Vers. 1. I in *Ἰάσων* et literam cujusque fabulæ initialem omittit Lasc. postea scilicet illuminandam.

4. V. *πρὸς μίαν ἡμ.* Beck.

5. *κρυσοῦν* L.

6. V. *ὁ Κρ. δὴ περ.* Beck. *δὲ* Lasc. Ald.

10. V. *ἀνεψήσασα.* Beck.

12. Eosdem versus e *Νόστοις* habet Scholiastes ad Aristoph. Eq. 1318. et in suo Euripidis codice habuit Christi Patientis scriptor, ut liquet ex ejus versu 933.

14. V. *ἕψουσα* et *χρυσέοισι.* Beck. Ald. Lasc. *χρυσίοισι. ἕψουσα* L. Ald. *ἕψουσα* edd. rec. [L. *ἐνὶ χ. λ.* V. Herodot. i. c. 47. 48.—Hæc olim scripsi: et *ἐνὶ* dedit Wolfius in Fragmentis Homericis, quæ Hymnis subjecit. Nunc *ἐπὶ* non solicitem. Scholiastes ad Aristoph. Equ. 782. (769.) p. 592. ed. Dind. *κρεάγρα δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ τὰ κρέα ἐπὶ τοῖς λέβησιν ἀγρεύειν καὶ ἀνασπᾶν.* Quanquam verum est *ἐνὶ* et *ἐπὶ* in talibus locutionibus passim confundi. Homerus Il. xviii. 349. *αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ.* al. *ἐπὶ.* V. Heyn. ad h. l. t. vii. p. 483. *G. H. S.*]

15. *ἐν ταῖς τοῦ* L.

17. *δέ φησι* L. Ald. [Sic corrigi jussit Porson. in primæ edit. Addend. Sed vulg. *δὲ φησι* reliquit edit. noviss. Londin. *G. H. S.*]

18. *πρύμη* et mox *πρύμης* L. Ald.

γοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

[Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι· μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσε τῷ Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν καὶ ἡ ἐπεξεργασία (v. 3.), μήδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἑξῆς· ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ε, 265.)· εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.]

Ἀριστοφάνους Γραμματικοῦ. Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς, ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων· προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

2. αὐτὸν. Sic L. accentu non inclinato, et alibi sæpe, ubi nos scriberemus αὐτόν. Hujus moris aliud specimen, in v. 468*. et 1321. παντὶ τ' ἀνθρώπων L.

3. Hæc uncinis inclusa primus exhibuit Brunck. In voc. γενναιοφρόνως latere puto: ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. Beck.

5. F. τὴν Μήδειαν. Beck.

[8. V. not. ad Sophocl. Œd. R. 827. Vere τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ κέχρηται, nec debuit Timachidas reprehendi. Ennio vertenti placuit ordinem rerum naturalem sequi, minus ποιητικῶς. G. H. S.]

11. Ἄλλως inserit ante Ἀριστοφάνους L.

12. V. γεγ. Γλαύκην τὴν Κρ. θυγ. Beck.

13. μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους L.

14. V. συνοικήσουσα. Beck. [Futurum restitue. G. H. S.]

16. προλ. δὲ τρ. Μηδ. Hæc v. desunt. Mox v. Πυθιοδώρου. Beck. In edd. Ald. et Lusc. post Dramatis Personas sequuntur, προλογίζει (δὲ) ἡ τροφός. δὲ omittit L.

16. Ab Ἐδιδάχθη ad finem om. L.

18. Indicatur tetralogia. Locus non integer excerptus. Beck.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.[1]

ΤΡΟΦΟΣ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΜΗΔΕΙΑ.
ΧΟΡΟΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΙΑΣΩΝ.
ΑΙΓΕΥΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.[2]

[1] Personas hoc ordine habet L. α′ ϵ′ θ′ β′ ς′ δ′ γ′ η′· isque et Aldus legunt, Τροφὸς Μηδείας. *Χορὸς γυναικῶν.* Παῖδες Μηδείας.
[2] V. Παῖς Μηδείας et Ἕτερος παῖς. Beck.

…ταπαυ. – παίδ.

…πτασθαι – διαπετομαι to fly through

Fut. διαπετησομαι or – πτησομαι.

…ταγος. Masc. Lat. aheneus

…mbic Trimeter acatalectic

1	2	3	4	5	6
–	⏑ –	⏑ –	⏑ –	⏑ –	⏑ –
⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	
–		– –		– –	
⏑ ⏑		– ⏑ ⏑			
⏑ –					
–	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	

} Proper n…

…he Iambus may enter into any place.

…he Tribrach into any place except the last

…he Spondee into the uneven places,

…he Dactyl into the first & third

…he anapaest only into the first

…n case of a proper name anapaest may

… into any place except the last,

…rovided always that the anapaest

…tirely contained within the proper name

…he double perpendicular mark in the

…ale shows the termination of each metre

ΜΗΔΕΙΑ.

Τρο. Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,

1. Totum locum, ut ab Ennio versus est, conservavit Auctor ad Herennium ii. 22. prope totum Priscianus de versibus comicis p. 1325. 15. 'Utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa accidisset abiegna ad terram trabes; Neve inde navis inchoandæ exordium Cœpisset, quæ nunc nominatur nomine Argo, qua vecti Argivi delecti viri Petebant illam pellem inauratam arietis Colchis, imperio regis Peliæ, per dolum: Nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem, Medea, animo ægra, amore sævo saucia.' (Ubi 'Cepisset' legunt M. A. Muretus ad Catull. lxv. init. et H. Stephanus Fragm. vet. Poët. Lat. p. 118. Sed altera lectio fortasse defendi potest.)

διαπτᾶσθαι. Sic pleræque editiones tam nostri, quam Aristophanis Ran. 1429. Verum tum debebat esse verbum, πτάομαι, πτῶμαι, quod nullum est. Attici enim in præsenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita præferendum judico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur ἀνεπτόμαν edidit Brunckius in Sophocl. Aj. 693. (ubi ἀνεπτόμην Suid. Ms. C. C. C. Ox. in v. ἔφριξα.) male προσέπτετο ibid. 282. [ubi v. Lobeck. p. 262. quem fugit hæc nota Porsoni. *G. H. S.*] In Aristoph. Av. 118. recte Beckius, Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, recte etiam Brunckius 789. ἐκπτόμενος, ut e Ms. Rav. edidisse videtur Invernizius. Ἵπταμαι vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in præsenti; aliquoties in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus, ut Iph. A. 1617. ἀφίπτατο. Polyid. fragm. apud Valckenaer. Diatrib. pag. 201. ubi primum est ἵπτατο, mox ἔπτατο. In Iph. A. 801. ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ, literas male divisas vidit Marklandus. Lege, ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ. Quam facile autem hæc permutentur, exemplis patebit. Recte editur Electr. 949. ἐξέπτατ' οἴκων, sed Sextus Empiricus adv. Mathem. xi. 54. habet ἐξίπτατ' οἴκων. Confer Av. 35. cum Suid. v. ἀμφοῖν. Optime dedit διαπτάσθαι Kusterus, cui accedunt Lascaris et Eustathius ad Il. Δ. p. 452. 33=344. 25. E. 526. ult.=399. 4. Od. A. 1419. 49=59. 38. Similiter errabant Grammaticorum veterum nonnulli, cum φάσθαι apud Homerum προπερισπαστέον contendebant. [De simili errore in accentu infinitivi πεφάσθαι v. Heyn. ad Homeri Il. T. vi. p. 611. *G. H. S.*] In Sophoclei Thyestæ versu apud Schol. ad Phœniss. 235. ubique editur κἀνακιρνᾶται mendose pro κἀνακίρναται. Ecce notam bene longam de re, si quis ita velit, non magni momenti. Ac poteram et labori parcere, et quieti meæ fortasse consulere totam omittendo. Video enim a nonnullis, optimis quidem illis, sed nec satis eruditis et paullo iracundioribus viris omnem accentuum rationem despicatu haberi. Verum ii sunt, opinor, ætate jam provectiores quam ut a me vel quicquam pravi dedoceantur, vel recti quicquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES,

Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας,
μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος

quos solos tutelæ meæ duxi, vos nunc alloquor. Aliquoties hoc argumentum tetigi, ut ad Orest. 631. et alias; iterum, ubi opus erit, tacturus. Si quis igitur VESTRUM ad accuratam Græcarum literarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam quam maturrime comparet, in propositoque perstet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. 'Nam risu inepto res ineptior nulla est.' Unum tantummodo in præsentia monebo. Quicunque, hujus doctrinæ expers, codices Mss. conferendi laborem susceperit, is magnam partem fructuum eorum, qui ex labore suo in remp. literariam redundare et poterant et debebant, disperdiderit. Qui hanc doctrinam nescit, dum ignorantiam suam candide fatetur, inscitiæ tantum reus; qui vero, nescire non contentus, ignorantiæ suæ contemtum prætexit, majoris culpæ affinis est. Ἠγώνισταί γε πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἳ καὶ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας, τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδορίαν ὧν ἠγνοήκασιν. Synesius Dion. p. 54. B.

3. ποτὲ habet L. rectius, et infra 360. μήδ' etiam hic et 4. L. Ald. ut edidi; melius fortasse quam quod alibi manere passus sum, μηδ'.

4. χέρες præfert Musgravius ex margine Ms. 2816. (voluit fortasse 2818. quem alias D. vocat.) Confundit ἐρετμῆσαι et ἐρετμῶσαι. Ἐρετμῆσαι est simpliciter 'remigare;' ἐρετμῶσαι 'remigare cogere,' 'remigio applicare.' Hesychius e Tragico Lexico: Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἁρμόσαι· quod huc bene rettulit Abreschius. Comparavit Orpheum 356. χεῖρας ἐρετμώσαντες Ruhnkenius Epist. Crit. p. 241. ed. nov. μήτ' mallet Brunckius.

5. ἀνδρῶν ἀρίστων. Sic vocari posse Argonautas nemo nescit aut negat. Sed potiori jure expectasses epitheton proprium, quod in eos solos caderet, ἀριστέων [In idem incidit vir optimus, cujus παραδιορθώσεις cum toties, sæpiusque acerbius quam oportebat exagitaverim, ejusdem κατορθώματα, sicubi occasio feret, candide laudabo: si forte generosam animam placare mihi possim. "Ex consuetudine scriptorum, hanc rem tractantium, rescribendum dico αριστεων, pro αριστων· et ægre negites, si consulas Iph. Aul. 28. Hom. Od. Ξ. 218. Ap. Rhod. ii. 460. 960. Theocr. xiii. 17. xxii. 99. cum Orph. Arg. 111. 563." G. Wakefield ad calc. Lucretii. Diodorus Sic. iv. c. 34. παρέλαβε πολλοὺς τῶν ἀρίστων. Al. ἀριστέων. quod vellem Wesselingius prætulisset. Ibid. c. 44. extr. συστρατεῦσαι τοῖς ἀριστεῦσιν. ubi item turbæ; nam al. ἀριστεύσασιν. Tantopere vox innocens librarios offendit.—Hæc scripseram in altera editione Lips. cumque siglum S. addidissem, non putabam fore qui pro Porsonianis haberet: quod tamen, idque in ipsa Anglia, accidit. Subrisi errore cognito, paulumque dubitavi, an Porsonus, quo erat supercilio, talia de Wakefieldio scribere fuisset in animum inducturus. Sed de hoc Angli statuant. *G. H. S.*] scilicet, quo nomine quoties a poëtis appellentur, nihil opus est exemplis ostendere. Ea igitur loca tantum proferam, ubi ἄνδρες ἀριστεῖς vocantur. Apollon. Rhod. i. 70. Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο. ii. 460. 960. ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν. 465. αὐτόθι μίμνειν Κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν. iii. 1004. εἴκε σαώσαις Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. Phrasin usurpat Euripides Iph. A. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως. Nec raro corrupta fuit hæc vox. Schol. Villoison. ad Il. Γ. 19. ἢ τοὺς ἀριστεῖς τῶν Τρώων προετρέπετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων, codex insignis, cujus usum mihi humanissime concessit vir ornatissi-

Colchis - east of the Euxine in Asia

sable, justling rocks. Symplegades.
in the forests
to have furnished with oars
fleece

Jason to Colchis with promise of the
sceptre of Iolchos on his return for success wh
he had wrested from his father Aeson.

went in quest of

would she be inhabiting

pleasing indeed to the citizens on
account of her flight, to whose
country she has come

Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν
φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα,

mus, Carolus Townleius, male quidem habet, ἀρίστους; sed ad I. 168. ubi Scholia Veneta habent, κἀνταῦθα γενόμενον κατασχεθῆναι ὑπὸ τῶν ἀρίστων εἰς εὐωχίαν, ille optime, ἀριστέων. Legitur apud Sophocl. Aj. 1304. Ἆρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; Suidas etiam tum editus, tum scriptus, in tribus Mss. ἄριστος retinet v. πρὸς αἵματος. Melius tamen videtur ἀριστεύς. Hæc conjectura, nisi me memoria fallit, aliis [Videtur Wakefieldium cogitasse. *G. H. S.*] in mentem venit; sed credo me eam pluribus et diversis argumentis exemplisque munivisse. Sed utut de hoc statuas, graviorem corruptelam passa est hæc vox in Electr. 22. Δείσας δὲ, μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι, Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις. Corrupta vox Ἀργείων sensui repugnat, et cum παῖδας prioris versus metro necessarium fecisset, anapæstum in quartam sequentis sedem invexit, ποινάτορας. Tragicus incertus a Clemente Alex. citatus apud Grot. Exc. p. 461. δεινοὺς καθεὶς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας. Lege, δεινὸν καθιεὶς πρίον'. πρίων enim, sive est participium, sive nomen, priorem semper producit. Infra 80. λόγους Ald. λόγον, quod Brunckius dedit e membranis, habent quoque Lascaris et X. Π. 1239.

δέρας. Ex Ms. E. lib. P. et diserto Eustathii testimonio ad Il. E. p. 600. 11=456. 51. edidi δέρος. Vide Phœniss. 1136. In Sophoclei Ajacis Locri fragmento δέρος constanter servant Pollux vii. 70. Scholiastes Aristophanis ad Av. 934. Suidas v. σπολάς. Præterea δέρος vel ex conjectura reponendum erat, ne duo versus in eundem sonum exirent.

6. Si mei res fuisset arbitrii, iota, quod subscriptum vulgo vocatur, semper adscripsissem. In Mss. vetustioribus aut adscriptum aut omissum est. [Conf. Strabo T. v. p. 574. s. Tzsch. *G. H. S.*] Seculo tandem decimo tertio, quantum equidem conjectura assequor, subscribi cœptum est. Neque hæc observatio prorsus inutilis videri debet. Etymologus M. pag. 550. 14. Νικοχάρης Λημνίᾳ· ἐπλέομεν, ὦ κόρη, Ἐπὶ κῶς. Recte Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 57. πλέομεν, sed pergere debebat et legere, ΝΙΚΟΧΑΡΗΣΛΗΜΝΙΑΙΣΠΛΕΟΜΕΝ. Verba sunt Iasonis vel Argonautæ cujusdam ad Hypsipylen. Athen. x. p. 426. F. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ πρὸς τοὔνομα παίζων ἔφη, Οἰνόμαος οὗτος, χαῖρε πέντε καὶ δύο· Κἀγώ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα. τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις (non ἐν Λημνίᾳ).

11. Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν semper pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret. Hic habet σὺν Lasc. sed cum mea editione consentit 53. 244. 246. 342. 393. 397. 464. 564. 571. 776. 809. 841. 883. 997 bis. 1004. 1142. 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. 1229. 1266. 1286. In his omnibus congruit Aldina, præterquam 564. et 997. ubi ξυν semel in ξυνοικεῖ tantum. Præterea bis, ubi Σ habet Lascaris, Ξ dat Aldus, 242. 286. In ceteris, sive recte, seu prave, Σ uterque servat.

12. φυγῇ πολιτῶν edd. et Mss. Pro φυγῇ conjiciunt φυλῇ vel ψυχῇ Canterus, ὀργῇ Musgravius, φυγὰς πολίταις Piersonus. Edidit πολίτας pro πολιτῶν Brunckius. Simplicis-

αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,
βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
ἢν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
καὶ γαῖαν οἴκους θ' οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,

simam Barnesii rationem secutus sum. Error ortus est e scripturæ compendiis.

14. ὅπερ sine causa mavult Musgravius. Nec male tamen X. Π. 32. ἧπου. Præcedentem versum citat Apollonius Lexico Homerico v. συμφερτή.

17. αὑτοῦ Lasc. et αὑτὴν 31. sed cum leni Ald.

21. Sic pro δεξιὰς conjecit Jortinus, habent Ms. A. et X. Π. 50. Ceterum manuum conjunctio πίστις eximie dicebatur, jam inde ab Homerico, δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν· quem locum citat Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 307. Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει· ubi βωμὸς est jusjurandum per victimas, ὅρκος per verba, πίστις per dextras.

24. ἀλγηδόσι Ald. et pars codicum; ἀλγηδόνι Schol. A. D. L.

28. ἐνθαλάσσιος κλύδων' minus recte conjicit Valckenaerius ad Hippol. 304. Primo concinnitas verborum κλύδωνος postularet; deinde sententiam optime defendit locus Androm. 538. ab ipso laudatus: τί με προσπίπτεις ἁλίαν πέτραν Ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων;

30. κάρα pro δέρην lib. P. male ex Hec. 504.

34. ἔγνω καὶ ἡ X. Π. 52. quod nescias typorumne errore editum sit pro ἔγνω γὰρ ἡ, an depravatum sit ex ἔγνωκεν ἡ vel ἔγνωκε δ' ἡ. Sed

personally

is reposing

[illegible]

οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'· ἐγᾦδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
κᾄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
δεινὴ γάρ· οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται.
ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

prius verum esse liquet ex 947. ubi *ἔγνω γὰρ ἡ* legitur. Utraque lectio proba, et *δὲ* et *γὰρ* sæpissime permutantur, quanquam facilius *δὲ* in *γὰρ*, quam *γὰρ* in *δὲ* migrat. Vide tamen infra 1083. Metrum corrupit Brunckius 478. (475.) edendo *'Εκ τῶν γὰρ πρώτων.* Porro utroque loco X. Π. *συμφορῶν.* Idem 1062. in Hipp. 463. *συμφοραῖς* præbet, sed 802. *συμφορᾷ* Hipp. 1405. pro quo e membr. *συμφοραῖς* edidit Brunckius. Mox in hac fabula 53. *συμφοραὶ* Eumathius vii. p. 314. X. Π. 1247. sed *ξυμφορὰ* Stobæus p. 237. Grot. Ælian. H. A. vii. 28. Vide ad Orest. 154. infra 1230. Mox 37. *κακὸν* Lascaris e glossa, sed *νέον* præter Ald. et Mss. X. Π. 488. 1072. 1169. *συμφορᾶς* Eustath. ad Il. P. p. 1093. 26=1124.

36. *εὐφρένεται* Lasc. et 165. *διακνεομένους.* sed hos errores raro committit.

39. *τέ* A. L. et, opinor, alii. Aldus *δέ.*

40. Sequebatur versus, *Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος*, huc retractus e 381.

42. Ubi *καὶ* crasin facit cum *ἀ* vel *ἐ*, semper in *κὰ* contrahitur a Lascari, semper in *κᾀ* ab Aldo.

44. *οἴσεται* edd. Mss. Emendatio est Mureti V. L. iii. 11. comparantis Herc. F. 178. 683. Electr. 869. Et sic citat Lambinus ad Horat. A. P. 123. Nimirum, ut, cum scribere *οι* conaris, si lineola tangis circulum, *α* efficis, ita contra, si *α* exarare vis, et lineolam a circulo dividis, diphthongum *οι* effingis. Euripides Ion. 1272. *ἐκ γὰρ ἄκων προὔλαβον μόγις πόδα.* Quis non videt *οἴκων* legendum? Pherecrates Athenæi vi. pag. 269. B. Pollucis vi. 60. *'Οπταὶ κίχλαι γὰρ ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι.* Pyrrhichius in tertio loco. Pollucis ed. Aldina: *'Οπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖς δ' ἀνάβροιστ' ἤ.* Lege igitur, *'Οπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι.* Epigramma apud Athenæum xiv. p. 629. A. *ἦ ῥα θεοῖσι Τᾷ Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας.* Revoca fugitivam literam et lege, *Τοῖς Σικυῶνι.* Epistola Anaximenis apud D. Laërtium ii. 5. *οἱ δὲ Αἰακέος παῖδες ἄλλοις τὰ κακὰ ἔρδουσι.* Lege *ἄλαστα κακὰ*, ut Eurip. Troad. 1239. quod miror non vidisse Valckenaerium ad Herodot. iii. 139. Etymolog. M. p. 57. 48. *ἄλαστα τὰ κακά.* (dele *τὰ.*)

45. Similiter dixerat in Alope *ἐκ τρόχων πεπαυμένον* apud Ammonium v. *τροχοί.* ubi statim addenda sunt e Ms. Reg. 16. D. xiv. *ἐν δὲ Μηδείᾳ· 'Αλλὰ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι.*

Παι. παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
Τρο. τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.
Παι. οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
Τρο. ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
Παι. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
Τρο. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
Τρο. μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.
σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
Παι. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,

48. Nutricem alloquitur tanquam vilissimam supellectilis partem. [Conf. not. ad Demosthen. pag. 75. 5. *G. H. S.*] Quod ita deridet Alexis Athenæi xi. p. 483. E. *Εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, Παλαιὸν οἴκων κτῆμα.* Imitatur Ennius apud Nonium v. 'Eliminor: Antiqua herilis fida custos corporis, Quid sic te extra ædes exanimata eliminas?'

51. Pronomen sine accentu L. et 485. 549. 817. 932. 1007. 1207. 1338. sed *σοὶ* in 489. 549. Ald.

54. Reponendus fortasse hic versus in Bacchis post 1029. *πίτνοντα* Eumathius vii. p. 314. [Malim *πιτνόντα*. *G. H. S.*]

57. *μολούσῃ* omnes edd. et plerique Mss. Ms. tamen E. et lib. P. cum X. Π. 57. *μολοῦσαν.* Vulgatam confirmare videtur Philemon Athenæi vii. p. 288. D. *ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα.* Si sana ea est, aptius exemplum adduci non potest quam Iph. A. 492. 3. Hos duo versus ita vertit Ennius apud Ciceron. Tusc. iii. 26. 'Cupido cepit miseram nunc me proloqui Cœlo atque terræ Medeai miserias;' ut invenisse videatur *Μηδείας*. Sed cum *δεσπότῃ* det Juntina Scholiorum editio ad Phœn. 1. *δεσποίνης* vero codex Augustanus apud Valckenaerium et editio Lascaris, hoc prætuli.

60. Sic Mss. et L. Male Aldus et contra sensum *δεσπόταις*.

67. *παλαίτατοι* edd. et Mss. *παλαίτεροι* Piersonus e X. Π. 1178.

[illegible]

Βρέομαι to cry aloud.

Ὀπαδός-οῦ an attendant.

Βλώσκω - μολ, βλώκα - ἔμολον to come.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ἱππεῦσος - an oval shaped stone for [illegible] fill the place where it was played.

[illegible]

ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
Τρο. καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
Παι. παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρο. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
Παι. ἀτὰρ σύγ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε

72. τάδε X. Π. 1283. Infra 79. 889. τόδε Lasc. sed in priore loco τάδε X. Π. 1238. Oblitus sum monere ad Phœniss. 438. e Mss. τάδε edidisse Valckenaerium. Ipse e solo J. notavi: postea vero iterum inspexi Cant. et M. quorum ille habet τόδε, hic τάδε. Hic sane τάδι prætulerim, ut vitetur homœoteleuton.

76. N finale addunt Lascaris cum Aldo hic et 332. 343. 697. 894. 907. 1036. 1252. 1292. 1295. 1299. 1356. 1366. Omittunt ambo 121. 122. 127. 1080. 1086. Numerorum commodo solus addit Lascaris 1094. Quater addit Aldus, ubi omittit Lascaris, 566. 1034. 1103. 1210. In Hippolyto vicies addit N Aldus, cum metro necessarium est: 18. 45. 91. 93. 101. 189. 281. 416. 459. 483. 514. 601. 810. 874. 979. 1045. 1265. 1351. 1353. 1376. Sic etiam L. nisi in duobus locis 979. 1351. Contra, ubi metrum N postulare videtur, ἤϊξεν 165. habet solus L. (lege ἦξεν. Paullo ante 155. ἔπλευσεν Ald. ἔπλευσε Lasc. Infra 742. ἀγέλαισι Lasc. ἀγέλησιν Ald.) Lectiones quas dat L. in Medea 1031. ἀνθρώποισιν, in Hippolyto 724. παισὶν προθεῖναι (sic) 1173. ναίουσιν, 1180. ὤλεσεν, metro nocent; sine necessitate additur πύλησιν 101. παρ' οἷσιν 435. πάροιθεν 1461. Sed illud imprimis notandum, editionem Florentinam sæpe in fine versus, ubi sequens versus a simplici consonante incipit, N addere, ut syllaba ultima longa evadat. Atque hoc semel in Medea observasse memini, 1205. ubi ἀπώλεσεν Lasc. (ἀπώλεσε Ald.) sæpius in Hippolyto, sc. 28. 116. 451. 469. 628. 1233. 1279. 1325. 1418. in quibus solus incedit Lascaris. Semel, ubi ille habet ᾔνεσεν, accedit Aldus 1334. Hinc patet, Grammaticum, e cujus recensione prodierunt exemplaria, quorum simile nactus est in Hippolyto Lascaris, in ea fuisse sententia, ut longa syllaba versum semper finiendum crederet, si modo hoc diversa scribendi ratione confieri posset. Aliquando etiam in fine versus Alcestidis aut Andromaches N addidit Lascaris, quanquam ibi, ut in Medea, parum sibi constat; sed in Hippolyto una tantum eaque levis occurrit exceptio 1027. διέφθορε θνητῶν, ubi N addit ex codicibus Valckenaerius, (1014.) eandemque ob causam, ut suspicor, licet nihil monuerit, 28. 451. (446.) 1334. (1319.) idem fecit. Nam Phœniss. 1181. (1190.) ἐκόμπασεν dedit e Mss. Leidd. Equidem ipse N addendo hiatus vitare contentus, breves syllabas in talibus locis servavi; verum si quis semper longas præferet, (debet enim aut semper aut nunquam) non culpabo. Porro id obiter monendum, Aldum, qui raro in Hecuba et Oreste, nunquam in Phœnissis N finale ante consonantem propter metrum addiderit, in Medea et deinceps plerumque addere.

77. προσείσομεν L.

δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
Τρο. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμὸς,
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.
Παι. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
Τρο. ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα·
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.
Μη. δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,
ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. excites

84. γιγνώσκει contra Mss. plerosque in edd. quasdam irrepsit. Mox pro δικαίως J. Gulielmius διὰ κλέος conjicit; versum excidisse suspicatur Musgravius; hunc ipsum spurium censet Brunckius. Mihi videtur sententiam prioris versus quodammodo mollire voluisse Euripides. Sed γινώσκει C. Non igitur error typographicus, ut putat Musgravius. γινώσκεις Lasc. Ald. γ addit uterque 230. 931. sed 560. habet Ald. omittit L. γίγνεται et γίγνομαι uterque 14. 708. 753.

88. ἔσω L. et Π. versui sequenti præfigit, i. e. in fine prioris ponit, ut semper in hac editione.

89. σύ θ' Ald. Deinde 95. ἰὼ præponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex Mss. sic enim notatur in margine exemplaris Aldinæ, quod mecum benevole communicavit vir doctissimus et mihi longo amicitiæ usu conjunctissimus, Carolus Burneius junior. Hunc Ms. in varietatibus ad Medeam notandis C. vocabo.

93. χόλον L. et mox κατασκῆψαι τινά.

95. τὲ cum accentu, ut in aliis locis, ubi accentum non recipit syllaba præcedens, habet L. 235. 376. 538. 585. 613. 708. 733. 790. 884. 950. 1185. 1387. 1409. Et hæc regula nunc in Mss. nunc in edd. servatur; in Æschyli e. g. editione Stanleiana, quam scripturam cum per negligentiam secuta sit Glasguensis, hos accentus pro variis lectionibus bona fide notavit Schutzius. Versu sequente prius μοι caret accentu in L. Ald. recte, ut infra 115.

97. μάτηρ retinui cum L. et Aldo; et longe minorem auctoritatem in Dorismo retinendo quam in ejiciendo sequor. Brunckius et Beckius sibi non constant.

[illegible]

[illegible]

κατασκηπτω to fall upon.
μελεος [illegible] miserable.

[illegible]

[illegible] influence.

σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
φρενὸς αὐθάδους.
ἴτε νυν χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
Μη. αἶ αἶ αἶ αἶ,
ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς
ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.
Τρο. ἰώ μοι μοι ἰὼ τλήμων·
τί δὲ σοὶ παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,

101. *μὴ δε* L. qui mox cum Aldo *νῦν*. Alibi etiam *νῦν* contra metrum uterque, ut infra 697. 922. *φυλάσσετε* Ms. E. lib. P. L. Ald. *φυλάσσοισθ'*. Edidi post alios *φυλάσσεσθ'*, ut habent A. B. D. et X. Π. 1242.

105. *δηλοῖ δ'* conjicit Musgravius, sine necessitate, ut mihi quidem videtur. Mox *ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον* Ald. *αἰρόμενον* Canterus, Musgravio probante. Sed quod edidit Brunckius, habent A. B. D. E. L. Est figura, quam Rhetores vocant *ἀναστροφὴν*, cujus alterum exemplum hæc editio præbebit infra 1105.

136. "Ms. E. *ἀνάξει*," inquit Musgravius, "quam varietatem reliqui fere omnes, quin et Scholiastes quoque agnoscit." *ἀνάψει* Lascaris in textu, sed *ἀνάξει* pro var. lect. in margine.

107. *μείζωνι* et 109. *δειχθεῖσα* L.

110. Brunckium sequor. Vulgo *αἶ αἶ* bis tantum, sed è quater membranæ. *αἶ αἶ ἔπαθον τλήμων μεγάλων* L.

115. Sic L. *τλῆμον* Ald.

116. *δέ σοι* Lasc. Ald. Sed adjectivum melius puto.

[118. Pearcius ad Cicer. de Orat. ii. 72. male sic interpungit, *μή τι πάθηθ' ὡς, ὑπεραλγῶ*, miro et vix credibili errore *ὡς* cum *μὴ* jungens. *G. H. S.*]

χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.
Χο ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
τᾶς δυστάνου Κολχίδος·
οὐδέ πω ἤπιος; ἀλλ' ὦ γεραιὰ,
λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
μελάθρου βοὰν ἔκλυον·
οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
ἄλγεσι δώματος,
ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

122. *τὸ γὰρ* edd. et Mss. Mutavit Brunckius, qui deinde *ὀχυρῶς γ'* pro *ὀχυρῶς τ'* edidit e Reiskii conjectura.

125. Herodotus iii. 80. *πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην.*

128. *οὐθένα* L. quod serioris Atticismi est, et mox *θνητοῖς*.

133. *ἤπιος.* L. et 144. *αἶ. αἶ. τάλαινα διάμου* L.

134. *ἐφ'* Beckius, errore typorum.

136. Hic locus Valckenaerii memoriam effugerat, cum in Rheso 961. *ἐφήδομαι* pro *συνήδομαι* reponere volebat; sed hoc satis defendit Brunckius ad Hippol. 1295. Mihi quoque *συνησθησόμενοι* in Isocrate præ vulgata lectione placet, Pollucis auctoritate munitum. [Contra Brunckium Porsonumque disputavit Reisigius Enarrat. Sophocl. Œd. Col. pag. clxix. s. *ἐφήδεσθαί τινι* puto esse 'gaudere ob aliquid,' *συνήδεσθαί τινι* 'una gaudere ob aliquid,' qualecunque sit ob quod gaudeas. Chorus hoc dicit: 'neque una cum inimicis Medeæ lætor malis hujus domus.' Idemque dictum esto de ceteris compositis ejusdem significationis. In Isocrate quod placuit Porsono nuper e Codice dedit Bekkerus p. 237. Laudo factum. *συμπενθήσοντες* — *συνησθησόμενοι* — vide quam concinne prorsusque 'Ἰσοκρατικῶς sibi respondeant. *G. H. S.*]

138. Magna in hoc versu variantium seges. Lascaris dedit, *ἐπεί μοι φίλα κέκραται.* Aldus, *ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.* Lib. P. *ἐπεί μοι φίλια κέκραται.* Mss. A. B. C. D. habent, *ἐπεί μοι φίλον κέκρανται.* Edidit Musgravius, *ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται.* Sed sine hac distinctione idem sensus exsisteret. Poteris etiam legere, *ἐπεί μοι φιλία κέκραται,* 'ex quo amicitia mihi cum hac domo intercessit.' *ἐπεὶ* idem est quod *ἐξ οὗ* sæpe alibi et supra 26. *φιλίας ἀνα-*

[illegible]

δῶρως received.

ἤπιος -α -ον. gentle - calm.

ἀμείβω [illegible]

κραίνω - κρανῶ to accomplish

gives power not at all convenient

ο. π. η. is the not yet calm

...pncl
...ls and frequent reference is [illegible]
...members of which family are mostly
...self
...ipos-al the household.

Τρο. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη
τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων·

κίρνασθαι noster Hipp. 256. Herodotus iv. 152. *φιλίαι συνεκρήθησαν.* vii. 151. *φιλίην συνεκεράσαντο.* Æschyl. Choëph. 342. *νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν.* Et hoc fortasse verum. Nec tamen absurda est lectio quatuor codicum et Scholiastæ, *ἐπεί μοι φίλον κέκρανται,* ut *φίλον* cum *δῶμα* concordet. Brunckius et Beckius, *ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.*

139. 140. Omnes Mss. et pleræque edd. *φροῦδα τάδ' ἤδη· Ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων,* utriusque versus cum dispendio. Aldus etiam *δῶμα,* quod retinet Beckius. Sed *λέκτρα,* quod edidere Musgravius et Brunckius, habet Lascaris. E Musgravii conjectura dedere Brunckius et Beckius, *τὸν μὲν γὰρ ἔχει.* Sed rectius, opinor, si fieri potest, servabitur nominativus, ut *ὁ μὲν* et *ἡ δ'* accuratius opponantur. Deinde rectius dicitur Iason *ἔχειν* quam *ἔχεσθαι.* Dedi igitur, non prorsus ex conjectura, *φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει.* Scholiastes: *ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε. τὰ οἰκήματα λέγει.* Prævideo tamen objectionem, cui ut ipse vim aliquam tribuo, sic non eousque valere arbitror, ut hæc lectio rejiciatur. Scilicet objici potest, particulam *γάρ* intra tantillum spatium repeti, quod apud comicos sæpissime occurrit, apud tragicos multo rarius. Et fatendum est, quædam hujusmodi in vulgatis editionibus mendose circumferri; spurius enim est versus Sophoclis Aj. 555. ex alio dramate ad marginem adscriptus, quæ sententia est viri summi, Valckenaerii, ad Hippol. 247. In Hippol. 885. ex A. B. L. receptum est *δὲ* pro *γάρ.* Heraclid. 476. *πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι. Γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν Κάλλιστον.* Sed pro *γὰρ* priore legendum videtur *μέν.* Nec tamen desunt indubiæ fidei exempla, quorum pauca, sed aptissima proferam. Æschyl. Prom. 333. *Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.* Choëph. 751. *τὸ μὴ φρονοῦν γάρ, ὡσπερεὶ βοτὸν, Τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός· Οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις.* 989. *Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον· Ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην.* Suppl. 494. *κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. Καὶ γὰρ τάχ' ἄν τις οἶκτος εἰσιδὼν τάδε, Ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου.* Euripid. Phœniss. 959. *οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος· Κεὶ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος·* ubi Valckenaerium, quantumvis suspicacem, hæc suspicio non tetigit. Suppl. 845. *ἐπιστήμων γὰρ εἶ. Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ Τολμήμαθ'.* Iph. A. 1421. *γενναία γὰρ εἶ· ὅρα δ'· ἐγὼ γὰρ βούλομαί σ' εὐεργετεῖν.* 1432. *γενναῖα γὰρ Φρονεῖς· τί γὰρ τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν;* Scholiastes ad Æschyl. Choëph. 320. *προσθοδόμοις Ἀτρείδαις] τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη.* Vides nostrum versum, sed ita citatum, ut in hunc usque diem inter Scholiastæ verba latuerit. Quod sane cum non paucis aliis poëtarum fragmentis acciderit, loca quædam indicare operæ pretium fortasse videatur. Nihil enim majus habemus quod agamus, et otio fruimur. Sed priusquam alienos errores insectabor, præstabit fortasse meos corrigere, ne mihi vetus illud occinatur: *Τί τἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, Κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις;* In nota ad Orest. 5. p. 5. col. 1. l. 3. [ed. Lond. 1798.] delenda sunt ea verba, "in eo leviter errans, quod a *Καὶ* inciperet, cum putaret, opinor, *ὡς* esse Athenæi, non Archilochi." Recte enim versum ab *Ὡς* incipit Bentleius. Sed in eadem fabula longe gravius peccatum est ad versus 676. 677. 678. 679. Redigendi enim sunt ad vulgatum ordinem *δ' α' β' γ'.* In 676. (679.) *παρὰ* edidi pro *πρὸς,* non male, ut arbitror; verum lectorem monitum oportebat. Sin forte Clericus aliquis vel Pauwius, vel alius mihi adversarius obtigisset, isque hunc errorem detexisset, quanta, putas, cum verborum lenitate me excepisset? Verum

ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν

isti homines et ceteræ ejusmodi quisquiliæ requiescant in pace. Neminis enim existimationem in hac nota scribenda lædere constitui, nisi 'Præclarorum hominum ac primorum signiferumque.' Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.

I. Bentleius in immortali ista de Phalaridis epistolis dissertatione hæc verba Epist. li. (xxiv. Lennep.) *θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει,* ex Euripide mutua sumta existimat, cui sane hactenus assentior. Verum, quod non vidit vir summus, non sunt ista ex Euripide imitando expressa, sed sunt ipsa tragici verba, [Imitando expressa sunt ex Euripide, non ipsa Tragici verba. Respicitur enim locus ex Philoctete servatus a Stobæo Tit. xx. Ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφυ, Οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν Ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται. *Erfurdt.*] ita legenda: Θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν Οὔτοι προσήκει. Duo erant, quæ, ne viri docti hoc perviderent, faciebant. Primum, quod nesciebant ἀθάνατον primam producere, quod apud omnes antiquos et genuinos Græciæ poëtas semper fieri præstabo, alias forsitan Brunckii et aliorum errores castigaturus. Deinde paullo minus grati sunt numeri, quam in plerisque tragicorum senariis, non tamen omnino inusitati. Euripid. Hec. 1230. ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά. Ion. 619. ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυς ὤν. Bacch. 1064. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον. Simile est, cum tribrachys in quarto loco vocem complet, eumque monosyllabon præcedit. Sophocl. Antig. 263. κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. Citassem et Philoct. 4. Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε τὸν Μηλιᾶ, et monuissem Νεοπτόλεμε esse Pæonem primum, si quenquam discipulorum meorum crederem tam stupidum esse aut bardum, ut hoc nesciret. Verum ne tironum judicio viderer diffidere, locum istum, ut vides, omisi. Alibi etiam citat iste Pseudo-Phalaris tragicorum iambos, ut Epist. lxxxvii. (cxvi.) Πολλῷ δὲ κρεῖσσόν ἐστι, μὴ δεδοικότα, Παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα· qui videntur Agathonis esse. Epist. cxxii. (v.) ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν, ἐγύμνωσε Πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεων φόνον, Παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμώτερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα. Vides duo senarios. Tantum rescripsi ἀνάπλεων pro ἀνάπλεω et δυσποτμώτερον pro δυσποτμότερον. Hoc posterius adde exemplis a me allatis ad Phœniss. 1367.

II. Kusterus in Suida v. ἐκβιαστής hæc verba edidit: ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας· ubi καὶ ex penu sua edidit, cum deberet νύττουσί θ' ἡμᾶς edere, si modo vidisset, duo hos esse senarios. Sed melius, opinor, legetur ὄντες pro εἰσι, quomodo exstat in Georgio Piside contra Severum 652. In v. ἱστορημέναι hæc verba citantur: Οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον, Ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας· quæ desumta sunt ex ejusdem Acroasi tertia de Heraclii Expeditione v. 46. Scriptor Anonymus in Suida v. Στέγει, citatus a Pauwio ad Anacreont. p. 92. Τὸν καυστικὸν δὲ τοῦτον ἥλιον στέγει, Ἱδρῶτι θερμῷ πανταχοῦ βεβρεγμένος. Dorvillius Vann. Crit. p. 360. in Pauwium strenue invehitur, quod duo senarios in his verbis latere non viderit. Respondet Pauwius, ut potest, præf. ad Phrynichum p. ****2 b. ubi ait, non versus iambicos esse, sed versus iambicos esse posse. Hoc fieri posse, ut duo simul versus imprudenti excidant, non præfracte equidem negarim. Synesius enim Epist. xliii. ait: ἔγνωκε πλεῖν εἰς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία, ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην· quæ credo Synesii ipsius esse verba, non e comico quopiam desumta. Dum de Synesio loquimur, in loco supra citato ad v. 1. lege ἐπὶ pro εἰς et deinde "Synesius Dion. p. 54." ["Dum de Synesio—p. 54. B." omissa sunt in noviss. edit. Lond. Edidi nunc in illo Synesii loco ἐπὶ τὴν λοιδορίαν pro εἰς τ. λ. se-

δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν

cutus edit. Lond. *G. H. S.*] Sed, ut fors ferebat, Dorvillius recte et ordine fecit; duo enim ipsi versus exstant in Georgio supra memorato Piside Acroasi iii. de Exped. Heraclii v. 100.

III. Verissime observat Wyttenbachius in Epist. Crit. [p. 29. *G. H. S.*], Homericas allusiones viros etiam doctissimos fallere. Quanquam enim apud Suidam v. ἀτέχνοις locus Homeri a sermone communi distinguitur, in Schol. ad Aristophan. Ran. 106. sine ulla citationis nota editum est: ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ Τεχνήεντες ἔχυντο. (Od. Θ. 296.) Themist. xv. p. 191. A. Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε. Sic lege pro παλαιὸν ex Il. I. 523. et sic Priscianus Aldi xviii. p. 229. b. pessime Putsch. p. 1176. 5. Incertus ap. Stob. lxxxiv. p. 349. Ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεται; lege ἐπιμέμφεαι ex Od. Π. 97.

IV. Scholiastes ad Sophocl. Œd. T. 1191. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. Hic est versus Menandri apud Clericum pag. 34. et Etymologum M. pag. 685. 38.

V. Plutarch. T. ii. p. 777. 8. ὡς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ἱππόλυτος ἄπωθεν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζεται. Versus est Euripidis Hippol. 102. unde saltem variam lectionem lucramur, ἄπωθεν pro πρόσωθεν. At hoc, inquies, leve est. Leve sane est, sed hoc ipsum oculos effugit Valckenaerii, 'nostrum melioris utroque.' Nihil contemnendum est, neque in bello, neque in re critica. Idem vir summus Diatrib. p. 125. e Dionis Chrysostomi verbis hos versus Euripidei Philoctetæ extundere conatur: Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου, Ἔστ' ἂν ποθέν σοι παραπέσῃ σωτηρία, Οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ δὲ θεάματα Τἄνδον, ξέν', εἰσίν. Quanto melius erat, pro tot versibus, quos non scripsit Euripides, unum, quem scripsit, posuisse! Δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε· quem fabulæ isti adscribendum vidit Gatakerus nostras ad M. Antonin. iv. 3. p. 92. e Plutarcho T. ii. p. 521. A. Et tamen Valckenaerius Gatakeri opera diligenter legerat, Plutarchi diligentissime. Sed εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.

VI. Sagaciter vidit Toupius, locum Plutarchi T. ii. p. 519. A. ad Menandri Γεωργὸν pertinere: εἶτά μοι σκάπτων ἐρεῖ, Ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ Πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ. Sed male emendat σκάπτοντι, ut liquet ex alio Plutarchi loco p. 551. E. ὁ δὲ Ἀττικὸς ἐρεῖ τῷ δεσπότῃ σκάπτων, ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις.

VII. Fragmenta scenæ istius, ubi Zethus cum Amphione colloquitur, collegit Valckenaerius Diatrib. p. 74—87. Sed idem Dionis locum ex Orat. lxxiii. p. 635. C. citat p. 68. ὡς ἐκεῖνος (Zethus) ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν, οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν. Mirum sane, si quid in homine mirum est, eum non vidisse, hæc esse Zethi verba, hoc modo legenda: Μοῦσάν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον, Ἀργὸν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ· quomodo citat Sextus Empiricus adv. Math. vi. 27. ubi male ἀργὴν editur, male etiam Mss. quidam ἀσύμφωνον. Ex hac quoque scena desumtus videtur versus ab Athenæo xiv. pag. 616. C. Plutarcho Symp. ii. 1. 13. citatus, eandem historiam de hominibus diversis narrantibus: Κακῶν κατάρχεις, τήνδε μοῦσαν εἰσάγων.

VIII. Æschyli locum Suppl. 689. apud Plutarchum Erot. p. 758. F. indicavi ad Phœniss. 800. Alium locum ejusdem fabulæ 914. πεσήματ' ἀνδρῶν, κἀπολακτισμοὶ βίου, citat Plutarchus de Curiositate p. 517. F. βίων, quod vulgato deterius videtur. Tertium locum ex Myrmidonibus citatum, qui deinceps in proverbium abiit, de quo vide G. Canterum Nov. Lect. vi. 15. Casaubonum ad Athen. xi. 12. p. 494. B. Toupium Epist. Crit. p. 418. latentem vidit apud Dionysium Halicarnass. de admirabili vi dicendi in Demosthene t. ii. p. 272. 39. (970. ed. Reisk.) vidit, inquam, Valckenaerius in postumis

παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

ad Callimachea notis p. 286. sed in loco constituendo longissime a vero aberravit. Æschyli primo versus transcribam e Scholiaste ad Aristoph. Av. 808. Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος, Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς Ἁλισκόμεσθα. Verba sunt Achillei querentis, quod Patroclum armis suis ornatum ipse ad necem miserit. Nunc locum Dionysii videamus. Καὶ τοσαύτην ἐκμηκύνας (Plato) περίφρασιν, ὀλίγοις τοῖς (lege ὀλιγίστοις) [Etiam in Plutarchi Vit. Parall. t. ii. p. 471. R. ὀλίγοις τοῖς mutandum in ὀλιγίστοις. Idem vitium in sex primis voluminibus editionis Lipsiensis Galeni aliquoties correxi. *G. H. S.*] ὀνόμασι δυναμένου περιληφθῆναι πράγματος, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀκαιρίας αὐτὸς αὑτοῦ, καὶ φησί· Σιγῇ τοίνυν μου ἄκουε· τῷ ὄντι γὰρ θεῖος [ἔοικεν] εἶναι ὁ τόπος· ὥστ' ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος γένωμαι, προϊόντος τοῦ λόγου, μὴ θαυμάσῃς· τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων τινῶν φθέγγομαι . . . . . . πἄλλων τοῖς αὐτῶν λόγοις ἁλισκόμεθα . . . . . αν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Lege et supple: φθέγγομαι. ΤΑΔ' ΟΥΧ Υπ' ἄλλων, ΑΛΛΑ τοῖς αὑτῶν ΠΤΕΡΟΙΣ ἁλισκόμεσθα, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩιΔΙαν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Eustathius ad Iliad. Z. p. 632. 35.=489. 1. ὁ Προῖτος δηλαδὴ (πέμπε) τὸν Βελλεροφόντην, γράμματα καθ' ἑαυτοῦ, κομίζοντα, καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτοῦ, τραγῳδικῶς εἰπεῖν, ἁλισκόμενον πτεροῖς. [Add. Scholiast. Luciani t. i. p. 794. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἁλώσῃ πτεροῖς. it. quæ congessi in not. ad edit. Heusinger. Æsopi p. 136. *G. H. S.*] Wallerus nostras:

"TO A LADY SINGING ONE OF HIS SONGS.

"That Eagle's fate and mine are one,
Who on the shaft that made him die,
Espied a feather of his own,
Wherewith he wont to soar so high."

(Alia loca ex eadem ejusdem dramatis scena desumta vide infra ad v. 750.)

IX. Philemon apud Clericum p. 372. Eustathium ad Iliad. Ω. 617. p. 1368. 5.=1507. 38. λίθον μὲν τὴν Νιόβην μὰ τοὺς θεοὺς, Οὐδέ ποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι Ὡς τοῦτ' ἐγένετο. Bentleius versum explet legendo Λίθον μὲν εἶναι τὴν Νιόβην· Brunckius pro οὐδέποτε substituit οὐπώποτε ad Aristoph. Vesp. 983. Neuter recte. Sed totum Eustathii locum apponere juvabit. φέρεται δὲ χρῆσις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς Φιλήμων λέγει, ὅτι λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ συμβάντος πάθους οὐδὲ λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίθος. Hæc omnia veteri Scholiastæ suffuratum esse optimum præsulem, patet e Scholiis Venetis a Villoisono editis, quæ easdem corruptelas ad unam omnes retinent, nisi quod correctius ἐγὼ præponunt, corruptius habent πείθομαι pro πεισθήσομαι. Quanquam non male fortasse legere possis, οὐδὲ νῦν γε πείθομαι, cum πείθομαι habeat quoque codex Townleianus. Sed ex eodem codice legendum est: Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, Οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι, Ὡς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν Τῶν συμπεσόντων, τοῦ τε συμβάντος πάθους, Οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, Προσηγορεύθη, διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος.

X. Nunc ad Athenæum paullisper nos convertamus. Is enim etiam post Casauboni curas non omnino mendis vacat. Sed hoc opus non est hujus loci. In Athenæi igitur libro secundo p. 58. B. χηνείων δ' ᾠῶν Ἔριφος· — ᾠὰ λευκά γε, Καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστὶν, ὥς γέ μοι δοκεῖ. Οὗτος δέ φησι ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν. Ultimus versus in impressis pro Athenæi verbis legitur. Idem Athenæus x. p. 419. C. Ἄλεξις ἐν Συντρόφοις· Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον· οὔθ' ὑπεργέμων Ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενὸς, ἀλλ'

Μη. αἶ αἶ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία

ἡδέως Ἔχων ἐμαυτοῦ. Verum addenda erant sequentia verba, quæ quatuor senarios explebunt: Μνησίθεος γάρ φησι δεῖν Φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς ἀεί. Non enim poëtas solum citant veteres comici, sed etiam ludi jocique causa omnis generis scriptores. Ut brevitati consulam, uno exemplo defungar, idque ex Athenæo ipso deligam, ix. p. 377. F. Sosipater: Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη, Ἢν κατανοήσῃς, ἐστὶν ἡμῶν, Δήμυλε, [Immo Δημύλε. V. Bastii Epistol. Crit. p. 243. ss. et not. ad Gregor. Corinth. p. 290. *G. H. S.*] Ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν Εἶναι μάγειροί φασιν, οὐθὲν εἰδότες. Ubi cum πέπαυται aperte metrum vitiet, in margine quidem πέπραται, in animadversionibus vero οἴχεται p. 654. conjicit Casaubonus. Prius adscivit Grotius in Excerptis p. 887. Nollem factum. Ἐνταῦθα γάρ τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά. Secunda quippe in πέπραται producitur. Altera conjectura nimis longe ab antiquæ lectionis vestigiis recedit. Legendum, nulla fere mutatione, Ἀλλὰ ΠΕΠΛΥΤΑΙ τὸ πρᾶγμα. Eodem sensu dixit Æschines καταπεπλύσθαι contra Ctesiphont. p. 434. ed. Taylor. laudatus a Polluce vii. 38. qui præterea docet, meretricem pervulgatam πλύμα vocari. Integer locus hic est: τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιεῖσθε. Sed ad propositum redeamus. Theopompus Comicus Althæa xi. p. 502. A. Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην. Sic pro χρυσέων legit Piersonus ad Moerin p. 413. rectius quam Valckenaerius ad Herodot. iii. 130. χρυσίων. Sed gravius erravit ibidem Valckenaerius, dum hunc versum pro tetrametro venditat: Λαβοῦσα πλήρη χρυσίων μεσόμφαλόν γε φιάλην. Primo istud γε nulli usui inservit, præterquam explendo metro. Deinde finalem tetrametri iambici catalectici syllabam semper præcedat oportet iambus, nisi in proprio nomine; ubi interdum, sed raro, admittitur anapæstus, ut in Aristoph. Thesmoph. 554. Sequuntur in Athenæo: Τελεστῆς [Scrib. Τελέστης. *G. H. S.*] δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν ἵν' ὡς τοῦ Τελεστοῦ [Scrib. Τελέστου. *G. H. S.*] ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος. Aldus omittit ἵν'. Bene vero sit Casaubono, qui e Mss. addiderit. Sunt enim duo senarii, si modo maculas abstergas: Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην· Τελεστῆς [Scrib. Τελέστης. *G. H. S.*] δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν. Deinde addit Athenæus, Telesten (dithyrambicum poëtam scilicet) ἄκατον dixisse pro φιάλην. Erant autem multa apud Græcos nomina, navigiorum et poculorum [it. vasorum aliis usibus destinatorum, quale est ἀμίς, quod nomen navem significans post Æschyli ætatem videtur obsolevisse. *G. H. S.*] communia, qualia sunt γαῦλος, κύμβη, κάνθαρος, τριήρης, et non absimile καρχήσιον. Epitome Athenæi apud Casaubon. Animadv. xi. 4. p. 782. 62. Ἄκατος. ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Postremo observabis, Theopompum tragicam gravitatem affectare, ideoque tragicis formis χρυσέαν et νιν uti.

XI. Vulgi superstitiones ridens Clemens Alexandrinus Strom. vii. p. 842. 4. εἰκότως τοίνυν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐοργήτους γενόμενοι, πάντα σημεῖα ἡγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα, καὶ κακῶν αἴτια· ἐὰν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον· κἂν, μηδὲν ἄλλο ἔχων, διατράγῃ ληκύθιον· ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος, ἐὰν ἀπὸ ἑσπέρας ᾄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός. Et hic latuere quatuor comici senarii, sed leviter corrupti, ita legendi et distinguendi: Ἢν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον, Κἂν, μηδὲν ἄλλ' ἔχων, διατράγῃ θύλακον· Ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος ἦν ἀφ' ἑσπέρας Ἄισῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός. Quod restitui, θύλακον, et metrum resarcit et sensum juvat. Sic etiam mox Bion: τί δὲ καὶ θαυμαστὸν, εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐκ εὑρὼν ὅ, τι φάγῃ; Theophrast. Char. xvi. de

βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; 145

Superstitione: Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν, ἐρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν. Vide doctam Frid. Lindenbrogii notam ad Terent. Phorm. iv. 4. 26. ubi hæc quoque loca laudat, sed nihil de versibus suspicans. Nec quicquam suboluit Duporto ad Theophrastum. Θύλακος, ut notum est, primam semper producit; insigniter corruptus est Aristophanis locus Ran. 1234.

XII. Stobæus Ecl. Eth. p. 158. Ἂν γὰρ ἀποθανῇ εἷς τις πονηρὸς, δύο ἀνέφυσαν ῥήτορες· οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἐόλεως ἐν τῇ πόλει, ὥστις ἐπικαύσει τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων, κεκολόπευκας, τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσῃ. Hæc Platoni sub titulo τοῦ αὐτοῦ tribuuntur in Græco Stobæi margine, Platoni Phæd. in Latino, et pro versione sunt tantum: "Hic quoque locus in Platone reperiri non potuit." Certe non exstat neque in Phædro neque in Phædone. Ms. in Museo Britannico servatus habet τοῦ αὐτοῦ, deinde ἀνέφησαν ῥήτορες· — ἰόλεως — κεκολλόπευκας τι γάρ οὖν —. Sin codex aliquis Cantero obtulit τοῦ αὐτοῦ φαίδ. non omnino abhorreret a verisimilitudine, Platonis esse Comici locum e Phaone desumtum. Certe sunt comici alicujus veteris verba, ita in versus digerenda: ἂν γὰρ ἀποθάνῃ Εἷς τις πονηρὸς, δύ' ἀνέφυσαν ῥήτορες· Οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν Ἰόλεως ἐν τῇ πόλει, Ὅστις ἐπικαύσῃ [Præstat ἐπικαύσει. *G. H. S.*] τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων. Κεκολλόπευκας· [V. Anecd. Bekk. p. 103. in. Conf. Æschines p. 142. s. R. *G. H. S.*] τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει. Aristides pro Quatuorviris t. iii. p. 222. (ii. p. 134. 4.) ὥστε καὶ τοὺς ῥήτορας ἡσυχίαν ἔχοντας ὡς τὰ πολλὰ παρείχετο. ὥστ' εἰ μὴ καθ' Ἡρακλέα, κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεων, ἦν ἐπικαίων (ἐπικάων recte ed. Junt.) ὡς τὸ τοῦ Κωμικοῦ ῥῆμα, τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων· quod ultimum melius videtur quam τῶν ῥητόρων. Neque desunt loca, ubi Plato Comicus cum Platone Philosopho confundatur. Suidas: Παρουσία. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας, ὡς καὶ ἐν Πλάτωνος Φαίδωνι· ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας. Est senarius initio defectus; quem citans Piersonus ad Moerin p. 297. ait: "Platonis locum ab aliis velim mihi indicari." Legendum ex Photio Ms. Φάωνι. Priscian. xviii. p. 1185. 12. Attici, ἠράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον, καὶ τούτῳ. Πλάτων περὶ λάγιος. πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Vellem scire, quis sit iste Lagis, aut ubi de eo Plato locutus sit. Lege: Πλάτων Περιαλγεῖ· Ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Verba sunt ipsius poëtæ gloriantis eodem modo, quo Aristophanes Nub. 549. Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα.

XIII. At tu, doctissime Wyttenbachi, cujus eruditionem, ingenium, humanitatem suspicio, utinam paullo majorem curam in versibus a Plutarchi oratione distinguendis adhibuisses! Ubicunque enim aut integri versus, aut fragmenta, quorum verba eodem ordine citantur, quo a poëta scripta sunt, leguntur, ibi puto talia fragmenta a citantis oratione diligenter separanda. De Virtute Morali p. 442. C. Ὅση πέφυκε κἀφ' ὅσον διέρχεται, est versus Œdipodis Euripidei, quod subindicavit Musgravius. Erot. p. 758. B. ἀλλὰ πειθὼ καὶ χάρις ἐνδιδοῦσα πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματον ὑφηγεῖται. Hic tu, vir præstantissime, πόνον ἡδὺν καὶ ὡς ἀληθῶς εὐκάματον, partim recte, partim secus, corrigis. Legendum enim πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματόν τ' εὐκάματον ex Eurip. Bacch. 66. Emendate legitur idem versus de Tranquillitate p. 467. D. an seni gerend. resp. p. 794. B. sed Philosophi verbis permixtus. In Consol. p. 117. A. dedisti ut versum, Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ, deinde σὺ σοί, quæ sequuntur, ad prosam detrudis. Verum αὐτῷ delendum erat, utpote varia lectio ex αὐτὸς nata, et σὺ σοί, addendum, ut sit parodia Sophoclis Œd. T. 379. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί· ubi obiter nota, δὲ a Plutarcho defendi. Alia quædam hujusmodi notare poteram. Sed non tanti est. Hos enim

...io to perceive to hear to see

...πλαστος – un unshapen unapproachable.

...βιζω to humm to chirt

...ρασσω to whet

φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν,
βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.
Χο. ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, στροφή.
ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος
μέλπει νύμφα;
τί τοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
σπεύσει θανάτου τελευτάν;
μηδὲν τόδε λίσσου.
εἰ δὲ σὸς πόσις
καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου·
Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει·
μὴ λίαν τάκου,

errores aut ipse per te jam correxisti, aut corrigendos monebis in notis, quas ut brevi pertexas et publices, omnes docti mecum exoptant. Quæ ego dedi, speciminis loco sufficiant; lectoribus certe meis placitura spero. Cum enim judicii acumen et ingenii felicitatem invitissimi in alio agnoscamus, hujusce laboris laudem, quæ solum industria et patientia, aut summum memoriola quadam constat, facile mihi concessum iri auguror.

148. Apollodorus Tarsensis apud Scholiasten hunc versum Medeæ tribuebat; unde eum statim legisse *ἰαχὰν ἄϊον, τὰν δύστανος*, colligit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. V. p. 48. conferens supra 131. infra 207.

151. *τίς σοι* vulgo. *τί* ex A. Brunckius, et sic citat Scholiastes, quanquam *τίς* explicat. Mox *ἀπλάστου* A. L. *ἀπλήστου* Ald.

152. Sic Ald. *ἔρως* Lasc. quod edidit Brunckius.

156. *σεβίζει λέχη* L.

157. *κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου* edd. Mss. et Eustath. ad Il. Z. p. 633. 43. = 490. 24. Partim propter metrum, partim quia vix æquum erat, a Medea, ut ne omnino irasceretur, exigere, legit Musgravius, *δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου*. Deinde e Scholiaste variam lectionem eruit et probat, *τόδε μὲν χαράσσου*. Edidit Beckius post Brunckium *λίαν* pro *τόδε*. Verum hoc nimis audax videtur, et *λίαν* statim recurrit. Repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendæ, ita non sunt ex emendatione obtrudendæ. Quod primo vult Musgravius *τοδὶ*, metro quadrat, sed tam raro occurrit apud tragicos, ut ipse tantum *ταυτὶ* ex Suppl. 156. *τῳδὶ* ex Herc. F. 667. protulerit. Addere quidem poterat *νυνὶ* e Suppl. 308. sed priorem locum Marklandus suspectum habere videtur, et hunc vix quisquam, opinor, sanum crediderit, qui vel obiter inspexerit. In Herc. F. 667. legendum *τῷδ' ἦν* pro *τῳδί*. Reliqui vulgatum, sed proxime ad Brunckii mentem corrigo, *κείνῳ τόσον μὴ χαράσσου*. Deest *μὴ* in A. Schol. *χαράσου* L. sic *δυσεβοῦσι* 753. *δυσεβεῖ* 1284. *δυσεβοῦς* 1380.

158. *τάδε* Ald. *τόδε* ex A. L. Brunckius.

δυρομένα σὸν εὐνήταν.
Μη. ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους·
οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
Τρο. κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει.
Χο. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἀντιστροφή.
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
δέξαιτ' ὀμφὰν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
φίλοισιν ἀπέστω.
ἀλλὰ βᾶσά νιν
δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα·
σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι

160. ὀδυρομένα Mss. et edd. δυρομένα Musgravius. Vide ad Hec. 734. Eustathius ad Il. B. p. 218. 19. = 165. 20. εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι. Deinde εὐνήταν pro εὐνέταν Brunckius.

162. λεύσασθ' L. quod alludit ad aoristum λεύσαθ'.

166. οἵ γε με L. οἷγέ με Ald.

170. Θέμιν 'Ιχναίαν Ruhnkenius apud Pierson. ad Moerin p. 137. Sed recte Musgravius defendit εὐκταίαν, citans εὐκταίαν 'Ερινννὺν ex Æschyli Theb. 729.

172. Sic Brunckius ex A. L. σμικρῷ Ald. contra metrum. Mox 181. βᾶσα νῦν L.

179. T. præfigunt editiones, et X. 181. Sed delendas esse personas recte vidit Tyrwhittus, et delet A.

184. σπεῦσαι Brunck. ex A. σπεῦσον et deinde εἴσω Lasc. Ald. sed supra 88. ἔσω A. L.

διακναιω to crush in pieces
αποναω to remove from, to depart from.
κλοις. εως ... καοι a button.
ενκταιος (εκλοραι) ... in prose.
ταμιας ου the overseer, manager

ερυθη-ης better the vice

Themis is said to be the first to whom the inhabitants of the earth raised temples – daughter of Coelus & Terra & wife of Jupiter

κας-αδος that has just [illegible]

λια - ας (θαλλω) a feast.

λαπινη . ης (πινειν και εικας) a feast [illegible] a host

ηλιεβανις.

κοη-ης a sound

[illegible]

κευομαι to cure!

αις - αιτος (δαιω) a banquet.

[illegible]

θαλιαις - festivals -

ειλαπιναις banquets ειλη a crowd of guests

+ πινω - bibo

[illegible]

τοὺς ἔσω· πένθος
γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.
Τρο. δράσω τάδ', ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμάν·
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις
μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.
σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς
τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
ἐπὶ δ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;

[187. *φόβος, εἰ πείσω.* Notanda constructio. Sic etiam Latini Germanique utuntur verbis metuendi significantes dubitationem cum metu conjunctam: ut quod consequitur syntactice aptum sit e notione dubitandi. Nulla hic particularum enallage. Omnino passim fit, ut constructio regatur notione verborum, non nativa, sed adventitia. *G. H. S.*]

188. *ἐμὰν* et *ὁρμαθῇ* Lasc. Ald. *ἐμὴν* et *ὁρμηθῇ* Brunck. Sed de his dehinc parcius monebo.

191. *ὅτ' ἄν τις* Lasc. quæ scribendi ratio frequens est in Mss.

193. Plutarchus Conjug. Præc. p. 143. D. Sympos. vii. 7. pag. 710. E. *ὡς τά γε ἄλλα φίλος ὢν Εὐριπίδης ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης· ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναι δεῖ νοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ Διονύσῳ καταμίξαντας, ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεσθαι.* Pro *ἐπὶ δ'* malim *ἐπί τ'*. [In Corrigendis primæ editionis Porsonus hæc scripserat: "Vide, lector, humanam incogitantiam. Lege, *ἐπί τ' εἰλαπίναις*, ut habet Lascaris, et confer 266. 1185." Add. 11. ss. ubi eodem ordine sequuntur *μὲν — τε — δὲ —*. Scilicet prius duorum colorum, quæ particulæ *μὴν* et *δὲ* jungunt, dividitur in duo commata, quorum posterius per encliticam cum priori arcte nectitur. Ut autem Porsonus jusserat, nunc demum correxi. Correxerunt etiam Londinenses in novissima editione, sed, quod non probandum, illam Porsoni notam omiserunt. *G. H. S.*]

τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.
Χο. ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
ἅ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.
Μη. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,

207. *πολυστόνων* L. X. Π. 808. nescio an melius. Mox 214. 215. duo versus e tribus feci.

211. Ζανὸς Brunck. Beck.

215. *κλῇδ'* L. *κλῇδ'* Ald.

217. Lege aut *μή μοι τι* cum Aldo, aut *μή μοί τι* cum Lascari. *μέμψησθ'* Ald. *μέμψησθ'* A. B. D. L. P. Schol. Sequentia sunt valde difficilia et intricata. In secundis curis ad emendationem confugit Musgravius et legit *ἐργμάτων ἄπο,* deinde *οἵ τ'* pro *οἱ δ',* ut significet *οἵ.* Membranæ *ὀμμάτων τ' ἄπο.* Ut in re incerta, Brunckii emendationem præfero, *ὀμμάτων ἔπι.* Ceterum ex Ennii versione apud Ciceronem Epist. vii. 6. "Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul; Multi, qui domi ætatem agerent, propterea sunt improbati," conjicit Wyttenbachius ubi supra p. 53. hanc lectionem in suo codice habuisse Ennium: *τούς τε δωμάτων ἔπι, τούς τ' ἐν θυραίοις.* Idem mox δ' ἄρ' pro *γὰρ* legit. Versum **216.** ita vertit Ennius: "Quæ Corinthi arcem altam habetis, matronæ opulentæ, optimates."

218. *γεγονότας* Suidas v. Σεμνόν. sed propius vero Photius Ms. *γεγότας.*

219. *οἱ δ' ἀμφ'* L.

221. *ἔνεστιν,* quod habet Scholiastes, edidit Brunckius. Ceteri cum Stobæo ix. p. 53. Grot. *ἔνεστ' ἐν,* quod et ipsum non malum, sed alterum paullo numerosius. *ἔστιν ἐν* Eustath.

222. *ἐκμάθῃ* Eustath. ad Il. Γ. p. 415. 12. = 314. 48. Utraque lectio proba. Sæpe enim *πρὶν* cum subjunctivo jungunt tragici, omisso *ἂν,* quod in sermone familiari semper requiritur.

[illegible]

πλήρωμα-ατος satiety. abundance
μοχθηρος wretched.
θεοκλυτεω to call on...
κλεις-ειδος a strut in prow.
δυσμαιος -ον hostile

αλμυρον saline
κληδ' sleight απεραντον a α περαινω

[illegible]

[illegible]

[illegible]

" Juvenal says "Fronti nulla fides"

ασῃ-ης satiety disgust

aor 2 inf of ωνεομαι

αρνησασθαι - to disavow

οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις.
πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.
κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην,
ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς·

229. *χρῄζω* L.

230. *γιγνώσκειν καλὰ* pro *γιγνώσκειν καλῶς* edidit Brunckius. *γιγνώσκω* Canter. *γίγνεσθαι* Reiskius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepi.

236. *τοῦδ' ἔτ'* Lasc. Ald. *τοῦτό γ'* Musgravius e B. D. Et sic Stobæus p. 309. ed. Grot. qui paullo ante *δὲ* pro *τε*. Membranæ *τοῦτ' ἄλγιον*. Hæ varietates difficiles interdum sunt ad dijudicandum, præsertim si ε præcedit *γ'* aut ab *ἔτ'* eliditur. Mox 242. *οἵῳ* conjicit Musgravius, non male; sed nihil opus.

243. *κἂν* L.

247. *καρδίας χόλον* Ald. Sed e Mss. quinque, ed. Lasc. Eustathio ad Il. I. p. 739. 36 = 635. 14. edidit Musgravius *καρδίαν ἄσης*. Malim tamen cum Olympiodoro apud Ruhnken. ad Timæum v. *ταλασιουργία* legere *καρδίας ἄσην*, cui constructioni favet Aldina lectio. In Bacch. etiam 607. melior lectio videtur, a Brunckio edita, *σαρκὸς τρόμον*, quam *σάρκας τρόμου*. Ms. E. *καρδίαν ἄτης*.

248. *φίλων* Ald. *φίλον* Brunckius

ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·
σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ,
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἤν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,

ex A. L. Deinde Euripides, quo judice, unus amicus *μυρίων κρείσσων ὁμαίμων* (Orest. 796.), amico æqualem non opponeret. Dedi igitur *πρὸς ἥλικας*, 'ad æqualium cœtum,' ut Phœniss. 1761. *πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.*

249. Antipater Stobæi lxv. p. 417. 40. *αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.*

252. Ennius apud Varronem de L. L. lib. v. p. 60. ed. Scaliger. 1581. Nonium v. Cernere: 'Nam ter sub armis malim vitam cernere, Semel quam modo parire.'

254. *αὐτὸς πρός σε* Lasc. *αὐτὸς πρὸς σὲ* Ald.

255. *πόλις γ'* Lasc.

256. *συνουσία* edd. et Mss. sed A. pro var. lect. *κοινωνία.*

259. *οὐδὲ* Ald. X. Π. 756. *οὐχὶ* Brunckius ex A. L.

260. *συμφοράς* L.

261. *σου* L. Ald.

262. *τίς* L.

264. Sic omnes edd. (præter Lasc. qui *ἐγείματο* habet) et Mss. cum Eustathio ad Il. Θ. p. 694. 24 = 573. 44. Grammatici præcipiunt, ut *γαμεῖν* de viro, *γαμεῖσθαι* de femina dicatur, quæ regula certe plerumque observatur. Anacreon tamen apud Ammonium habet *'Εκεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.* Anti-Atticista apud Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 482. citat ex *'Αντιφάνους 'Ασώτοις, ἐγημάμην* a viro de se dictum. Sed hæc cum Valckenaerio figurate usurpata existimo, eodem fere sensu, quo Electra de Ægistho Electr. 936. *'Ο τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή.* Martialis: 'uxori nubere nolo meæ.' Fortasse igitur, ut tali sarcasmo utatur Medea, legendum est, *ᾗ τ'*, quod quam facile in *ἥν τ'* abire posset, nihil attinet dicere. Contra ipsa de se infra 606. *γαμοῦσα* dicit. Nec tamen negabo, bene etiam legi posse, *ᾗ τ' ἐγήματο*, ut mox 290. *τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην.*

[illegible]

[illegible]

[illegible]

λεληισμενη - a captured prey.
    ληιζω. I snatch or obtain

μετα. ὁρμιζω.

βραβευς-εως an arbitrator.

τερμων-ονος, a boundary.

παντα καλων εξιημι to let out even cable to
[illegible] extremity.

εκητι on account of.

παρακατεχω [illegible] to [illegible]

σκυθρωπος- ον. having a gloomy countenance

[illegible] minded

καλως. ωος or ω-ὁ a cable-rope

περι-αμφι- εχω- to dissemble

σιγᾶν· γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακή τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾷν·
ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
Χο. δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια, πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
Κρ. σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾷν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
καὶ μή τι μέλλειν, ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. αἶ αἶ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·
ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρ. δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,

265. *φόνου* Ald. Sed *φόβου* lib. P. et, puto, Mss. alii, certe C. Et sic ed. Lasc. Schol. ad Sophocl. Antig. 61. Stobæus p. 308. ed. Grot. Idem mendum irrepsit in Hec. 245. Proximo versu *κακή τ'* edidit Brunckius e Tyrwhitti conjectura. *κακὴ δ'* edd. Mss. Stob. Schol. hic et ad Sophoclem, sed ibi *κακή τ'* clam edidit Brunckius.

267. *εἰς* L.

269. *δράσον* L. *δρασον* Ald. *ἐκτίσῃ* L. Ald. et omnes, credo, editiones, quæ meam præcedunt. Et sic habent ubique in secundis indicativi passivi personis, nisi cum aliter habere moneo; quod non mirum est, si reputas, *βούλῃ* habere L. 864. *δοκῇς* 956. quamvis *δοκεῖς* statim subjungat.

270. *θαυμάσω* L.

275. *σὺν αὑτῇ* L.

279. *αἲ, αἲ* L. *ἀπόλυμαι* L.

280. *ἐξιᾶσι* L. [Nec potest aliter esse. *G. H. S.*]

282. *εἰρήσομαι* A. L. Deinde *λέγουσ'* A. Brunckius mavult, *καὶ ξένη περ οὖσ' ὅμως*, sine causa, si quid video. Qui adversa fortuna utuntur, eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui. Sic Hecuba 240. interrogandi veniam ab Ulysse petit. Vulgatam quoque probat Wyttenbachius.

284. *περιαμπίσχειν* Ald. et omnes editiones Brunckianam præcedentes, excepta Lasc. quæ *παραμπέσχειν* habet. *παραμπέχειν* A. Flor. *παραμπίσχειν* B. D. E. *περαμπέχειν* lib. P. *παραμπέχειν* recte Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Addend. ad

μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,

Theocrit. xxi. 26. cum putet, idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wyttenbachius p. 55. anapæstum fortasse in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapæstos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant Mss., eos certe ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Præterea tragici nunquam in senarios, trochaicos, aut, puto, anapæstos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imo ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; raro admodum adjectivum vel adverbium. Apud Æschyl. Agam. 224. est περιόργως, ibid. 1457. περιώδυνος. In Sophocl. Phædra apud Stobæum Ecl. p. 133. περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα. Œd. T. 1218. περίαλλα, idque forsan posuit in loco Thamyræ corruptissimo apud Plutarch. t. ii. p. 1093. D. quod si fecit, ita scripsit ultima: ἔκ τε νόμων, οὓς Θαμύρας περίαλλα μουσοποιεῖ. Sed, sive sunt ista Sophoclis sive Plutarchi verba, περίαλλα conjuncte legendum est. Voce utitur Aristophanes Thesmoph. 1079. Τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν Μέρος ἐξέλαχον; Quæ si ipsa Euripideæ Andromedæ verba sunt, pertinent ad systema illegitimum, ut ex præcedentibus liquet. Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Sophocl. Œd. T. 1505. μή σφε περιΐδῃς pro μή σφε παρίδῃς. Quod περιϊδεῖν tam sæpe occurrit apud comicos, argumento est, tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis, παρίδῃς genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, μὴ παρά σφ' ἴδῃς. At enim dices, περιάγουσιν habet ipse Euripides. Habet sane; sed in Cyclope 686. dramate satyrico, quæ plures tragœdiæ leges violant, plures comœdiæ licentias adsciscunt; quod exemplo altero libet ostendere. Sophoclis versus quosdam citant Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 716. 7. Eusebius Præp. Ev. xiii. 13. p. 680. in quibus est vox ἐπημφιεσμένος. Hanc vero tragici non minus quam περιάγουσιν, et eandem ob causam, opinor, respuebant. At vero in iisdem versibus occurrunt voces πτίλον, ὑπημβρύωσεν, ὁλοσχερὴς, ἐθόρνυτο, quarum nulla tragicis uti permissum erat. Pro ἐθόρνυτο quidem ἐθρύπτετο habet Clemens, sed manifesta glossa. Versus igitur sunt e satyrico dramate excerpti. Huc adde, quod tragici, si vocem puram a περὶ compositam adhibent, huic vitio per tmesin medentur, ut Bacch. 619. Τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς ποδῶν. et similiter Troad. 561. apud Cornut. de N. D. p. 184. Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθόν' ἔχων φαεινὸς αἰθήρ. Porro, ut id obiter moneam, vox ἐμβρυοῦν cum compositis non comparent neque in Stephano neque in Scapula. Hinc etiam liquet, versus ex Euripidis Sisypho a Pseudo-Plutarcho adductos de Placitis Philosoph. i. 7. rectius Critiæ tyranno tribui a Sexto Empirico adv. Mathem. ix. 54. Τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβου Στοίχους.

285. Lege aut μή μοι τι cum Aldo, aut μή μοί τι cum Lascari.

289. ἀπειλεῖν, Ald. et membranæ. ἀπειλεῖς B. D. Cott. L. ἀπειλαῖς Flor. Ex Tyrwhitti conjectura edidit Musgravius ἀπειλεῖν σ', ex sua Brunckius χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Sed mihi videntur hujusmodi tautologiæ non abhorrere ab Euripidis ingenio. Hel. 1059. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; quod nimis licenter Reiskius et Musgravius emendant, Brunckius vero sine suspicione

τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην
δράσειν τι· ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μη. Φεῦ, φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι·
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.

laudat ad Sophocl. Electr. 61. ἀπαγγέλουσί L.

291. δράσειν τί L.

293. Vide quid faciat unius literulæ mutatio. Lascaris editio habet, omnino contra sensum, σθένειν. Verum omnes ejus editionis vitiosas lectiones usque ad minutissimum apicem fideliter repræsentavi.

294. φοῦ. φεῦ. L. Κρέων Lasc. quod recipiendum esset, si plane constaret, longam syllabam tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere. Mox γλῶσσα Stobæus p. 143. Grot. pro δόξα, male, quod ad sensum attinet, nec metro convenienter. Confer quæ mox dicturus sum ad Hec. 302.

297. ἐκδιδάσκεσθαι proprio medii sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed hæc aliquando a poëtis confunduntur.

298. Ex A. ἀλκῆς edidit Brunckius; explicat χωρὶς ἀλκῆς ὄντες, deinde conjungit φθόνον cum ἀργίας. Sed ἄλλης servat Aristoteles Rhet. ii. 21. qui mox habet ἀνδρῶν pro ἀστῶν. Posses etiam legere αὐτῆς pro ἄλλης. Sin hoc displicet, sumendum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis quibusdam apud nostrum videor legisse. Pro ἀργίας Wyttenbach. αἰτίας· quod sane speciosum est. [De hoc loco in Jacobsii Notis ad Antholog. Palat. p. 973. sic scripsi: "[Euripidis verba] vehementer miror in vitii suspicionem incidisse, nam sunt sanissima et ἑλληνικώτατα. Conf. Aristophan. Ran. 1164. et in primis Demosth. t. i. p. 367. 7. Planeque sic ut Euripides loquitur Plato ii. 2. p. 405. 5. Bekk." Platonis locus est idem, quem a Gaisfordio sibi indicatum citavit Elmsleius ad h. v. *G. H. S.*]

300. σοφὰ edd. pleræque et Mss. Sed Ms. B. et ed. Lasc. ἔπη. Credo equidem, hanc lectionem esse ex Euripidis ipsius curis secundis profectam. Cum enim esset noster εὐεπίφορος εἰς τὸ ΣΟΦΟΣ, veterem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat. Aristophanes igitur ita argutantem Mnesilochum, Euripidis socerum, inducit, Thesm. 1141. Σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ, Μάτην ἀναλίσκοις ἄν. Ergo, hac reprehensione permotus, σοφὰ in ἔπη mutasse videtur Euripides. Vide infra ad v. 1314.

302. δοκούντων εἰδέναι τί L.

303. Sic A. L. neque dubito quin alii. Ald. ἐν πόλει λυπρός.

ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,
τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθης.
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
Κρ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν.
τοσῷδέ γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.

305. Post hunc versum sequebatur, τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου, e v. 804. huc retractus. Deinde τοῖς δ' οὖν Ald. et omnes fere edd. sed αὖ A. B. D. Flor. L. P. Utramque emendationem optime pervidit Piersonus. Deinde 306. pro εἰμὶ δ' οὐκ conjicit Musgravius λῆμα, κοὐκ. Male. Verba, ut vulgantur, sunt Medeæ modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis.

307. σὺ δ' αὖ L. πλημελὲς L.

310. τί γὰρ σύ μ' L.

314. τὴν δὲ δὴ Ald. τήνδε δὲ A. L. et, opinor, alii. Verum satis sit semel dixisse, plus momenti ad lectionem constituendam duorum disertis codicum testimoniis inesse, quam ad vulgatam defendendam tacito centum librorum assensui.

317. ἀκούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus.

[318. Interpunctio post μοι delenda: nam εἴσω φρενῶν cohærent cum βουλεύσῃς. *G. H. S.*]

319. τοσῷδέ γ' Ald. τοσῷδε δ' A. D. Fl. P. τοσσῶ δε δ' Schol. τοσόνδε δ' ed. Lasc. Corrige Musgravii errorem.

320. αὔτως Lasc. Ald. edd. ceteræ.

322. Valckenaerii conjecturam ad Phœniss. 497. propositam, λόγους πλέκε, elegantem quidem, recepere Brunckius et Beckius. Sed sanam vulgatam puto.

323. ἄρηρε Ald. ἄραρε A. L. X. Π. 1261.

324. μένῃς L.

τι πλημμελες - some grievous wrong

πλημ-μελος

[illegible] - [illegible] [illegible],

σιωπηλος-η-ον silent

αρω-σω-σα-ηραρον-αρηρα [illegible] joined [illegible]

αραρε - 3 Sing. per. Ind. mid - αρω

ἀραρε = [illegible]

αναλοις – 20. 2f. Okt. [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

Μη. μὴ πρὸς σὲ γούνων, τῆς τε νεογάμου κόρης.
Κρ. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μη. ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;
Κρ. φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
Μη. ὦ πατρίς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
Κρ. πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.
Μη. φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
Κρ. ὅπως ἄν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρ. ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;
Κρ. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.
Μη. μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.

325. *μὴ πρὸς γονάτων* Ald. Edidi ex L. *μὴ πρὸς σὲ γούνων*, de qua forma dixi ad Phœniss. 866. Hanc adjurandi formulam, quamvis notissimam, hic illic corrupere librarii, ut in locis Sophocl. Trachin. 436. Apollonii Rhod. iii. 985. a Brunckio emendatis. Alcest. 281. *μὴ πρὸς τῶν θεῶν τλῇς με προδοῦναι*, 'Αλλ' ἀνατόλμα. Hiatum tollit Musgravius, e Mss. inserendo versum: *Μὴ τῶν παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς*. Optime. Sed duo menda, quanquam levicula, restant. Vix enim credo, compositum istud apud Græcos exstare, *ἀνατολμᾶ*. Recte ed. Lasc. 'Αλλ' ἄνα, τόλμα. 'Αλλ' ἄνα est phrasis Homerica, a Sophocle etiam usurpata Aj. 194. Præterea tragici in ista adjurandi formula nunquam articulum addunt; comici pro libitu vel addunt, vel omittunt, sed frequentius addunt. Cum igitur *τῶν* omittat Lascaris, quid planius, quam legendum esse? *Μὴ πρὸς σὲ θεῶν τλῇς με προδοῦναι.*

328. *οὔ σε* Lasc. sed *οὐ σὲ* Ald.

329. *ὥς σου* L. Ald.

330. Sic A. D. L. *πολύ* Ald.

333. Hic ordo verborum restituendus videtur Iph. A. 903. ubi nunc legitur, *ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος*. Athenæus iv. p. 156. F. *εἶτα πάλιν φακοὶ προσηνέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι· καὶ ὁ Διιτρεφὴς δραξάμενος ἔφη, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε, Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι.* Hinc saltem Euripidis senarium lucramur: *Κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι.*

334. *ἕρρ'* conjicit Valckenaerius ad Hippol. 973. ex hujus fabulæ v. 1343. sed recte defendit *ἕρπε* Brunckius, observans, Creontem providum esse, Iasonem vero iratum.

335. Mss. et edd., credo, omnes ante Brunckium, *πονοῦμεν ἡμεῖς κοὐ πόνων κεχρήμεθα*, qui certissimam Musgravii conjecturam adoptavit, apte conferens Orest. 1629. *ὦ τλῆμον Ἑλένη, τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα*: Non minus aptum Hec. 1246. *ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς*: Beckius dedit *πόνοι* et cetera, ut Brunckius.

336. Vulgo *ὠθήσῃ*. E membranis *ὠσθήσῃ* Brunckius, recte, opinor. Sunt sane multa apud Græcos verba, quorum futura media passive significant, [V. not. ad Demosthen. p. 94. 2. *G. H. S.*] sed non memini *ὠθήσομαι* in hac classe vidisse. *ἐξωσθέντες* occurrit Cycl. 279. ipsa forma *ὠσθήσῃ* Hel. 460.

[337. Interpungam: *μὴ δῆτα. τοῦτό γ' ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον. τοῦτο*, scil. *μεῖναι μίαν ἡμέραν*. G. *H. S.*]

Κρ. ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μη. φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
Κρ. τί δ' οὖν βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
Μη. μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν·
τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
Κρ. ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προὐννέπω δέ σοι,
εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.
Χο. δύστανε γύναι,
φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
ἐξευρήσεις;

340. τί δ' αὖ βιάζῃ L.
341. Medeæ personam omittit L.
342. ξυμπεράναι L.
346. εὔνοιαν σ' L.
348. κλαίω συμφορᾷ L.
351. καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων ed. Lasc.
353. Vertit Ennius: 'Si te secundo lumine hic offendero, Moriere.' ἡπιοῦσα L.
355. Sic Mss. Par. et ed. Lasc. οὐ ψευδὴς Ald.
356. ἐφ' edd. Mss. X. Π. 225. Literam mutavi, ut melius cum locis similibus 341. 374. 390. congruat. In v. 390. ἔτι X. Π. 888. Aristoph. Lysistr. 767. Καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον. Sic recte Kusterus. Quod edidit Brunckius, Καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ', repudiandum esset, licet in mille codicibus reperiretur.
360. ποτὲ habet L. rectius, et supra 3.

have not ask [illegible]
κετευω to come as a suppliant

Queen

future pf of διαφθειρω
προσενεπω to [illegible]

l hath it fared in every way

r neuter for nom absolute

[illegible]

[illegible] opposed to.

[illegible] giving a pledge [illegible] secure.

ne thing is against me

ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

Μη. κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,
εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα
γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους

363. κλύδονα L.
365. πανταχοῦ X. Π. 1060. πανταχῇ L. Ald.
369. θωπεῦσαι ποτ' ἂν Lasc. Ald. Secundum ἂν, quod retinent Ald. et Lasc. auctoritate A. D. Cott. Flor. male delevit Musgravius. Utrumque omittunt membranæ.
375. ᾗ L.
378. ὁποῖαν L. Ald.
381. Valckenaerius et Piersonus hunc versum spurium judicant, sed Brunckii judicium potius sequor; hic igitur retinui, supra post v. 40. ejeci.
382. ἕν τί μοι L.
385. ᾗ L.
386. κτανεῖν Ald. ἑλεῖν Lasc. et Mss. plerique.

ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
οὐκ ἔστι· μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεὶ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικροὺς ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.
ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας·
ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

Χο. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν   στροφὴ α'.
χωροῦσι παγαὶ,

389. Eleganter X. Π. 887. *δέμας τόδε*, sed hoc solo auctore quicquam mutare nolui.

393. *ἐξελαύνει* L.

394. *κἂν μέλλω* Flor.

396. Hunc locum ab Eupolide derisum monuit Toupius ad Longinum Cap. xvi. *Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.*

400. [Lege, ut omnes edd. et Mss. *πικροὺς δ'*. Non in animo habebam mutare, nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent. *Ex Addend.*] *σφι* pro *σφιν* e membranis dedit Brunckius.

402. *εἴα* Lasc. Ald.

405. E. P. *καὶ γέλωτα*, etiam bene. [*ὁρᾷς ἃ πάσχεις* non videtur interrogatio. *G. H. S.*]

408. Ita distinguit et legit Lascaris: *πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. γυναῖκες ἐσμὲν, ἔσθλ'.*

411. Hoc proverbium Æschylo debere Euripidem notant viri docti ex Hesychio.

[illegible]
[illegible]
[illegible]

…υσκελαδος - 'disagreeable in sound'
…πιστοσυνη -ης perfidy.
…-τηλφω. to re-echo
…ζω to separate to part.

…πασε - entrusted - bestowed

καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
οὐκέτι πίστις ἄραρε.
τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
στρέφουσι φᾶμαι.
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
οὐκέτι δυσκέλαδος
φάμα γυναῖκας ἕξει.
Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων ἀντιστρ. α΄.
λήξουσ' ἀοιδᾶν,
τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-
άχησ' ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννᾳ. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἁμετέραν
ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας στροφὴ β΄.
μαινομένᾳ κραδίᾳ
διδύμους ὁρίσασα πόντου
πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ
ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον

413. δίκαι B. D. Mox ἄραρε pro ἄρηρε Brunckius e membr.

415. οὐκ ἔτι L.

419. οὐκ ἔτι L.

422. λήξουσιν vulgo. λήξουσ' Heath.

425. B. C. D. L. ἔπνευσε, quod per se bonum est, sed metro noxium. Homer. Od. Θ. 498. θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

426. ἀγήτωρ L. Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων citat Eustathius ad Il. A. p. 10. 28=8. 45. Hinc, ut observat Bentleius, confirmatur varia Horatii lectio Carm. iv. 6. 25. 'DUCTOR Argeæ fidicen THALIÆ, PHŒBE.' Deinde ἀντάχησαν ὕμνον vulgo. ἀντάχησαν ὕμνοι Eustath. ad Il. Z. p. 634. 13= 491. 8. ἀντάχησεν ὕμνον C. Certatim corrigunt viri docti, ἀντάχησ' ἂν ὕμνον.

428. γέννα Lasc. Ald.

431. Sic Ald. πατρώων L. πατρῴων e membr. Brunck. quod penultimam corripere non hodie credam.

434. ξείνᾳ ed. Lasc. ξένῳ Musgr. typorum errore.

435. τὰς L.

τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
ἄτιμος ἐλαύνει.
βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς ἀντιστ. β'.
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ
μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων
ἄλλα βασίλεια κρείσσων
δόμοισιν ἐπέστα.
Ια. οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνήρ.
ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῄρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν·
σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις

439. οὐδέ τ' Ald. Lasc. et edd. quædam mendose. βέβακεν Ald. βέβακε δ' Fl. P. Lasc.

441. μίμνει edd. Mss. Melius metro quadrat μένει, quod habet D. Corripitur prima in ὑμνήσω Bacch. 72. notante Musgravio.

442. οὔτε edd. Mss. οὐδὲ Brunck. Deinde pro ἀλλὰ conjecturam Musgravii ἐπεὶ recepit Brunckius, quod non ausus est Beckius. Brunckium emendasse οὐδὲ nemo non mirabitur, qui ejus notam legerit ad Orest. 295. Nihil in textu mutavi præter accentus et distinctiones; totum vero locum ita legendum puto: Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, Δύστανε, μεθορμίσασθαι Μόχθων πάρα, σῶν τε λέκτρων Ἄλλα βασίλεια—. πάρα Lasc. μεθορμίσασθαι genitivum regit, ut supra 260. Alcest. 809. Ἄλλα Heath.

444. τῶνδε Lasc. Ald.

446. ἐπέστα Ald. ἐπέστη Lasc.

448. ἀμήχανον φέρειν Stobæus a Brunckio citatus xx. p. 107.

451. ἐκπέσῃ L.

452. πρᾶγμ', ἃ μὴ Musgravius, sine causa.

456. ἀεὶ Lasc.

457. ἀφήρουν L.

448 αμηχανος irresistible [illegible]

τα[illegible] [illegible] = being in one's power

κούφως λάω = lightly – καινος = καινεπος

ζημιοω – to punish

But thou wilt never

force to afford your children [illegible]

απειρομαι to renounce.

ἐφέλκω to draw on or forwards · ξυνα[illegible]
[ἐν]αγκάκος utterly bad — ἄνανδρος = unmanly
[γ]εγώς · ῶσα · ῶς att. part pf. of γίγνομαι
[ἀ]ντολμία of courage
ἐναντίος = face to face — νόσος = sickness
ἀναιδής — shameless ἀναίδεια
κουφίζω fut. ιῶ to lighten — λυπέω to give pain to
κλύω = to hear

[illegible] has a good signification English [illegible]
[illegible]

ἥκω, τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
μήτ' ἐνδεής του· πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὑτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
Μη. ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι

461. τὸ σόν γε Ald. X. Π. 246. quod edidit Beckius. τὸ σὸν δὲ Lasc. τοσόνδε A. B. D. P. Sæpius in his peccatum. In Sophocl. Œd. T. 570. τοσόνδε γ' οἶσθα, contra in Trachin. 53. edi debebat, κἀμὲ χρὴ φράσαι τὸ σόν.

468. Post hunc sequebatur, male retractus ex 1321., θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει. Delevit Brunckius. Hunc versum habuisse in suo exemplari videtur X. Π. 286.

476. Hic locus ab antiquis ob sigmatismum notatus est, quanquam sigma sæpius repetitur in Iph. T. 772. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. nec parcius in Sophocl. Œd. T. 1481. ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας, et ejusdem fabulæ 425. quem laudat Marklandus ad Iph. T. 1068. Sed præstat integrum Scholiastæ locum apponere: πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν· ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὔβουλος· ἐν δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. καὶ παρθενεύσης ἕξει μοι χάριν καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Eubuli locus mutilus et corruptus est. In Platone leviter errat Marklandus, conjiciens Ἔσωσά σ'. Sed ex Eustathio ad Il. K. p. 813. 46=736. 81. M. 896. 56=854. 49. Od. A. 1379. 58=4. 18. liquet, tali fere modo Platonem scripsisse: ἡμᾶς καλῶς Ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Mox bene legit Marklandus, καὶ, Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν; ex Diogene Laërtio iv. 29. Suida v. Εἴσῃ. Porro scripsi divisim σίγμα τῶν. Tradit enim Helladius apud Photium, Græcos indeclinabile σίγμα servare, ideoque legendum apud Xenophont. Hellen. iv. 4. 10. τὰ σίγμα τὰ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. At non poteris, exclamant Palmerius et Morus, eodem modo sanare quæ sequuntur: ψεύσει γ' ὕμμε τὰ σίγματα ταῦτα. Utinam nullus apud antiquos locus ad emendandum hoc esset difficilior! Deletis duabus literis male repetitis, corrige τὰ σίγμα ταῦτα. Frustra e Platonis supra laudato versu præsidium petunt, frustra ex Comici verbis sequentibus. Nam

ταὐτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλησι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ὕπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
ξύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,

pessime Barnesius dedit τὰ σίγματ' ἀλλέξαντες, male Musgravius τὰ σίγματα συλλέξαντες. Lectionem veterum editionum fideliter repræsentavi. Lege, Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελῶσι πήμασι, Τὰ σίγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. Athenæus x. p. 455. C. ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα. Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem, sed locum in promtu non habeo. [Legitur in Cratylo T. i. p. 427. A. ed. H. Steph. p. 274. G. ed. Læmar. Alia congesta sunt in Melet. Crit. p. 96. et in Gregor. Corinth. p. 712. s. 916. (σιγματοειδὴς legi etiam in Galeno T. ii. p. 769. ed. Lips.) Cur nonnulli σίγμα pro declinabili habuerint, unde natum est illud adjectivum, causa videtur non obscura esse. Scilicet aberrarunt ab elemento ad nomen σίγμα, σίγματος, de quo v. quæ monui in Gregor. Corinth. p. 712. Τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων ἄκλιτα εἶναι docet Grammaticus in Anecd. Bekk. p. 781. simul narrans, παρὰ Δημοκρίτῳ κλίνεσθαι· λέγεσθαι γὰρ τὸ (an τοῦ?) δέλτατος καὶ θήτατος· quod ipsum arguit, ceteros his formis abstinuisse. Nec mirum: quis enim elegantior sustinuisset talia imitari? Add. Priscian. T. ii. p. 326. 462. ed. Krehl. *G. H. S.*]

477. ταὐτὸν L.

478. ἐπιστάστην L.

479. ζεύγλησι Ald. ζεύγλαισι membr. Lasc. Perpetua in his formis confusio; quare priorem ubi dant codices vel codicum pars, accipio; contra universos codices non obtrudendam opinor.

480. Insigne exemplum pravæ lectionis, a plurimis et optimis codicibus defensæ; ἀμπέχων enim habent A. B. D. Fl. P. Lasc.

481. σπείραις· totum versum omittit Lascaris.

487. πάντα δ' æque bene L. δόμον lib. P. et in marg. B.

491. σύγγνωστ' ἂν ἦν Ald. E. συγγνωστὸν ἦν A. B. D. Cott. Fl. L.

493. εἰ θεοὺς lib. P. Ceteri, ut vulgo, ἢ θεούς. Schol. Æschinis p. 768. ed. Reisk. ἢ θεοὺς νομίζω.

σπείρω = to sow - πολυπλοκος = much tangled
ἄϋπνος = sleepless -
ἄπαις = childless - μανθάνω = to learn
[illegible]

ποτερον - a

[illegible]

χρωζω to stain to defile.
ρωταω to question

ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
ὅμως δ'· ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ·
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾷν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα

494. *θέσμι' ἀνθρώποις.* Sic pleræque editiones; sic Schol. Æschinis; sic omnes Mss. quorum enotatæ sunt variæ lectiones. Sed valde speciosam lectionem præbet ed. Lasc. *θέσμ' ἐν ἀνθρώποις.* Multa enim sunt nomina, quæ, cum in singulari masculina tantum aut feminina sint, in plurali neutra fiunt, ut *δίφρος, δίφρα, κύκλος, κύκλα, κέλευθος, κέλευθα, δεσμὸς, δεσμὰ, σῖτος, σῖτα.* [V. not. ad Sophocl. Electr. 1366. *G. H. S.*] Vide Musgravium ad Hel. 428. Et *θεσμὰ* quidem citant Budæus et H. Stephanus, sed ex minus probatis auctoribus, Phalaride et Nonno, Stephanus quoque vitiosum esse Phalaridis locum suspicans. Sed exstat in Sophoclis Alexandro apud Stephanum v. *Ἄστυ· οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.* Pluralem *λύχνα* usurpant Herodotus ii. 62. 133. Euripides Cyclop. 514. restituendum Alcæo Athenæi x. p. 430. D. xi. p. 481. A. *Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἁμέρα·* [*Καδδ' ἄειρε* (loco priore *ἀνάειρε*) *κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλλης* (loco priore *ποικίλα.*)] *Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα Ἀνθρώποισιν ἔδωκ', ἔγχεε κιρναὶς ἕνα καὶ δύο Πλείαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ Ὠθείτω.* Vulgo *τὸν λύχνον.* Secundum versum, qui velit et possit, corrigat.

[497. *κεχρώσμεθα.* V. Phœn. 1641. et Porson. ad Orest. 909. *G. H. S.*]

500. *δοκοῦσα μέν τι.* Sic Ald. et plerique. *μέντοι* Schol. *μέν τε* Lasc. Ex var. lect. D. *μή τι* edidit Musgravius, quicum consentit C.

502. Ennius apud Ciceronem de Orat. iii. 58. 'Quo nunc me vortam? quod iter incipiam ingredi? Domum paternamne, anne ad Peliæ filias?'

504. *καλῶς γ' ἂν οὖν* recte Aldus. *τανῦν* Lasc. *τὰ νῦν* Flor. Ex membranis edidit Brunckius *τ' ἂν οὖν*, pro *τοι ἂν οὖν*, quam sententiam eum jamdiu repudiasse credo. Vide infra 588. ubi nulla varietas, in hac certe phrasi, notatur.

509. *Ἑλληνίδων* Ald. Alexander Rhetor. p. 580. ed. Ald. et edd. omnes præter Lasc. quæ præbet *ἀν' Ἑλλάδα* cum B. D. Cott. Fl. *καθ' Ἑλ-*

ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν᾽ ἐγώ,
εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
καλόν γ᾽ ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ᾽ ἔσωσά σε.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
τεκμήρι᾽ ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ᾽ ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
Χο. δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ᾽ ἔριν.
Ια. δεῖ μ᾽, ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ᾽ ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ δ᾽, ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ᾽ ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ᾽ ἐπίφθονος
λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ᾽ ἠνάγκασε

λάδα A. Pro Ἑλληνίδων Herodianus apud Villoison. Anecdot. Græc. T. ii. p. 90. Ἑλλάδ᾽, omisso ἀν᾽ propter syllabam præcedentem. Edidi igitur id, quod plus cum auctoritatis, tum elegantiæ habet.

510. θαυμαστὸν δέ σέ γ᾽ edidit Beckius. Sed vocalis in fine versus elidi non potest, nisi syllaba longa præcedat. Nempe vidit vir doctissimus hanc particulam requiri; alibi collocandam esse non vidit. Vulgo enim plene distinguitur post 511. et imperfecte post 513. Sed cum pro φεύξομαι δὲ, quod Aldus habet, φεύξομαί τε præbeant A. B. D. Fl. L. utrumque autem omittat Herodianus, mutavi distinctiones, et pro τε posui γε, quod quam facile in alterum corrumpi possit, quam facile a sequente syllaba γαῖ absorberi, nemo non videt.

511. σεμνὸν pro πιστὸν Alexander.

515. ἔσωσέ σε Flor. male.

516. ὃς καὶ κίβδηλος L.

521. σιμβάλωσ᾽ L.

522. ἔοικα ed. Musgr. typorum errore, quod notari meretur, ne quis falsa elegantiæ specie ludatur.

523. ναὸς Lasc. νηὸς Ald. et Æschyl. Theb. 62. unde hunc versum sumtum monuit Valckenaerius ad Hippol. 1226.

526. Sic A. E. L. P. ἔγωγ᾽ Ald.

528. σώττειραν L.

529. σὲ δ᾽ conjicit Musgravius, quo posito σ᾽ in versu sequente delendum, et mox mavult λόγοις. Sed vulgatam recte defendit Brunckius.

530. Sic Ald. ὡς σ᾽ ἔρως Lasc.

δ-νεις [illegible] = [illegible]

...οικα-ες-ε [illegible] [illegible]

κεδνος [illegible] — λαιθο [illegible]

κραοπερυν [illegible]

...τες used in [illegible] [illegible]

[illegible]

κεδνον [illegible] [illegible]

κεξο [illegible]

...εκτεεχω [illegible] οιαξ- στρεφω-

πυργοω - to exalt

[illegible]

· λεπτος - [illegible]

[illegible]

way of [illegible] [illegible] [illegible] —

τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
ὅπη γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,

531. *πόνων ἀφύκτων* Ald. quam lectionem memorat Scholiastes. Sed et alteram memorat, *τόξοις ἀφύκτοις*, quam habent Lasc. et Mss. plerique, et e Flor. probat Valckenaerius ad Hippol. 1420. Hunc locum respicit Ennius apud Ciceronem Tusc. iv. 32. 'Tu me amoris, magis quam honoris, servavisti gratia.'

532. *αὐτὸ* A. B. D. Fl. L. P. *θήσομαι* significare debebat 'judicabo.' Non invitus legerem *αὔτ' ἀθρήσομαι*, si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum.

[534. s. *τῆς ἐμῆς σωτηρίας* regitur ab *εἴληφας*, 'pro salute mea accepisti.' *λαμβάνειν τί τινος* i. q. *ἀντιλαμβάνειν τί τινος*. V. Bos. Ellips. p. 665. *G. H. S.*]

539. *πάντες δ' ἔσ'* L. Ald.

542. Formam orationis adumbravit e nobilissimo Tyrtæi loco apud Stobæum li. p. 193. quem paullo plenius citari nemo, uti spero, indignabitur: *Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην, Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης, Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην· Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον· Οὐδ' εἰ Ταντανλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι· Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.* Et Tyrtæum et Euripidem ob oculos habuit Theocritus viii. 53. *Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·* ubi J. Piersonus, præfatus, "frigida esse *χρύσεια τάλαντα*, cum aliquid specialius debuisset poëta," emendat *Κροίσοιο*, eleganter sane et speciose. Propius paullo ad literas Jortinus *Κροίσεια*, ut *Κροισείων αἱρετώτερον στατήρων* apud Plutarch. Polit. Præcept. pag. 823. A. Crœsi divitias memorant ipse Theocritus a Piersono laudatus, x. 32. *τὰ Κροίσου τάλαντα* Procopius, commodum a Wartono laudatus. Nec tamen inducor, ut veterem lectionem deseram. Æquo enim jure objicere poteras hoc Euripidis loco, "Frigida sunt *χρυσὸς ἐν δόμοις*, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta." Præterea *ἀνέμων* similiter frigore laborat, et Tyrtæo præeunte mutandum erat in *Βορέα*. In Anacreont. xxiii. 1. *Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ*, ex emendatione Sevini *Κροίσου* primo ediderat Brunckius; postea errorem suum agnovit, a Larchero monitus, quem vide ad Herodot. ii. 121. Eandem loquendi formulam iterum adhibet noster Herc. F. 645. *Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, Τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν·* ubi si quis legendum contendat *Κροίσου*,

μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
οὐχ, ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·

ei auctor sim, ut artem criticam desinat, 'Anticyras melius sorbere meracas.'

543. Fl. P. βέλτιον. B. D. L. βέλτιστον, quod si probas, accipiendum est quasi βέλτιστον τῶν Ὀρφέως μελῶν. Sed rectius κάλλιον Ald. Eustath. ad Iliad. Η. p. 666. 47.=535. 14. Κ. 801. 54=720. 17.

545. Sic Musgravius et Brunckius ex L. forsan et A. μέν σοι Ald.

546. Idem versus Suppl. 430. ut monuit Valcken. ad Phœn. 937. προύθηκας L.

548. τῶδε L.

[550. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. His verbis Iason reprimit Medeam, quam gestus indicaret præ indignatione in probra erumpere velle. *G. H. S.*]

553. εὐψυχέστερον L. Error ortus ex similitudine literarum Τ et Ψ minus distincte pictarum; aut si ita scribuntur, ut sæpe fit in Mss. ┬ ┼ et superior linea in ┼ evanescit, facillime cum Τ commutatur. Scholia in Hermogenem inter Aldi Rhetoras T. ii. p. 9. 38. κομμωτικὴ δέ ἐστιν ὡς ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν κεχρημένων τὶ μυθίῳ καὶ φυκίῳ. Quis non videt legendum ψιμυθίῳ? [Sic dudum correxit Meursius ad Constant. Man. p. 25. 12. *G. H. S.*]

555. ἐχθραίνων vulgo, sed ἐχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui ad Orest. 292. tragicos semper ἐχθαίρω, nunquam ἐχθραίνω dicere. In Sophocl. Antig. 93. Aldus recte edidit ἐχθαρῇ, sed tacuit Brunckius. Pro ἐχθραντέος Aj. 679. variam lectionem in margine habet Juntina secunda, ἐχθαρτέος, et sic legebat Suidas, ut ex ordine literarum constat.

559. οἰκεῖμεν L.

560. σπανιξοίμεθα L.

εντῶσε [illegible]

κνίζω - to scrape to grate,
applied as a striving after
σπανίζομαι to be in want.

παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾷν.

Μη. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·

562. παῖδάς τε Ald. δὲ ex A. L. Brunckius. Opponuntur τὸ μὲν μέγιστον et παῖδας δὲ.

564. ταὐτὸ L. ξυναντήσας male Lasc.

573. γὰρ mutavi in ἄρ', quod γνωμικώτερον.

575. Sic A. L. οὕτω δ' Ald.

577. Sic D. Fl. L. P. λέγω Ald. περὰ pro παρὰ Lasc. quæ non est varia lectio, sed merus error, ut ex accentu liquet.

579. εἰμὶ Lasc. Ald.

584. Citat Scholiastes φαίνῃ pro γένῃ. An legebat φανῇς?

585. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος Ald. quod per se optimum est, ut supra 533. ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας. Sophocl. Antig. 771. εὖ γὰρ οὖν λέγεις. Œd. C. 1199. ἔχεις γὰρ οὖν βίαια τἀνθυμήματα, ut optime Heathius pro οὐ, post quem nihil tentare debebat Brunckius. Sed hæc lectio in nullo Ms. inveniri videtur. Ms. Flor. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ'. A. E. L. P. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ'. B. D. ἓν γάρ σ' ἐκτενεῖ. ἐκκτενεῖ Brunck. et Beck. compositum Græcis ignotum. Eustathius vero ad Iliad.

χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντ' ἐμὲ
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
Ια. καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ,
εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μη. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλ' βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ια. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέως ἃ νῦν ἔχω.
ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
Μη. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
Ια. οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
Μη. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφὴ,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φεύξομαι χθόνα.
Ια. αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.

H. p. 672. 60 = 543. 40. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς λόγος ἐκτάδην ῥίψει, quod citat et rejicit Valckenaerius Diatrib. pag. 152. sed codicum lectiones ignorasse videtur vir egregius. ἐκτάδην κεῖσθαι phrasis bene nota. Quidni potuit Medea dicere, 'Uno argumento ita te prosternam, ut quasi mortuus jaceas?' Neque durior est metaphora, quam in Platonico isto, Euthydem. p. 227. F. παραταθῆναι γελῶντα. Musgravius legit, ἓν γὰρ, ἓν κτενεῖ σ'.

586. πείσαντί με Ald. πείσαντά με C. L. et, puto, alii plerique.

588. καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ Ald. σὺ pro μοι A. Fl. γὰρ pro γ' ἂν Fl. Quod dedi, habent B. D. L. ἐξυπηρέτης L.

589. εἴ σοι Lasc. Ald.

591. Sic edd. omnes et Mss. Beckius εἶχον, errore typographico.

597. φῦναι Ald. sed φῦσαι ed. Lasc. et Mss. prope omnes. [V. Porsoni Miscellan. p. 128. *G. H. S.*]

598. πικρὸς pro var. lect. Stobæus, quod Grotius admisit p. 377. Sed λυπρὸς Stobæi Ms. apud Brunck. et ed. pr. Euripidis edd. omnes et Mss. cum Scholiaste, Plutarch. T. ii. p. 25. B. Schol. Aphthonii in Aldi Rhetoribus T. ii. p. 8. prope fin. Mox κνίζει Stobæi ed. pr. [Perperam. V. not. ad Demosthen. pag. 74. 23. *G. H. S.*]

599. μήδ' Lasc. Ald.

600. με τεύξῃ divisim L. quod quosdam decepit.

601. 602. φαίνεσθαι et δοκεῖν Reiskius, ut pendeant a μετεύξῃ.

602. μὴ δ' Lasc. μήδ' Ald.

603. μέν ἐστ' Lasc. Ald.

[illegible]

[illegible]

καθαρος [illegible]
[illegible]

[illegible] means [illegible]

μετεωξει [illegible]

[illegible]

Imperat is used not unfrequently [illegible]
[illegible] in dependent propositions after [illegible]
[illegible]
εἶδον [illegible]
[illegible]

αἰτέω [illegible] ἀγαθά [illegible]
but not good things [illegible]
μετεύχομαι to alter your prayers.
αιτιαομαι to blame.

[illegible]

μωραίνω· ἄνω to be foolish..
χρονίζω to spend time
ἀπαρνοῦμαι to disown

[illegible]

Μη. τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
Ια. ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μη. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.
Ια. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
προσωφέλημα, χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μη. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου·
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ια. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
Μη. χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
νύμφευ', ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.
Χο. Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν στροφὴ α'.
ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἅλις
ἔλθοι

[608. ἀραία. H. l. active significat, i. q. ἀρὰς ἀρωμένη. *G. H. S.*]

610. σαυτῇ φυγῇ Ald. σαυτῆς φυγῇ B. D. Fl. σαυτῇ, φυγῆς E. L. P.

615. Pro ἀμείνονα E. οὐ μείονα.

617. Sic ex A. L. edidit Brunckius. Vulgo μηδ' ἡμῖν. [V. not. ad Demosthen. p. 102. 20. *G. H. S.*]

622. ἀλγυνεῖ pro ἀλγυνῇ Ms. Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 576.

625. ἴιως L. Ald.

626. ὥστέ σ' Lasc. Ald.

629. E duobus versiculis feci unum hexametrum, hic et infra 637. Objici quidem potest, non recte in tertio loco tertii versus strophici positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertia antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant tragici, præsertim in vulgatis versuum generibus: vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur αν ἀν. Quam facile syllaba ἐν excidere po-

Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
εὔχαρις οὕτω.
μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
χρυσέων τόξων ἐφείης,
ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.
στέργοι δέ με σωφροσύνα, ἀντιστρ. α'.
δώρημα κάλλιστον θεῶν·
μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις,
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ',

tuerit, nihil attinet dicere. Ibycus Athenæi xiii. p. 564. F. *ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν*. Omittit *ἐν* Eustathius ad Od. Z. p. 1518. 17 = 256. 30. qui præterea in vicinis male *θάλαμος* citat pro *θάλλος*, male etiam ed. Casaub. *τρέψαν*. Sed rarior est hæc constructio, ideoque a librariis mutata videtur. Supra 424. *Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος·* quæ etiam restituenda videtur Homero Od. Ω. 200. *χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε Θηλυτέρῃσι γυναιξί*. Sed codex Harleianus, *χαλεπὴν δ' ἐνὶ φῆμιν ὀπάσσει*. Est notissimum Pythagoreorum jusjurandum, *Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν·* quod ita *παρῳδεῖ* Julianus Orat. vi. p. 196. C. (368.) *Οὐ μὰ τὸν ἐν στέρνοισιν ἐμοῖς παραδόντα τετρακτύν*. Euripides Iph. A. 584. *ὃς τᾶς Ἑλένας Ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν Ἔρωτα δέδωκας, Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης·* ubi *πέπωκας* ineptissime legit Bern. Martinus Var. Lect. iv. 7. Et hoc imitati sunt Latini. Lucretius iii. 647. 'Et simul in pugnæ studio quod dedita mens est, Corpore relicuo pugnam cædisque petissit;' quorum versuum priorem advocat M. A. Muretus ad Catull. lx. 101. 'Non tuus levis in mala Deditus vir adultera,' alterum ita emendat Bentleius ad Phædr. i. 31. 13. pro 'Corpore cum reliquo.' Citat etiam Lambinus iv. 813. 'Præterquam quibus est in rebus deditus ipse,' ubi variant codices, sed vulgata sanissima videtur.

632. *μηδέποτ'* Schol. Lasc.

633. *ἐφίης* pleræque edd. et Eustath. ad Il. E. pag. 568. 24 = 431. 35. sed *ἐφείης* A. B. C. D. P. et sic ex Æm. Porti conjectura edidit Barnesius.

634. *χρίσασθ' ἄφυκτον ὀϊστὸν*. L. *οἰστὸν* est disyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Mœrin p. 275. Nec male Barnesius: "In scansione ut *οἰστὸν* legendum." Idem ad Androm. 1134. "Legendum *δισυλλάβως*, quasi *οἰστοί*." Sed ad Herc. F. 196. audacior factus bene edidit *μυρίους οἰστοὺς ἀφείς*. Cum igitur dixi in præf. ad Hec. p. ix. [ed. Cant. 1802. X. ed. Lond. 1808.] "In Euripide usque ad hunc diem semper editum est *ὀϊστὸς*," erravi, sive tu mavis, humanissime lector, MENTITUS SUM, Musgravii editione deceptus.

635. *στέργοι* A. B. C. L. *στέργει* Ald.

637. *μὴ δέποτ'* L.

640. *προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ* Ald. Quod edidi, habent B. D. L. P. nisi quod *προσβάλλοι* L. *ἀπολέμους* Ald. *δ'* addidi ex L. Aptius forsan metra congruerent, si legeremus, *ἀλλ' ἀπολέμους εὐνὰς*—. Mox *κρίνοι* omnes Par. C. Fl. L. *κρῖναι* Schol. *κρίνει* Ald.

ορyας [illegible]

[illegible]

αμφιλοφος - or captive

απτολεμους - peaceful -

[illegible] gates as thoroughfare
[illegible] as separate from their proper antech[illegible]
[illegible] with an [illegible]

[illegible] as [illegible]

ικτιζω to grieve for to pity
επιστρεφω to turn towards

ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.
ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, στροφὴ β'.
μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν',
οἰκτρότατον ἀχέων·
θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων δ'
οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,
ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.
εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων ἀντιστροφὴ β'.
μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
ᾤκτισεν παθοῦσαν
δεινότατα παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τα κλῆδα φρενῶν· ἐ-
μοὶ μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.
Αι. Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
Μη. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
Αι. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

647. οἰκτροτάτων Ald. Lasc. οἰκτρότατον editi recentes, nescio unde. Sin veterem lectionem retines, quod me non nolente facies, eadem opera fugitivum illud δεινότατον 656. ex Aldina retrahes, licet δεινότατα dent A. B. D. L. In versu præcedente δυσπέραστον C. (etiam Lasc.) et mox omittit δ' post μόχθων, punctis scilicet notatum.

653. ἔχω Lasc.

654. σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς Lasc.

655. ᾤκτειρε vulgo. ᾤκτισεν est conjectura Musgravii. Mox πάρεστι et ἀνοίξαντα membranæ. Vulgo παρέσται et ἀνοίξαντι.

659. κληΐδα L. Ald. κἀμοὶ Ald. ἐμοὶ μὲν A. B. D. Fl. L.

662. φίλοις Ald. φίλους Fl. L. κάλλιστον etiam Fl. apud Valckenaer. ad Phœniss. 538.

664. ἐπιστροφᾷ Ald. Lasc. ἐπιστρωφᾷ A. E. quod et analogia postulat. A νέμω enim νωμᾶν, a στρέφω στρωφᾶν, a τρέπω τρωπᾶν formant Græci. Solum πέτομαι, quantum scio, et ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι facit.

Μη. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
Αι. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μη. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
Αι. ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχῃ.
Μη. δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
Αι. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
Μη. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αι. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
Μη. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αι. μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

666. ἱκάνεις Ald. ἐστάλης, quod e Schol. restituit Canterus Nov. Lect. iv. 1. habent A. B. D. Fl. L. Ceterum locus Neophronis, egregie a Valckenaerio ad Phœniss. 709. emendatus, hic quoque cum fructu legetur: Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, ξυμβαλεῖν ἀμηχανῶ· Σοὶ δ' εἰς λόγους μολών γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν. ἐστάλλης L. Ald.

674. θέμις δ' ἂν Ald. θέμις μὲν ex A. L. edidit Brunckius.

675. Jam inde ab Orest. 5. lectorem monebam, me longas, imo longissimas, nihil ad rem pertinentes notas scribere potuisse. Verum hac licentia ita adhuc uti enisus sum, ut ne abuterer. Talem vero notam in hunc versum impendere decrevi, μάλιστ', ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός· ubi non mirarer, si quis particulam καὶ ut expletivam improbaret. Nam Androm. 89. ubi rectissime legitur, 'Αλλ' εἶμ', ἐπεί τοι κοὐ περίβλεπτος βίος, citans Brunckius in Gnomicos Poëtas pag. 305. corrigit ἐπεί τοί γ', additque, "Quos versus protuli, ut levem maculam e priori senario abstergerem." Satius erat manum abstinere, vir egregie. Maculam enim non abstersisti, sed versui sano inspersisti. Suppl. 881. Ἤχθαιρ', ἐπεί τοί γ' οὐδὲν αἰτία πόλις. Sic edidere Marklandus et Musgravius e tribus Parisiensibus Mss. Sed et illud notavi, Aldum in Supplicibus et Iphigenia utraque sæpe meliorem lectionem aut melioris lectionis vestigia conservare, quam conservarunt isti codices. Ex Stobæo citat Marklandus ἐπεὶ κατ' οὐδὲν, et sic legitur in editione, qua utor, Gesneriana 1543. xliv. p. 314. Sed Grotius edidit ἐπεί τοι κοὐδὲν, ex Ms. procul dubio, Trincavellus enim ἐπί τοι κοὐδέν. Nimirum primo lectio vulgata leviter in ἔπει τα κοὐδὲν depravata est; postea inde fecere ἐπεὶ κατ' οὐδέν. Præterea existimo, Atticis non licuisse γε post τοι ponere, nisi alio vocabulo interjecto. Exceptiones sunt certe perpaucæ; præcipuæ, quas memini, Aristophan. Thesm. 716. Euripid. Iph. T. 726. quæ loca Gothofredo Hermanno curanda libenter mandarem, si eum crederem eadem facilitate ex corruptis sana facere posse, qua ex sanis corrupta facit. Quis enim præter Hermannum dactylum, non dico prætervidit (hoc enim omnes facimus), sed in quartam senarii sedem ipse ex emendatione intulit? Nub. 870. Quis præter Hermannum pro optima voce χυτρεοῦν verbum substituit non Græcum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, χυτροῦν? Nub. 1476. Nimirum ut Dawesio obloqueretur, 'Cui si non aliqua nocuisset, mortuus esset.' Sed hæc nihili sunt præ triumphis, quos de innocenti Ἡρακλέης nomine egit. Quamvis enim, ipso judice, χυτροῦν apud comicos productarum ejusmodi syllabarum exemplum sit, nihil contra rarius est apud tragicos. Ideoque, ait Hermannus, [Pro his edit. noviss.

adj compounded with a [illegible] [illegible]

[illegible] in gen.

all words [illegible] [illegible] [illegible]

are not compounded with [illegible]

word to [illegible] [illegible]

This [illegible] is used when [illegible]

between two objects is denoted & that [illegible]

[illegible] the other.

14 use interrogatively

4th is causal [illegible] emphasis

Μη. τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αι. ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα,
Μη. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
Αι. πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μη. σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
Αι. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας. 681
Μη. παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
Αι. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.

Londin. dedit: "Ideoque Hermannum hæc secum loqui fingamus." Scilicet ipse Porsonus in Addend. hæc scripserat: "Verba, quæ tribui Hermanno, non sunt ex ipsius opere citata, sed qualia cum secum loqui fingo." *G. H. S.*] "Nos Germani, qui multo melius Anglis syllabarum quantitatem callemus, nos omnia loca, ubi Ἡρακλέης pro epitrito tertio apud Euripidem occurrit, emendabimus." Et sex loca, hoc morbo scilicet laborantia, corrigit, si hoc est corrigere, morbum fingere, ut tuam medicinæ peritiam ostentes. Ea loca sunt Heraclid. 8. 211. 991. Ion. 1163. Herc. F. 3. 926. Nec dubito, quin pari felicitate correcturus sit decem alia loca, quæ in ejus gratiam citabo. Heracl. 94. Ἡρακλέους οἵδ' εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι. 124. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους. Herc. F. 47. Ξὺν μητρὶ, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλέους. (ubi Hermannus leget θάνωσιν. Obiter monebo legendum semper Ἡρακλέους et Ἡρακλέει pro mendosis Ἡρακλέος et Ἡρακλέϊ.) 173. Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεες· ubi avide arripiet Hermannus lectionem, quam ipsi e Plutarcho Cat. min. p. 785. A. benigne porrigo, ὦ Ἡράκλεις, neque, quominus eam recipiat, hiatu deterrebitur. Omnia enim potius perferenda, quam Ἡρακλέης secundam producat. 342. Παῖδας γὰρ οὐ προὔδωκα τοὺς Ἡρακλέους. 706. Ἀλλ' εἶα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους. 865. Οἵ' ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους. 875. Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους. 1006. Κἄῤῥιψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους. In Sophocl. Philoct. 1406. legi potest, βέλεσι τοῖσιν Ἡρακλέους, ut parum iste locus ad rem faciat. Euripides, ut videtur, apud Plutarchum Sympos. ix. 1. p. 736. F. Τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέους Ἡμῶν τε θρέψαι. Nunc ad ἐπεί τοι καὶ revertor. Heracl. 508. Οὐ δῆτ'· ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια. 747. Θείην· ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Lucian. Jov. Tragœd. ii. pag. 644. Οὐκ οἶσθ'· ἐπεί τοι κἂν ἐκώκυες μέγα· qui versus ex Euripide desumtus est. Aristoph. Ran. 511. οὐ μή σ' ἐγὼ Περιόψομ' ἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα Ἀνέβραττεν. Acharn. 931. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ. Alicubi hæc phrasis corrupta aut obliterata est, ut in Schol. Venet. ad Iliad. N. 567. ἴσως δὲ ἐντροπαλιζόμενος ὑπεχώρει, ἐπεὶ οὐκ ἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἀναχωρεῖν ἐτρώθη. Legendum e Codice Townleiano, ἐπεί τοι κἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἐτρώθη ἀναχωρῶν. Ibid. 768. ἔχει δὲ ἦθος ὁ λόγος. Pro his verbis pleniora dat idem codex: ἐπεί τοι καὶ θαρσύνει τοὺς ἑταίρους· ἀλλ' ἔχει ἦθος ὁ λόγος. [Add. not. ad Callin. 17. in Poët. Gnom. p. 88. et Ind. pag. 361. b. *G. H. S.*]

677. λύσαι L.

[678. s. Sic Sophocles Aj. 107. s. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον; Πρὶν ἂν δεθεὶς—. V. Ind. ad Homeri Od. p. 168. *G. H. S.*]

679. μολῶ L.

681. Πιτθεὺς τίς ἐστι L.

682. 683. Personas delent A. B. D. L. Medeæ personam delet etiam L. 678. 688. unde personas perturbat usque ad 707. cui præponit M. Mox 694. οἶσθ' L.

Eurip. Med. E

Μη. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
Αι. κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μη. ἀλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Αι. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
Μη. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
Αι. τί φής; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μη. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Αι. τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
Μη. γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αι. ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Μη. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.
Αι. πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μη. μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
Αι. ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
Μη. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αι. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Μη. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Αι. ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μη. ὄλωλα· καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Αι. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μη. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
Αι. ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
Μη. λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,

684. ἀνὴρ L. Ald.

685. κἀμοὶ δὲ Ald. κἀμοί γε A. B. D. L. P. (vel κἄμοιγε.)

703. M. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλον Lasc. αὖ λέγεις omnes edd. Sed ἀγγέλλεις edidit Brunckius e membranis. ἀγγελεῖς X. Π. 137. In Orest. 780. pro αὖ λέγεις var. lect. præbet J. ἀγγελεῖς.

704. τῆσδ' ἔξω χθονός Ald. et edd. Sed quod dedi, præbent A. B. Fl. L. P.

706. καρτερεῖν δ' οὐ βούλεται videtur legisse alter Scholiastes. Sed verum opinor, quod habent C. et in margine D. καρδίᾳ δὲ βούλεται.

708. τῶν omittit Lasc. Mox δὴ Ald. τε A. Fl. Neutrum habet L.

[709. Adverte sedem ictus mutatam in voce iterata οἴκτειρον. Eadem mutatio in τόλμησον iterato ap. Æschyl. Prom. 1007. Br. *G. H. S.*]

…H.T.T.T. and skilled in such matters

[illegible]

τρίβων [illegible] τρίβω

τρίβων [illegible] from it – versatile

τύχοι [illegible] – [illegible]

…with the [illegible] to commit [illegible] action

προ·του = προ τουτου formerly.

καρτερέω to endure.

αντομαι – I supplicate

γενειας – [illegible] the beard

καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
παύσω δή σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αι. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδος εἰμὶ πᾶς ἐγώ.
οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαι σου προξενεῖν δίκαιος ὤν·
τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κού σε μὴ μεθῶ τινί.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
Μη. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι

710. *ἐσίδῃς* Lasc.

716. Hunc et tres sequentes propter *γονὰς* omittit Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 360. Similis phrasis hujus versus clausulæ apud Herodotum iii. 85. ubi Œbares ad Darium: *ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς πρὸ σοῦ ἔσται· τοιαῦτα ἔχω φάρμακα.* Confer Theocrit. ii. 161. [Infra v. 785. *τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.* Conf. v. 1318. 1342. *G. H. S.*]

719. *ὧν μ'* ex A. L. edidit Brunckius, quod pro *μοι* non amplius, credo, accipit. Si quis pro *με* acciperet, non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt *εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν.* Sed non necessarium puto pronomen.

721. *ἔχοιμι* Ald. *ἔχει μοι* B. C. D. L.

722. Invenuste admodum quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo *πειράσομαι 'γὼ,* deleta distinctione post *χθόνα.* Simili mendo laborat locus Helen. 961. *'Αλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν, εἰ καλὸν τόδε, Αἱρήσομαι τὸ πρόσθε τῆς εὐδαιμονίας.* Lege, *Αἱρήσομαι 'γὼ πρόσθε τῆς εὐψυχίας.* Nimirum *εὐψυχίας* primo in *εὐτυχίας* (vide supra ad 553.) corruptum est ex literarum, deinde in *εὐδαιμονίας* ex sensus affinitate. Optime igitur Heathius et Tyrwhittus *εὐψυχίας.*

723. *τοσόνγε* Ald. *τοσόνδε* C. L. P. Vix quicquam refert. *προσημανῶ* etiam L. non male.

726. *τινι.* Sic A. B. D. Fl. L. P. *ποτε* Ald.

727. *ἀπαλάσσου* L.

τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
Αι. μῶν οὐ πέποιθας, ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
Μη. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.

734. μεθεῖσαν Ald. D. E. μεθῇς ἂν A. i. e. Brunckii membranæ, et edd. recentes, solœce. μεθεὶς ἂν (ut opinor) B. suprascripto ἐκδοίης. Recte edidit Brunckius μεθεῖ' ἂν, quod habent C. L. P. Schol. sed male constructionem ordinat, quam recte explicat Scholiastes: ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίας (sic L. male Ald. γαίης), οὐκ ἂν μεθεῖο, ἐμοῦ subaudito. Hinc autem probare conatur Brunckius, mediam formam μεθίεσθαι accusativum regere, contra Dawesii Misc. Crit. p. 238. et Valckenaerii ad Phœniss. 522. decretum. In Aristoph. Vesp. 414. Brunckius ipse tantum non velle videtur τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι legere. Restat formidabilis Sophoclis locus Electr. 1277. τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι. Lege, Dorica forma, ἁδονᾶν. [Jure, opinor, Porsono obsecutus sum, cum in Sophoclis illo loco ἁδονᾶν ederem. Conf. not. ad Phœn. 326. Sed fuit vir doctissimus, qui μεθίεσθαι contenderet tum demum genitivum regere, ubi partem alicujus rei omitti significemus. Scilicet non erat recordatus Hecubæ versum 400. ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. neque Phœnissarum 1675. ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ. Non mirum autem hoc verbum construi cum genitivo: est enim de classe eorum, quæ significant contactum ejusque contrarium habitum; quorum omnium legitima est cum illo casu constructio. Latissime patet hæc ratio per universam syntaxin; quam rationem si satis cognitam habeas, vix dici potest, quot difficultates syntacticas elabaris. *G. H. S.*] Ipsa Electra iterum usurpat pluralem 1302. Sed ne alii simili errore trahantur, pauca quædam de hac figura addere libet. Græci scilicet, cum verba duo, diversos casus regentia, ad idem nomen æque referuntur, ne nomen proprium aut pronomen minus suaviter repetatur, in utrovis regimine semel ponunt, altero omisso. [Apollodorus Bibl. iii. 14. 3. Ἕρσης δὲ καὶ Ἑρμοῦ Κέφαλος, οὗ ἐρασθεῖσα Ἠὼς ἥρπασε. V. not. ad Theogn. 951. Idem in Latinam linguam valere, monui ad Plinii Panegyr. c. 86. p. 712. *G. H. S.*] Antiphanes Athenæi viii. p. 339. A. ὃν ἢν ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται· ubi οὗ non deterius esset ad sensum, quanquam deterius est ad numeros. Aristoph. Pollucis vii. 108. Πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος βασκανίου ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Brunckius hæc verba ita in versus digessit Fragm. inc. lxi. Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος Ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Vellem scire, cujusnam metri sit versus secundus; κάμινον enim mediam producit. Ergo neque iambici neque trochaici pars est. Verba sunt alicujus ad alterum interrogantem, cui usui res hæc vel hæc inservire possit: [Οὐκ οἶδα] πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος Βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Βασκάνιον præbet Ms. Falckenburg. Οὐκ οἶδα addidi, non quasi verba comici, sed ut versum explerem. Plato Sympos. p. 174. D. HSt. τὸν μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν· ubi, si lectio sana esset, αὐτῷ subaudiretur post ἀπαντήσαντα. Sed aliud olim in Platonis libris exstitisse liquet e Photio v. Οἷ. Οἷ. περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ· ὀξυτόνως δὲ οὗτοι· συμπόσιον· οἷ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδον ἀπαντήσαντα. καὶ οὗ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ· πολιτεία· πλὴν οὗ. Hunc locum exscribens Suidas, aut librarius ejus, cum συμπόσιον pro συμποσίῳ invenisset, summo stupore ζήτει ἐν τῷ præposuit, ut sit, Quære in v. Συμπόσιον. In Platone vero sine controversia legendum est: οἷ

735. But having covenanted by
words alone & without swearing
by the gods —

[illegible]

[illegible]

ἔχοντα — mark this construction
"maintain" "me"

σκῆψιν — pretext — excuse

ἐξηγοῦ θεούς — name for thyself
the gods (by whom you wish
me to swear)

λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
τάχ' ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.
Αι. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.
ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.

μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν. Sic autem scripsit, ut accusativorum concursus vitaret. Locus ex Republica est Lib. x. p. 617. E. HSt. τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὗ· ἓ δὲ οὐκ ἐᾶν. Ceterum, ut redeamus, illud etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones μεθεῖσαν, μεθεὶς ἂν, sed veram lectionem leviter depravatam. Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΟΑΝ, videas quam facile in ΜΕΘΕΙCΑΝ transmutetur.

735. ἐνώμοτος edd. et plerique Mss. Sed quod conjecerat Muretus, habent pro var. lect. B. D.

736. κἀπικηρυκεύμασιν Οὐκ ἂν πίθοιο Mss. edd. sed, cum negativa particula sensui noceat, varias conjecturas proposuere viri docti. [Vin' me quoque conjectando ludere? Suspicor: κἀπὶ κηρυκεύμασι Νοῦν ἂν τίθοιο. Compara Homeri Il. X. v. 46. Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν. Thesei Fragm. iv. εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην. Theocriti Idyll. xvii. v. 43. ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν. Possis etiam κἀπὶ κηρυκεύματα Νοῦν ἂν τίθοιο. Nihil enim in talibus refert, accusativus ponatur, an dativus. Conf. Aristophanea, quæ ad Bosium de Ellips. p. 323. citavi.—Hermanno, cui lusum illum non potui approbare, κἀπικηρυκεύματα Scholiastarum pro genuina scriptura habenti tota ῥῆσις videtur sic scribenda esse: τούτοις δ', ὁρκίοισι μὴ ζυγεὶς, Ἄγουσιν αὖ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ· Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἐνώμοτος, Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύματα Οὐκ ἀντίθοιο 'non præferes.' Quod si cui ut insolentius displiceat, conjicit οὐκ ἄν τι θοῖο, 'nihili facies.' Non probo: nam quod continuo sequitur αἰτιολογικὸν, τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ, κ. τ. λ., clarissime ostendit, in Medeæ responsione meliorem feminæ conditionem debere præcedere, sequi deteriorem. *G. H. S.*] ὦκ' Musgravius; sed hoc ne in melicis quidem, nedum in senariis apud tragicos comparet. σύγ' ἂν Brunckius edidit, quod et nimis emphaticum est, et Ægeum ceteris hominibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, edidi, ut verisimillimum. Ne Ægeum offendat, timorem suum isto 'fortasse' moderatur Medea. Similem cautionem vide in Sophocl. Philoct. 811. κἀπὶ κηρυκεύμασιν Ald. Lasc.

737. τἀμὰ L.

738. ὄλβός ἐστι Lasc. Ald.

739. ἔλεξας ἐν λόγοις Ald. ἔδειξας non ineleganter Valckenaerius ad Phœniss. 531. quod probat Musgravius, edidere Brunckius et Beckius. Sed, cum tautologia vitetur edendo ὦ γύναι cum Paris. omnibus, Flor. et Lasc., hoc prætuli. Idem est ἔλεξας, ac si dixisset, ἔδειξας ἐν λόγοις.

741. Sic A. B. D. Fl. L. P. ἀσφαλέστερα Ald. X. Π. 781.

742. σκῆψιν τιν' L.

743. τὸ σὸν δ' ἄρηρε Ald. τὸ σόν τ' ἄραρε Lasc. et Mss., opinor, plerique, certe A. teste Brunckio. Omnia mirifice pervertit X. Π. 761. τὸν σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεὸν, sed

Μη. ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
Αι. τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Μη. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αι. ὄμνυμι γαῖαν, Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας,

ita pervertit, ut facile videas, eum τὸ σὸν δ' ἄραρε in exemplari suo invenisse.

744. Medeæ personam omittit Lasc. ὄμνυε Lasc. quod metrum quidem non corrumpit, quanquam alterum vel in hac parte præstat. Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi ύω pro υμι in fine verbi ponitur, nunquam uti tragicos; rarissime veteres comicos; sæpius mediæ, sæpissime novæ comœdiæ poëtas. Paullatim et parce adhiberi cœpta est sub mediam fere Aristophanis ætatem; tantum enim occurrit ὀμνύῃ Av. 1610. συμπαραμιγνύων in ultima ejus fabula Pluto 719. Cetera loca, ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda. καταγνύει et κεραννύει reddenda Eubulo et Theophilo Athenæi x. p. 450. A. xi. p. 472. D. [Thomas Mag. p. 229. Ἰστέον, ὅτι ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι προτιμοτέρα τοῖς Ἀττικοῖς τῆς βαρυτόνου. δείκνυμι γὰρ καί ζεύγνυμι λέγουσιν, οὐ δεικνύω οὐδὲ ζευγνύω. Georg. Lecapenus in Matthæi Lectt. Mosqu. T. i. p. 59. Ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς μι κανονίζεται, ταῦτα καὶ ἀκριβέστερα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Anecd. Bekk. p. 40. 9. Ἐπιδείκνυ: τὸ προστακτικὸν Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπιδείκνυε.—ὥσπερ καὶ ὄλλυμι ὄλλυ καὶ τὸ ὅμοια. Add. Bastii Epist. Crit. p. 136. ed. Lips. *G. H. S.*]

746. Ægei personam omittit Lasc.

749. ζῶν. Sic Ald. Lasc. et Mss. plerique. γῆς A. P. ζῶν P. pro var. lect. Utrumque E.

750. Ald. et omnes fere editiones λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, *copula ineleganter inserta*, ut in re simili dicebam ad Hec. 79. [ed. Lond. 1808. 78.] neque verba muto. Sed ea quæstio non est hujus loci. Satis sit monuisse 80. ibi [ed. Lond. 1797. 1802.] pro 79. per errorem poni, quod censores acutissimos sine reprehensione dimisisse profecto miror. Si quis vero in hosce errores postmodo invehetur, si quis 'irarum omnes effundet habenas,' propterea quia Orest. 626. imprudens 633. [ed. Lond. 1798.] notavi, eum rogatum velim, ut, priusquam tanto opere in me sæviat, Addenda mea et Corrigenda consulat. Plerumque, fateor, copulam singulis nominibus addunt tragici, sed non semper; ideoque legendum esset, λαμπρὸν Ἡλίου φάος, ubi media copula supprimitur, quod interdum fit. Ne vero quis cavilletur 'nimiam profecto emendandi libidinem, quum bonæ lectiones propter hanc solam rationem mutantur, etc.' sciatis, optimi Adolescentes, ita plane legi in Lascaris editione. Et hoc satis esset ad importunum istud τε amoliendum. Sed cum B. D. P. pro var. lect. 744. habeant Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, quod ad hunc versum referri debere bene observat Musgravius, ita edidi. Sophocles Œd. T. 830. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας. Philoct. 1289. Ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας. Euripides Cycl. 580. τὸ πᾶν τε δαιμόνων ἁγνὸν σέβας. Æschyl. Eumen. 888. ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας. Idem Myrmidonibus apud Athenæum xiii. p. 602. E. Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω, (vel οὐ κατῃδέσω. Vide Plutarch. Erot. p. 751. C.) Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων· quæ verba sunt Achillei ad Patrocli cadaver. Vulgatur ἅγιον, sed ἁγνὸν ter citat Theodorus Canterus Var.

θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἅ σου κλύω.
Μη. *ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;*
Αι. *ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.*
Μη. *χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.*
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
Χο. *ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ*
πελάσειε δόμοις,
ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.
Μη. *ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,*
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.

Lect. ii. 9. fortasse ex Mss. Certe hæc verba sæpe permutantur, et *ἅγιος* rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a tragicis adhibetur. Ex eadem scena desumtus est versus a Luciano citatus Amor. T. ii. p. 457. *Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία.* Apud Homerum Achilleo socii interfecti nuncium primus affert Antilochus Il. Σ. 18. Idem etiam fecerat apud Æschylum Antilochus, cui respondet Achilles: *'Αντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος Τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται.* Aristoph. Eccles. 392. et Schol.

[751. Olim conjeci *ἐμμενεῖν οἷς σου κλύω.* Prius abjeci in not. ad Theocr. xxvii. 60. Nunc etiam posterius repudio. Est hoc cacoëthes nostræ Critices, quod sæpissime, in primis lusi palæographicis rationibus, bonorum in locum sufficimus quæ nihilo meliora sint. Alteram illam constructionem sequuntur Demosthenes p. 1032. 8. R. *οὐχ οἷός τ' ἦν ἐμμένειν οἷς ἐκεῖνοι γνοῖεν,* et Plutarchus T. ii. p. 857. R. *ὀμόσαι—ἦ μὴν ἐμμενεῖν οἷς ἂν ὁ δῆμος ψηφίσαιτο·* ubi recte *ἐμμενεῖν,* nam continuo sequitur *καὶ πρὸς μηδὲν ὑπεναντιώσεσθαι.* Quod autem dixi, bonum esse *ἐμμένειν,* de infinitivo dictum esto: nam de indicativo assentior Osanno Inscript. T. i. p. 10. in Thucydide v. 18. et 47. *ἐμμένω* mutanti in *ἐμμενῶ.* Quo minus dubites, posteriore loco sequitur *καὶ οὐ παραβήσομαι.* *G. H. S.*]

752. *μὴ μένων* Lasc. [Adverte optativum veri nominis, *πάθοις,* in enuntiatione interrogante. *G. H. S.*]

753. *βροτοῖς* X. Π. 788.

756. *τυχοῦσ' ὧν* Ald. et membranæ. *ἃ* B. D. E. Flor. Lasc. P. Hesychius, Photius, Suidas diserte. Utraque constructio proba. Sed facilius *ἃ* in *ὧν* mutatur, quam *ὧν* in *ἃ.*

757. *ἀλλάσσ' ὁ* L.

760. *ἐπὶ* L. ut et *ἐπί σφας* infra 1375. Confer locum Suppl. 881. citatum in nota mea ad v. 675. p. 408. c. 1. l. 4.

762. Hic et tres sequentes versus in ed. Lasc. ita positi sunt, *β' γ' α' δ'.*

763. *καλλίνικαι* Ald. *καλλίνικοι* A. L. P. et fortasse plures. Etiamsi forma altera legitima esset, feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino, ut 769.

νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην·
οὗτος γὰρ ἁνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν,
καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον.
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ

766. ἀνὴρ L. ᾡνὴρ Ald.

770. τἀμὰ L.

775. ὡς συνδοκεῖ Reiskius. Deinde ἔχειν editiones recentiores ex emendatione, ut videtur; ἔχει enim Ald. Lasc. et Mss. quod si retinetur, expungendus est etiam sequens versus. Nam qui olim sequebatur, Γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, abest a Flor. teste Valckenaerio ad Phœn. 1286.

776. εἰργασμένα Ald. ἐγνωσμένα A. B. Cott. Fl. L.

779. καθ' ὑβρίσαι L. Hic versus spurius Brunckio videtur, ex 1056. 1057. conflatus. Paullo ante πολεμίους Ald. πολεμίων edd. quædam. πολεμίας L. P.

781. Delevi, Valckenaerio monente, versum, qui hunc sequebatur in editis, sed qui versum 782. sequitur in A. νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Brunckius præterea αὐτῇ pro αὐτοὺς e Valckenaerii conjectura edidit.

782. πλόκον. Ms. A. στέφος. Flor. πλόκαμον.

785. χρήσω L.

788. Sic A. κατακτανῶ Lasc. Ald. [τοὐντεῦθεν. Infra 1164. τοὐνθένδε.

on this man shall we fix our
mooring cable

[illegible]

[illegible]
ouse which he [illegible] by [illegible]
and that [illegible] is [illegible]
and well considered —

[illegible] them [illegible] the [illegible]
that so they may not [illegible]
[illegible]
[illegible]

τἄμ'· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
οὔτ' οἶκος ἐστὶν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
Χο. ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
Μη. οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
Χο. ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;
Μη. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.

V. not. ad Hecub. 713. G. *H.* *S.*]

789. τάμ' L.

794. ζῆν ἔτι κέρδος ex v. 145. Lasc. οὔτέ μοι Lasc. οὔτ' ἐμοὶ Ald.

795. ἀποστροφή. B. D. pro var. lect. ἀπαλλαγὴ præbent.

797. Hic versus e Paulli Stephani et Barnesii editionibus excidit, monente Musgravio.

798. δώσει δίκην lib. P.

799. ὄψεται ποτὲ L.

801. Sic A. L. sed Ald. ut vulgo, κακῶς κακήν.

807. ἐκοίνωσας Lasc. Ald. ἐκοινώσω Brunckius e Flor. sed activum supra 683.

809. ξυλλαμβάνουσα Lasc. Ald. ἀπενέπω L.

810. σὲ δὲ, συγγνώμη Lasc.

[811. Exspectes τάδ' ἔστιν, οὐ π. G. H. S.]

812. σὸν σπέρμα Ald. σοὺς παῖδας Fl. P. σὼ παῖδε A. B. D. L.

Χο. σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
Μη. ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.
Χο. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, στροφὴ α'.
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'
ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν,
ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου
βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
ἔνθα ποθ' ἁγνὰς
ἐννέα Πιερίδας
Μούσας λέγουσι

814. Sic edd. omnes et Mss. nisi quod Brunckius e conjectura dedit, *σὺ δ' αὖ γένοι' ἄν*. Male. Hoc exemplum adde iis, quæ congessi ad Orest. 1234. 'Inertem particulam *γε*,' inquit Brunckius, 'impendio odi.' Esto; si modo sit iners; sed hic vim suam exerit. Vide Sophoclis locum apud Plutarchum T. ii. p. 35. E. 89. A. Infra quoque 819. *γ'* addidi ex Scholiaste. Sæpe enim in dialogis hæc particula sequitur *εἴπερ*, vel continuo, vel interposito alio vocabulo. Sophocl. Aj. 84. *Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;* Æschyl. Choëph. 221. *Κἂν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἕν γε τοῖσι σοῖς.*

815. *οὑν* Ald. *μέσω* Lasc. Ald.

816. *εἷα* Lasc. Ald.

[818. *λέξεις δὲ μηδὲν*. In Phœn. 936. (939. P.) Brunckius dedit *μὴ λέξεις*. V. quæ congessi ad Poët. Gnom. p. 318. et 364. a. *G. H. S.*]

822. *ἀπορθήτας* Flor. testante et probante Valckenaerio ad Phœn. 242. Neque ego improbo. Sed vulgatam reliqui, ne causæ meæ velificari videar, quam egi in Præf. ad Hec. p. XI. XII. [ed. Lond. 1797. 1802. p. IX. ed. Lond. 1808.], ubi *φιλοξένη* Æschylo restitui. Omnia enim adjectiva composita et in *os* terminata apud antiquissimos Græcos per tria genera declinabantur: *ἀπόρθητος, ἀπορθήτη, ἀπόρθητον*. Femininas formas, cum jam paullatim obsolevissent, poëtæ et Attici vel ornatus vel varietatis ergo subinde revocabant. Quod in choro dixit Æschylus Agam. 252. *ἀταύρωτος*, maluit in senario Aristophanes *ἀταυρώτη* Lysistr. 217. 218. Idem Pac. 978. *πολυτιμήτη* dixit, qui alibi *πολυτίμητε Δήμητερ* adhibuerit, Thesm. 293. In Æschyli Agam. 1534. *τὴν πολύκλαυτόν τ' Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας*, dele inutilem copulam et lege *πολυκλαύτην*. In Sophoclis Aj. 499. *δούλιον* pro *δουλίαν* contra metrum habet Aldus.

823. Sic Lasc. Ald.

825. 836. *ἀεὶ* A. L.

827. *ἔνθά πόθ'* Lasc. Ald.

829. Hoc ordine A. qui *ἡδυπνόους*

x, 3 w 5. joyously

ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι·
τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς   ἀντιστ. α'.
τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους αὔρας·
ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων
τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
πέμπειν ἔρωτας,
παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.
πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν,   στροφὴ β'.
ἢ πόλις, ἢ φίλων
πόμπιμός σε χώρα
τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
τὰν οὐχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων;
σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
σκέψαι φόνον οἷον αἱρεῖ.

omittit. λέγουσι Lasc. omittit. Pro χώραν dedi χώρας ex conjectura Reiskii. μετρίαις—ἡδυπνόοις αὔραις edidit Brunckius.

831. τοῦ omittunt edd. pleræque, habent A. Schol. Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ῥοὰς ex ejusdem suprascripta lectione.

832. Duplicavi σ, quod in choricis licet.

836. ἐπὶ βαλλομένα L.

841. ἀρετᾶς Ald. Lasc. A.

842. Perdifficilis certe, si non corruptus locus. Brunckius πόρος e Musgravii conjectura adoptavit, πόμπιμός vero ex A. B. Flor. Schol. Vulgo πόμπιμόν. Sensus esset integer, si legeremus ποταμῶν τις, de qua omissione vide quæ mox dicturus sum ad Hec. 1169.

845. Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda: Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον.

846. μετ' ἀστῶν Fr. Jacobus.

848. αἱρῇ edd. et Mss. minus apte. Ex ἀείρω veteres primo formavere futurum ἀϊρῶ vel ἀερῶ, unde per crasin effecere αἰρῶ vel ἀρῶ, priore producta. [Conf. Sylburg. ad Dionys. Hal. A. R. x. 44. extr. *G. H. S.*] Postquam vero ipsum verbum in αἴρω contraxissent, novum futurum efformabant, ἀρῶ, priore correpta. Dedi igitur αἰρεῖ, quanquam tolerari potest præsens, αἴρει. Aristophanes Ran. 381. αἰρεῖς habet in systemate, ubi longæ syllabæ tantum admittuntur, præterquam in proprio nomine Θωρυκίων. Euripid. Heracl. 323. Ὑψηλὸν αἰρῶ. Defendi hinc potest illud Æschyli Pers. 797. ἀροῦμεν στόλον. Sed non minus recte Robortellus, ἄρωμεν στόλον.

μὴ πρὸς γονάτων σε πάντως
πάντως ἱκετεύομεν,
τέκνα φονεύσῃς.
πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ ἀντιστρ. β'.
χειρὶ τέκνων σέθεν
καρδίᾳ τε λήψει
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει
παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
τέγξαι χέρα φοινίαν
τλάμονι θυμῷ.

Ια. ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι,
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

849. *πάντες πάντως* vulgo. Sed A. B. D. *πάντως πάντες*. Edidi bis *πάντως*, ut duplicatur *θανάτῳ* supra 648.

851. *μὴ τέκνα* vulgo. *τέκνα μὴ* A. E. Fl. Lasc. Delevit *μὴ* Brunckius.

852. *πόθεν θράσος* A. B. C. Fl. Schol. Pro *ἢ φρενὸς ἢ*, quæ haud dubie corrupta sunt, *ἐνθεμένα* e Scholiaste, ut putat, eruit Musgravius, quod recepit Brunckius. *φρεσὶν* pro *φρενὸς* Beckius. In re desperata paullo plus audaciæ condonandum est. Grammaticus apud Montefalcon. Biblioth. Coislin. p. 482. *Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων πολιτικῶν δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ.* Sed *θανατήριον* est vox nihili, pro qua legendum *θανατηρόν*. Quid igitur si ista vox hic olim locum obtinuit? Πόθεν δὲ θράσος θανατηρὸν. Mox 856. *ὄμμα* B. Certius quiddam fortasse haberemus, si Platonis locus repertus esset.

858. *σχήσαις* Flor. *σχήσειν* Lasc. *φόνον* vulgo. *φόνου* A. *φόνῳ* Schol. ut putat Musgravius. Deinde *δυνάσῃ* A. B. D. Flor. L. *δυνήσῃ* Ald.

859. *πιτνώντων* L.

860. *τεῦξαι χεῖρα φοινίαν* Lasc. *ἐν* omisso ante *τλήμονι*. *φοίνιον* Ald. et cum A. *τλάμονι*. Brunckius et Beckius *φονίαν χέρα*, nescio unde.

863. *οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ τ'* Lasc. *τοῦδ' ἔτ'* A. Fl. *οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ'* Ald. Sed duplex *γε* valde invenustum, neque *ἔτ'* optime convenit. Vide supra 236. Quare *τοῦδέ γ'* Aldinum retinui, sed in *οὐκ ἂν* literam mutavi. Elidi non potest diphthongus in *τοι*, sed per crasin vocalem longam efficit. Aristoph. Acharn. 161. *Ὑποστένοι μέντ' ἂν ὁ θρανίτης λεώς*· ubi ob metrum scilicet addidit Brunckius *γ'*, id quod jam præceperat Marklandus ad Suppl. 376. Eandem præposteram medicinam fecit in Ecclesiaz. 646. *Ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ· δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθει.* Sophocl. Aj. 534. *Πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε*· ubi si *τ'* pro *τε* accipis, *γέ τε* nunquam conjungunt Attici; si pro *τοι*, non elidi potest *οι* ante *ἦν*. Legendum igitur ex vetustis Scholiorum editionibus. Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν.

Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ;
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
ἀλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
γυναῖκες· οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.

867. εἰκὸς γ' Lasc. εἰκός γ' Ald. εἰκός σ' ex A. Brunckius. [ὑπείργασται i. q. πρότερον εἴργασται. V. not. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 163. *G. H. S.*]

870. βουλεύσασιν εὖ Ald. βουλεύουσιν εὖ Brunckius ex A. L. quibuscum consentit Etymologus M. p. 292. 13.

[876. s. Particulæ μὲν et δὲ arguunt, interrogationem continuandam esse usque ad φίλων. *G. H. S.*]

878. Chori personam male præposuit L. ἐννοήσασ' ex A. Fl. P. edidit Brunckius. Sed per totam hanc fabulam passiva forma utitur poëta, ut mox 896. quam et servat X. Π. 805.

880. νῦν οὖν ἐπαινῶ. Sic Lasc. Ald. Minus eleganter σ' post οὖν inserunt Barnesius et Beckius. σωφρονεῖν τέ μοι L.

883. καὶ ξυγγαμεῖν σοι, et mox εὐφραίνειν σέθεν lib. P.

887. ἀντιτίνειν L.

ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ·
ὡς ἀρτίδακρυς εἰμὶ, καὶ φόβου πλέα·
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.

Χο. *κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ·*
καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.

Ια. *αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·*
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.

891. *ἐξήλθατ'* Ald. sed *α* in *ε* mutat C.

892. *διαλλέχθηθ'* L.

897. *οὕτω δαὶ* male Musgravius. Vide infra ad 1008. *καὶ* delevit Brunckius, et edidit, *ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω*. Supra 889. *τόδε* Lasc.

899. *ἀρτιδακρύς εἰμι* L.

906. Paris. omnes, Fl. et Lasc. *παρεμπολῶντος ἀλλοίους*, "quod si verum," inquit Musgravius, "legendum in fine versus *πόσεως*." Mihi non succurrit exemplum, ubi *πόσεος* aut *πόσεως* legatur, nedum ubi iambum faciat, ut *πόλεως*. Suspicatur Brunckius, aliam olim fuisse lectionem, *παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν*. Sed recte Aldinam præfert. Histrionibus *ἐμοὶ* pro *πόσει* tribuit Scholiastes.

908. *ἀλλὰ νῦν χρόνῳ* e membranis Brunckius, male, ut opinor. Noster Alexandro apud Stobæum cxv. p. 473. *Οἶδ'· ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών.* Sophocl. Philoct. 1041. *Τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ.* Si quid veri in membranarum lectione latet, malim *σὺν χρόνῳ*. Ion. 1604. *Παῖδες γενόμενοι ξὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ.*

910. *ὑμῖν* edd. Mss. *ὑμῶν* est emendatio Valckenaerii ad Phœniss. 1475.

911. *σωτηρίαν* Ald. *προμηθίαν* A. B. D. Fl. P. *προμὔθίαν* Lasc. Nota, lector, erroris progressum. Libra-

τερην. ειvα. εν. soft. effeminate
παρεμποδιζω to [illegible]

be ye prosperous

εὐθαλεῖς - blooming

but, woman is a soft creature thing & much for tears

οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
Μη. οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
Ια. θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
Μη. δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
Ια. τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
Μη. ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,

rius, qui codicem, quo usus est Lascaris, transcriberet, *προθυμίαν* fortasse daret.

914. *ἐξεργάξεται* C. quod tempori aptius fortasse conveniret, si constaret, hoc futuro usos esse tragicos.

918. *αὐτὴ* vulgo, *αὕτη* Reiskius.

921. Pro ΜΗ. præfigit ΙΑ. Lasc. Deinde nullam personam sequenti versui præmittit, sed ΜΗ. utrique 923. 924.

922. Sic L. *τῶνδε νῦν θήσομαι* B. D. Fl. *τῶνδ' ἐγὼ θήσω* Ald. X. Π. 760.

923. *οὔτοι* Lasc. *οὔτι* Ald. X. Π. 766.

924. Sic Ald. Lasc. X. Π. 747. *θῆλυς* ex A. Brunck. et minus bene defendit.

925. *τί δὴ τάλαινα* A. B. D. Cott. Fl. L. P. Pro *τοῖσδ'* etiam *σοῖς* Fl. P.

926. *ζῆν* Lasc. Ald. *ἐξηύχουν* vulgo. Quod ex conjectura dedit Barnesius, *ἐξηύχου* habet C.

927. *εἰσῆλθ' ἐμ'* L. [*οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε*. Vox *οἶκτος* h. l. vi tanquam prægnante significat dubitationem cum miseratione conjunctam. Ideo sequitur particula *εἰ*. V. not. ad v. 187. *G. H. S.*]

929. *μνησθήσομαι* edd. Mss. X. Π. 835. Sed *μεμνήσομαι* pro var. lect. A. recte. Hac forma hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Iliad. X. 320., semper utuntur tragici, illa nunquam. Idem dici potest de *κληθήσομαι* et *κεκλήσομαι*. Sed *βληθήσομαι* et *βεβλήσομαι* promiscue usurpant.

930. Sic A. L. Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 790. *ἀποστέλλειν* Ald.

κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
μήτ' ἐμποδὼν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
Μη. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.
Μη. ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου.
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον
παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος
πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.

934. τσῆδ' L.

935. Edidit ἐκτραφῶσιν cum Aldo Beckius, et graviter notat: "Br. ἐκτραφῶσι." Ipse igitur pari cum gravitate noto: Lasc. ἐκτραφῶσι.

937. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ubi constructio esset, εἰ πείσαιμι ἂν, sed hoc durum. Mutavi igitur literam, sæpe cum altera confusam.

[938. αἰτεῖσθαι πατρός. Notanda constructio, non miranda; omnium autem minime somnianda ellipsis. *G. H. S.*]

939. Pro hac clausula, τήνδε μὴ φεύγειν χρόνα, quam e 936. natam putat, edidit Brunckius, σοὺς ἀφιέναι φυγῆς.

940. μάλλιστα L.

942. Medeæ personam omittit Lasc. et ante 943. ponit.

945. πλόκον pro στέφος B. D. Fl.

948. ἀλλ' εἰς μυρία Lasc.

949. in margine addit A. et legit ἀνδρός τ'. Lasc. ἀνδρὸς γ'. Ald. ἀνδρός γ', quod et ipsum probum.

953. τυράννων Lasc. quod utcunque defendi potest. Sed ν ex iota adscripto natum videtur.

…ught ἐμποδὼν γαίειν. κ.τ.λ. lest by dwelling here I might be a check &c

ask thou of Creon that they be not sent into exile from this land -

λάζυσθε - lay hold of. Take

δέπας - bowl, hand of gifts or carrying gifts.

Ια. τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μη. μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός·
νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

Χο. νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας, στρ. α'.
οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,
δέξεται δύστανος ἄταν·
ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ

[955. ὦ ματαία. V. 152. 334. ὦ μάταιε Æschylus Prom. 1007. Br. Fere est formula lenius increpantis. *G. H. S.*]

959. Sic Ald. σάφ' οἶδ' ὅτι Lasc.

962. Lascaris habet 'κείνης ὁ δαίμων· κεῖναν νῦν.

963. φυγὰς. Exspectes contrarium fugæ, veniam manendi. Sic Phœniss. 1668. καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω. Recte Schol. τῷ τάφου μὴ τυχεῖν. Est hoc Græcæ linguæ idioma, quod interpretes passim male habuit, nuper etiam Æschyli editorem vernaculum, quo mirabiliorem nec nostra ætas vidit, nec posteri videbunt. Sed hoc ævum portentorum in litteris est longe feracissimum. Ceterum de illo idiomate v. Heyn. ad Homeri Il. T. vi. p. 25. *G. H. S.*]

965. πλησίους Lasc. Ald. πλουσίους Fl. et in textu P. alterum pro v. l.

967. φυγεῖν Ald. φεύγειν A. L. Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 1286. Mox 969. ἐκείνης Ald.

972. οὐκ ἔτι L. ζωᾶς edd. et Mss.

973. οὐκ ἔτι L. ἐς L.

974. ἀναδεσμέων L. αναδέσμων Ald.

θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.
πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων, ἀντ. α΄.
χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
καὶ μοῖραν θανάτου
προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.
σὺ δ' ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε, στροφὴ β΄.
κηδεμὼν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδὼς
ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.
μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ἀντιστρ. β΄.
ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.

Παι. δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,

977. ἀΐδα L. αὐτὰ ταῖν χ. Ald. αὐτὰ χ. Lasc. αὐτῇ χ. A. Mutavi αὐτὰ ταῖν in αὐτά γ' ἐν.

979. Sic A. Fl. L. A. Schol. πέπλου Ald.

980. Hic versus non omnino cum strophico congruit. Scio, quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiæ conveniret χρυσεόπλεκτον.

981. παραννμφοκομήσει L.

982. ἐς L.

984. προσλήψεται omittit Lasc. E conjectura dedit προσλήψεθ' ἁ Brunckius, et supra 975. e Lasc. δέξετ' ἁ mutavit in δέξεθ' ἁ. Sed articulos vitandos in choricis potius censeo, et elisiones istæ rarissimæ sunt.

985. ὑπεκφεύξεται edd. Mss. quod metrum aperte vitiat. Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud Euripidem. Alterum facile pro interpretatione irrepere potuit.

[992. μεταστένομαι. Sic Hec. 214. μετακλάομαι, quod non erat solicitandum. Ambo significant 'simul lugeo,' non 'post lugeo.' Monuit etiam Elmsleius. Minus recte Schneiderus in Lex. quem nollem Passovius audiisset. *G. H. S.*]

995. τὰ τέκνα Ald. τὰ omittit Lasc. σὰ tacite Brunckius.

998. ΠΡΕΣΒ. præponit L. mox 1002. ΠΡ. postea Π. tantum. οἵ δέ σοι L.

χρυσεοτευκτον gold wrought - τευχω

πομφολυζω to [illegible] [illegible] [illegible]

κυβερναν a command [illegible]

παραιζομαι to [illegible]

καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
  ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
Μη. ἔα.
Παι. τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
Μη. αἶ αἶ.
Παι. τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
Μη. αἶ αἶ μάλ' αὖθις. Παι. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
  οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
Μη. ἤγγειλας οἶ' ἤγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι.
Παι. τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
Μη. πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
  κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
Παι. θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

1002. Sequebantur duo versus, e 919. 920. male repetiti: Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον; Piersono, Valckenaerio, et aliis præeuntibus, delevi.

1003. αἶ αἶ L.

1005. αἶ αἶ et μῶν τίν' ἀγγέλων L.

1007. οὔ σε Lasc. Ald.

1008. τί δ' αὖ X. Π. 730. probante Valckenaerio ad Phœniss. 1668. τί δαὶ A. L. Sed L. in marg. ἢ (i. e. δὴ). Assentior Brunckio δαὶ e tragicis eximenti. In loco Sophoclis Antig. 318. δὲ e duobus Mss. edidit Brunckius, quod conjecerat Marklandus ad Suppl. 94. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; (ὅπῃ Plut.) Τί δὲ habet etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Grot. Excerpt. p. 149. versus sedem oblitus, inter Sophoclis incerta fragmenta collocatum ita corrupit: Τί δαὶ ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὀπί; In versu sequente bene πολλή μ' ἀνάγκη defendit Brunckius contra Valckenaerium ad Phœniss. 1668. (1688.) πολλή μ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη et πολλή 'στ' ἀνάγκη promiscue usurpantur.

1011. κρατεῖς τοι. Posset hoc utcunque explicari. Sed prius videndum, quomodo se habeat Medeæ responsio: ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ. κατάξω hic est 'ad inferos deducam,' quo etiam sensu de Mercurio apud Pindarum (Ol. ix. 52.) usurpatur: Βρότεα σώματα κατάγει Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν Θνασκόντων —. Alius porro vocis κατάγειν sensus est Thucydidi historicisque fere omnibus frequentatus, juxta quem exules in patriam reducti κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα vel etiam simpliciter κατάγεσθαι dicuntur. Jam ex præcedenti versu derivatum esse κατάξω, indicat vox ἄλλους. Consideretur modo locus Iphigeniæ A. 661. 662. in quo ὀλεῖ venuste repetitur: ΙΦ. ὄλοιντο λόγχαι καὶ τὰ Μενέλεω κακά. ΑΓ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθεν, ἅ με [lege πρόσθ', 'μὲ] διολέσαντ' ἔχει. Hinc elucescit vera hujus loci emendatio: ΠΑΙ. θάρσει· κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. ΜΗ. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ. MUSGRAVIUS. Hanc emendationem in textum intulit Brunckius. Et sane, quanquam ego literarum vestigiis propius paullo insistendum putavi, integram tamen laudem Musgravio tribui velim. 'Habeat secum servetque sepulcro.' Po-

Μη. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Παι. οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μη. δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,

sui ergo *κάτει τοι.* 'Certe redibis ab exilio olim a liberis tuis deducta.' Voces *κατιέναι, κατέρχεσθαι* hoc sensu sæpissime usurpantur. Herodot. iii. 45. bis, ix. 26. ter. De *κατέρχομαι* vide facetam disputationem Aristoph. Ran. 1274. Nomen *κάθοδος* etiam frequens, in *κάθολος* depravatum apud Euripidem et Pausaniam bene restituere viri docti. Neque est, quod quis miretur, post activum vel neutrale verbum sequi *πρὸς* vel *ὑπὸ* cum genitivo. Sophocl. Aj. 1235. *ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;* 1320. *οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;* Ceterum vide, an error profluxerit ex ejusdem dramatis 1353. *παῦσαι· κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος·* ubi *ἡττώμενος* citat Aristides T. ii. p. 334. (i. p. 536. 3. Jebb.) *Πάσαις κρατεῖς τοι* male conjicit Marklandus in Explicat. Vet. Auctor. post Supplices p. 249.

1017. *μέν ἐστι* Lasc. Ald.

1019. *αἰεὶ* Lasc. Ald.

1022. Quod edidit, lectore non monito, Beckius, *γυναῖκας* metrum pessundat. Ob silentium ejus operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Si igitur *γυναῖκας* a Reiskio sumsit Beckius, festinavit et cæcum ducem secutus est. Nihilo deterior plurali singularis. Aristoph. Plut. 529. *Οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν* ΝΥΜΦΗΝ ΑΓΑΓΗΣΘΟΝ.

[1023. *ἀνασχέθειν.* Ceteri infinitivi, qui omnes sunt aoristorum, satis docent, scribendum esse *ἀνασχεθεῖν.* *G. H. S.*]

1025. 1026. *Ἄλλως* bis habent præter edd. et Mss. Scholiastes Venetus ad Iliad. Ψ. 144. Etymologus M. p. 68. 39. *Μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις* legitur Troad. 761. sed spurium censet Valckenaerius ad Phœniss. 1152.

[1029. 1033. Melius *τέ με, τέ μοι.* *G. H. S.*]

καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
ἆ, ἆ. μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·
ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
μὰ τοὺς παρ' Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας,
οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.

1034. οὐκ ἔτι L. 1038. αἶ. αἶ. L.
1039. ὄμμα τερπνὸν Lasc.
1040. ἐῤῥέτω Cott. Flor.
1044. παύομαι βουλευμάτων pro v. l. D. E Scholiaste pro v. l. citat Musgravius παύσομαι βουλευμάτων, sed παύηται habet Junta.
1048. φρενὸς L. Ald. Vide quæ noto infra ad 1106.
1050. δώμασιν Parisienses omnes, Flor. Lasc. Sed longe præstat Aldina lectio θύμασιν.
1056. οὔ τοί ποτ' L.

πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ', εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι·
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά·

1059. *κτενοῦμέν γ'* edidit Brunckius e Lasc. sed Lascaris infra, ubi idem versus occurrere solebat, (Musgr. 1250.) particulam omittit. Rectius, opinor, abest.

1060. *πέπρακται* Ald. *πέπρωται* E. L. P. ut edidit Brunckius.

1064. Hunc versum spurium censet Piersonus Verisim. p. 60.

1066. *ἀσπάσασθε* vulgo. Sed *ἀσπάσασθαι* Musgravius ex A. B. D. E. et sic X. Π. 1316. quomodo citat Josias Mercerus ad Nonium Marcellum v. 'Cette.' Verba Ennii apud Nonium hæc sunt: 'Salvete optuma corpora, cette manus vestras, measque accipite.' Mox *φίλτατόν τε* Beck.

1069. *εὐδαιμονεῖτον* Lasc. minus bene.

1072. *οὐκ ἔτ'* L.

1073. *νικῶμαι πόνοις* X. Π. 594. 874.

1074. *οἷα τολμήσω κακὰ* editi et Mss. plerique. Sed *δρᾶν μέλλω*, quod multo melius est, pro *τολμήσω* præbent C. E. Lasc. quod cum Grotio ad Matth. xiv. 9. et Valckenaerio Diatrib. p. 21. placuerit, edidi. Quid legerit Chalcidius in Timæum Platonis pag. 274. ed. Meurs. ex ejus versione, 'Nec me latet nunc, quam cruenta cogitem; Sed vincit ira sanitatem pectoris,' colligi nequit. Sæpe ad hunc locum alludit X. Π. 595. 720. 742. 875. sed ita plerumque, ut, utram lectionem invenerit, non indicet. Tandem vero 1883. habet, *Καὶ συνιεὶς μὲν, οἷα τολμᾷς ἀφρόνως*, unde liquet, eum in suo Medeæ codice habuisse *τολμήσω*. Contra *δρᾶν μέλλω* magno consensu dant Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533. D. Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 462. Lucianus pro Merc. conduct. T. i. p. 717. Galenus de Dogm. Hippocr. et Plat. iii. 2. iv. 5. et 10. Synesius de Regno p. 11. A. Hierocles in Aur. Carm. ed. Needham. p. 60. Arrianus in Epictet. i. 28. Simplicius in Epict. §. 4. et 10. et 11. in Categor. p. 61. a. 18. ed. Bas. 1551. Alcinous de Doctrina Platonis cap.

επρωται - for πεπεραтωται

θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Χο. πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
εὕροις ἂν ἴσως
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων·
οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν

24. Aristides T. iii. p. 709. (ii. p. 413. Jebb.) ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τρακῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἃ δράσουσι κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Ovidii Medeæ quis non meminit? ‘Video meliora proboque, Deteriora sequor.’

1079. Sic Lasc. Ald. μείζους ἤλυθον ed. Brunck. ἢ pro εἰ solus A. Hunc locum ridet Aristophanes Lysistr. 1126. Ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι· Αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω· Τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους Πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς· ubi valde blanditur lectio, quam in v. Μουσωθῆναι conservavit Suidas, μοῦσα δ' ἔνεστί μοι, melior et ipsa fortasse futura, si legemus, μοῦσα δ' ἔστι μοι.

1080. γάρ ἐστι Lasc. Ald.

1083. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν Ald. et edd. pleræque. πολλαῖσίν γ', Heathio dignius, quam Bentleio. E lectione A. B. D. Lasc. παῦρον δὲ δὴ γένος ἐν πολλαῖς (sic enim puto Mss. habere; non πολλαῖσιν) conjicit Musgravius παῦρον τόδε δὴ, recepit Brunckius. Sed hoc paullo abruptius videtur, et copula ista in κοὐκ importuna, pro qua οὐκ recte Reiskius. Pro δὲ igitur substitui γὰρ, quæ non infrequens mutatio, quanquam δὲ in γὰρ sæpius, fateor, corrumpitur, quam contra factum est. Tragicus incertus apud Stobæum de Rerum Nat. p. 126. ed. Grot. Δίκης γὰρ ἐξέλαμψ' ἐναίσιον φάος. Sic Grotius pro Δίκας δ'. Idem in Florileg. pag. 147. Euripidi τὸ γὰρ ἐπιεικὲς pro τὸ δ' ἐπιεικὲς et aliis alibi poëtis similia restituit.

1085. κοὐκ ἀπόμουσον edd. Mss.

1087. μὴ δ' L. μήδ' Ald.

1090. οἱ μέντ' ἄτεκνοι edd. Mss. elisione non ferenda. Admisi οἱ μέν γ' e Reiskii conjectura. Sed cum illæ particulæ μέν γε rarissime a tragicis copulentur, si quis τ' expungat, non vehementer repugnem. Agathonis locus apud Aristot. Rhet. ii. 19. sic fortasse legendus: Καὶ μὴν τὰ μέν γε χρὴ τέχνῃ πράσσειν· τὰ δὲ Ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνε-

εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον,
σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων,
χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδαν
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.

ται. Sed ejus loci ratio paullo diversa. Vide quæ dixi ad Phœniss. 1638.

1094. *οἷσιν* Lasc. ed. Brunck. *οἷσι* Ald. Contra mox **1103.** *πᾶσιν* Ald. *πᾶσϊ* Lasc.

1095. *ὁρῶ* Schol. et membranæ.

1097. *θρέψουσι* pro *θρέψωσι* Brunckius edidit, ipso monente ad 325.

1100. 1101. Male distinctos in edd. quibusdam recte disposuit Bentleius. Continuo tenore dant Lasc. Ald. Paullo ante **1099.** *φαύλοις* A. vitiose.

1104. *βίοτόν θ'* E. Lasc. *θ'* omittit Ald. Hæc nota aut Musgravii aut Beckii errore ad 1098. (1110. Musgr.) relata est. — Dum hæc notabam, non præsto erat Musgravii editio. Musgravii error est, a Beckio retentus. Mox etiam ab utroque male positum est **1116.** pro **1127.** (meæ ed. **1115.**)

1105. *σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων* Lasc. et sic A. nisi quod *σῶμά τ'.* Ald. *σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων.* Propter numeros sedem præpositionis mutavi et *ἀναστροφὴν* feci, qualis est supra 105.

1106. *κύρῆσαι* L. Quod sæpissime fit in Mss. omnium ætatum, ut vocales Ι et Υ puncto duplici notentur, id passim in Lascaris editione conspicitur. Sed has minutias non memoro, nisi ubi aliam ob causam verba transcribo. Eandem regulam in punctis distinctionum enotandis servo, scilicet ut nunquam ea propter ipsa solum memorem. Nullam enim Mss. auctoritatem in hac parte habent, et pessime plerumque distinctiones collocant. Tot errores etiam obiter indicavi, ut lector æquus ceteros persequendi necessitate me facile liberet. Nec tamen mirabor, si quis me mendacii insimulabit, quod fidem, quam dedi ad 293. non plene præstiterim.

1107. *ἀΐδαν* L.

τελεθουσ' are - from τελεθω I becom

τ.π.λ. the greatest of all

[illegible] to watch eagerly

ρεθισμένον - ab ἐρεθίζω - to provoke
agitated

ιμάζω - to treat with disdain

μὴ σπέρχου - be not in haste

πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν.
Μη. φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται.
καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
Αγ. ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
Μη. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
Αγ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
Μη. κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
Αγ. τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
ἥτις, τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
Μη. ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δ' ὅπως ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
Αγ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,

1115. Vulgo καί τοι, et X. Π. 123. ubi τοι fluxisse ex 1113. videtur. καὶ δὴ A. Flor. Lasc. καὶ μὴν præfert Valckenærius ad Hippol. 1151.

1116. πνεῦμά γ' ἠρεθισμένον· mavult Musgravius prava distinctione deceptus. Mutavi distinctionem, et pro δείκνυσι δ', ut habent Ald. X. Π. 126., dedi δείκνυσιν ex A. B. D. L. ἠρεσθιμένον L. ὀπαδὸν Lasc.

1127. οἰκίαν pro ἑστίαν A. Fl. ᾐκισμένην A. B. Fl. L. Sed præstat vulgata, licet illa non sit inelegans.

1129. τοῖς γε Ald. τοῖσδε Lasc.

1131. λέξον δὲ πῶς Ald. λέξον δ' ὅπως A. Flor. Lasc. ὄλοντο Lasc.

1134. δόνους L.

ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
δμῶες, δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
ἔπειτα μέντοι προὐκαλύψατ' ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,
λέγων τάδ'· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·
δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς —
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,

1135. ἤσθημεν Lasc. quod, si in ᾐσθήμεθ' mutaretur, sensum aliquem præberet. Sed merus error esse videtur.

1138. Hic et 1204. κύνει habent Lasc. Ald. solenni errore, quem correxit Brunckius; quocirca magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere. Sophocl. Philoct. 371. πλησίον γὰρ ὢν κυρεῖ sine ulla causa in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutavit. In Trach. 767. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προπτύσσετο, legendum προσπτύσσεται. Noster Alcest. 181. κυνεῖ δὲ προσπιτνοῦσα, πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι· ubi Lasc. Ald. κύνει.

1147. τ' delevit et νεάνιδος χόλον edidit ex A. Brunckius. Utrumque vulgata deterius.

[1150. οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν. Subaud. νομίζῃ. G. H. S.]

[1151. παραιτήσει πατρός. V. not. ad v. 938. G. H. S.]

1153. ἦδ' ὥς τ' Lasc. ἦδ' Ald. ἡ δ' Brunck.

1157. χρυσοῦν τιθεῖσα Ald. τεθεῖσα Lasc. τε θεῖσα Paris. omnes et Flor. ut edidit Barnesius. Mox βοστρύχους Lib. P.

ημπεσχετο . [illegible] - αμπεχω

βοστρυχοις - [illegible] .

τένων- οντος. a muscle -

λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.
εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
φράσουσα νύμφης ξυμφοράν· ἅπασα δὲ
στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο·
ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.

1159. εἰκῶ L. Languidum est, quod pro var. lect. memorat Scholiastes, προσβλέπουσα.

[1166. s. Deletis subdistinctionibus, continuanda καὶ μόλις φθάνει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν. V. not. ad v. 1396. *G. H. S.*]

1170. κατὰ στόμα Ald. διὰ στόμα Flor. διαστόμα Lasc.

1178. Vulgo κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου, ubi ἐκπλέθρου conjecere Reiskius et Tyrwhittus. Omnino assentior Musgravio spatium temporis hac similitudine definiri. Idem in proxime sequente versu ἂν ἥπτετο pro ἀνθήπτετο, quem secutus sum. Nec male tamen Brunckius, ἀνθήπτετ' ἄν. [Num ἂν ἕλκων — ἀνθήπτετο? In idem incidit Elmsleius. *G. H. S.*]

1180. ἥδ' L. Ald. sed recte Brunckius ἡ δ'. Prava Barnesii conjectura, ὄμματα, videtur tamen quodammodo confirmari a X. Π. 903. 1329.

χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.
πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο.
πιτνεῖ δ' ἐς οὖδας, ξυμφορᾷ νικωμένη,
πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί·
σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον,
δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·

1185. λευκοὶ pro λεπτοὶ Flor. Contra versu proximo λεπτὴν A. Fl. P. πέπλοι τὲ λεπτοὶ etiam habet Lasc. quod non malum est, ut opponantur μὲν 1183. et δὲ 1187.

1188. κράτα τ' L.

1189. ἀραρότως ex A. L. dedit Brunckius, quod e Flor. quoque protulit Valcken. ad Hippol. 1090. [Pro ῥίψαι, qui optativus est, scribe ῥῖψαι. V. Draco p. 79. 21. Etiam emendatissima Homericorum editio ab accentu hujus verbi laborat. *G. H. S.*]

1191. τόσον δ' Ald. ut vulgo. τόσως τ' ex A. Brunck. τόσως simpliciter E. Fl. P. τόσον τ' B. L. non deterius.

1192. ἐς οὖδας A. B. E. L. ἐπ' οὖδας Ald. X. Π. 1086. Sæpissime hæ præpositiones confunduntur, ut Phœniss. 77. νικομένη L.

1198. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις Ald. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων E. Lasc. Quod nunc editur, habent A. B. D. Fl. P.

1202. προσπίπτει ex A. edidit Brunckius. Sed, ceteris paribus, spondeo melior est iambus, et forma πιτνεῖν magis poëtica; quocirca, cum πιτνεῖν unus vel alter codex præbet, libenter accipio; librarii enim vel contra metrum vulgares formas ingessere. In hujus fabulæ 54. πίπτοντα Stobæus lxii. p. 237. quod retinuit Grotius. Orest. 1521. codices quidam προσπίπτων. Præter Lasc. et Ald. προσπιτνεῖ etiam hic legit X. Π. 1085. τρέχει δ', ὁρᾶτε, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ· Πίπτει δ' ἐπ' οὖδας τῇ θέᾳ νικώμενος, Στῆθός τε παίει, καὶ περιπτύσσει πέδον. 1221. Πίπτει

ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
καὶ μὴ κακισθῆς, μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.
Χο. ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς — στροφή.
ἀκτὶς 'Αελίου, κατίδετ',
ἴδετε τὰν ὀλομέναν
γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'
αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
τάλαινάν τ' 'Ερινὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

1240. βαλβίδα L. sed recte βαλβῖδα Ald.

1241. μὴ δ' L. μήδ' Ald.

1242. ὦ φίλταθ' Ald. ὡς Paris. omnes, C. Fl. L. Mox ὥς σφ' edidit e conjectura Brunckius. Mihi videtur majorem vim habere pronominis omissio.

1242. 1243. τὴν δέ γε λάθου L. τήνδέ γε λαθοῦ Ald.

1244. κτείνεις Ald. κτενεῖσα Lasc. unde, levi errore correcto, edidi κτενεῖς. Mox φίλοι τ' Lasc.

1246. Hunc locum sic vertit Ennius apud Probum ad sextam Virgilii eclogam: 'Jupiter tuque adeo summe Sol, res omnes qui inspicis, Quique lumine tuo maria, cœlum ac terram contines, Inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus.' Chorus nec facilis ad metra exæquanda, neque ad sensus enodandos. Priora bene constituit Musgravius. κατείδετε, εἴδετε Ald. κατίδετε A. E. εἴδετε omittunt A. B. D. L. quod in repetitionibus crebro accidit.

1248. οὐλομέναν Lasc. et mox 1249. 1255. φονίαν.

1251. Ut hic versus cum antistrophico congruat, transponit Musgravius, probante Brunckio, σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπό. Brunckius etiam θεοῦ, nescio unde. Habet quidem X. Π. 115. γονᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἔβλαστέ μοι, Καινὸν δὲ πιτνεῖν αἷμ' ὑπ' ἀνέρων θεοῦ. Sed ibi θεοῦ necessarium est, hic non item. Pro πιτνεῖν propter metrum φθίνειν conjicit Musgravius. Poteris etiam in antistrophico legere ζαμενὴς, quam vocem habet Sophocles Aj. 147.

1253. αἷμα Ald. αἵματι A. B. D. Fl. L.

1254. Neque hic metra prorsus conveniunt. Delendum fortasse ὦ. Mox 'Ερινύσ' ὑπ' ἀλάστορον legit Musgravius, quod neque ipse interpretatur, neque ego intelligo. Cum 'Ερινὺς ultimam producat, (vide infra 1386.) malim ejicere ὑπ' ex ὺν natum.

μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων, ἀντιστρ.
μάταν ἄρα γένος φίλιον
ἔτεκες, ὦ κυανεᾶν
λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
δειλαία, τί σοι φρενῶν
βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'·
ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνῳ-
δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.
Παῖς. οἴμοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
Παῖς ἕτερος. οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
Χο. ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.
Παῖδες. ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ·
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
Χο. τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

1257. *τῶν τέκνων* Ald. *τῶν* omittunt A. B. D. Fl. L. P.

1258. *καὶ μάταν* sine *ἄρα* Ald. *καὶ* et *ἄρα* omittit Lasc. *ἄρα μάταν* A. B. D. Fl. unde Musgravius *μάταν ἄρα*. Brunckius *μάταν ἆρα*.

1259. *τέκες* Ald. *ἔτεκες* A. E. Fl. L. *ὦ* omittit L.

1264. *ἀμείβεται φόνος* L.

1266. *αὐτοφόνταισι ξύνοιδα* Ald. *αὐτοφόνταις ξυνωδὰ* L. Mss. quoque Paris. omnes *ξυνῳδὰ* cum Scholiaste (vel *συνῳδὰ*). *πιτνοῦντ'* Lasc. *πιτνούντ'* Schol. ed. pr. *πιτνοῦσ'* Brunckius, quo plurali post *ἄχη* non utuntur Attici. Pro *ἐπὶ γαῖαν* Musgravius *ἐπιτεῖναι*, ut a *χαλεπὰ* regatur, et *ξύνοικα* pro *ξυνῳδά*. *ξυνῳδὰ* reddendum videtur, *εἰκότα, δίκαια*.

1268. *πῆ* Dawesius sine causa præferre videtur. *φύγῳ* L.

1269. *ὀλλύμεθα* L.

1271. *ἰὼ* Ald. *ὦ* sumsi e Lasc. Schol.

1274. *ἀρρήξατ'* L.

1276. *τάλλαιν'* L.

1277. Non mihi displiceret, si quis codex *ὧν ἔτεκες* omitteret. [Conf. 1322. s. et Ind. ad Homeri Odyss. p. 176. *G. H. S.*]

1279. *μίαν* secundum omittit A.

[illegible]

[illegible] 2 Aor Ind. ἀποσβέννυμι

ᾤμωξε δ' εὐθύς· καὶ περιπτύξας δέμας,
κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρήζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.

στένουσα, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ, Ὤιμωξε δ' εὐθὺς καὶ περιπτύσσει πόδας· unde potius videtur ille in codice suo habuisse v. 1203. *δέμας,* non *χέρας,* quia neutrali, non transitivo sensu *περιπτύσσει* usurpat. Sed hoc in incerto, si vis, maneat.

1203. *χέρας* Ald. *δέμας* A. Lasc. quod, quamvis a Brunckio improbatum, admisi. In locis enim Alcest. 351. Androm. 418. cum *περιπτύσσων χέρας* dativus præcedens *ἀπὸ κοινοῦ* repetendus est. Hec. 728. *πέπλοι Δέμας περιπτύσσοντες.* Iph. A. 998. *Βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ;*

1205. *τίς σ'* ex A. L. Brunckius. In Ald. et edd. *σ'* est penultima vox.

1210. *ἔρνεσι* L. *δάφνης* Lasc. Ald. et omnes Mss. una cum X. Π. 1230. certe nullius varietatis mentionem faciunt editores. Sed idem drama X. Π. 1318. *δρυὸς* habet, quod certe usitatius. Hedera laurum necne amplecti soleat, dicant historiæ naturalis viri me peritiores. Noster Hec. 402. *ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἕξομαι·* ubi nunc prope adducor, ut vulgatam lectionem servem, quamvis olim viros doctos *ὅμοια* emendantes secutus sim. Pro *ὥστε* Scholiastes *ὥσπερ.*

1213. *ἀντελάζετ'* edd. Mss. Quod dedi, est e Schol. Altera forma utuntur Attici, ut Orest. 446. sed hanc præferunt. *λάζυσθε* pro *λάζοισθε* Aristophâni Lysistr. 209. recte, opinor, restituit Brunckius. Idem restituit in Rhes. 880. e Ms. Musgravius.

1214. *ἐσπάρασσ'* A. B. C. D. L. P. *ἐσπάρασ'* Ald. quod alii in *ἐσπάραξ'* immutarunt.

1215. *ἀπέστη* edd. Mss. *ἀπέσβη* est conjectura Valckenærii Diatrib. p. 57. Vide Ruhnkenium ad Timæi Lexicon v. Ἀπέσβη.

1216. *οὐκ ἔτ'* L.

1218. *ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.* Sic edd. Mss. X. Π. 1109. Difficilis et impedita sententia. Conjecturas Musgravii *δυσνοοῦσι, βασκάνοισι,* vereor, ut quisquam probarit. Quod habet Lascaris, *δακρύουσι* nec sententiam juvat, et metro nocet; *δακρύω* enim secundam producit. Ob-

καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων φύσει·
ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
Χο. ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου πύλας
οἴχει, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
Μη. φίλαι, δέδοκται τοὔργον, ὡς τάχιστά μοι
παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία, τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;

duci quidem potest Æschyl. Choeph. 81. sed eum corruptum puto. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις scripsit per elisionem Theocritus xv. 41.

1220. γνώσῃ edd. Mss. γνοίης X. Π. 799. Variam lectionem γλώσσῃ memorat Scholiastes, unde Musgravius conjicit, Λῴστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή. Sed sana est vulgata.

1224. τούτοις Lasc. In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνὴρ, aut φύσει retinebit.

1225. οὐδείς ἐστιν Lasc. Ald. ὄλβιος φύσει pro εὐδαίμων ἀνὴρ X. Π. 1013. Idem mox 1226. εὐκλεέστατος, deinde 1227. ὄλβιος δ' ἂν οὔ. Et φύσει et ὄλβιος δ' ἂν οὔ probat Valckenærius ad Hippol. 750. recepit Brunckius. Quod ad φύσει attinet, si quis codex præberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo-Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus. Nam quod paullo ante pro μωρίαν habet ζημίαν, in eo consentit Lasc. Sed natum videtur ex 1220. aut fortasse ex 581.

1230. συμφορὰς A. E. Fl. P. συμφορᾶς Lasc. "Elegantius esset," inquit Brunckius, "ὥς σε συμφορᾶς." Sed nihil aliud esse puto, quam solennem numeri in hac voce mutationem, de qua egi ad Orest. 154. supra 34. συμφορὰν Ald.

1231. Sic Brunckius ex A. L. pro Ἅιδου δόμους.

1236. Delevi e Valckenaerii sententia duo versus, qui sequebantur, ex præcedentibus 1058. 1059. repetitos. Hoc loco κτανοῦμεν Lasc.

1237. εἶ D. sed εἶ' Ald.

θωοὶ - with impunity. ἀ-θωη-

γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
τέκνων δυσσεβεῖ,
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
Ια. γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης.
ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δεῖν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσιδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χο. ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ια. τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;

1280. *γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις* Ald. *γυναικῶν φίλοις* B. D. *γυναικῶν ἐν φίλοις* A. Fl. *γυναῖκ' ἐν φίλοις* recte E. L. P. Mox *χεῖρα βαλεῖν* A. Fl. *χεῖρα προσβαλεῖν* Lasc. Versum effeci, qualis est 1271.

1282. *ἄλη* L.

1283. *πίπτει δ' ἁ* Ald. *πιτνεῖ δ' ἡ* Lasc.

1284. *δυσσεβῆ* Musgravius.

1286. Sic A. *δυοῖν δὲ* Ald. *δυοῖν δὴ* Lasc. qui *ὅσσα* 1289.

1292. *τοῖσιν* Ald. Lasc. *τοῖσδέ γ'* A. B. D. Fl. P.

1293. *δεῖ γάρ νιν* vulgo. Mutavit Barnesius.

[1299. Dele interpunctionem ante *οὓς* et post *ἔδρασεν·* nam *κακῶς* referendum etiam ad *ἔδρασεν*. *G. H. S.*]

1300. *ἐκσῶσαι* Ald. *ἐκσώσων* Lasc. et plerique Mss. Utrumque recte. Paullo ante Flor. *χθονὸς γρ. κακώς.*

1301. *μή μοι τὶ* L.

1305. *τί δ' ἐστιν* L.

Χο. παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ια. οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
Χο. ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
Ια. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;
Χο. πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
Ια. χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.
Μη. τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,

1314. Μη. τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους,

1306. Quod præfert Musgravius, *παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερὶ*, non est varia lectio, sed ordo verborum a Scholiaste explicatus.

1308. *οὐκ ἔτ'* Lasc. Ald.

1313. *τήνδε* L. *τίσωμαι δίκην* Lasc. Ald. *τίσομαι φόνῳ*, quod habent A. B. D. Fl., edidit Brunckius. Duas lectiones e C. notavit collator, *φόνῳ* et *φόνον*, quarum neque hæc contemnenda est. [Adverte constructionem variatam transitu a participio ad verbum finitum; quod passim fit in periodorum membris per *μὲν* et *δὲ* similesve copulativas junctis. V. not. ad Dionys. Halic. de C. V. p. 31. s. *G. H. S.*]

1314. Sic habent omnes edd. et Mss. ii certe, quorum varietates enotatæ sunt; et sic scripsisse quidem Euripidem, sed non ab initio, arbitror. Citat enim scriptor Christi Patientis 120. *Καὶ τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*, et iterum 436. *Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους;* Et quanquam non omnino *τῶν ἀδυνάτων* esse affirmaverim, talem scriptorem vulgatam lectionem in hanc metaphoram detorquere potuisse, probabilius existimo, nostrum primo *λόγους* scripsisse, deinde duram phrasin emollire voluisse. Nec desunt alia argumenta, quæ hanc sententiam pene veram esse evincant. In Heliodori Æthiopicis I. pag. 15. Cnemon, de fortunis suis a Theagene et Chariclea importune interrogatus, exclamat, *Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν·* quem locum ex Euripide sumtum monuit Kœnius ad Gregorium pag. 89., sed nihil quicquam de varia lectione suspicatus est. Verum rem esse omni admiratione dignissimam fateamur necesse est, si duo homines tam disparis ingenii, quam fuerunt Heliodorus et Pseudo-Gregorius, iisdem tragici verbis in eandem parodiam abuterentur. Credo igitur, in suo Medeæ exemplari Heliodorum vel *τούσδε λόγους* vel *ταῦτα ἔπη* invenisse. Hæc enim verba sæpe permutantur, quomodo, ne longe abeam, infra 1401. *λόγος* Lasc. Ald. ubi ex A. B. D. (*δ' ἔπος* A.) *ἔπος* edidit Musgravius. Notum est, Aristophanem in Nubibus, dum Socratem insectatur, non minus acerbe in Euripidem invehi. Postquam igitur Phidippides ex Euripidis Æolo incestos amores cecinit, et, a patre accusatus, se defendere parat, eum sic hortatur Chorus 1399. *Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.* Vocem antea omissam *ἐπῶν* e Mss. restituit Kusterus, quibuscum plerique consentiunt; nonnulli *λόγων* dant, certe duo, quos ipse inspexi. Quare existimo, Euripidem primo scripsisse, quod in margine posui; deinde, ab Aristophane propter duriorem metaphoram in scena traductum, vulgatam lectionem substituisse, ut supra 300. Alia loca Euripidis in isto dramate risit comicus, præter ea quæ critici notarunt. Hoc suspicor de 319. sed nemo, opinor, monitus

νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
Ια. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
ὄλοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.

dubitabit, versum 1470. integrum esse Euripidis : Ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Non omnino a proposito alienum erit, hunc locum paucis explicare. Aliæ scilicet gentes Δία πατρῷον colebant, quod cum sit aptissimum deorum atque hominum parenti epitheton, jure mireris, pios Athenienses plurimis Jovem aliis titulis ornasse, hoc abstinuisse. Hanc ergo omissionem corrigere cupientes tragici Δία πατρῷον sæpe ingessere, ut Æschylus et Sophocles, ab Alberto citati ad Hesychium v. Πατρῷον. Nam Scholiasten Aristophanis Jovem hoc nomine ab Atheniensibus cultum esse falso tradere, liquet ex Platonis in Euthydemo verbis a Spanhemio laudatis. Idem tamen Plato alibi Διὸς πατρώου mentionem facit, sed in legibus nimirum fictis, quas reipublicæ suæ fictæ præscriberet (Legg. ix. p. 881. D. HSt. prope fin. lib.). Euripides Electr. 675. ὦ Ζεῦ πατρῷε καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν.

[1319. ἔρυμα. V. Porsoni Miscell. p. 128. *G. H. S.*]

1325. ἔργον δρῶσα Lasc. quod temporibus non satis convenit. [Non propterea improbandum, quod temporibus non satis conveniat, (v. Ind. Lat. ad Orest. p. 151. a.) sed quia antecessit δράσασ'. *G. H. S.*]

1330. ἐς L.

[1335. εὐνῆς — καὶ λέχους. Notabilis pleonasmus. Conf. Porson. ad Hecub. 298. *G. H. S.*]

οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη τόδ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαι σὲ, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
Μη. μακρὰν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησε σπέος·

1343. *ἔῤῥ', αἰσχροποιέ.* Macho Athenæi xiii. p. 582. C. *Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ Πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντ', ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, Τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ,* ΕΡΡ', ΑΙΣΧΡΟΠΟΙΕ· *καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης Τὴν τόλμαν αὐτῆς, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς Εἶν' αἰσχροποιός· ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη,* ΤΙ Δ' ΑΙΣΧΡΟΝ, ΕΙ ΜΗ ΤΟΙΣΙ ΧΡΩΜΕΝΟΙΣ ΔΟΚΕΙ; Acerbissimus jocus, si quis modo recordatur, quale fuerit Æoli Euripidei, unde iste versus desumtus est, argumentum.

1348. *ἢ μακρὰν ἐξέτεινα* Lasc. *ἢ μάκρ' ἂν* Ald. *μακρὰν ἂν* Musgravius ex B. D. Fl. *μακρὰν δ' ἂν* A. unde recte Brunckius, *μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα.*

1352. *διάγειν* Ald.

1353. *προσθεὶς* Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 583. Lasc.

1355. Hic versus ubi ab Athenæo laudatur, paullo mendosius legitur *κράτει* pro *κάλει* xiii. p. 577. D. Locum Euripidis non meminerat Florens Christianus ad Aristoph. Lysistr. 231.

1356. *ᾤκησεν πέδον* Lasc. Ald. et, puto, omnes Mss. Sed A. pro interpretamento superscriptum habet *σπήλαιον,* quod variam lectionem, *σπέος,* indicat. Musgravius tamen *πόρον* præfert. Cum Brunckio *σπέος* recepi.

τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
Ια. καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Μη. σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
Ια. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μη. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ια. οὐ τοίνυν 'ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Μη. ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
Ια. λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
Μη. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
Ια. ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
Μη. οἵδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ια. οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
Μη. ἴσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
Ια. ἴσασι δῆτα σήν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
Μη. στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
Ια. καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
Μη. πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
Ια. θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.

1359. Interpretantur viri docti per λυσιτελεῖ, neque ego repugno. Potest tamen etiam significare, MINUIT, LEVAT meum dolorem, si tu non irrides. A. μὴ γελᾷς, quod, probatum a Musgravio, edidit Brunckius. μὴ 'γελᾷς ed. Musgr.

1362. ἀπώλεσν L.

1363. σοὶ omittit A. Brunckius conjicit, ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοἱ ν. eleganter, sed minus necessario. Deinde νεοδμῆτες Ald. νεόδμητοι Lasc. Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, ἀμβλὼψ, ἀμβλωπὸς, γοργὼψ, γοργωπὸς, φλογὼψ, φλογωπὸς, ἀδμὴς, ἄδμητος, ἀζὺξ, ἄζυγος, νεοζὺξ, νεόζυγος, (quin et νεοζυγὴς-) εὔκρας, εὔκρατος, et similia. [Rectius εὐκράς, quomodo scribitur in Etymol. M. c. 392. 29. Conf. μελικράς, μελίκρατος, χαλκοκράς, χαλκόκρατος, de quibus v. Anecd. Bekk. t. iii. p. 1226. Add. ἀλικράς, ἀλίκρατος, νεοκράς, νεόκρατος, in quorum accentu hic illic pariter peccatur. E contrario scribendum ἄζυξ, νεόζυξ. Neque vero omnia hujus generis sine discrimine significationis dicuntur, velut aliud significat ἡμιθνής, aliud ἡμίθνητος. V. Tzetz. ad Lycophr. 511. *G. H. S.*] Nihil igitur dubium, quin legi debeat in Herc. F. 935. ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών. Melanipp. apud Stobæum xciv. p. 381. ed. Grot. Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος Ὁ μικρὸς εὔκρατος ἐγένετο δ' ὄγκος κακόν. Lege, Ὁ μικρὸς εὔκρας ἐγένεθ'· οἷς δ' ὄγκος κακόν.

1364. σφε κἠξίωσας Ald. σφέ γ' ἠξίωσας A. D. L.

1366. σὺ δὲ Lasc.

1370. σήν γ' Lasc. σὴν Ald.

1372. ῥᾴδιοί γ' Ald. ῥᾴδιοι δ' A. B. D. E. Flor. Lasc.

Μη. οὐ δῆτ᾽, ἐπεί σφας τῇδ᾽ ἐγὼ θάψω χερὶ,
φέρουσ᾽ ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τολοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ᾽, ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.
Ια. ἀλλά σ᾽ Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων,
φονία τε Δίκη.
Μη. τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;
Ια. φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
Μη. στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ᾽ ἄλοχον.
Ια. στείχω, δισσῶν γ᾽ ἄμορος τέκνων.
Μη. οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρασκ᾽.
Ια. ὦ τέκνα φίλτατα. Μη. μητρί γε, σοὶ δ᾽ οὔ.
Ια. κἄπειτ᾽ ἔκτας; Μη. σέ γε πημαίνουσ᾽.
Ια. αἶ αἶ φιλίου χρῄζω στόματος

1375. *ἐπί σφας* L.

1379. *τέλη προσάψομαι* Lasc. Ald. *τέλη προσάψομεν* A. B. D. *τέλη μυστηρίων* Flor. ex Hippol. 25. apud Valckenaer. ibid. *τέλος προσάξομεν* Etymol. M. p. 750. 43. *τέλος προσάψομαι* Schol. Venet. et Leid. ad Iliad. K. 56.

1385. *γάμων ἰδών.* Lasc.

1392. Sic Lasc. Ald. Male ejecit particulam Brunckius membranarum auctoritate.

1393. *γῆρας* edd. Mss. contra metrum. Copulam ejicere vult Heathius; sed parœmiacus male adhiberetur, ubi personæ singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primo edidit, *οὔπω θρήνει,* qui solœcismus est; deinde *γῆράς σε μένει,* quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam. Subauditur talis sententia, *καὶ τότε θρηνήσεις.*

1394. *σὺ δ᾽ οὔ*; Lasc.

1395. *πημαίνουσα σέ.* Ald. contra metrum. Sed *σέ γε πημαίνουσ᾽* omnes Mss. Par. Fl. Lasc.

1396. *αἶ αἶ* cum vulgatis Lasc. *ᾤμοι* pro *αἶ αἶ* membranæ. Quæ sequuntur, miris modis offendere Brunckium, ut tandem eum verecundiæ suæ pœniteat, qui corruptelam istam in textu reliquerit. Duplicem igitur emendationem proponit: *φίλια χρῄζω σώματα,* vel *φίλια στόματα*

παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
Μη. νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπωσάμενος. Ια. δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μη. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔῤῥιπται.
Ια. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,
τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
Χο. πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·

χρήζω· priorem tamen præfert. Vulgatam lectionem ob oculos habuisse videtur X. Π. 460. Νῦν γὰρ στόματος φιλίου χρήζω σέθεν Φωνῆς ἀκοῦσαι. Sed sive is ita legerit, sive aliter, nihil est mutandum. Virum doctissimum fefellit constructio, quæ hæc est: χρήζω φιλίου στόματος, ὥστε προσπτύξασθαι. Hippol. 1391. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι Διαμοιρᾶσαι. Herodot. v. 38. ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι. [Plato t. iii. 1. p. 400. Bekk. σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς ἔξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι. T. iii. 2. p. 30. οὐδ' αὖ τινος ἐπιδεὲς ἦν ὀργάνου σχεῖν. Plura hujus constructionis exempla dedi ad Hippol. Brunck. 1385. pag. 100. s. possemque accumulare alia, si ullo cum fructu fieret. Tam frequens enim est hic infinitivi usus, ut mirer, viros doctos pro notabili habuisse, magis etiam mirer, confugisse ad ellipsin particulæ ὥστε, de qua Græci in liberrimo usu infinitivorum ne per somnium quidem cogitarunt. Xenophon Cyrop. v. 2. 23. ὧν αὐτὸς ᾤετο δεῖσθαι μαθεῖν. Schneiderus: "Ad μαθεῖν intelligo ὥστε." Xenophon, sat scio, non intellexit. Rectius idem ad Xenoph. de Rep. Ath. i. 3. Hæc omnia non sunt notabiliora tritissimo illo, δίδωμι ἔχειν· quanquam scio fuisse, qui etiam in hac phrasi explicanda Mysterii Ellipsios Græcæ ἐπόπται haberi quam sanam rationem sequi mallent. *G. H. S.*]

[1399. Post ἀπωσάμενος poni malim interrogandi signum. *G. H. S.*]

1401. Vide supra ad 1314.

1402. ἀπελαυνόμεσθ' Lasc. Ald. levi vitio, quod sustulit Bentleius.

1405. ὁππόσον L.

1406. Prius καὶ omittit Ald. habent Paris. omnes, Fl. et L.

1408. τέκνα κτείνασ' Lasc. Ald. Brunckius edidit ex A. B. D. τέκν' ἀποκτείνασ'.

1410. 1411. ὤφελον πρὸς σοῦ edd. Mss. ὄφελον Bentleius. ἐκ σοῦ Mus-

καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

gravius, quem secutus est Brunckius. Sed πρὸς σοῦ legisse videtur X. Π. 1314. qui sic imitatur: Ὃν μήποτ' αὐτὴ φύσασ' ὤφελον νέκυν Τανῦν ἰδέσθαι, φθίμενόν σ' ὑπ' ἀνόμων. πρὸς σοῦ φθινομένους L.

1415. εὗρεν male Aldus. εὗρε A. L. prout legitur in aliis locis, et in Stobæo cxii. p. 465. ed. et Ms.

INDEX AUCTORUM.

INDEX GRÆCUS.

B.

Γ.

Δ.

E.

Z.

H.

Θ.

I.

INDEX LATINUS.

FINIS MEDEÆ.

THE FOLLOWING PLAYS OF

EURIPIDES,

are Published separately from their Works, by

RICHARD PRIESTLEY, 143, High Holborn, London.

EURIPIDIS HECUBA, Græce, emendata et brevibus notis instructa. In usum studiosæ juventutis. Edidit Ricardus Porson. Accedunt Indices locupletissimi et Notæ Criticæ G. H. Schaeferi. crown 8vo. *sewed*, 3s. 6d.

EURIPIDIS ORESTES, Græce, emendata et brevibus notis instructa. Edidit Porson. Indices et Notas Criticas adjecit G. H. Schaefer. cr. 8vo. 3s. 6d.

EURIPIDIS PHŒNISSÆ, Græce, emendata et brevibus notis instructa. Edidit Porson; cum Indice et Notis Criticis G. H. Schaeferi. cr. 8vo. 3s. 6d.

EURIPIDIS MEDEA, Græce. Edidit Porson; cum Notis et Indicibus G. H. Schaeferi. cr. 8vo. 3s. 6d.

EURIPIDIS IPHIGENIA IN AULIDE, Gr. et Lat. ex recens. Marklandi, cum ejusdem et Musgravii, Porsoni, Burneii, aliorumque Notis. 8vo. 9s.

EURIPIDIS IPHIGENIA IN TAURIS, Gr. et Lat. ex recens. Marklandi, cum ejusdem et Porsoni, Burneii, Musgraviique Notis. 8vo. 9s.

EURIPIDIS ANDROMACHE, Gr. et Lat. cum Scholiis et Notis Beckii, Burneii, Monkii, Porsoni, etc. 8vo. 8s.

EURIPIDIS CYCLOPS, Gr. et Lat. ex recens. Matthiae, cum Notis Variorum. 8vo. 8s.

EURIPIDIS ELECTRA, Gr. et Lat. cum notis Beckii, Burneii, Porsoni, Seidleri, etc. 8vo. 8s.

EURIPIDIS HERCULES FURENS, Gr. et Lat. ex recens. Hermanni, cum ejusdem, et Beckii, Burneii, Elmsleii, aliorumque Annotationibus. 8vo. 8s.

